THE WITCHER

ANDRZEJ SAPKOWSKI

KIRLANGIÇ KULESİ

PEGASUS

KIRLANGIÇ KULESİ

Pegasus Yayınları, 2123 Bestseller Roman: 875

Kırlangıç Kulesi

Andrzej Sapkowski

Özgün Adı: Wieza Jaskölki

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Kemal Küçükgedik

Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Çilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2019

ISBN: 978-605-299-726-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019 Copyright © Andrzej Sapkowski, 1997

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Patricia Pasqualini Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx)

Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari

pegasusyayinevi

pegasusyayinlari

Pegasus Yayınları

ANDRZEJ SAPKOWSKI

KIRLANGIÇ KULESİ

THE WITCHER SERİSİ 6

Almancadan çeviren:

Regaip Minareci

PEGASUS YAYINLARI

Sözlük

banshee: Saovine geceleri çığlıklar atıp ölecek insanları uyaran dişi bir hayalet.

barbegazi: İnsan sesin taklit edebilen, kıllı kayalara benzeyen bir canavar türü.

dryad: Orman perileri. Hepsi dişidirler ve okçuluk becerileriyle tanınırlar.

endrega: Dev bir kertenkeleye benzeyen örümceğimsi bir canavar türü.

griffon: Vücudu, ayakları ve kuyruğu aslana; başı, pençeleri ve kanatları ise kartala benzeyen bir canavar türü.

hamadryad: Vahşi bir dryad türü.

havfru: Su altında yaşayan zeki, insansı bir ırk.

kelpi: Yunus, at veya kadın şekline bürünebilen bir deniz canavarı.

taktak: Madencilere musallat olan bir dağ cini türü.

wyvern: İki ayaklı ve iki kanatlı, ejderimsi canavar türü.

Dun Dâre’ye geldiler gecenin köründe Bulmak için Witcher kızı Köyü sardılar dört bir yandan Kuşattılar her bir yönden İhanetle tutsak alacaklardı onu Ancak boşa çıktı planları Burada doğdu güneş don tutmuş yollarda Üç düzine haydut can vermiş orada Dun Dâre’de Saovine gecesi gerçekleşen korkunç katliam hakkında bir dilencinin şarkısı “Ne dilersen verebilirim sana, ” dedi peri. “Servet, iktidar, taç, şöhret, uzun ve mutlu bir yaşam. Seçimini yap.”

“Ne servet ne şöhret ne iktidar ne de taç isterim, ” dedi Witcher kız- “Bir at isterim; kara olsun ve gece rüzgârı gibi kimseler geçemesin onu. Bir kılıç isterim; ay ışığı gibi aydınlık ve keskin olsun. Kara gecelerde kara atımın sırtında dünyayı dolaşmak isterim, kötülerin ve karanlığın iktidarını, ışık gibi aydınlık kılıcımla yıkmak isterim. Dileğim budur.”

“Sana gecelerden daha kara ve gece rüzgârlarından daha hızlı kara bir at vereceğim, ” dedi peri. “Ay ışığından daha aydınlık ve keskin bir kılıç vereceğim. Ama çok şey istersin, Witcher kız, bunun karşılığında yüksek bir ücret ödemelisin.”

“Neyle? Hiçbir şeyim yok benim. “

“Kanınla. “

Flourens Delannoy, Masallar ve Söylenceler

Bölüm 1

Herkesin bildiği üzere, tıpkı yaşam gibi evren de bir tekerleğe benzer. Kenarında sekiz sihirli noktanın bulunduğu bir tekerlektir ve bu noktalar tam bir devri, yani yıllık döngüyü oluşturur. Tekerleğin üzerinde ikişer ikişer karşılıklı yer alan noktalar şunlardır: Imbaelk ya da Filizlenme, Lammas ya da Olgunluk, Belleteyn ya da Çiçeklenme ve Saovine ya da Ölmek. Tekerleğin üzerinde ayrıca kışın Midinvaerne ve yazın Midaete olmak üzere iki gündönümü işaretlidir. Bunun dışında gece ve gündüzün eşitlendiği baharda Birke, sonbaharda ise Velen vardır. Bu tarihler

tekerleğin çevresini sekiz parçaya böler. Elf takviminde yıl, bu sisteme göre bölümlendirilir.

İnsanlar kendilerini Yaruga ve Pontar nehirlerinin ağzında bulduklarında yanlarında kamere dayalı ve yılı on iki aya ayıran kendi takvimlerini getirmişlerdi. Yılı farklı bölümlendirmelerine ve tarihi farklı belirlemelerine karşın, elflerin sekiz noktalı tekerleğini benimsemişlerdi. Elf takviminden devralınan Imbaelk ve Lammas, Saovine ve Belleteyn, iki gündönümü ve geceyle gündüzün eşitlendiği iki tarih, insanlar arasında da kutlanan önemli günler olarak kabul edilmişti. Öyle ki bu günler, tıpkı çayırda tek başına duran bir ağaç gibi, diğer günlerin arasından sıyrılıp öne çıkmıştı.

Çünkü bu tarihleri önemli kılan unsur büyüydü.

Tanrıça Melitele'ye şükranlarını sunduktan sonra dinlenmek üzere çekildiler. Sonrasında kâbus başladı.

Gece yarısı korkunç bir kasırga koptu; uğultuyla birlikte ağaçlar yerlere kadar eğilirken, çatı kirişlerinin gıcırtısı ve panjurların takırtısı arasından müthiş ulumalar, feryatlar ve haykırışlar yükseldi. Göğü kaplayan bulutlar fantastik biçimlere büründü; bu şekillerin arasında en sık görünenler, dörtnala koşan atlar ve tekboynuzlardı. Fırtına bir saatten uzun sürdü, ardından fırtına ansızın dinince, hava yüzlerce çobanaldatanın guruldaması ve kanat çırpma sesleriyle doldu. Halk inanışına göre bu gizemli kuşlar, ölüm döşeğinde yatan bir kişi için şeytani ağıtlar yakmak için bir araya gelirdi. Çobanaldatanların sesi öylesine gür ve yüksekti ki sanki bu kez bütün dünya son nefesini vermek üzereydi.

Çobanaldatanlar vahşi seslerle ağıt yakarken gökyüzü, kalan ay ışığını âdeta söndüren bulutlarla kaplıydı. Derken korkunç bir banshee ulumaya başladı, birinin yakın zamanda gerçekleşecek işkenceyle ölümünü haber veriyordu ve kapkara olmuş gökyüzünde Vahşi Av başlamıştı: Ateş gözlü hayaletler ellerinde flamaları, sırtlarında hışırtılar çıkararak uçuşan giysileriyle at sırtında koşturuyordu. Birkaç yılda bir olduğu gibi Vahşi Av hasadını kaldırıyordu; gelgelelim hasatları onlarca yıldır böylesine korkunç olaylara sahne olmamıştı: Sırf Novigrad'da en az yirmi kişi sırra kadem basmıştı.

Av, at sırtında geçip gittikten ve bulutlar dağıldıktan sonra, insanlar Ay'ı görebildi; gece ve gündüz eşitliğinde her zaman olduğu gibi küçülmekteydi Ay. Gelgelelim o gece kan rengine bürünmüştü.

Gece ve gündüz eşitliğinde yaşanan olaylara halk tarafından getirilen açıklamalar vardı ama bunlar çeşitli yörelerin demonizm[1] bilgilerine göre birbirlerinden çok farklı olurdu. Astrologların, druidlerin ve büyücülerin de bu olaylarla ilgili birtakım açıklamaları vardı ancak hepsi ayaküstü uydurulmuş şeylerdi. Bu olayı gerçeklerle açıklayabilen insan sayısı az, çok azdı.

[1] Cinleri ve şeytanları sistematik olarak inceleyen, teolojinin bir dalı olan çalışma dalı. (ç. n.)

Örneğin Skellige Adalarında yaşayan aşırı ölçüde batıl inanç sahibi birkaç kişi, tuhaf olayları Tedd Deireadh'ın, yani ışık ve karanlığın nihai mücadelesi sayılan dünyanın sonunun habercisi olan Ragh nar Roog Savaşı'nın ayak sesleri olarak yorumluyordu. Batıl inançlı kişiler, gece ile gündüzün eşitlendiği güz gecesi adaları kasıp kavuran korkunç kasırgayı, ejderha gemisi Naglfar Morhögg'ün dalgası olarak değerlendirmişti. Bu gemi, kaosun hayaletler ve şeytanlar ordusuyla doluydu ve bordası ölülerin tırnaklarından yapılmıştı. Nispeten daha kültürlü ve bilgili kişiler, gökte ve denizde kopan kıyameti, hain büyücü Yennefer'e ve onun korkunç ölümüne bağlıyordu. Onlardan da bilgili olan bir grup ise kabarmış denizde gördükleri bir işaretten, damarlarında Skellige ve Cintra krallarının kanı akan birinin ölüm döşeğinde yattığını anlıyordu.

Gece ile gündüzün eşitlendiği güz gecesi, dünyanın her yerinde kâbuslarla ve sanrılarla dolu geçerdi, kimileri uykusundan kan ter içinde ve darmadağın bir yatakta korkudan titreyerek ve sersemlemiş halde uyanırdı. En zeki kişiler bile korkunç yüzleri görmekten ve sarsılarak uyanmaktan kurtulamazdı. Altın kulelerle çevrili Nilfgaard'da İmparator Emhyr var Emreis çığlık atarak uyandı. Kuzeyde, Lan Exeter'de, Kral Esterad Thyssen yatağından öyle bir fırladı ki zevcesi Kraliçe Zuleyka korkuyla gözlerini açtı. Tretogor'da başcasus Dijkstra sıçrayarak uyanıp elini hançerine atınca, hazine bakanının karısını uyandırdı. Montecalvo Sarayında büyücü Philippa Eilhart da uykusundan sıçrayarak uyandı ama Kont de Noailles'in karısı

uyanmadı. Hepsi sıçrayarak olmasa da Mahakam'da cüce Yarpen Zigrin, Kaer Morhen dağ festivalinde ihtiyar Witcher Vesemir, Gors Velen kentinde bankacı Fabio Sachs, ejderha gemisi "Ringhorn'un güvertesinde Kont Crach an Craite de uyanmıştı. Beauclair Sarayı'nda büyücü Frincilla Vigo, Hindarsfjall Adası'ndaki Tanrıça Freya Tapınağında rahibe Sigrdrifa da uyanmıştı. Kuşatma altındaki Maribor Kalesi'nde Daniel Etheverry, Kont Garramone da uyanmıştı. Ban Glean tabyasında Boz Flama süvari komutanı Zyvik; Claremont kasabasında tacir Dominik Bombastus Houvenaghel ve daha niceleri uyanmıştı.

Bunların arasından ancak birkaçı tüm bu yaşananları ve olayları somut gerçeklere bağlayabilmişti. Ya da somut bir kişiye. Rastlantı bu ya, bu kişilerden üçü gece ile gündüzün eşitlendiği güz gecesini aynı çatı altında geçirmişti. Ellander'de, Tanrıça Melitele Tapınağında.

"Çobanaldatan…" diye iç geçirdi Kâtip Jarre, bakışlarını tapınağın bahçesinin üstüne çöken karanlığa çevirerek. "Sürüler halindeler, muhtemelen binlerce… Birinin ölümüne ağıt yakıyorlar… Kadının ölümüne… O ölüyor…"

"Saçmalama!" Triss Merigold yumruğunu sıkıp sertçe döndü; genç adamın göğsünü yumruklama hissi uyandı bir an için. "Sen o aptal batıl itikatlara inanıyor musun? Eylül bitmek üzere, kuşlar göçmek üzere toplanıyor! Bu çok doğal!"

"O ölüyor…"

"Kimse ölmüyor!" diye bağırdı büyücü kadın; öfkeden benzi atmıştı. "Kimse, anladın mı? Aptal aptal konuşmayı bırak!"

Derken kütüphane koridoruna öğrenci kızlar gelmeye başlamıştı, gece vakti çalan alarmdan uyanmışlardı. Sapsarı kesilmiş yüzlerinde ciddi bir ifade vardı.

"Jarre." Triss sakinleşmişti. Elini delikanlının omzuna koyup sıkıca bastırdı. "Sen tapınaktaki tek erkeksin. Hepimizin gözü senin üzerinde, senden yardım ve destek bekliyoruz. Sen korkmayacak, paniğe kapılmayacaksın. Kendine hâkim ol, bizi hüsrana uğratma."

Jarre derin bir soluk aldı, ellerinin ve dudaklarının titremesini engellemeye çalıştı. “Korku değil bu,” diye fısıldadı ve gözlerini büyücü kadından kaçırdı. “Korkmuyorum, kaygılanıyorum! Onun için kaygılanıyorum. Gördüğüm düşte…”

“Ben de gördüm,” diye atıldı Triss. “Sen, ben ve Nenneke aynı düşü gördük. Ama söz etme bundan!”

“Yüzünde kan… Yüzünde çok kan vardı…”

“Lütfen sus. Nenneke geliyor.”

Başrahibe yanlarına yaklaştı. Yüzünde yorgun bir ifade vardı. Triss’in suskun sorusuna, başını “hayır” anlamında sallayarak karşılık verdi. Jarre’nin konuşmaya hazırlandığını görünce ondan önce davrandı.

“Maalesef yok. Vahşi Av tapınaktan geçti, herkes uyandı ama kimsenin sanrısı olmadı, bizim gördüğümüz en hafifinden bile olmadı kimsede. Git yat oğlum, burada işin yok. Kızlar, yatakhaneye lütfen!” İki eliyle hem gözlerini hem yüzünü ovdu. “Yatakhane! Berbat bir gece… Hadi, git yat Triss. Yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Bu acizlik beni delirtiyor,” dedi büyücü kadın yumruklarını sıkarak. “Onun bilmediğimiz bir yerde acı çektiğini, kan kaybettiğini düşünmek… Lanet olsun, ne yapmam gerektiğini bir bilebilsem!”

Melitele Tapınağı’nın başrahibesi Nenneke döndü. “Dua etmeyi denedin mi hiç?”

Güneyde, Ameli Dağları nın epeyce arkasında kalan Ebbing’de, Velde, Lete ve Arete nehirlerinin bataklıkları yararak aktığı, Ellander kentinden ve Melitele Tapınağı’ndan kuş uçuşu sekiz yüz mil uzaklıkta olan Pereplut adını taşıyan beldede yaşayan yaşlı münzevi Vysogota sabaha karşı gördüğü kâbusun etkisiyle uykusundan sıçradı. Vysogota uyandıktan sonra düşünün içeriğini tamamen unutmuştu ama içini saran tuhaf his, onu bir daha uyutmadı.

“Soğuk, çok soğuk, dondum,” dedi Vysogota kendi kendine, sazlıkların arasından açılmış yolda yürürken. “Soğuk, çok soğuk, dondum.”

Bir kapan boştu yine, içinde tek bir misk sıçanı yoktu. Berbat bir gece olmuştu. Vysogota, kapanın üzerindeki çamuru ve yosunları lanetler okuyarak ve üşüyen burnunu çekerek temizledi.

Bataklığın kenarına doğru ilerlerken, “Soğuk, dondum, ııhhh,” diye mırıldandı. “Hâlâ eylül ayındayız oysa! Gecenin ve gündüzün eşitlenmesinin üzerinden yalnızca dört gün geçti! Böylesine soğuk geçen bir eylül hiç hatırlamıyorum. Az da yaşamadım hani!”

Sondan bir önceki kapan da boştu. Vysogota küfretmek bile istemiyordu.

“Kuşkusuz,” diye söylendi yürürken, “iklim her geçen yıl soğuyor. Öyle görünüyor ki yakında soğuk çığ gibi kaplayacak burayı. Hıh, elfler çoktandır öngörmüştü bunu ama elflerin kehanetine kim inandı ki?”

İhtiyarın başının üzerinde yine küçük kanatlar pır pır etmeye, boz rengi şekiller inanılmaz bir hızla uçmaya başlamıştı. Bataklığın üzerini kaplayan sisli havaya çobanaldatanların kesik gaklamaları ve hızlı kanat çırpmaları karışıyordu. Vysogota kuşlara aldırmadı. Batıl itikatları yoktu, bataklık alanlar çobanaldatanlardan geçilmezdi zaten, özellikle gün ışırken öylesine alçaktan uçarlardı ki başına değecekler diye çekinirdi insan. Sayıları belki o anki kadar çok olmazdı ve de böylesine tekinsiz çığırmazlardı… Eh, doğa son zamanlarda garip oyunlar oynuyordu, bir tuhaflık diğerini izler ve her biri bir öncekinden daha tuhaf özellikler taşır olmuştu.

Adam en son ve boş kapanı sudan çıkarırken bir at kişnemesi duydu. Çobanaldatanların sesleri bir komut almışçasına bir çırpıda kesildi.

Pereplut bataklığında adacıklar vardı; kurumuş, yüksek alanlardı bunlar ve kara huş, akçaağaç, kızılcık ve karaçalıyla kaplıydı. Adacıkların çoğu bataklıkla öylesine çevriliydi ki ne bir at ne de yolu bilmeyen bir atlı ulaşabilirdi oraya. Ama Vysogota’nın bir kez daha duyduğu kişneme tam da bu adacıkların birinden geliyordu.

Adam öyle meraklandı ki tedbiri elden bırakıp ilerlemeye başladı.

Vysogota atları ve cinslerini pek bilmezdi ama estetiğe meraklıydı, güzellikten anlardı. Kayın gövdelerinin ardında gördüğü, tüyleri antrasit gibi parlayan kara yağız at olağanüstü güzeldi. Güzelliğin en saf haliydi bu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Ama gerçekti işte. Gerçek bir biçimde tuzağa düşmüş, dizginleri ve at başlığıyla birlikte kızılcık ağacının kan kırmızısı, kancalı dallarının arasına takılıp kalmıştı. Vysogota yaklaşmaya başlayınca at kulaklarını dikti, çifte atıp zemini titretti, zarif başını sağa sola savurdu ve döndü. Bir kısrak olduğu şimdi ortaya çıkmıştı. Ortaya çıkan başka bir şey daha vardı ve Vysogota'nın kalbinin hızlı hızlı çarpmasına ve adrenalinin gözle görünmeyen kıskaçlarının boğazını , sıkmasına neden oldu.

İçin yaklaşmasını bekliyordu.

Yerdeki ceset muhtemelen yeni yetme bir oğlana aitti. Yüzükoyun uzanmıştı, bir elini bedenine bastırmış, diğerini uzatıp tırnaklarını kuma geçirmişti. Çocuğun üzerinde süetten kısa bir tunik ve bacaklarını sımsıkı saran deri bir pantolon vardı, ayaklarına dizlerine kadar çıkan tokalı elf çizmesi giymişti.

Vysogota yere doğru eğildi ve o sırada cesetten yüksek perdeden bir inleme sesi geldi. Kara kısrak durmaksızın kişniyor, nallarını yere vurup duruyordu.

Münzevi adam çömeldi, yaralıyı usulca çevirdi. İçgüdüsel , bir hareketle başını hızla geriye doğru yatırdı ve çocuğun yüzünü kaplayan kir ve kurumuş kandan oluşan iğrenç maskeyi görünce ıslık çalar gibi gergin bir ses çıkardı. Sümük ve tükürük kaplı dudaklarına yapışmış yosunları, yaprakları ve kumu eliyle temizledi, kandan kaskatı kesilip yapış yapış olmuş saçları çocuğun yanağından çekmeye çalıştı. Yaralı, boğuk bir sesle derin derin inledi, bedenini kastı ve titremeye başladı. Vysogota, yaralının yüzündeki saçları sonunda çekmeyi başarmıştı.

"Kız," diye bağırdı, gördüğüne inanamayarak. "Kızmış bu!"

Bataklığın ortasına gizlenmiş, çökük saman çatısı yosunlarla kaplı kulübeye o gün hava kararıktan sonra birisi gizlice yaklaşmayı başarmış ve

panjurların aralığından gizlice içeriye bakmış olsa, ispermeçet mumuyla zayıf bir biçimde aydınlatılmış odada başı kalın bezlerle sarılı, postlarla örtülü bir tahta karyolanın üzerinde hiç kımıldamadan ölü gibi yatan yeni yetme bir kız görürdü. İçeriyi gözetleyen kişi, kırlaşmış sivri sakallı, upuzun beyaz saçlı bir ihtiyar görürdü aynı zamanda; ihtiyarın alnını saç ayrımı bitim noktasına kadar uzatan devasa bir kelin kenarından inen saçları, omuzlarına ve sırtına düşmüştü. İçeriyi gözetleyen, yaşlı adamın bir ispermeçet mumu daha yaktığını, masanın üzerine bir kum saati yerleştirdiğini, tüylü bir kalemi yonttuğunu ve bir parşömen kâğıdının üzerine eğildiğini görürdü. İhtiyarın düşüncelere daldığını, tahta karyolada yatan kıza bakmadan kendi kendine bir şeyler mırıldandığını da görürdü.

Ancak imkânsızdı, bunları şimdi kimse göremezdi. Münzevinin kulübesi sazlıklar arasına gömülüp kaybolmuştu. Sisler içindeki bu ıssız yere kimsenin girmeye cesareti yoktu.

“Şöyle yazalım,” dedi Vysogota kalemini mürekkebe batırarak. “Tedaviden sonraki üçüncü saatteyiz. Teşhis: vulnus incisivum, kesik yarası, keskin bir cisimle, bilinmeyen, muhtemelen eğimli bir kılıçla büyük ölçüde güç kullanılarak açılmış. Yüzün sol yarısını kapsıyor, göz çukuru bölgesinin alt kısmından başlayıp yanağa iniyor, oradan çiğneme kasları bölgesine ulaşıyor. Yaranın en derin olduğu, yani kemik zarına kadar işlediği nokta başlangıç bölgesi, göz çukurunun alt kısmında bulunan elmacık kemiği. Yaralanmanın meydana geldiği an ve ilk bakımının yapıldığı zaman arasında geçen tahmini süre: on saat.”

Tüylü kalem parşömenin üzerinde gezindi ancak bu gezinme işlemi birkaç saniye sürdü. Bir de birkaç satır… Vysogota, kendi kendine mırıldandığı şeylerin hepsinin yazılmaya değer olmadığını düşünüyordu.

“Yaranın bakımına dönecek olursak,” diye devam etti bir süre sonra, ispermeçet mumunun titreşen, is çıkaran alevine bakarak, “şunları yazıyoruz: Yara kenarlarını açmadım, kanla beslenemeyen bölgeleri ve kan pıhtılarını almakla yetindim. Yarayı söğüt ağacı kabuğu özüyle yıkadım. Kirleri ve yabancı maddeleri temizledim. Kenevir kullanarak dikişler attım. Elimde başka bir ipin olmadığını burada belirtmek isterim. Dağ öküzgözünden bir kompres kullandım ve tülbentle sardım.”

Kulübenin orta yerine hızla bir fare geldi. Vysogota ona bir parça ekmek attı. Tahta karyola üzerindeki kız düzensiz soluklar alıp veriyor, uykusunda inliyordu.

“Tedavi sonrası sekizinci saat. Hastanın durumu: sabit. Doktorun durumu… yani benimki, daha iyi çünkü bir miktar uyuyabildim… Notlara devam edebiliyorum. Çünkü bu belgelerde hastamla ilgili bazı bilgiler vermem gerekiyor. Gelecek kuşaklar için. Bu bataklığa yeni kuşaklar ulaşabilirse, her şey çürüyüp toza karışmazsa tabii.”

Vysogota derin derin iç çekti, kalemini mürekkebe batırdı ve mürekkep hokkasının kenarına sürttü.

“Hasta bilgileri şöyle not edilmeli,” diye mırıldandı. “Muhtemelen yaklaşık on altı yaşında, uzun boylu, narin yapılı ama asla sıska değil, yetersiz beslenme belirtileri göstermiyor. Kas ve vücut yapısıyla tipik bir genç elf kadınını andırıyor ancak melez özellikler saptanmadı… Çeyrek elf özellikleri bu saptamaya dâhildir. Bilindiği üzere, çok az miktardaki elf kanı hiçbir ize rastlanmadan mevcut olabilir.”

Vysogota, kâğıda tek bir runik harf, tek bir sözcük yazmadığını muhtemelen o an anlamıştı. Kalemini kâğıda değdirdi ancak mürekkep kurumuştu. İhtiyar hiç oralı olmadı.

“Not edilmesi gereken diğer madde de,” diye sözlerini sürdürdü, “kızın hiç doğum yapmamış olmasıdır. Ayrıca vücudunda eski yara izleri, çizikler, sıyrıklar, ağır işlerde çalıştığına, kaza geçirdiğine ve tehlikeli bir hayatı olduğuna dair herhangi bir belirti bulunmuyor. Altını çizmek istiyorum: Eski izlerden söz ediyorum. Vücudu yeni yara izleriyle dolu. Kız dövülmüş. Dayak yemiş ve bunu belli ki babası yapmamış. Muhtemelen postalla da tekmelenmiş.

“Bedeninde alışılmışın oldukça dışında kendine özgü bir işaret keşfettim… Hımmm… Bilimin çıkarları adına yazalım bunu… Kızın kasık çevresinde, Venüs dağının hemen yanında kırmızı bir gül dövmesi bulunuyor.”

Vysogota, tüylü kalemin yonttuğu ucunu dikkatle inceledi, ardından mürekkep hokkasına batırdı. Ancak bunu yapma nedenini bu kez unutmadı

ve kâğıdı hızla yan bir yazıyla yazılmış düzgün satırlarla doldurmaya başladı. Kalem kuruyuncaya kadar yazdı.

“Bilinci yarı açık haldeyken konuştu ve çığlık attı,” diye sürdürdü. “Aksam ve ifade tarzı -katillerin hayasız konuşma tarzındaki kimi sözcükler dışında- oldukça şaşırtıcı, değerlendirilmesi zor ama ben yine de kızın güneyli değil de kuzeyli olduğunu söyleyebilirim. Bazı sözcükler…”

Adam az önce söylediklerini yazmak için kısa bir süre sonra kalemi yine parşömen üzerinde gezdirdi. Ardından monologuna bıraktığı yerden devam etti.

“Kızın ateş nöbeti sırasında kekelediği kimi sözcükler, isimler ve tanımlamalar not edilmeye değer özellikte. Bir de incelenmeye. Bunların hepsi, çok ama çok sıra dışı birinin ihtiyar Vysogota’nın kulübesinin yolunu bulduğuna işaret ediyor…” Bir süre susup kulak kesildi.

“Umarım,” diye mırıldandı sonra, “ihtiyar Vysogota’nın kulübesi bu kızın yolunun sonu olmaz.”

Vysogota kâğıdın üzerine eğildi, hatta kalemini de hazırladı ama hiçbir şey, tek bir runik harf bile yazmadı. Kalemi masaya fırlattı. Bir süre kesik kesik soludu, öfkeyle söylendi, burnunu çekti. Tahta karyolaya doğru baktı, oradan gelen sesleri dinledi.

“Şunu saptamak ve not etmek gerekir ki,” dedi yorgun sesiyle, “durumu çok kötü. Bütün çabalarım ve önlemlerim yetersiz kalabilir, gayretlerim boşa çıkabilir. Korkularım nedensiz değil. Yara mikrop kapmış. Kızın ateşi oldukça yüksek. Ağır bir enfeksiyona işaret eden dört belirtiden üçü halihazırda mevcut. An itibarıyla rubor, color ve tumor gözle ve dokunarak saptanabiliyor. Tedavi sonrası görülen şok durumu ortadan kalkar kalkmaz, dördüncüsü de meydana gelecek: dolor. Kendimi tıbbi uygulamalara adamaya başlamamın üzerinden neredeyse yarım yüzyılın geçtiğini belirtmek isterim; yılların izlerini belleğimde ve maharetimde hisseder oldum.

Yeteneklerim sınırlı, olanaklarım ondan da sınırlı. Malzemem ve ilacım neredeyse hiç yok. Bütün umutlarımı genç bedenin koruyucu

mekanizmalarına bağladım…”

“Tedavi sonrası on ikinci saat. Beklenen oldu ve enfeksiyonun diğer ana belirtisi ortaya çıktı: dolor. Kız, acıdan çığlıklar atıyor; ateşi yükseliyor, nöbetler sıklaşıyor. Ona verebileceğim hiçbir ilacım yok. Elimde az miktarda datura iksiri var ancak kızın bedeni çok zayıf, kaldıramaz bunu. Elimde ayrıca biraz kurtboğan da bulunuyor ama kızı kesinlikle öldürür.”

“Tedavi sonrası on beşinci saat. Ateşi yükseliyor. Rubor, calor, tumor ve dolor bence ölümcül sınırlara dayandı. Kızın artık yaşama şansı kalmadı. Ben de yazıyorum… Ben, Corvolu Vysogota tanrıların varlığına inanmıyorum. Yine de varlarsa eğer, öldüğünde şu kızı yanlarına alsınlar. Yaptıklarımın hatalı olduğu ortaya çıkarsa da bunlardan ötürü beni bağışlasınlar.”

Vysogota kalemi elinden bıraktı, şişmiş, kaşınan göz kapaklarını ovaladı, yumruklarını şakaklarına bastırdı.

“Kıza datura ve kurtboğan karışımı verdim,” dedi boğuk bir sesle. “Her şey önümüzdeki saatler içinde belli olacak.”

Adam uyumuyor, oturduğu yerde uyukluyordu. Derken inlemenin eşlik ettiği bir gürültüyle kendine geldi. Kız, acıdan ziyade öfkeyle inlemişti.

Dışarıda hava aydınlanmak üzereydi, panjurların çatlak yerleri arasından içeriye az da olsa ışık giriyordu. Kum saati çoktan durmuş ve Vysogota her zaman olduğu gibi onu ters çevirmeyi unutmuştu. İspermeçet mumu neredeyse sönmüştü, ocağın kızıl ateşi kulübenin tek bir köşesini hafifçe aydınlatmıştı. İhtiyar ayağa kalktı, hasta kızın rahatça uyuyabilmesi için tahta karyolayı odadan ayırmak üzere geçici olarak kurduğu paravanı yana itti.

Hasta kız az önce düştüğü yerden kendi olanaklarıyla kalkmayı başarmıştı; yatağının kenarına oturmuş, sargının üzerinden yüzünü kaşımaya çalışıyordu.

Vysogota hafifçe öksürdü. “Senden yerinden kalkmamanı rica etmiştim. Çok zayıf düştün. Bir şeye ihtiyacın olduğunda seslen. Ben daima

yakınındayım.”

“Şu an yakınımda olmanı istemiyorum,” dedi kız usulca; dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadığı halde söylediği anlaşılabiliyordu. “Çişim geldi.”

İhtiyar, lazımlığı dışarı çıkarmak için geri döndüğünde kız karyolaya sırtüstü yatmış, alnına ve boynuna dolanıp yanağına tutturulmuş sargı bezinin üzerini ovalıyordu. Adam bir süre sonra yeniden yanına yaklaştı, kız pozisyonunu değiştirmedi.

“Dört gün mü?” diye sordu kız, bakışlarını tavana dikerek.

“Beş. Son konuşmamızın üzerinden hemen hemen bir gün geçti. Bütün gün aralıksız uyudun. Bu iyi. Uyumaya ihtiyacın var.”

“Kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Gel sargını çıkaralım. Oturmana yardımcı olayım. Elimi tut.”

Yara iyileşmeye ve kurumaya yüz tutmuştu, hatta bu kez sargı bezi açılırken yaranın kabuğunu koparmamış, kızın canı neredeyse hiç yanmamıştı. Kız usulca yanağına dokundu. Sonra yüzünü buruşturdu ama bunu sırf canı yandığı için yapmadığını Vysogota hemen anlamıştı. Kız parmaklarını yüzünde gezdirirken yaranın yayıldığı alanı ölçüyor ve durumun ciddiyetini anlamaya çalışıyordu. Yüzüne ilk kez dokunduğunda eliyle hissettiklerinin kâbus değil gerçek olduğunu fark etti.

“Bir aynan var mı?”

“Hayır,” diye yalan söyledi yaşlı adam.

Kız, adamın yüzüne baktı, ilk kez bilinci açık olarak dikkatle süzüyordu onu. “Durumum o kadar kötü mü yani?” diye sordu kız ve parmaklarını dikişler üzerinde gezdirdi.

“Oldukça büyük bir yara,” dedi adam, sümüklünün birine ondan özür dilercesine açıklama yaptığı için kendine kızarak. “Yüzün hâlâ çok şiş.

Birkaç gün sonra dikişleri alacağım ama o zamana kadar yaraya öküzgözü ve söğüt kabuğu özü süreceğim. Başının tamamına sargı uygulamayacağım artık. Yaran iyileşiyor. Gerçekten iyileşiyor.”

Kız yanıt vermedi. Dudaklarını ve çenesini oynattı, alnını ve yüzünü buruşturdu, yaranın hangi hareketlere izin verip hangilerine vermediğini denedi.

“Kumru çorbası pişirdim. Sen de içer misin?”

“Evet ama bu kez kendim içmeye çalışacağım. Kötürümler gibi beslenmek çok aşağılayıcı.”

Kızın çorbasını içmesi uzun zaman aldı. Tahta kaşığı, sanki bir kilo ağırlığındaymış gibi dikkatle ve büyük güç harcayarak ağzına götürüyordu. Ancak onu ilgiyle izleyen Vysogota’dan yardım almadan yemeğini yemeyi başardı. Vysogota merak içindeydi, meraktan ölüyordu. Kızın sağlığına kavuşmasıyla birlikte sohbet etmeye başlayacaklarını biliyordu. Belki bu gizemli olayın sırrı biraz aydınlanabilirdi. O anı sabırsızlıkla beklediğinin farkındaydı. Bu ıssız yerde uzun süredir tek başına yaşıyordu.

Kız yemeğini bitirdikten sonra kendini yeniden yatağına bıraktı. Gözlerini bir an tavana dikip hiç hareket etmedi, sonra başını çevirdi. Vysogota’nın bir kez daha dikkatini çekiyordu, kızın olağandışı iri yeşil gözleri yüzüne çocuksu, masum bir ifade veriyordu; gelgelelim yaranın yarattığı korkunç deformasyonla göze batan bir zıtlık içindeydi. Vysogota bu tarz güzellikleri bilirdi: İri gözleriyle ebedi çocuksu bir ifadeye sahip kişilerin fizyonomileri insanlarda sempati yaratırdı. Yirminci hatta otuzuncu yaş gününü çoktan geride bıraktıktan sonra bile ebedî çocuk olarak kalacaktı bu kız. İkinci karısı böyleydi. Kendi kızı böyleydi.

“Buradan çekip gitmeliyim,” dedi kız ansızın. “Hem de derhal. Peşimde birileri var. Biliyorsun zaten.”

“Biliyorum.” İhtiyar başını salladı. “Bunlar ağzından çıkan ilk sözlerdi, ateşten sayıklıyorsun gibi görünse de öyle değildi. Daha doğrusu ilk sözlerden biri. Çünkü önce atını ve kılıcını sordun. Sırası böyleydi. Atının ve kılıcının güvende olduğunu söyledim, bunun üzerine Bonhart diye

birinin yandaşı olduğumdan kuşkulandın, derdimin seni iyileştirmek değil, seni umutlandırarak işkenceye maruz bırakmak olduğundan çekindin. Bu yanılgını epeyce uğraşıp kafandan sildim, sonra adının Faika olduğunu söyleyip seni kurtardığım için bana teşekkür ettin.”

“İyiymiş.” Kız, ihtiyarla göz göze gelmekten kaçınırcasına başını yastığa doğru çevirdi. “Sana teşekkür etmeyi unutmamam iyi olmuş. O anı hayal meyal anımsıyorum. Neyin gerçek neyin düş olduğunu ayırt edemiyorum. Teşekkür etmemiş olabilirim diye çekinmiştim. Adım Faika değil.”

“Bunu da öğrendim ama tesadüfen. Havale geçirirken konuştun.”

“Ben kaçıyorum,” dedi kız, yüzünü dönmeden. “Kaçağın tekiyim. Bana yardım etmek tehlikeli. Gerçek adımı bilmek tehlikeli. Bana ulaşmadan önce atıma binip kaçmam gerekli…”

“Daha az önce,” dedi yaşlı adam usulca, “lazımlığa güçlükle oturabildin. Seni bir atın üzerinde doğru düzgün otururken düşünemiyorum. Seni temin ederim ki burada tehlikede değilsin. Seni burada kimse bulamaz.”

“Hem de nasıl bulurlar! İzimi sürüyorlar, çevreyi didik didik…”

“Sakin ol. Her gün yağmur yağıyor, tek bir iz kalmıyor. Issız bir köşedesin. Dünyayla bütün bağlarını koparmış bir münzevinin evindesin. Tüm dünya bir araya gelse bile kolay kolay bulamaz böyle birini. Ancak istersen, yakınlarına ve arkadaşlarına bir notun varsa onu iletmenin yolunu bulabilirim.”

“Kim olduğumu bile bilmiyorsun…”

“Yaralı bir kızsın,” diye söze atıldı ihtiyar. “Küçük kızlara zarar vermekten çekinmeyen birinden kaçıyorsun. Bir yere iletmemi istediğin bir bilgi var mı?”

“İletebileceğin kimsem yok,” dedi kız bir süre sonra ve sesinin değiştiği Vysogota’nın dikkatinden kaçmadı. “Arkadaşlarım artık hayatta değil. Hepsi öldürüldü.”

Bunun üzerine Vysogota sesini çıkarmadı.

“Ölümün ta kendisiyim,” diye sözlerini sürdürdü kız sesini yükselterek. “Yoluma çıkan herkes ölüyor.”

“Herkes değil,” diye itiraz etti ihtiyar, kızı dikkatle süzerek. “Havale geçirirken adını haykırdığın ve şimdi ondan kaçtığın Bonhart ölmedi örneğin. Onun yoluna çıkması daha çok sana zarar verdi… Seni… Yüzündeki yarayı o mu açtı?”

“Hayır.” Kız dudaklarını ısırdı, ağzından bir şeyin çıkmasını istemiyordu ama çıkardığı sesler ne inleme ne de küfürdü. “Yüzümdeki yarayı Baykuş açtı. Stefan Skellen. Ama Bonhart… Bonhart beni çok daha ağır yaraladı. Çok daha derinden. Havale sırasında bundan da söz ettim mi?”

“Sakin ol şimdi. Bedenin zayıf düştü. Heyecan yaramaz sana.”

“Adım Ciri.”

“Sana öküzgözü ile bir sargı hazırlayacağım, Ciri.”

“Dur… Dur bir dakika. Aynanı versene.”

“Sana söyledim…”

“Lütfen!”

Yaşlı adam ondan istenileni yaptı çünkü bu anın yaşanması gerektiğine, daha fazla ertelenemeyeceğine karar vermişti. Hatta kızın yüzünün ne hale getirildiğini görebilmesi için bir ispermeçet mumu da getirdi.

“Böyle demek,” dedi Ciri ansızın değişip donuklaşan bir sesle. “Böyle demek. Tam düşündüğüm gibi. Neredeyse tam düşündüğüm gibi.”

Yaşlı adam dışarı çıktı ve çıtalardan yaptığı paravanı arkasından çekti.

Kız adamın duymaması için alçak sesle hıçkırmaya çalıştı. Çok alçak sesle…

Vysogota ertesi gün dikişlerin yarısını aldı. Ciri yanağını yokladıktan sonra bir yılan gibi tıslayıp kulak ağrısından ve boynunun üst bölümündeki aşırı hassasiyetten yakındı. Yine de yatağından kalktı, giyindi ve dışarı çıktı. Vysogota ona engel olmayıp eşlik etti. Kız, beklediğinden daha sağlıklı ve canlıydı.

Ciri dışarı çıktıktan sonra sendeleyince kapının kasasına tutundu.

“Ayy…” Derin bir soluk aldı. “Ayy, ne soğukmuş! Don falan mı olmuş? Kış mı geldi? Kaç zamandır buradayım? Birkaç hafta mı oldu?”

“Tam tamına altı gün. Bugün ekimin beşi. Fakat ekim çok soğuk geçeceğe benziyor…”

“Ekimin beşi mi?” Kız alnını buruşturdu, acıyla inledi. “Nasıl olabilir ki? İki hafta…”

“Ne? Ne iki haftası?”

“Boş ver.” Kız omzunu silkti. “Bir şeyleri karıştırdım galiba… Ya da karıştırmadım. Şu berbat kokan şey de nedir, söyler misin?”

“Post. Ben misk faresi, kunduz, koypu ve su samuru avlıyorum. Münzevilerin de yaşamak için bir şeylere ihtiyacı var.”

“Atım nerede?”

“Ahırda.”

Siyah kısrak onları gür bir kişnemeyle karşıladı, Vysogota’nın keçisi ata rahatsızlığını belirten seslerle eşlik etti, belli ki mekânını başkasıyla paylaşmaktan hiç hoşnut değildi. Ciri, kollarını atının boynuna doladı, onu sevdi, yelesini okşadı. Kısrak yüksek sesle soludu, nallarından biriyle samanı eşeledi.

“Eyerim nerede? Eyer örtüsü? At başlığı?”

“Al.”

İhtiyar karşı çıkmıyor, ağzını açmıyor, düşüncelerini kendine saklıyordu. Koltuk değneğine yaslanmış susuyordu. Kızın eyeri kaldırmaya çalışırken inlemesine tepki vermedi, kızın eyerin ağırlığı altında sendelediğini ve inleyerek samanla kaplı zemine yığıldığını gördüğünde de kılını kıpırdatmadı. Yanına yaklaşıp doğrulmasına da yardımcı olmadı. Sadece dikkatle izliyordu.

“İyi, tamam,” diye dişlerinin arasından tısladı Ciri, burnunu yakasının arkasına sokmaya çalışan kısrağı kendinden uzaklaştırarak. “Anlaşıldı. Yine de buradan kaçmalıyım, lanet olsun! Mecburum buna!”

“Nereye?” diye sordu adam soğuk bir sesle.

Kız yüzünü ovaladı ama hâlâ yere düşen eyerin dibinde, samanların içinde oturuyordu.

“Olabildiğince uzağa.”

Yaşlı adam yanıttan tatmin olmuşçasına, her şeyi olduğu gibi anlamışçasına başını salladı. Ciri güçlükle ayağa kalktı. Eyeri ve at başlığını almak üzere yere eğilmeye kalkışmadı bile. Hayvanın yem torbasında yeterince saman ve yulaf olup olmadığını kontrol etti yalnızca, ardından atın sırtını ve gövdesini bir tutam samanla ovaladı. Vysogota kızın işini bitirmesini sessizce bekledi. Kız, beti benzi atmış halde samandan yapılmış çatıyı taşıyan direğe yaslandı. İhtiyar hiç sesini çıkarmadan elindeki koltuk değneğini ona uzattı.

“Bir şeyim yok. Sadece…”

“Kulübeden fazla uzaklaşma,” dedi sert bir sesle. “Öncelikle, çok zayıf düştün…”

“Kendimi daha iyi hissediyorum…”

“İkincisi, tehlikeli. Burası çepeçevre devasa bir bataklık, sonu gelmeyen sazlık. Yolları bilmiyorsun, kaybolabilir ya da bataklığa gömülüp kalabilirsin.”

“Ama sen,” dedi Ciri, adamın elindeki çıkını göstererek, “yolları biliyorsun tabii. Uzağa da gitmiyorsun, o halde bataklık öyle pek büyük olamaz. Hayvan postlarını tabaklayarak geçiniyorsun, orası malum. Kısrağım Kelpi’ye yulaf vermişsin ama burada tarla falan göremiyorum. Tavuk ve arpa yedik. Ve de ekmek. Hem de doğru düzgün ekmek, çörek değil. Sana o ekmeği bir avcı vermiş olamaz. O halde yakınlarda bir köy olmalı.”

“Kusursuz bir tümdengelim,” dedi adam sükûnetle. “Gerçekten de ihtiyaçlarımı buraya en yakındaki köyden karşılıyorum. En yakındaki ama sakın çok yakın olduğunu sanma, bataklığın kıyısında. Bataklık arazi, bir nehrin kıyısında bulunuyor. Postları verip karşılığında tekneme kadar getirilen yiyecekleri alıyorum. Ekmek, bulgur, un, tuz, peynir, bazen de tavşan ya da tavuk. Ara sıra da bazı haberler.”

Kendisine soru sorulmayınca sözlerini sürdürdü.

“Senin peşine düşmüş bir grup atlı köye iki kez girdi. İlk gelişlerinde seni saklamamaları için köylüleri uyardılar, seni orada bulmaları halinde köyü ateşe verecekleri ve herkesi kılıçtan geçirecekleri tehdidinde bulundular. İkinci gelişlerinde senin cesedine ödül konduğunu söylediler. Peşindeki adamlar cansız bedeninin bir yerde olduğuna kesin gözüyle bakıyorlar, bir uçurumun dibinde ya da bir çukurda.”

“Cesedimi bulana kadar da vazgeçmeyecekler,” diye mırıldandı Ciri. “Bunu çok iyi biliyorum. Artık hayatta olmadığıma dair bir kanıt gerek onlara. O kanıt olmadan vazgeçmeyecekler. Her yerin altını üstüne getirecekler. En sonunda buraya da ulaşacaklar…”

“Bu konuyu önemsiyorlar,” dedi ihtiyar. “Hatta olağanüstü önemsediklerini söyleyebilirim.”

Kız dudaklarını ısırdı. “Korkma. Onlar beni bulamadan atıma atlayıp gideceğim buradan. Benim yüzümden sana zarar gelmeyecek… Korkma.”

“Korktuğumu da nereden çıkardın?” Adam omuzlarını silkti. “Bunun için bir neden var mı? Buraya kimse ulaşamaz ve burada olduğunu anlayamaz. Ama bu sazlıkları aşarsan peşindeki adamların doğrudan kucağına düşersin.”

“Yani,” dedi kız kibirle başını çevirerek, “burada kalmak mı zorundayım? Bunu mu demek istedin? “

“Esir değilsin. İstersen binip gidebilirsin. Daha doğrusu becerebilirsen. Ama yanımda kalıp gelişmeleri bekleyebilirsin de. Gün gelecek peşindekilerin hevesi geçecek. Onlar daima öyledir, er ya da geç diner hevesleri. Daima. İnan bana. Bilirim bu işleri.”

Ciri’nin adama çevirdiği gözleri ışıldıyordu.

“Ama,” dedi yaşlı adam hızla omuzlarını silkip bakışlarını kızdan kaçırarak, “ne istersen onu yaparsın tabii. Tekrar ediyorum, burada esir almadım seni.”

“Bugün gidecek değilim artık,” dedi kız burnundan soluyarak. “Güçsüzüm… Hem birazdan güneş batacak. Ayrıca yolları bilmiyorum. Haydi, kulübeye dönelim. Üşüdüm.”

“Altı gündür burada yattığımı söyledin. Doğru mu?”

“Neden yalan söyleyeyim ki?”

“Kızma. Dur, günleri üst üste koymaya çalışacağım… Kaçtım… Yaralandım… Gece ile gündüzün eşit olduğu gündü. Yirmi üç eylül. Elf takvimine göre saymayı tercih edersen, Lammas’ın son günüydü.”

“Bu mümkün değil.”

“Neden yalan söyleyeyim ki?” diye çığlık attı kız, sonra acıyla inleyerek yüzünü tuttu. Vysogota onu soğukkanlılık içinde izliyordu.

“Nedenini bilemem,” dedi adam buz gibi bir sesle. “Ben eskiden doktordum, Ciri. Üstünden çok zaman geçti ama on saat önce açılmış bir yarayla dört günlük bir yara arasında hâlâ ayrım yapabiliyorum. Seni yirmi yedi eylülde buldum. Yani yaralanman yirmi altı eylülde olmuş. Elf takvimine göre saymayı tercih edersen, Velen’in üçüncü gününde. Ekinokstan üç gün sonra.”

“Tam tamına ekinoksta yaralandım.”

“Bu olanaksız, Ciri. Tarihleri karıştırmış olmalısın.”

“Kesinlikle hayır. Burada modası geçmiş bir münzevi takvimi kullanan sensin.”

“Senin dediğin gibi olsun. Önemli mi bu?”

“Hayır. Hiç değil.”

Vysogota üç gün sonra son dikişleri de almıştı. Ortaya çıkardığı sonuçtan memnundu ve gururlu olması için haklı nedenleri vardı; dikiş düzgün ve temizdi, yaranın içine girebilecek olası kirlerden dolayı ciltte lekelenmeler de oluşmamıştı. Ancak cerrahın mutluluğu Ciri’ye bakınca kayboldu. Kız, yüzünü asmış, hiç konuşmadan aynada yarayı her açıdan inceliyordu. Saçlarını yanağına doğru tarayarak kapatmaya çalışıyor ancak başaramıyordu. Yara, yüzünü deforme etmişti. Gerçek ortadaydı, yapacak bir şey yoktu. Durumu farklı göstermenin bir yararı olmayacaktı. Kırmızı, ip gibi şişmiş, iğne ve iplik izleri taşıyan yara gerçekten korkunç görünüyordu. Tabii ki gitgide hızla iyileşecekti. Ancak izin kaybolmasının ve yüzüne verdiği zararın ortadan kalkmasının imkânsız olduğunu biliyordu Vysogota.

Ciri kendini çok daha iyi hissediyordu artık ancak çekip gitmekten asla söz etmeyerek Vysogota’yı hem şaşırtıyor hem de mutlu ediyordu. Kara Kelpi’sini ahırdan çıkarıyor, eyerliyor ve üzerinde kulübenin ve bahçenin çevresinde birkaç tur atıyordu. Ardından Kelpi ahıra geri dönüp keçiyle arkadaşlık ediyor, Ciri de Vysogota’nın yanına, kulübeye gidiyordu. Vysogota, Kelpi adının kuzeyde yaşayan karmaşık bir canlıyı, bir deniz cinini tanımladığını biliyordu; Kelpi, görkemli bir at, bir yunus, hatta güzel bir kadın kimliğine bile bürünebiliyordu ama gerçekte yabani ot yığınından farkı yoktu. Ciri, can sıkıntısından da olsa Vysogota’ya post işinde yardım ediyordu. Postları renklerine ve boyutlarına göre sınıflandırıyor, misk farelerinin postlarını hayvanların içine soktuğu küçük bir tahtanın yardımıyla keserek sırt ve karın olarak ikiye ayırıyordu.

Elleri olağanüstü maharetliydi. , İşte bu çalışmalar sırasında aralarında çok ilginç bir konuşma geçti.

“Kim olduğumu bilmiyorsun. Hatta kim olduğumu hayal bile edemezsin.”

Ciri, bu çocuksu savı defalarca tekrarlayarak ihtiyarı az da olsa kızdırmıştı. Adam kızgınlığını hiç belli etmedi tabii, duygularını sümüklünün birine belli edecek hali yoktu ne de olsa. Hayır, işi bu noktaya vardırmamalıydı, hele içini kemiren merak duygusunun anlaşılmaması gerekiyordu. , Aslında gereksiz bir meraktı onunki çünkü kızın kim olduğunu anlamakta güçlük çekmemişti. Gençlik çeteleri Vysogota’nın dönemlerinde de yaygındı. Bu çetelerin, macera ve i yeni izlenimler peşinde koşan genç nüfusun üzerinde yarattığı çekicilik aradan geçen yıllarla birlikte zayıflamamıştı. Ancak bu cazibe gençleri felakete sürüklüyordu. Yüzlerinde bir yarayla kurtulabilen sümüklüler şanslı sayılırdı. Onlar kadar şanslı olmayanları işkence, darağacı, çengel ya da kazık bekliyordu.

Eh, Vysogota’nın gençliğinden bu yana tek bir şey değişmişti, o da kadınların gitgide yaygınlaşan özgürleşme bilinciydi. Çetelere yalnızca delikanlılar değil; dikiş iğnesini, örekeyi ve çöpçatanları beklemeyi ata, kılıca ve maceraya tercih eden yeni yetme kızlar da katılıyordu artık.

Vysogota bunları kıza doğrudan söylemiyor, ima ediyordu yalnızca. Ancak kızın fark edeceği, kızın fark ettiğini kendisinin de anlayacağı şekilde yapıyordu bunu. Ortada bir soru işareti varsa, o da bu kız değildi Vysogota’nın gözünde; o sadece kelle avcılarının elinden kurtulmuş, yeni yetme bir çetenin üyesi bir hayduttu. Kendine gizemli bir hava katmaya çalışan yüzü deforme olmuş bir sümüklü işte.

“Kim olduğumu bilmiyorsun. Ama sakın korkma. Yakında atıma atlayıp gideceğim buradan. Seni tehlikeye atmayacağım.”

Vysogota’nın canına yetmişti artık. “Ben tehlikede falan değilim,” dedi donuk bir sesle. “Hem ne tehlikesi? Peşindeki adamlar buraya gelse bile ki kuşkuluyum bundan, bana ne yaparlar ki? Firari suçlulara yardım etmek suçtur ama bir münzevi için değil çünkü münzeviler dünyevi işlerden anlamazlar. Ben, fakirhaneme ulaşanları konuk olarak kabul etmek gibi bir ayrıcalığa sahibim. Doğru söylüyorsun: Senin kim olduğunu bilmiyorum. Kim olduğunu, neler karıştırdığını ve adaletin neden peşine düştüğünü bir münzevi nereden bilsin? Hem hangi adalet? Bu çevrede hangi hukukun,

kimin yargısının geçerli olduğunu bile bilmiyorum. Zaten ilgilendirmiyor da beni. Ben münzeviyim.”

Münzeviliğine biraz fazla değindiğini sonradan kendi de fark etti. Ancak aldırmadı; kız, öfkeli yeşil gözleriyle onun gözlerini mahmuzlar gibi oyuyordu o sırada.

“İnzivaya çekilmiş zavallının biriyim ben. Dünya ve onun dertleri için ölmüş sayılırım. Basit ve cahil bir adamım, dünyada olup bitenlerden bihaberim…”

Abartmıştı.

“Kim demiş!” diye haykırdı Ciri, bıçağı ve postu yere fırlatarak. “Sen beni aptal mı sandın, ha? Aptal olmadığımı sok kafana. Münzevi, inzivaya çekilmiş zavallıymış! Sen yokken her yere baktım. Şu köşeye, o pek temiz sayılmayan perdenin arkasına da. O bilimsel kitaplar nereden, ha, basit ve cahil adam?

Vysogota elindeki koypu postunu yığının içine attı. “Burada daha önce bir vergi memuru oturmuş,” dedi umursamaz bir tavırla. “O gördüklerin kadastro ve hesap defterleri.”

“Yalan söylüyorsun.” Ciri yüzünü buruşturup yarasını ovaladı. “Bal gibi yalan söylüyorsun!”

Adam yanıt vermedi, postlardan birinin renk tonunu değerlendirir gibi yaptı.

“Sakalın ak, alnın buruşuk ve bilmem kaç yıl yaşadın diye,” diye sözlerini bir süre sonra sürdürdü kız, “saf bir kızı kolayca parmağında oynatabileceğini sanıyorsun, öyle mi? Ben de sana diyorum ki herhangi birini belki kandırabilirsin. Ama ben herhangi biri değilim.”

İhtiyar adam hiç sesini çıkarmayıp sorgulayan bakışlar eşliğinde kaşlarını kaldırdı. Fakat uzun süre beklemesi gerekmedi.

“Ben yığınla kitabın olduğu, hatta aralarında senin rafındakilerin de bulunduğu bir ortamda yetiştim. Senin kitaplarının çoğunu biliyorum.”

Vysogota kaşlarını biraz daha kaldırdı. Ciri gözlerini gözlerinin içine dikmişti.

“Çalılıkların arasında bulduğun bu yüzü parçalanmış kir pas içindeki hırpani yetim, kuşkusuz cani ve haydut kız, tuhaf şeyler söylüyor,” dedi Ciri ağır ağır. “Ama şunu bilmelisin, sayın münzevi, Roderick de Novembre’ın Dünya Tarihini okudum ben. Materia Medica başlıklı kitabı defalarca karıştırdım. Senin rafındaki Herbarius’u da inceledim. Kitap sırtlarında bulunan kırmızı plaka üzerindeki heraldik haçın anlamını da biliyorum. Bu, kitabın Oxenfurt Üniversitesi tarafından basıldığını gösterir.”

Ciri sustu ama gözünü ihtiyardan bir an olsun ayırmadı. Vysogota susuyor, yüzünün onu ele vermemesi için büyük çaba harcıyordu.

“Bu yüzden,” dedi Ciri, başını ona özgün bir kibirle sertçe arkaya atarak, “senin cahil biri ve münzevi olduğuna inanmıyorum. Dünya için ölmüş olduğuna da! Sen daha ziyade kaçmışsındır bu dünyadan. Bu ıssız köşede, bu sonsuz sazlıkların arasına dalmış, sahte bir kimlikle gizleniyorsun.”

“Eğer öyleyse,” dedi Vysogota gülümseyerek, “yazgılarımız gerçekten mucizevi biçimde iç içe dolanmış, benim bilgili küçük hanımım. Yani alınyazılarımız bizi tuhaf bir şekilde buluşturmuş. Çünkü sen de kendini gizliyorsun. Çünkü Ciri sen de kendini ustalıkla sahte bir sis perdesinin ardına gizlemişsin. Fakat ben küskün ve içi güvensizlikle dolu yaşlı bir adamım…”

“Bana mı güvenmiyorsun?”

“Dünyaya, Ciri. Sahteliğin gerçekmiş gibi sunulduğu ve bu sahte görünüşün insanları aldatmaya çalıştığı dünyaya güvenmiyorum. Bu öyle bir dünya ki Oxenfurt Üniversitesi arması genelevlerin kapısına çiziliyor. Bu öyle bir dünya ki yeni yetme dişi haydutlar kendilerini görüp geçirmiş, bilgili, hatta soylu küçük hanımlarmış gibi gösteriyorlar, Roderick de Novembre okumuş ve akademinin armasını tanıyan son derece kültürlü hanımefendiler havasına giriyorlar. Her şeyin ortada olmasına rağmen. Üzerlerinde farklı

işaretler taşıyor olmalarına rağmen. Bir haydut dövmesi, kasıklarında kırmızı bir gül taşıyor olmalarına rağmen hem de.”

“Gerçekten haklıymışsın.” Ciri dudağını ısırdı ve yüzü öylesine kızardı ki yaranın üzerindeki çizgi âdeta karardı. “Sen küskün bir ihtiyarsın. Ve de ukala.”

“Perdenin arkasındaki kitaplığımda,” dedi o yönü başıyla göstererek, “Aen N’og Mab Taedh ‘more duruyor, elflere ait fablların ve masalların yer aldığı bir kitap bu. İçinde bizim durumumuza ve şu konuşmamıza uygun, ihtiyar bir karga ile genç bir kırlangıcı anlatan bir hikâye var. Ben de senin gibi kültürlü biri olduğum için Ciri, izninle uygun bir pasajı aktarmak istiyorum. Kuşkusuz senin de anımsadığın gibi karga, kırlangıcı hoppa ve uçarı olmakla suçluyor.

“Hen Cerhin dic’ss aen n’og Zireae!

Aatk, aark, caelm foile, te veloe, eli?

Zireael…”

Yaşlı adam sustu, dirseklerini masaya yasladı ve çenesini bağladığı ellerine dayadı. Ciri başını arkaya attı, doğruldu ve ihtiyara dik dik bakarak dörtlüğü tamamladı:

“Zireael veloe que’ss aen en’ssan irch Mab og, Hen Carbin, vean ni, quirk, quirk!”

“Küskün ve güvensiz ihtiyar,” dedi Vysogota duruşunu değiştirmeden bir süre bekledikten sonra, “genç hezarfenden özür diliyor. Her köşeden sahtekârlık ve dolandırıcılık kokusu alan ihtiyar karga, tek suçu genç, hayat dolu ve güzel olmak olan kırlangıçtan özür diliyor.”

“Şimdi zırvalıyorsun,” dedi kız, içgüdüsel bir dürtüyle yanağındaki yarayı örterek. “Bu tür iltifatları kendine sakla. Bunlar, yüzümü yamru yumru diktiğin gerçeğini değiştirmiyor. Böyle yaparak güvenimi kazanacağını falan sanma sakın. Kim olduğunu hâlâ bilmiyorum. Tarihler ve günler konusunda bana neden yalan söylediğini de. Yaramın yüzümde olmasına

karşın neden bacaklarımın arasına baktığını da bilmiyorum. Bakmakla yetindin mi, onu da bilmiyorum.”

Adamın dengesini bozmayı bu kez başarmıştı. “Sen kendini ne sanıyorsun, sümüklü?” diye haykırdı adam. “Baban olacak yaştayım!”

“Büyükbabam,” diye düzeltti Ciri soğuk bir sesle. “Ya da büyük büyükbabam olabilirsin. Ama değilsin. Kim olduğunu bilmiyorum. Ancak olduğunu iddia ettiğin kişi olmadığını çok iyi biliyorum.”

“Seni bataklığın dibinde neredeyse donmuş halde, baygın, kir pas içinde, yüzün kapkara bir kabukla kaplıyken bulan adamım. Kim olduğunu bilmeden ve en kötü olasılığı düşünerek seni alıp evime getirenim. Yaranı sarıp sarmalayan ve yatağa yatıranım. Yüksek ateşten ölmeye yatmışken seni İyileştirenim. Sana bakanım. Seni yıkayanım. Tepeden tırnağa. Dövmelerinin olduğu bölgeleri de.”

Kız yeniden kıpkırmızı kesildi, gelgeldim bakışlarındaki küstah meydan okuma kesinlikle kaybolmamıştı.

“Bu dünyada,” diye homurdandı sonra, “sahtelikler gerçekmiş gibi sunar kendini, bunu kendin söyledin. Bu dünyayı ben de biraz tanıyorum, unutma. Beni kurtardın, yaramı sardın, baktın bana. Bunun için sana minnettarım. Sana… sana iyiliğinden dolayı minnettarım. Fakat iyiliğin de karşılıksız yapılmadığını biliyorum…”

“Umut ve çıkar hesabı olmadan, diyorsun,” dedi yaşlı adam gülümseyerek. “Evet, evet, farkındayım, bu dünyayı muhtemelen senin kadar tanıyorumdur, Ciri. Bilindiği üzere, yaralı kızların varı yoğu alınır ellerinden. Baygın ya da kendilerini savunamayacak kadar güçsüz olduklarında arzu ve istekler ne buyuruyorsa alınır onlardan, hatta çoğu zaman alçakça, vahşice yapılır bu. öyle değil mi?”

“Hiçbir şey göründüğü gibi değil,” dedi Ciri, yeniden kıpkırmızı kesilerek.

“Çok haklısın.” Bir postu daha ait olduğu yığının üzerine attı. “Bundan ortaya çıkan acı gerçek şu ki Ciri, birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Biz sadece insanı yanıltan sahte görünüşü tanıyoruz.”

Adam bir süre bekledi ama kızın yanıt vermek için acelesi yoktu.

“İkimiz de sorgulayıcı bir başlangıç yapmış olsak da birbirimizi hâlâ tanımıyoruz. Senin kim olduğunu bilmiyorum, sen de benim kim olduğumu bilmiyorsun…”

Bu kez kasten durakladı. Kız yaşlı adama baktı, gözlerinde adamın beklediği soru vardı. Sorusunu sorarken gözünde tuhaf bir ışık yanıp sördü Ciri’nin.

“Hangimiz başlayacak?”

Yosunlarla kaplı, samandan yapılma çatısı çökmüş kulübeye hava karardıktan sonra biri usulca yaklaşacak ve içeriye bakacak olsa alevlerin ışığında ve ocağın korunda bir post yığınının üzerine eğilmiş kır sakallı bir ihtiyar görürdü. Ayrıca kül sarısı saçlı, bir çocuğunkini andıran yeşil gözleriyle uyumsuz, yanağında berbat bir yara izi taşıyan bir kız da görürdü.

Lakin kimse göremezdi bunları. Kulübe sazlığın içinde, kimselerin girmeye cesaret edemediği bir bataklığın tam ortasında yer alıyordu.

“Adım Corvolu Vysogota. Eskiden doktorluk yapıyordum. Cerrahtım. Simyacıydım. Araştırmacı, tarihçi, düşünür, etik kuramcısıydım. Oxenfurt Üniversitesi’nde profesörlük yaptım. Yayımladığım bir eserimin ateizmi savunduğunun ileri sürülmesi üzerine oradan kaçmak zorunda kaldım çünkü o zamanlar, yani elli yıl önce, bunun cezası ölümdü. Göç etmek zorunda kaldım. Karım bunu istemeyip beni terk etti. Önce güneye inip, Nilfgaard İmparatorluğu’na yerleştim. Castell Graupian’da bulunan İmparatorluk Akademisi’nde etik dersleri vermeye başladım ve bu görevimi on yıl sürdürdüm. Yayımlanan bir incelememin ardından oradan da kaçmak zorunda kaldım… Aslında bu eserin konusu totaliter hâkimiyet ve fetih savaşlarının canice yapısıydı ama eserim ve ben metafizik mistisizmi ve kiliseyi bölmekle suçlandık. Kuzeylilerin krallıklarını fiilen yöneten bir grup yayılmacı ve yenilikçi din adamının emriyle eserimi yazdığım savunuldu. Yirmi yıl öncesinde ateizm suçlamasıyla ölüm cezasına çarptırılmış biri için tuhaf bir suçlamaydı! Kaldı ki misyonerler kuzeyde unutulalı çok olmuştu ama bu durum Nilfgaard’da dikkate alınmıyordu.

Mistisizm ve siyasete batıl itikat karıştırılması suçtu ve ağır bir şekilde cezalandırılıyordu.

“Aradan yıllar geçtikten sonra geriye dönüp baktığımda şöyle düşünüyorum: Eğer pişmanlık gösterseydim bu skandal unutulur ve imparator aşırı yöntemlere başvurmaz, beni lütfundan mahrum etmekle yetinirdi. Ancak küsmüştüm. Haklı olduğumdan kuşkum yoktu ve haklılık duygum iktidar ve siyaset tanımıyordu. Haksız yere yaralandığımı, kırıldığımı hissediyordum. Hem de zalimce. Ben de bu zalime karşı gizlice savaşan muhaliflerle yoğun iş birliğine girdim. Daha ne olduğunu bile anlayamadan kendimi muhaliflerle birlikte hapiste buldum, hatta içlerinden birkaçı işkence aletlerini gördükten sonra benim hareketin lideri olduğumu savundu.

“İmparator, lütuf hakkını kullanıp beni sürgüne yollattı. İmparatorluk sınırları içine dönmem durumunda derhal idam edilecektim.

“O yıllarda herkese, her şeye; krallıklara, imparatorluklara, üniversitelere, muhaliflere, memurlara, hukukçulara karşı öfkeliydim. Sihirli bir değnekle arkadaşım ve meslektaşım olmaktan çıkmış herkese. İlki gibi, erkeğin sorunlarının önemli bir boşanma nedeni olduğuna inanan ikinci karıma; benden kopan çocuklarıma da öfkeliydim. Bunun üzerine münzevi oldum. Burada, Ebbing’de, Pereplut bataklığında. Bu ev bana, T hayatımda bir kez gördüğüm gerçek bir keşişten miras kaldı.

Kadere bak ki Nilfgaard, Ebbing’i egemenliği altına aldı ve kendimi yine imparatorluk içinde buldum. Yeniden yollara düşmeye gücüm kalmadığı için gizlenmek zorundayım. İmparatorluk kararları zaman aşımına uğramaz, hatta bu kararları aldıran hükümdar artık hayatta olmasa ve mevcut imparatorun /

“İyiliğin zirveleri!” dedi Ciri burnundan soluyarak. “Doğruluk! Ahlak! Güldürme beni, yoksa yüzümdeki yara açılacak.

Peşine düşmedikleri, arkana kelle avcıları takmadıkları için şanslısın, şu… Bonhart gibilerinden birini. Kötülüğün uçurumlarının ne olduğunu anlardın o zaman. Etik mi? Senin etiğinin bok kadar değeri yok, Corvolu Vysogota. Uçuruma kötüler ve çürümüşler atılmıyor, hayır! Hiç de öyle değil! Kararlı

ve kötü yürekli adamlar ahlaklı, doğru ve asil ama çaresiz, kararsız ve de vicdanlı kişileri uçuruma yuvarlıyor.”

“Verdiğin ders için teşekkürler,” dedi ihtiyar alaylı bir sesle. “Gerçekten, insan kaç yaşına gelirse gelsin öğrenmenin sonu yok. Olgun, dünyayı gezmiş ve deneyimli kişileri dinlemek çok yararlı.”

“Sen istediğin kadar dalganı geç.” Ciri başını arkaya attı. “Elinden geldiğince devam et buna. Şimdi sıra bende. Anlatacağım hikâyeyle seni eğlendireceğim. Başımdan geçenleri anlatacağım. Sözümü bitirdiğimde bakalım içinden hâlâ dalga geçmek gelecek mi?”

Bataklığın ortasına gizlenmiş, çökük saman çatısı yosunlarla kaplı kulübeye o gün hava karardıktan sonra birisi gizlice yaklaşmayı başarmış ve panjurların aralığından gizlice içeriye bakmış olsa, ocağın başında duran bir odun parçasının üzerine oturmuş kül sarısı saçlı kızı büyük bir dikkatle dinleyen kır sakallı bir ihtiyar görürdü. Kızın, sözcükleri bulmakta zorlanırcasına ağır ağır konuştuğunu, çirkin bir yarayla deforme olmuş yanağını gergin bir ifadeyle ovduğunu ve hikâyesine bilinçli olarak uzun aralar verdiğini fark ederdi. Kızın kendine verilen derslerden ve zaman içinde hepsinin, her birinin yalan ve yanıltıcı olduğunun ortaya çıktığından söz ettiğini anlardı. Ona verilip yerine getirilmeyen vaatlerden söz ettiğini anlardı. Ondan inanması istenen yazgının ona ahlaksızca ihanet ettiğini, mirasını elinden aldığını anlattığına tanık olurdu. Ne zaman binlerine inansa kötü muamele, acı, incitilme ve aşağılanmayla karşılaştığından söz ettiğini görürdü. Güvendiği ve sevdiği insanların ona ihanet ettiğini, acı çektirdiğini, namusunun lekelenmesini, işkence ve ölüm tehlikesiyle yüzleştiğinde yardımına gelmediklerini anlattığını duyardı. Bağlı kalınması gerektiğini ona öğrettikleri ideallerin ihtiyaç duyduğunda onu nasıl yanılttığından, ortada bıraktığından, ele verdiğinden, böylece ne kadar değersiz olduklarını kendiliğinden kanıtladıklarından söz ettiğini işitirdi. Yanlarında dostluğu ve sevgiyi bulduğu kişilerden dostluk ve sevgi -hele sevgi asla- beklenemeyeceğini anlattığına tanık olurdu.

Ancak bunları kimse ne görür ne de duyabilirdi. Yosunlarla kaplı, samandan çatısı çökmüş kulübe, bataklığın ortasına iyice gizlenmişti. Daima sisler içinde ve kimsenin girmeye cesaret edemediği ıssız bir yerdeydi.

Küçük kız büluğa erdiğinde, o güne kadar giremediği, gizli meclisin sunduğu yaşam alanlarını incelemeye başladı… Lanetli yere yaklaştığında bir döner merdiveni tırmandı, bu merdivenler düşlerde cinsel olayları simgeler. Kız merdiveni çıktıktan sonra, kilidinde bir anahtarın sokulu olduğu küçük bir kapıya ulaştı… Kapısı kilitli küçük oda düşlerde genellikle vajinayı ifade eder; kilidin içinde anahtar döndürülmesi ise cinsel birleşmeyi sembolize eder.

Bruno Bettelheim, Çocuklar Masalsız Olmaz

Bölüm 2

O gece lodosun ardından fırtına başlamıştı.

Mora dönen kapkara gökyüzü çakan şimşekle yarıldı ve ardı arkası kesilmeyen gök gürlemesiyle âdeta patladı. Derken sağanak bastırdı, yağ gibi akışkan damlalar sokağın tozunun üzerine indi, çatılarda çağıldamaya başladı, camları çamurla bezedi. Ancak şiddetli rüzgâr yağmurun hızını çabucak kesip fırtınayı yıldırımlarla titreşen ufkun arkalarına taşıdı.

Derken köpekler havlamaya başladı. Nallar gümbürdedi, silahlar şangırdadı. Çılgın bir yaygara ve çığlıklar, uykularından uyanan köylülerin tüylerini diken diken etti; hızla yataklarından kalkıp kapılarını ve pencerelerini demir çubuklarla sürgülediler. Terli eller balta ve yaba saplarına sarıldı. Sımsıkı sarıldı. Lakin yine de acizdiler.

Korku, köyü kasıp kavuruyordu. Bunlar firari miydi yoksa kovalayanlar mıydı? Öfkeden ya da korkudan çıldırmış ya da zalim mi kesilmişlerdi? Atları dizginlemeden köyün içinde koşturacaklar mıydı? Yoksa geceyi tutuşmuş saman çatılar mı aydınlatacaktı birazdan?

Susun çocuklar, susun…

Anne, kötü ruhlar mı bunlar? Vahşi Av mı bu? Cehennem hortlakları mı? Anne, anne!

Susun çocuklar, susun. Kötü ruh ya da şeytan değil bunlar.

Çok daha kötü.

İnsan.

Köpekler durmaksızın havlıyordu. Rüzgâr deli gibi esiyordu.

Atlar kişniyor, nallar takırdıyordu.

Çete gecenin ve köyün içinde koşturuyordu.

Hotsporn tepeye çıktı, atını durdurup döndürdü. Çok dikkatli ve özenliydi, riske girmek istemiyordu. Öyle ya, temkinli olmak parayla değildi. Aşağıdaki çayın kenarındaki at arabası durağına inecekti ama hiç acelesi yoktu. Önce aşağıyı enikonu incelemeyi yeğliyordu.

Durakta ne at ne de koşum hayvanı vardı, katırların koşulduğu birkaç yük arabası ilişti yalnızca gözüne. Branda bezine bir şey yazılıydı ama Hotsporn uzaktan okuyamıyordu.

Her halükarda tehlike kokusu almıyordu. Hotsporn anlardı tehlikeden. İşini bilirdi o.

Çalılıklar ve söğüt ağaçlarıyla kaplı kıyıdan geçti, atını duraksamadan çayln içine doğru sürdü, suyu yararak yoluna devam ederken sular eyere kadar sıçradı. Kıyıda yiyecek bulmak için suya dalıp çıkan ördekler vaklayarak kaçışmaya başladı.

Hotsporn atını hızlandırdı, parmaklığın açık yerinden durağın bahçesine girdi. Araba brandasındaki yazıyı şimdi okuyabiliyordu: “Almavera Usta, Dövme Sanatçısı.” Yazının her sözcüğü başka bir renkteydi, oldukça büyük ve ışıltılı harflerle başlıyordu. Bu arada araba kasasının sağ ön tekerleğin üstüne denk gelen noktasında bordo rengi bir ok parıldıyordu.

“İn aşağı!” diye buyurulduğunu duydu arkadan. “Yat yere, derhal! Elini kılıcına atayım deme!”. Usulca arkadan yaklaşıp kıskaca aldılar adamı; sağdan, simli siyah iplikle bezeli deri bir ceket giymiş Asse, soldan yeşil süetten bir tunik giymiş Faika gelmişti, şapkasında tüyler vardı. Hotsporn kapüşonunu çıkarıp yüzündeki bezi aldı.

“Hah!” Asse kılıcını elinden bıraktı. “Sizsiniz, Hotsporn.

Sizi tanırdım ama şu kara at yanılttı beni!”

“Pek de güzel bir kısrakmış,” dedi Faika hayranlıkla ve şapkasını kulağının üzerine indirdi. “Kapkara, kömür gibi ışıldıyor, rengi açılmış tek bir tüyü yok! Nasıl da alımlı! Muhteşem!”

“Eh, neredeyse yüz florine mal oldu bana.” Hotsporn pervasızca sırıttı. “Giselher nerede? İçeride mi?”

Asse başını salladı. Faika büyülenmiş gibi kısrağa bakıyor, boynunu okşuyordu. “Sudan çıkıp geldiği an,” dedi Faika, yeşil gözlerini Hotsporn’a dikerek, “tam bir kelpi’yi andırıyordu. Çaydan değil, denizden çıkagelseydi, has kan kelpi olmadığına beni kimse inandıramazdı.”

“Küçük Hanımefendi Faika gerçek bir kelpi görmüş müdür hiç hayatında?”

“Sadece bir resimde.” Kızın yüzü ansızın karardı. “Anlatması uzun sürer. Gir içeri. Giselher bekliyor.”

Hafif bir ışığın içeri girdiği pencerenin önünde bir masa duruyordu. Masanın üstünde, dirseklerinin üzerine dayanmış halde Mistle yatıyordu, kemerinden aşağısı çıplaktı, siyah çoraplar dışında hiçbir şey giymemişti. Utanmazca ayırdığı bacaklarının arasına uzun saçlı sıska bir yaratık eğilmişti, sırtında gri ve kahverengi arası bir gömlek vardı. Bu kişi dövme sanatçısı Almavera Usta’dan başkası olamazdı çünkü Mistle’ın baldırlarına iğneyle alacalı bir resim çizmekle meşguldü.

“Yaklaş Hotsporn,” dedi Giselher, Alev, Kayleigh ve Reef’le birlikte oturdukları biraz ötedeki diğer bir masadan bir tabure çekerek. Kayleigh ile Reef de Asse gibi siyah dana derisi ceket giymişti, ceketleri tokalar, zımbalar, zincirler ve gümüşten yaratıcı başka süslemelerle bezeliydi. Ustanın biri bu işlerden sağlam para kazanıyor olmalı, diye içinden geçirdi Hotspom. Canları süslenip püslenmek isteyince Sıçanlar terzilere, kunduracılara ve saraçlara avuçla para dökmekten çekinmezdi. Tabii saldırdıkları birinin giysilerinde ve mücevherlerinde gözleri kalırsa bunlara el koymak da onurlarını zedelemezdi.

“Görüyorum ki mesajımızı eski durağın yıkıntıları arasında bulmuşsun?” diye sözlerini sürdürdü Giselher. “Hah, ne diyorum ki ben, aksi halde burada olmazdın. İtiraf etmeliyim, oldukça çabuk geldin.”

“Kısrak çok güzel de ondan,” diye araya girdi Faika. “Bahse girerim ki hızlıdır da bu at!”

“İletinizi buldum.” Hotsporn gözünü Giselher’den ayırmıyordu. “Benimki peki? Benim mesajım da sana ulaştı mı?” “Ulaştı,” diye kem küm etti Sıçanlar’ın lideri. “Ama…

Evet, kısaca söylemek gerekirse… Zamanımız yoktu. Ardından kafayı çekince ilgilenemedik. Sonra da başka yerde işimiz vardı…”

Lanet olası bok herifler, diye içinden geçirdi Hotsporn.

“Kısacası görevi yerine getirmedin, öyle mi?”

“Şey, hayır. Bağışla Hotsporn. Ortam uygun değildi. Ancak bir dahaki sefere mutlaka yerine getiririm, hem de nasıl!”

“Mutlaka!” diye üstüne basarak doğruladı Kayleigh, sanki ona soran olmuş gibi.

Lanet olası sorumsuz bok herifler. Kafayı bulmuşlar. Başka yerde işleri varmış. Acayip kıyafetler diktirmek için terziye gitmişlerdir kuşkusuz.

“Sen de içer misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Andrzej Sapkowski “Ya da şundan ister misin?” Giselher testilerin ve kupaların arasında duran süslemeli bir kutuyu gösterdi. Sıçanlar’ın gözlerindeki tuhaf pırıltıların nereden geldiğini, hareketlerinin neden böylesine gergin ve atak olduğunu biliyordu Hotsporn.

“Birinci sınıf toz,” dedi Giselher. “Bir tutam alır mısın?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Hotsporn, bir kan birikintisine ve talaşların üzerindeki odaya doğru ilerleyen ize dikkatle baktı; cesedin nerede yere düşüp nereye sürüklendiği açıkça anlaşılıyordu. Bu bakış Giselher’in gözünden kaçmadı.

“Uşaklardan biri güçlü adam havalarına girmiş,” diye ateş püskürdü sonra. “Alevin onu paylaması gerekti.”

Alev bir kahkaha patlattı. Uyuşturucunun etkisiyle keyfinin iyice yerine geldiği belliydi. “Öyle bir payladım ki kanında boğuldu,” diye hava attı. “Bunun üzerine ötekiler hemen sakinleşti. Buna terör derler!”

Her zamanki gibi takıp takıştırmıştı, hatta burnuna bile küçük bir elmas halka geçirmişti. Giysileri deriden değildi, sırma işlemeli bordo bir cepken giymişti, bu kıyafet zevk düşkünü uçarı gençlik arasında en son moda kabul ediliyordu. Ayrıca Giselher’in her zaman başına doladığı ipek fular da pek revaçtaydı. Hatta Hotsporn’un kulağına gelmişti, bazı kızlar saçlarını “Mistle” gibi kesiyordu.

“Buna terör derler,” diye tekrarladı Hotsporn dalgın dalgın, yerdeki kan izlerinden gözünü ayırmadan. “Durağın işletmecisi peki? Karısı? Oğlu?”

“Hayır, hayır.” Giselher alnını buruşturdu. “Hepsini katlettiğimizi mi sanıyorsun? Yok canım! Hepsini kilere kapattık şimdilik. Gördüğün üzere durak şimdi bizim.”

Kayleigh sevimsiz sesler eşliğinde ağzını çalkaladığı şarabı yere tükürdü. Kutudan küçük bir kaşıkla fisstech[2] aldı, diliyle ıslattığı parmağının ucuna dikkatle döküp diş etine ovarak yedirdi. Minik kutuyu Falka’ya uzattı, o da ritüeli tekrarlayıp fisstech’ı Reef’e aktardı. Fakat Nilfgaardlı teklifi geri çevirdi, renkli dövmeleri gösteren bir katalogu incelemekle meşguldü ve kutuyu Aleve verdi. Dişi elf, içindeki malzemeden kullanmadan kutuyu Giselher’e uzattı.

[2] Fisstech ya da Beyaz Ölüm, kokain benzeri etki yaratan bir uyuşturucu türü. (ç. n.)

“Terör!” diye ateş püskürdü sonra, gözlerini kıstı ve burnunu çekti. “Durakta terör var! İmparator Emhyr bütün dünyayı böyle yönetiyor, bizse yalnızca burayı. Ama işin esası aynı!”

“Ayy, lanet olsun!” diye bağırdı masanın üzerinde yatan Mistle. “Nereye batırdığına dikkat etsene! Bir kez daha yaparsan, bu defa ben sana batıracağım! Hem de her yerine!”

Faika ve Giselher hariç, bütün Sıçanlar höykürerek gülmeye başladılar.

“Güzel olmak istiyorsan acıya katlanacaksın!” dedi Alev.

“Sen batır, ustam, batır,” diye ekledi Kayleigh. “Bacak- , larının arası dayanıklıdır onun!”

Faika ağız dolusu sövdü ve Kayleigh’ye bir kupa fırlattı. Kayleigh başını eğdi, bunun üzerine Sıçanlar yine ulur gibi kahkaha attılar.

Hotsporn bu eğlenceyi noktalamaya karar verdi. “Durakta terör estiriyorsunuz demek. Neden peki? İnsanları korkutmaktan tatmin olmanızın dışında ne işe yarıyor?”

“Burada pusudayız,” dedi Giselher, fîsstech’i diş etine yedirirken. “Mola vermek ya da at değiştirmek üzere buraya gelenleri enseliyoruz. Bu işi bir yol ayrımında ya da yol kenarındaki çalılıkların arasında yapmaktan çok daha kazançlı ” böylesi. Ancak Alev’in az önce söylediği gibi işin özü aynı.”

“Fakat bugün koca bir gün boyu yalnızca şunu enseleyebildik,” dedi Reef, başı Mistle’ın açtığı bacaklarının arasında neredeyse tamamen kaybolmuş olan Almavera Usta’yı göstererek. “Bütün sanatçılar gibi yoksul biri, soyabilecek hiçbir şey yoktu üzerinde, biz de sanatını soyuyoruz işte. Bakın, çizimdeki ustalığını görün.”

Kolunu sıyırıp dövmesini gösterdi, yumruğunu sıktığında kalçasını oynatan bir kadın görülüyordu. Kayleigh’nin de gösterecek bir şeyi vardı: Dikenli bilekliğinin üst kısmında koluna yeşil bir yılan dolanmıştı, açık ağzından yarık, kıpkırmızı bir dil sarkıyordu.

“Çok zevkli,” dedi Hotsporn oralı olmadan. “Ayrıca ceset teşhisi bakımından oldukça yararlı. Ancak soygun işini beceremediniz, sevgili Sıçanlar. Sanatçıya sanatının bedelini ödemek zorunda kalacaksınız. Sizi uyarmaya fırsat bulamadım: Yedi gündür, yani eylülün birinden beri işaret bordo rengi bir oktu. Onun arabasına böyle bir ok çizilmiş.”

Reef sesini yükseltmeden sövdü, Kayleigh gülmeye başladı. Giselher umursamaz bir ifadeyle elini salladı.

“Eh, ne yapalım. Gerekirse iğnelerinin ve boyalarının parasını öderiz. Bordo rengi ok mu diyorsun? Bunu aklımıza yazalım. Yarına kadar ok işaretli biri daha gelirse, adama bir şey yapmayız.”

“Yarına kadar burada oyalanacak mısınız yani?” dedi Hotsporn, çok şaşırmış gibi yaparak. “Mantıklı bir karar değil, Sıçanlar. Çok ama çok tehlikeli!”

“Ne demek o?”

“Çok ama çok tehlikeli.”

Giselher omuzlarını silkti. Alev yere sümkürdü. Reef, Kayleigh ve Faika tacire öyle bir baktılar ki sanki adam onlara güneşin nehre düştüğünü ve yengeçlerin kıskacına girmeden , güneşin hemen sudan çıkarılması gerektiğini söylemişti. Hotsporn, akıl hastası sümüklülerin mantığına seslendiğini fark etti. Tehlikelere karşı uyardığı adamlar pervasızdı, tehlikenin ne olduğundan habersizdiler.

“Peşinizde adamlar var, Sıçanlar.”

“Ee, ne yapalım?” ‘

Mistle, giyinme zahmetinde bulunmadan kalkıp yanlarına gelmişti. Bir ayağını banka koydu, kalçalarını çevirerek Almavera Usta’nın eserini bütün dünyaya sergiledi: Kasıklarına kondurulmuş yeşil saplı, iki yapraklı ateş kızılı bir güldü bu. /

“Ee?” diye sordu ellerini kalçalarına koyarak. Neredeyse dirseklerine ulaşan bileziklerinde iri elmaslar parıldıyordu.

“Ne diyorsunuz?” i “Muhteşem!” dedi Kayleigh ve saçlarını geriye doğru itti.

Hotsporn bunun üzerine, Sıçan’ın delik kulak memelerine de küçük halkalar takmış olduğunu fark etti. Bu tür halkaların, tıpkı zımbalı deri gibi, zevk düşkünü uçarı gençlik arasında ve bütün Geso’da yakında büyük moda olacağı kesindi.

“Sıra sende Faika,” dedi Mistle. “Sen ne dövmesi yaptıracaksın? “

Faika, Mistle’ın baldırlarına dokundu, eğildi ve dövmeyi yakından inceledi. Mistle onun saçlarını sevgiyle karıştırdı. Faika kıkırdamaya, ardından hızla soyunmaya başladı.

“Ben de aynı gülden istiyorum,” dedi. “Seninkinin olduğu yere, hayatım.”

“Ne fare varmış sende, Vysogota.” Ciri anlatmaya ara vererek zemine baktı. Lambanın ışığında yerde tam anlamıyla bir fareler gösterisi sürüyordu. Işığın vurmadığı karanlık bölümde neler döndüğünü kestirmek hiç de zor değildi.

“Buraya bir kedi alsan iyi olacak. Hatta iki.”

“Kemirgenler,” dedi münzevi hafifçe öksürerek, “kış yaklaştığı için kulübeye doluşuyor. Vaktiyle bir erkek kedim vardı ama çekip gitti vefasız.”

“Bir tilki ya da sansar boğmuştur mutlaka.”

“Sen o kediyi bilmiyorsun Ciri. Onu olsa olsa bir ejderha boğabilir, daha küçük bir canlı dokunamaz ona.”

“O kadar mı azılıydı? Ah, yazık olmuş. Şu farelerin yatağımda dolanmasına izin vermezdi. Yazık.”

“Yazık ama dönüp geleceğini düşünüyorum. Erkek kediler dönüp dolaşıp gelirler.”

“Biraz daha odun atayım ocağa. Soğuk, üşüdüm.”

“Soğuk, evet. Geceler berbat soğuk oluyor artık… Oysa ekimin ortasına bile gelmedik henüz. Hadi, anlatmaya devam et Ciri.”

Ciri bir an kıpırdamadan oturup ocağa baktı. Yeni atılan odunla canlanan ateş çıtırdıyor, harlanıyor, kızın yaralı yüzünü altın rengi ışıkla boyuyordu.

“Anlat.”

Almavera Usta iğnesini batırdıkça Ciri’nin göz pınarları yaşlarla doluyordu. Uygulamadan önce kendini şarapla ve beyaz tozla uyuşturmuş olmasına karşın acı katlanılır gibi değildi. İnlememek için dişlerini birbirine geçirdi. Elbette inlemedi ve iğneler umurunda değilmiş, acıyı hiçe sayıyormuş gibi davrandı. Ortada hiçbir şey yokmuş gibi yapıp Sıçanlar’ın Hotsporn’la yaptıkları sohbete katılmaya çalıştı. Kendini tacir olarak tanıtan Hotsporn’un, ticaretten anlamayan ancak tacirlerden geçinen biri olduğu ortadaydı.

4

“Tepenizde kara bulutların gezindiği belli,” dedi Hotsporn, siyah gözlerini tek tek Sıçanlar’ın yüzünde gezdirerek. “Amarillo valisi peşinize adam takmakla kalmadı, Varnhagenler, hatta Baron Casadei de izinizi sürüyor…”

“O da mı?” Giselher yüzünü buruşturdu. “Valiyi ve Varnhagenleri anlarım da şu Casadei’in bizimle derdi nedir?”

Hotsporn sırıttı. “Kurt, koyun postuna bürünmüş yakınıp durur, mee, mee, kimse beni sevmiyor, kimse beni anlamıyor, beni gören arkamdan taş firlatıyor, ‘Defol!’ diye haykırıyor, neden, neden böylesine kırıyorlar beni ve bana haksızlık ediyorlar? Stelzbach’da yaşadığı maceradan sonra baronun kızı hâlâ hastaymış, ateşi çıkmış…”

“Haaar” diye anımsadı Giselher. “Şu dört koşumlu fayton! O küçük hanım mı?”

“Evet. Dediğim gibi şimdi hastalıklı biri olup çıkmış, geceleri çığlıklarla uyanıyormuş, Bay Kayleigh geliyormuş aklına… En çok da Faika Hanım. Bir de rahmetli annesinden kalan broş çünkü Faika o broşu zor kullanarak elbisesinden koparıp almış. Alırken de demediğini bırakmamış.”

“Mesele kesinlikle bu değil!” diye bağırdı Ciri yattığı yerden; bu bahaneyle acısını dışarı vurduğu için rahatlamıştı. “Baronese karşı saygılı ve özenli davrandık, paçayı kurtarmasını sağladık! Bakire hanımı sırayla düzseymişiz keşke!” /

“Gerçekten.” Ciri, Hotsporn’un gözlerini çıplak baldırlarında hissetti. “Kızı sırayla düzmemek ağır bir hakaret gerçekten. Casadei’in neden öfkeyle silahlı bir esnaf birliği kurduğuna ve bir ödül koyduğuna hiç şaşmadım. Hepinizi saray surlarından baş aşağı sallandıracağını açıkça ilan etti.

Ayrıca kızının elbisesinden o broşu koparark alan Falka’nın derisini yüzdüreceğine de yemin etti. Hem de şeritler halinde yüzdürecekmiş.” r 56

Ciri küfrü bastı, Sıçanlar böğürerek güldü. Alev önce hapşırıp sonra sümkürdü, fisstech burun mukozasını tahriş etmişti.

“Peşimize düşenler topluca kıçımızı yesin,” dedi Ciri bir bezle ağzını, burnunu, çenesini ve masayı silerken. “Vali, baron, Varnhagenler! Peşimizdeler ama bizi ele geçiremeyecekler! Biz Sıçanlar’ız! Velda’nın ötesinde üç kez yön değiştirdik, o aptallar şimdi ters yollarda çılgınlar gibi bizi kovalıyorlar. Bunu anladıklarında geri dönemeyecekleri kadar uzaklaşmış olacağız.”

“Dönsünler isterlerse!” dedi Asse şen şakrak bir tavırla. Nöbetten az önce gelmiş, bir gönüllü bulamadığı için nöbeti devredememişti. “Kıçları sıkıyorsa dönsünler!”

“Aynen!” diye bağırdı Ciri, yattığı masadan. Bir gece önce peşlerine takılan kişilerden Velda kıyısındaki köylere gire çıka nasıl kaçtıklarını ve duyduğu derin korkuyu unutmuş gibiydi.

“Tamam.” Giselher elini masaya vurdu ve sesler o anda kesildi. “Konuş, Hotsporn. Bir şey söylemek istediğini ve bunun validen, Varnhagenlerden, Baron Casadei’den ve şımarık kızından çok daha önemli bir konu olduğunu açıkça görüyorum.”

“Bonhart izinizi sürüyor.”

Bir an sessizlik, uzun bir sessizlik oldu. Almavera Usta bile bir an iğnesini batırmaktan vazgeçmişti.

“Bonhart,” diye tekrarladı Giselher yayarak. “Kır saçlı ihtiyar hergele. Birinin kuyruğuna pek fena basmışız demek.”

“Varlıklı birinin,” dedi Mistle. “Herkesin parası Bonhart’a yetmez çünkü.”

Ciri, Bonhart’ın kim olduğunu sormaya hazırlanırken Asse ve Reef aynı anda ondan önce davrandılar.

“Adam bir kelle avcısı,” diye açıkladı Giselher homurdanarak. “Eskiden askerlik yapıp geçinirdi, sonra seyyar satıcılığa başladı, en sonunda para karşılığında adam öldürmeyi seçti.

Eşi benzeri olmayan bir itoğluittir.”

“Denir ki,” dedi Kayleigh lakayt bir tavırla, “Bonhart’ın öldürdüğü adamlar aynı mezarlığa yatırılacak olsa, bir hektar alan yetmezmiş.”

Mistle, başparmağı ile işaret parmağı arasındaki çukura basarak, “bir keresinde Nilfgaardh süvari bölüğünü altı kişi alt etmeyi başardık!”

“Nissirlerin[3] elinden Kayleigh’yi kurtardık!” diye homurdandı Asse.

[3] Nilfgaardh baronların “asayişi” sağlamak üzere eyaletlerde görevlendirdiği kelle avcısı. (ç. n.)

“Bizimle de kimse boy ölçüşemez,” diye tısladı Reef.

“İşte böyle, Hotsporn.” Giselher göğsünü yumrukladı. “Sıçanlar’ın hiçbir ekipten eksiği yoktur, Valdez çetesinden bile. Centilmen delifîşekler mi

demiştin? Ben de sana hanımefendi delifîşekliğinin ne olduğunu anlatayım. Şurada gördüğün Alev, Mistle ve Faika, Druigh kasabasındaki meyhaneye Varnhagenlerin geldiğini öğrenince güpegündüz oraya gidip atlarıyla meyhanenin içine daldılar. Boydan boya at koşturdular içeride! Önden girip avludan çıktılar. Varnhagenler de ağızlarını ayırıp devrilmiş kupalara, dökülmüş biralara bakakaldılar. Sen bunun delifîşeklik olduğunu kabul etmiyor musun yoksa?"

"Etmez olur mu," diye atıldı Mistle pis pis sırıtarak. "Ediyor çünkü Sıçanlar'ın kim olduğunu biliyor. Loncası da biliyor."

Almavera Usta dövmeyi tamamlamıştı. Ciri, gururlu bir ifadeyle teşekkür etti, giyindi ve arkadaşlarının arasına oturdu. Hotsporn'un onu tuhaf bir şekilde ısrarla süzen alaylı bakışını üzerinde hissedince burnundan soludu. Adama ters ters bakıp meydan okurcasına Mistle'ın omzuna sokuldu. Onunla sevişerek hızını kesmeyi umut eden erkekleri bu tür gösterilerle şaşırtma konusunda deneyimliydi. Aslında Hotsporn'un bu tür gösterilere ihtiyacı yoktu, sözde tacir bu konularda sırnaşıklık yapmazdı çünkü.

Hotsporn, Ciri'nin gözünde bir muammaydı. Onu daha önce yalnızca bir kez görmüştü, kalanını Mistle'dan dinlemişti. Mistle, Hotsporn ile Giselher'in uzun zamandır tanıştıklarını ve tam bir çete olduklarını anlatmıştı, aralarında işaretleri, parolaları ve sadece ikisinin bildiği buluşma noktaları vardı. Bu buluşmalarında Hotsporn bilgiler aktarıyordu, ardından atlara atlayıp onun bildirdiği yol tutuluyor, söz konusu tacire ve konvoyuna saldırılıyordu. Tarif edilen kişi bazen öldürülüyordu da. Daima kararlaştırılmış bir işaretleri vardı, bu işareti taşıyan tacirlere asla saldırılmazdı.

Ciri başlarda şaşırmış, biraz da hüsrana uğramıştı çünkü Giselher'e büyük hayranlık duyuyordu, Sıçanlar'ı da özgürlük ve bağımsızlık örneği olarak görmüştü. Ciri, herkesi ve her şeyi aşağılayan bu tür özgürlükleri seviyordu. Ancak şimdi ansızın özel görevler yapmaları isteniyordu. Kiralık ajanlara buyurulur gibi, biri tarafından kimi öldürmeleri gerektiği emrediliyordu. Bununla da kalmıyor, biri bu emirleri verdiği zaman onlar kulaklarını dikip dinliyorlardı.

Ciri, Mistle’a bunun ne demek olduğunu sorduğunda Mistle omzunu silkerek, karşılıklı çıkar ilişkisi, demişti. Hotsporn aşmıştı bu duygularını. Çalıştı, öğrendi. Fazlaca şaşırmamayı ve fazla bir şey beklememeyi de öğrendi çünkü o zaman hüsrana uğrasa da canı pek acımıyordu.

“Sevgili Sıçanlar,” dedi Hotsporn, “sizin bütün dertlerinize derman olacak bir ilacım var benim. Nissirlere, baronlara, valilere, hatta Bonhart’a karşı. Evet, evet. İp çoktan boynunuza geçmiş, sıkıldıkça sıkılıyor olmasına karşın paçanızı kurtaracak bir yol biliyorum.”

Alev püskürerek güldü, Reef bir kahkaha patlattı. Fakat Giselher bir el işaretiyle susmalarını emretti ve Hotsporn’un sözlerine devam etmesini istedi.

“Deniyor ki,” diye sözlerini sürdürdü tacir kısa bir duraksamadan sonra, “birkaç gün içinde af ilan edilecekmiş.

Yasal ceza almış herkes, hatta idam sehpasına çıkmış olanlar bile suçunu kabul ederse bağışlanacak. Bu sizi de kapsıyor.”

“Boktan işler!” diye bağırdı Kayleigh hafif nemli gözlerle, az önce bir tutam fisstech çekmişti çünkü. “Bir Nilfgaard numarası, aldatmacası bu! Bu tür saçmalıkları bizim gibi eski kurtlar yutmaz!”

“Yavaş ol,” diye onu sakinleştirdi Giselher. “Hiddetlenme hemen, Kayleigh. Hotsporn’u iyi biliriz, ne zırvalar ne de atıp tutar. Ne dediğini ve neden dediğini bilir. Bu kez de biliyordur ve bu Nilfgaard cömertliğinin bir anda nereden çıktığını da bize anlatacaktır mutlaka.”

“İmparator Emhyr,” dedi Hotsporn sakin bir sesle, “dünya evine giriyor. Nilfgaard’da yakında bir imparatoriçemiz olacak. Bu yüzden af çıkıyor. Çünkü imparator çok mutlu ve başkalarının da mutluluğunu istiyor.”

“İmparatorun mutluluğunu kıçıma bile takmam,” dedi Mistle soğukkanlılıkla. “Aftan ise yararlanmamayı yeğlerim çünkü bu Nilfgaard lütfundan talaş kokusu alıyorum, bir kazık yontuyorlartnış gibi geliyor bana, hahaha.”

“Bunun bir oyun olduğunu hiç sanmam,” dedi Hotsporn omuz silkerek. “Siyasi bir mesele daha ziyade. Hem de büyüğünden. Siz Sıçanlar’dan da buradaki bütün çetelerin toplamından da büyük. Mesele siyaset.”

“Tam olarak ne?” Giselher kaşlarını çattı. “Çünkü zerre kadar bir şey anlayamadım.”

“Emhyr’in bu evliliği siyasi, bu evlilik sayesinde siyasi hedeflere ulaşılmak isteniyor. İmparator bu evlilikle iki devleti kendi yönetimi altında birleştirmiş olacak, imparatorluğu daha da güçlendirmek, sınırda yaşanan sorunları ortadan kaldırmak, barışı getirmek istiyor. Çünkü kiminle evleniyor, biliyor musunuz? Cintra tahtının vârisi Cirilla’yla!”

“Yalan!” diye bağırdı Ciri. “Dalavere!”

“Küçük hanım Faika bana yalancı deme hakkını nereden buluyor?” Hotsporn bakışlarını Ciri’ye çevirdi. “Yoksabenden daha iyi bilgilere mi sahip?”

“Kesinlikle!”

“Sus, Faika” Giselher alnını buruşturdu. “Masada kıçına iğne batırılıp durdu, sesini çıkarmadın, şimdi bağırıyorsun, öyle mi? Şu Cintra neyin nesidir, Hotsporn? Cirilla kimdir? Bu konu neden önemliymiş böyle? “

“Cintra,” dedi Reef, parmağına fisstech serperken, “kuzeyde küçük bir bölge, imparatorluk orayı ele geçirebilmek için yerel iktidar sahipleriyle savaştı. Üç ya da dört yıl geçti üzerinden.”

“Doğru,” dedi Hotsporn. “İmparatorluk askerleri Cintra’yı yendi. Yarra Nehrini bile geçti ama sonradan geri çekilmek zorunda kaldı.”

“Sodden Tepesi’nde sopayı yediler de ondan,” diye homurdandı Ciri. “Donlarını kaptıracakları sırada son anda geri çekildiler!”

“Görüyorum ki küçük hanım Falka’nın en son gelişmelerden haberi var. Bu kadar genç biri için övgüye değer, ziyadesiyle övgüye değer bir durum. Küçük hanım Falka’nın nerede okuduğunu sorabilir miyim? “

“Soramazsın!”

“Yeter!” diye bağırdı Giselher. “Şu Cintra’yı anlat, Hotsporn. Bir de affı.”

“İmparator Emhyr,” diye konuşmaya başladı tacir, “Cintra’yı bir sarmaşık devlete dönüştürmeye karar vermiş.”

“Neye dedin?”

“Bir sarmaşık devlete. Tıpkı etrafına dolanıp çevresini sardıkları güçlü gövdeye muhtaç olan sarmaşıklar gibi. Bu gövde elbette Nilfgaard. Bu tür devletler hâlihazırda var zaten, Metinna, Maecht, Toussaint gibi… Oralarda iktidar yerel hanedanlıkların elinde. Göstermelik olarak tabii.”

“Evet, buna göstermelik devlet diyorlar,” diye böbürlendi Reef. “Haberim var.”

“Ama Cintra’daki sorun, kraliyet soyunun tükenmiş olması…”

“Tükenmiş mi?” Ciri, gözlerinden sanki her an yeşil kıvılcımlar sıçrayacakmış gibi bakıyordu. “Ne tükenmesi! Nilfgaard’lılar Kraliçe Calanthe’yi öldürdüler! Basbayağı öldürdüler!”

“İtiraf etmeliyim ki,” dedi Hotsporn, müdahalesinden dolayı Ciri’yi yine azarlamaya hazırlanan Giselher’i bir el hareketiyle durdurarak, “küçük hanım Faika bilgisiyle sürekli parlıyor. Kraliçe Calanthe gerçekten de savaşta şehit oldu. Aynı şekilde kraliyet soyunun son temsilcisi olan torunu Cirilla da hayatını kaybetti. Bu durumda Emhyr’in, Bay Reef’in akıllıca göstermelik devlet olarak tanımladığı toprakları ele geçirmek için elinde hiçbir şeyi yoktu. Derken şu Cirilla hiç beklenmedik bir anda ortaya çıktı.”

“Masal bunlar,” dedi Alev, Giselher’in omzuna yaslanarak.

“Gerçekten,” dedi Hotsporn başını sallayarak, “biraz masalı andırıyor, itiraf etmeliyim. Kötü bir büyücünün Cirilla’yı kuzeyde bir kulede esir aldığı konuşuluyor. Ama Cirilla kaçmayı başarıp imparatorluktan sığınma hakkı istemiş.”

“Bu olabilecek en lanet olası saçmalık ve sahtekârlık,” diye patladı Ciri ve titreyen ellerle fisstech kutusuna uzandı.

“Rivayete göre,” diye sakince devam etti Hotsporn, “İmparator Emhyr kızı görür görmez ona sırılsıklam âşık olmuş ve şimdi onunla evlenmek istiyor.”

“Atmaca yavrusu haklı,” dedi Mistle kararlı bir sesle ve yumruğunu masaya indirerek sözlerine vurgu kazandırdı.

“Lanet olası saçmalık bu! Burada dönen muhabbeti ölsem anlayamayacağım. Fakat bence şu kesin: Böylesi bir saçmalıkla Nilfgaard İmparatoru’nun lütfunu kazanmaya çalışmak çok daha büyük bir saçmalıktır.”

“Aynen!” diye ona katıldı Reef. “İmparator’un evliliği bizi ilgilendirmez. İmparator kiminle evlenirse evlensin, bizi daima başka bir nişanlı bekliyor: Urgan!”

“Mesele sizlerin canı değil, sevgili Sıçanlar,” diye anımsattı Hotsporn. “Mesele siyaset. İmparatorluğun kuzey sınırları çevresinde sürekli isyan çıkıyor, ayaklanmalar ve çatışmalar oluyor, özellikle de şu Cintra’da ve çevresinde. Ancak imparator Cintra’nın vârisini kendine eş olarak alırsa, Cintra huzura kavuşur. Af, törenlerle gerçekleşecek, isyancı gruplar dağlardan inecek, saray mensuplarını rahatsız etmeyecek ve sıkıntı yaratmayacak. Cintralı bir kadın imparatorluk tahtına otururs a isyancılar imparatorluk ordusuna dâhil olacaktır. Bildiğiniz gibi kuzeyde, Yarra Nehrinin karşı kıyısında savaş var ve orada tek bir asker bile çok kıymetli.”

“Haa.” Kayleigh yüzünü buruşturdu. “Meseleyi şimdi anlıyorum! Böyle bir af bu yani! Seçimini yap diyorlar: Burada sivriltilmiş kazık, orada imparatorluk renkleri. Ya kıçına kazık ya da sırtına renkleri yiyeceksin! Doğru savaşa, imparatorluk için ölmeye!”

“Şarkıdaki gibi, savaş bir öyle bir böyledir,” dedi Hotsporn ağır ağır. “Lakin herkes savaşa katılacak diye bir kural yok, sevgili Sıçanlar. Affın koşullarını yerine getirdikten sonra, yani teslim olup suçunu kabul ettikten sonra bir tür… telafi hizmetinde de bulunulabilir.”

“Ne?”

“Ben meseleyi anladım.” Giselher’in dişleri güneş yanığı, tıraşlı yüzünde bir an için parladı. “Tacirler loncası bizi evlat edinmek isteyecek, çocuklar. Bizi göğüslerine bastırmak ve korumak… Ana gibi.”

“Daha doğrusu bir genelev maması gibi,” diye homurdandı Alev sesini fazla yükseltmeden. Hotsporn bunu duymamış gibi yaptı.

“Çok haklısın, Giselher,” dedi buz gibi bir sesle. “Lonca isterse sizi işe alabilir. Resmen, telafi hizmeti için. Sizi korur, kanatları altına alır. Bunu da resmen ve telafi anlamında yapar.”

Kayleigh ve Mistle bir şey söylemek istediler ama Giselher’in tek bakışıyla ağızlarını açamadılar.

“Loncaya,” dedi Sıçanlar’ın lideri buz gibi bir sesle, “teklifleri için kendilerine minnettar olduğumuzu söyle. Düşüneceğiz, değerlendireceğiz, aramızda konuşacağız ve ne yapacağımıza karar vereceğiz.”

Hotsporn ayağa kalktı. “Ben gidiyorum.”

“Gecenin bu vakti mi?”

“Geceyi köyde geçireceğim. Burası bana uygun değil. Yarın doğrudan Metinna sınırına gideceğim, sonra anayoldan Forgeham’a geçip gündönümüne kadar, belki de daha uzun bir süre orada kalacağım. Orada, teslim olmaya karar vermiş ve benim korumam altında affı beklemeye hazır olan kişilerle bir araya geleceğim. Size tavsiyem, şu düşünüp değerlendirme işine çokça zaman harcamayın çünkü Bonhart aftan önce davranabilir.”

“Bizi sürekli şu Bonhart’la korkutuyorsun,” dedi Giselher ağır ağır ve o da ayağa kalktı. “Hergelenin kapıya dikilmiş olduğunu düşüneceğiz neredeyse… Oysa o kim bilir nerelerdedir…”

“Haset köyünde,” diye cümleyi usulca tamamladı Hotsporn. “Kimera Kafası hanında. Buradan yaklaşık otuz mil uzaklıkta. Dün Velda kıyısında yolunuzu değiştirmeseydiniz mutlaka rastlardınız ona. Fakat bu sizin

umurunuzda değil, biliyorum. Hoşça kal, Giselher. Hoşça kalın, Sıçanlar. Almavera Usta. Metinna'ya gidiyorum ve yol arkadaşına bayılırım… Ne dersin, usta? Seve seve mi? Tahmin etmiştim. Topla o halde ıvır zıvırını. Sıçanlar, ustanın sanatının bedelini ödeyin bakalım."

Durak kızarmış soğan ve kremalı patates çorbası kokuyordu, durak şefinin kilerden kısa süreliğine çıkarılan karısı pişirmişti. Masanın üzerindeki mumun alevi parlıyor, dalgalanıyor, sağa sola uzanıyordu. Sıçanlar masanın üzerine eğilmişlerdi, neredeyse birbirine değen kafaları bu alevle ısınıyordu.

"Haset'te," dedi Giselher usulca. "Kimera Kafası hanında. Buradan bir gün bile sürmez. Ne düşünüyorsunuz?"

"Senin düşündüğünü," diye homurdandı Kayleigh. "Atlarımıza atlayıp it oğlu iti gebertelim."

"Valdez'in intikamını alalım," dedi Reef. "Bir de sinek mantarının."

"Hotsporn denen herif bizi artık delifişeklikle suçlayamayacak," diye tısladı Alev. "Bonhart denilen o leş kargasının, o kurtadamın işini bitireceğiz. Kafasını, hanın adına yaraşır bir biçimde kapıya çakacağız. Onun mucizevi bir canlı, müthiş bir herif değil, herkes gibi fâni olduğunu ve kendinden üstün insanlarla karşılaştığını böylece herkes görmüş olacak. Korath'tan Pereplut'a kadar en iyi çetenin hangisi olduğu ortaya çıkacak."

"Panayırlarda bize şarkılar düzecekler," dedi Kayleigh coşkuyla. "Ha, bir de saraylarda!"

"Gidelim." Asse yumruğunu masaya indirdi. "Gidelim ve şu boktan herifi gebertelim."

"Sonra," dedi Giselher dalgın bir ifadeyle, "Şu af konusunu düşünürüz… Loncayı… Tahtakurusu çiğnemiş gibi yüzünü ne buruşturuyorsun öyle, Kayleigh? Peşimizdeler ve kış kapıda. Şöyle düşünüyorum, Sıçanlar: Kışı geçirelim, kıçımızı ocağın başında ısıtalım, af bizi soğuktan korur ve affa uygun bir biçimde ısıtılmış bira içeriz… Şu affa uslu uslu sığınırız…

Yaklaşık ilkbahara kadar. Bahar gelince… Karın altından çimler bitmeye başlayınca…”

Sıçanlar hep bir ağızdan güldüler, usulca ama tehdit dolu. Gözleri, gerçek sıçanların gece vakti karanlık bir köşede kendini savunamayan yaralı bir insanın üzerine çullandıkları zamanki gibi parlıyordu.

“İçelim,” dedi Giselher. “Bonhart’ın havasını alacağına içelim! Çorbamızı içip yatalım. Dinlenelim, sabah erkenden yola koyulacağız.”

“Doğru,” diye güldü Alev. “Şu Mistle ile Falka’yı örnek alın, bir saat önce gidip yattılar.”

Masadan gelen alçak sesli, haince ve itici kıkırdamaları duyan tencerenin başındaki durak şefinin karısı ürperdi.

Ciri başını kaldırıp lambanın son balık yağı zerresiyle için için yanan alevine hiç konuşmadan uzun uzun baktı.

“Bunun üzerine duraktan hırsız gibi sıvıştım,” diye hikâyesine devam etti. “Sabaha karşıydı, hava henüz zifirî karanlıktı. .. Ancak kimseye görünmeden kaçmayı başaramadım. Yataktan kalktığım sırada Mistle uyanmış olmalı. Atıma eyer vurduğum sırada beni ahırda yakaladı. Ama hiç şaşırmamış gibiydi. Üstelik beni durdurmaya da kalkışmadı… O sırada hava aydınlanmaya başlamıştı artık…”

“Gündoğumuna az kaldı.” Vysogota esnedi. “Uyku vakti geldi Ciri. Anlatmaya yarın devam edersin.”

“Galiba haklısın.” Ciri de esnedi, kalktı ve iyice gerindi. “Gözlerim kapanıyor. Fakat bu hızla gidersek hikâyemi hiç bitiremem, münzevi. Kaç geceyi geride bıraktık? En azından on. Bu hikâye korkarım bin bir gece sürecek.”

“Vaktimiz var, Ciri. Vaktimiz var.”

“Kimden kaçma derdindesin, atmaca yavrusu? Benden mi?

Yoksa kendinden mi?”

Sonra da unutacak mısın beni?”

“Seni asla unutmayacağım, Mistle.”

“Unutacaksın.”

“Asla. Yemin ederim. Son kez değildi. Seni bulacağım.

Almaya geleceğim… Altı atın koşulduğu altın bir faytonla geleceğim. Maiyetimde hizmetliler olacak. Göreceksin. Yakında. .. olanaklara kavuşacağım. Büyük olanaklara. Yazgının değişmesini sağlayacağım… Göreceksin. Nelere muktedir olduğumu gözlerinle göreceksin. Neleri değiştirebildiğime tanık olacaksın.”

“Bu dediklerin büyük güç gerektirir,” diye iç geçirdi Mistle. “Ayrıca güçlü bir sihir…”

“Bu da mümkün.” Ciri dudaklarını ıslattı. “Sihir de…

Ondan da bulabilirim… Bir zamanlar kaybettiğim her şey geri gelebilir… Yeniden benim olabilir. Söz veriyorum, yeniden karşılaştığımızda çok şaşıracaksın.”

Mistle, kısa kesilmiş saçlarla çevrili başını çevirdi, şafak vaktinin dünyanın doğu tarafını boyadığı pembe mavi çizgilere baktı.

“Gerçekten,” dedi Mistle usulca. “Bir kez daha karşılaşırsak gerçekten çok şaşıracağım. Seni bir kez daha görebilirsem çok şaşıracağım, küçüğüm. Hadi, git artık. Daha fazla uzatmayalım.”

“Bekle beni.” Ciri burnunu çekti. “Seni öldürmelerine de izin verme. Hotsporn’un sözünü ettiği affı aklından çıkarma. Giselher ve ötekiler karşı çıksalar bile… Sen aklından çıkarma, Mistle. Bu, hayatta kalmanın bir yolu olabilir. Çünkü seni almak için döneceğim. Yemin ediyorum.”

“Öp beni.”

Gün ağarmaya başlamıştı. Aydınlıkla birlikte soğuk da artıyordu.

“Seni seviyorum, Mistle.”

“Seni seviyorum, atmaca yavrusu. Hadi, git artık.”

“Tabii ki bana inanmamıştı. Korkuya kapıldığımı, anlatıp bizi heveslendirdiği affı sağlaması için Hotsporn’un peşine düştüğümden, ona yalvarıp yakaracağımdan kuşkusu yoktu. Hotsporn, Cintra’dan, büyükannem Calanthe’den söz çttiğinde hangi duygulara kapıldığımı nereden bilecekti? Bir de ‘Cirilla’ diye birinin Nilfgaard İmparatoru’nun karısı olmaya hazırlandığını duyduğumda… Büyükannemi öldüren, bir de peşime miğferi tüylü kara şövalyeyi takan imparatorun hem de… Sana anlatmıştım, anımsıyor musun? Thanedd Adasında bana elini uzatmıştı, ben de ona yardım etmemiştim hani? Onu o gün öldürmeliydim aslında… Ama nedense yapamadım… Aptalım çünkü! Aman neyse, belki Thanedd’de kan kaybından gebermiştir. Neden öyle bakıyorsun bana?”

“Anlat. Mirasına ulaşabilmek, senin olanı alabilmek için Hotsporn’un peşi sıra atını nasıl koşturduğunu anlat.”

“Sitemli sözlere ve benimle alay etmene gerek yok. Evet, biliyorum aptalcaydı, şimdi görebiliyorum bunu, aslında o zaman da görmüştüm… Kaer Morhen’de ve Melitele Tapınağı’nda yaşadığım zamanlar daha akıllı bir kızdım, giden şeylerin geri dönmeyeceğini artık Cintra prensesi değil bambaşka biri olduğumu, artık mirasımın falan kalmadığını, bunu çoktan yitirdiğimi ve kabullenmem gerektiğini idrak etmiştim. Bunlar bana mantıklı sözlerle sakince açıklanmıştı, ben de kabul etmiştim. Sakince. Ansızın her şey eskiye dönmeye başladı. İlk kez, biri beni Barones Casadei diyerek etkilemeye çalıştığında oldu bu. Aslında bu konularla hiç ilgilenmezdim ben ama ansızın kan beynime sıçradı, burnumu kaldırıp ciyak ciyak bağırmaya başladım, çok daha yüksek unvanlara sahip bir soylu olduğumu haykırdım. İşte o andan itibaren bu konuyla ilgilenir oldum. İçimde bir öfkenin büyüdüğünü hissettim. Bunu anlayabiliyor musun, Vysogota?”

“Evet.”

“Hotsporn’un anlattıkları bardağı taşırmıştı. Öfkeden deliriyordum. Eskiden bana sürekli yazgımdan söz ederlerdi. Şimdi adi bir sahtekârlık yüzünden

bu yazgımdan başkası yararlanacaktı, öyle mi? Birisi benim yerime geçip Cintralı Ciri olduğunu savunuyordu, her şeye sahip olacak, lükse boğulacaktı. .. Artık başka bir şey düşünemez olmuştum… Bir anda idrak etmiştim, karnımı bile doyuramıyordum, titreye titreye sokakta yatıyordum, mahrem yerlerimi derenin buz gibi sularında yıkıyordum… Ben! Benim altından bir teknem olmalıydı! İçi de gül kokulu sularla dolu… Isıtılmış havlular… Tertemiz bir yatak. Anlıyor musun, Vysogota?"

"Evet."

"Hızlıca hazırlandım, en yakın valiliğe, en yakın kaleye, şu korktuğum ve ölesiye tiksindiğim kara Nilfgaardlıların yanına gidecektim. Hazırdım, şunu söyleyecektim: 'Ciri benim, sizi Nilfgaardlı sersemler, aptal imparatorunuzun beni eş olarak alması gerekiyor, ona arsız bir sahtekârı sunmuşlar ve sizin ahmak bunu anlamadı.' Öylesine hırslanmıştım ki fırsat yakaladığımda yapacaktım bunu. Bir an bile duraksamadan… Anlıyor musun, Vysogota?"

"Evet."

"Neyse ki sonradan sakinleştim."

"Bu senin için büyük bir şans olmuş." İhtiyar başını hararetle salladı. "Bu saray düğünü bir devlet meselesine, partiler ve gruplar arası büyük bir savaşa benziyor. Eğer kendini tanıtsaydın, kimi etkin güçlerin planlarını bozmuş olacaktın, böylece bir hançer darbesinden ya da zehirlenmekten kurtulamayacaktın."

"Bunu ben de anlamıştım. Aklıma da yazmıştım. Hem de iyice. Kimliğimi ortaya dökmem ölüm demekti. Bunu bana gösterecek olaylar yaşadım fakat sırayla gideceğim."

Bir süre susup postlarla uğraşmayı sürdürdü. Birkaç gün önce işler beklemedikleri kadar iyi gitmişti, çok sayıda misk faresi ve kunduz tuzağın ağlarına dolanmıştı, aralarında iki samur, bir de kastor vardı. Yani işleri çoktu.

"Hotsporn'a yetişebilmiş miydin?" diye sordu sonra Vysogota.

“Evet.” Ciri, alnını koluyla sildi. “Hatta çok geçmeden yetiştim çünkü hızlı ilerlemiyordu. Üstelik beni görünce hiç şaşırmadı!”

“Küçük hanım Faika!” Hotsporn dizginleri çekti, kısrağı döndürdü. “Ne kadar hoş bir sürpriz! Ancak itiraf edeyim, büyük bir sürpriz sayılmaz. Bekliyordum, itiraf etmeliyim, bekliyordum. Bir karar arifesinde olduğunu anlamıştım. Akıllı bir karar. Senin gibi genç bir kadının büyüleyici güzel gözlerinde zekâ pırıltıları görmüştüm.”

Ciri atını yaklaştırdı, öyle ki üzengiler neredeyse birbirine değiyordu. Sonra birkaç kez hafifçe öksürdü, eğilip toprak zemine tükürdü. Bu şekilde tükürmeyi öğrenmişti, iğrençti ama kendini baştan çıkarıcı sanan erkeklerin hevesini kaçırmakta çok etkiliydi.

“Aftan yararlanmak istediğini sanıyorum,” dedi Hotsporn hafifçe gülümseyerek.

“O halde yanlış sanıyorsun.”

“Küçük hanımın güzel yüzünü yeniden görme şerefine neden nail oldum o halde?”

“Bir neden gerekiyor mu?” diye tısladı Ciri. “Yol arkadaşlarına bayıldığını söylemiştin durakta.”

“Öyle.” Hotsporn’un gülümsemesi biraz yayıldı. “Ama af konusunda yanılıyorsam, o zaman yolumuzun aynı olduğundan da kuşku duyarım. Küçük hanımın da gördüğü gibi bir yol ayrımında bulunuyoruz. Dörtyol ağzındayız, dört yön var, yani karar zamanı… Ünlü masallardaki gibi bir işaret. Doğuya doğru gidersen, geri dönmezsin… Batı yönünde gidersen, geri dönmezsin. Kuzeye… Hımm… Bu yol kuzeye doğru gidildiğinde affa çıkar…”

“Affını bir yerine sok.”

“Nasıl emrederseniz küçük hanım. O halde izninle soruyorum, yolculuk ne tarafa? Dörtyol ağzında hangi yolu seçeceksin? İğne sanatçısı Almavera

Usta katırını batıya, Fano kasabasına sürdü. Doğu yolu Haset köyüne çıkıyor, oraya gitmemeni önemle hatırlatırım…”

“Yarra,” dedi Ciri usulca, “hani şu durakta sözü edilen… Yaruga Nehri’nin Nilfgaard’daki adı, öyle değil mi?”

“Küçük hanım pek kültürlü,” dedi adam eğilip kızın gözlerinin içine bakarak, “ama bunu bilmiyor, öyle mi? “

“Sana doğru düzgün bir soru sorulduğunda doğru düzgün yanıt veremez misin sen?”

“Şaka yapmıştım, neden kızıyorsun hemen? Evet, ikisi de aynı nehir. Elf ve Nilfgaard dillerinde Yarra, kuzeyde Yaruga.”

“Bu nehrin denize döküldüğü yer Cintra, değil mi?” diye sözlerini sürdürdü Ciri.

“Aynen. Cintra.”

“Cintra buradan ne kadar uzaklıkta? Kaç mil?”

“Epeyce. Hem hangi millerle hesapladığına bağlı. Neredeyse her devletin farklı bir mili var, insan kolayca karıştırabiliyor. Bütün seyyar tacirlerin yaptığı gibi bu tür mesafeleri günlerle ölçmek daha kolay. Buradan Cintra’ya atla gitmek şöyle yirmi beş, otuz gün gerektirir.”

“Nereye? Doğrudan kuzeye mi?”

“Küçük hanım Faika şu Cintra’yla pek ilgileniyor. Neden?”

“Tahta çıkmak istiyorum.”

“Tamam, tamam.” Hotsporn ellerini havaya kaldırdı. “Zarif imanı anladım, artık soru sormayacağım. Cintra’ya giden en kolay yol tuhaf bir şekilde doğrudan kuzeyden geçmiyor çünkü orada yolu olmayan bir arazi ve bataklık bir bölge ilerlemeyi engeller. Bu yüzden önce Forgeham kentine gidip oradan kuzeybatıdaki Metinna’ya, aynı adı taşıyan ülkenin başkentine yönelmelisin. Ardından Mag Deira ovasından geçerek ticaret yolu

üzerinden Neunreuth kentine kadar gideceksin. Kuzey yönüne ancak oradan sonra sapacaksın, o yol Yelena ovasından geçer. Oradan sonra hedefi bulmak çok kolay: Yolda, sürekli birlikler ve askerî araçlar görürsün, Nasair'den ve Marnadal Merdiveni'nden geçerler; burası kuzeye, Marnadal adlı ovaya giden boğazdır. Artık Cintra'ya geldin demektir."

"Hımm…" Ciri, sisler altında kalmış ufka, bulanık kara çizgiler halinde görünen dağlara baktı. "Forgeham'a, sonra kuzeybatıya… Yani… Hangi yoldan?"

"Sana bir şey diyeyim mi, küçük hanım?" Hotsporn hafifçe gülümsedi. "Ben Forgeham'a gidiyorum, oradan Metinna'ya geçeceğim. Çamlar arasından geçen toprak yoldan. Küçük hanım atıyla beni izlerse yolunu şaşırmaz. Af olsun veya olmasın, böylesine güzel bir küçük hanımla yolculuk yapmaktan zevk duyarım."

Ciri, adamı olabilecek en soğuk bakışla süzdü. Hotsporn muzip bir ifadeyle dudağını ısırdı. "Evet, ne diyorsun?"

"Hadi gidelim."

"Aferin, küçük hanım Faika. Akıllıca bir karar. Dediğim gibi küçük hanım hem akıllı hem güzel."

"Bana küçük hanım demeyi bırak, Hotsporn. Senin ağzından çıkınca hakaret gibi geliyor, bana yapılan hakareti cezasız bırakmam, bilesin."

"Emredersiniz küçük hanım."

Güzelim şafak vakti beklentileri karşılamamış, moralleri bozmuştu. Hava kurşuni renkte ve yağışlıydı. Rutubetli sis örtüsü, ağaçların yola uzanan dallarını süsleyen binbir çeşit kırmızı, toprak ve sarı tonlarındaki sonbahar yapraklarının j canlılığını söndürmüştü âdeta.

Rutubetli havada ağaç kabuğu ve mantar kokuları vardı.

Düşmüş yapraklardan oluşan halının üzerinde atlarını ağır ağır sürüyorlardı ancak Hotsporn kısrağını arada tırıs ve dörtnala koşturuyordu. Ciri bu

sahnelere kıskançlıkla bakıyordu.

“Kısrağının bir adı var mı?”

“Hayır.” Hotsporn sırıttı. “Atlarımı yararlılık açısından değerlendiririm, sık sık değiştiririm, onlarla aramda bir bağ kurulmasına izin vermem. Eğitip şeceresini tutmuyorsan atlara bir ad verilmesini abartılı bulurum. Haksız mıyım? Altın at, Koçum köpek, Topak kedi. Gereksiz bir abartı!”

Hotsporn’un bakışları, anlamlı gülümsemeleri, hele soru sorup yanıtlar verdiği alaylı ses tonu Ciri’nin hiç hoşuna gitmemişti. Kız bunun üzerine basit bir taktik uygulamaya geçti: Susuyor, tek heceli sözcüklerle konuşuyor, adamı tahrik edecek hiçbir şey yapmıyordu. Olabildiğince tabii. Bazen olmuyordu işte. Özellikle de adam aftan konuştuğunda olmuyordu. Ciri yine oldukça sert bir biçimde isteksizliğini ortaya koyduğunda, Hotsporn şaşırtıcı bir şekilde ağız değiştirdi: Ciri’nin durumunda affın gereksiz olduğunu, kızla bir ilgisi bulunmadığını kanıtlama yoluna gitti. Affın, canileri etkilediğini, mağdurları kapsamadığını söyledi.

Ciri bunun üzerine kahkahayı bastı. “Sen de mağdursun, Hotsporn!”

“Ben bunu söylerken çok ciddiydim,” dedi Hotsporn. “Niyetim seni eğlendirmek değil, yakalandığın takdirde paçanı kurtarabilmenin bir yolunu gösterebilmekti. Böyle şeyler Baron Casadei’i etkilemez elbette, Varnhagenlerden de hoşgörü bekleme, şansın yaver giderse seni hemen oracıkta linç ederler, hızlıca ve işler yolunda giderse canın bile acımadan. Fakat valinin eline düşüp imparatorluk yasasının sert ve adil yüzüyle tanışırsan… İşte o zaman şu savunma taktiğini öneririm: Gözyaşlarına boğul ve hiçbir suçun yokken koşulların seni mağdur ettiğini savun.”

“Kim inanır peki buna?”

“Herkes.” Hotsporn eyerin üzerinden aşağıya doğru eğilip Ciri’nin gözlerinin içine baktı. “Çünkü gerçek bu. Hiçbir suçun yokken mağdur oldun sen, Faika. On altı yaşını bile doldurmadın, imparatorluk yasalarına göre reşit değilsin. Sıçanlar çetesinin içine tesadüfen düştün. Haydut kadınlardan birinin, Mistle’ın sana göz koymuş olması senin suçun değil, o

kadının doğal olmayan eğilimleri herkesçe malum zaten. Mistle sana hükmetti, cinsel anlamda yararlandı senden, seni zorlayarak…”

“Hah, konuya geldik işte,” diye Hotsporn’un sözünü kesti Ciri, ne kadar sakin olduğuna şaşırarak. “Sen asıl derdini dile getirdin, Hotsporn. Senin gibilerini bilirim ben.”

“Öyle mi?”

“Her horozda olduğu gibi,” dedi Ciri soğukkanlılığını hâlâ koruyarak, “Mistle ile beni düşününce ibiğin kabarıyor. Her salak erkeğin yaptığı gibi aptal kafanda, doğaya aykırı hastalığımı iyileştirme, yolundan şaşmış beni yola getirme fikri oluşuyor. Ama asıl iğrenç ve doğaya aykırı olan nedir biliyor musun? Tam da bu düşünceler!”

Hotsporn, Ciri’yi hiç konuşmadan, ince dudaklarında beliren oldukça tuhaf bir gülümsemeyle süzdü.

“Benim düşüncelerim, sevgili Faika,” dedi bir süre sonra, “edepli değil belki, hatta güzel bile değil, hiç masum olmadık “O halde sana yardım edebilirim.” Ciri, Hotsporn’a omzunun üstünden bakabilmek için atını biraz hızlandırdı. “Çünkü bende söz çok. Onur duyarım. Başka koşullarda ne olurdu, bilemem artık… Başka biri olsaydın! Ama seni, Hotsporn, hiç mi hiç beğenmedim. Şendeki hiçbir şey bana çekici gelmiyor. Hatta aksini söyleyebilirim: Her şeyini itici buluyorum. Bu durumda sen de farkındasındır ki bir cinsel ilişki doğaya aykırı olurdu.”

Hotsporn gülümsedi ve o da atını hızlandırdı. Kısrak, küçük adımlarla sağa sola yönelip güzel başını alımlı bir edayla arkaya attı. Ciri eyerin üzerinde kıpırdanmaya başladı. İçinde, derinlerinde ansızın tuhaf bir duygu oluşmuştu, basıklarındaydı bu duygu ve ısrarla dışa, giysilerinin tahriş ettiği tenine yansıyordu. Ona doğruyu söyledim, diye düşündü genç kız. Hoşlanmadım ondan, lanet olsun, atını beğendim, şu kara kısrağı. Ondan değil attan hoşlandım… Lanet olsun aptalca bu… Hayır, hayır, hayır! Hatta Mistle bir yana, yolun ortasında dans edercesine ilerleyen bir attan etkilendim diye bu adama karşı koymamak gülünç ve salakça olurdu.

Hotsporn, Ciri’nin yaklaşmasını bekledi, tuhaf bir gülümsemeyle gözlerinin içine baktı. Sonra yeniden dizginlere yapıştı, kısrağı çifte atmaya, dönmeye ve ufak adımlarla kenara çekilmeye zorladı. Biliyor, diye içinden geçirdi Ciri, bu ihtiyar, boktan herif neler hissettiğimi biliyor.

Lanet olsun. Benimki merak yalnızca!

“Karaçam iğneleri,” dedi Hotsporn yumuşacık bir sesle ve atını iyice yaklaştırıp elini uzattı, “saçlarının arasına girmiş. İzin verirsen çıkarayım. Ama şunu eklemek isterim ki benim kibarlığımın bir nişanesidir bu, sapıkça arzularımın değil.”

Bu dokunuş Ciri’nin hoşuna gitti ve buna hiç şaşırmadı. Bir karar vermekten henüz çok uzak olsa da son âdetinden bu yana kaç gün geçtiğini hesapladı. Bunu Yennefer’den öğrenmişti. Öncesinde serinkanlılıkla düşünmek gerekiyordu çünkü sonrasında, bedenini ateş bastığında insan tuhaf bir biçimde hesaplamaktan uzaklaşıyor ve sonuçlarını ciddiye almamak gibi bir eğilim gösteriyordu.

Hotsporn kızın gözlerinin içine bakıp gülümsedi, sanki hesaplamanın kendi lehine sonuçlandığını biliyor gibiydi. Keşke bu kadar yaşlı olmasaydı, diye içinden geçirdi Ciri hayıflanarak. Otuzunu çoktan aşmıştır kesin.

“Turmalin.” Hotsporn kızın kulağına ve küpesine hafifçe dokundu. “Güzel ama turmalin yalnızca. Oysa ben sana zümrüt armağan edip takmak isterdim. Güzelliğine ve göz rengine yakışan çok değerli ve etkileyici bir yeşili olurdu zümrüdün.”

“Bana bak,” dedi Ciri ağır ağır ve adama küstahça baktı, “bir şey yaşanacak olsa bile zümrütleri öncesinde isterdim senden. Çünkü sen yalnızca atlarını faydası açısından değerlendirmiyorsundur, Hotsporn. Coşku dolu bir gecenin sabahında adımı anımsamayı gereksiz bulabilirsin. Koçum köpek, Topak kedi ve kızcağız.”

“Hakkını teslim etmek gerek.” Hotsporn güçlükle gülümsedi. “En sıcak arzuları bile soğutmayı başarıyorsun, Karlar Kraliçesi.”

Sis örtüsü hafifçe aralanmış olsa da hava bulanıktı ve de mahmurdu. İşte bu mahmurluk çığlıklarla ve nal sesleriyle acımasızca bir anda bölündü. Atlarıyla önünden geçtikleri meşelerin arkasından atlılar fırladı.

İkisi de öylesine atak ve uyumlu davrandı ki sanki haftalardır bu anı çalışmışlardı. Durup atlarını döndürdüler, hayvanları bir anda dörtnala koşturdular, öfkeden gözleri dönmüş halde yelelerin arkasına sinmiş, atları çığlıklarla ve topuklarını sağrılarına batırarak sürmeye başladılar. Yaylardan atılan oklar üzerlerinde uçuşuyor, ortalık çığlıklarla, şakırtılarla ve çifte sesleriyle inliyordu.

“Ormana!” diye bağırdı Hotsporn. “Dal ormana! Çalılıkların arasına gir!”

Hızlarını kesmeden ormanın içine doğru saptılar. Ciri atının boynuna yapışarak iyice uzanıp kendini hayvanın sırtına sımsıkı bastırdı çünkü kırbaç gibi vuran dallar yüzünden eyerden düşebilirdi. Ciri, bir tatar yayı okunun önünden geçtiği bir akçaağaç gövdesinden kopardığı kıymığı gördü. Atını çığlıklar eşliğinde hızlandırdı, sırtına her an bir okun saplanmasını bekliyordu. Hemen yanında atını süren Hotsporn tuhaf bir şekilde inledi.

Büyük bir yarığın üzerinden atlayıp bayır aşağı olağanüstü bir hızla ilerlediler ve dikenli çalılıkların arasına daldılar. Hotsporn tam o sırada eyerden kayıp karga üzümlerinin içine düştü. Kısrak kişnedi, şaha kalktı kuyruğunu savurup koşmaya başladı. Ciri bir an bile duraksamadan yere atladı, atının kıçına bir şaplak attı. Atı, kara kısrağın arkasından koşarken Ciri, Hotsporn’a kalkması için yardım etti, birlikte çalılıkların arasına koştular, kendilerini yere bıraktılar, aşağıya doğru yuvarlandılar ve uçurumun dibindeki eğreltiotlarının içine düştüler. Hızlarını kesen yosunlar sayesinde sert bir düşüş olmadı bu.

Yukarıdan, uçurumun kıyısından peşlerindeki atlılardan gelen nal sesleri duyuluyordu. Neyse ki adamlar kaçan atların peşine düştükleri için ormanın içinden ilerliyorlardı. Ciri ile Hotsporn’un eğreltiotlarının arasına girdiğini belli ki kimse fark etmemişti.

“Kimin nesi bunlar?” diye tısladı Ciri, Hotsporn’un altından kalkmaya ve ezilmiş çayır mantarlarını saçlarının arasından çekip çıkarmaya çalışırken. “Valinin adamları mı? Varnhagenler mi?”

“Adi haydut bunlar…” Hotsporn, ağzının içine dolan yaprakları tükürdü. “Ayaktakımı eşkıyalar…”

“Onlara affı öner.” Ciri’nin dişlerinin arasında kum taneleri gıcırdıyordu. “Şöyle bir vaatte bulun…”

“Sus. Duyuyorlar seni.”

“Hooo! Hooo! Buraya gelinnn!” diye yukarıdan gelen bir ses duyuldu. “Soldan kuşatın! Soldannn!”

“Hotsporn?”

“Evet?”

“Sırtında kan var.”

“Biliyorum,” dedi Hotsporn donuk bir sesle. Giysisinin altından bir bez parçası çıkarıp kıza sırtını döndü. “Şunu gömleğimin altına sokuştur. Sol kürek kemiğimin hizasına…”

“Nerenden vuruldun? Oku göremiyorum…”

“Bilyeli tatar yayıydı… Bir miktar demir yüklüydü, daha ziyade nal parçası. Boş ver, elleme. Omurgama çok yakın…”

“Lanet olsun. Ne yapayım peki?”

“Konuşma. Geri geliyorlar.”

Nal sesleri yükseldi, biri kulakları tırmalarcasına ıslık çaldı. Bir diğeri bağırdı, birilerine seslendi, birine geri dönmesini buyurdu. Ciri kulaklarını dikip dinlemeye başladı.

“Uzaklaşıyorlar,” diye mırıldandı sonra. “Takipten vazgeçtiler. Atlarımızı da yakalamadılar.”

“Güzel.”

“Biz de yakalayamayacağız. Yürüyecek gücün olacak mı?”

“Böyle bir güce ihtiyacım olmayacak.” Hotsporn gülümsedi, koluna takılı oldukça basit görünümlü bilekliği gösterdi. “Şu parıldayan şeyi atımla birlikte satın almıştım. Sihirlidir. Kısrağa küçüklüğünden beri takmışlar. Bunu, şu an yaptığım gibi ovaladığımda, atı çağırmış gibi oluyorum. Atım âdeta sesimi duyuyor. Dönüp yanıma geliyor. Biraz sürer ama gelecektir. Şansımız yaver giderse senin kısrak da onunla birlikte döner.” “Ya yaver gitmezse? Atına atlayıp gidecek misin?” “Faika,” dedi Hotsporn ciddi bir sesle. “Tek başıma gitmeyeceğim, senin yardımına güveniyorum. Eyerin üzerine oturduğumda birinin beni sımsıkı tutması gerekiyor. Ayak parmaklarım uyuşmaya başladı bile. Bilincimi yitiririm belki. İyi dinle: Şu boğaz yolu seni bir akarsu vadisine götürür. Atı akarsu boyunca sür, kuzeye doğru. Beni Tegamo adlı köye götür. Orada sırtımdaki demiri çıkaracak, ölmemin ya da felç kalmamın önüne geçecek birini bulabiliriz.”

“En yakın köy orası mı?”

“Hayır. En yakın olan Haset, aksi yönde koyak boyunca ilerlersen, yaklaşık yirmi mil ötede. Ama oraya asla gitmemelisin.”

“Neden?”

“Hiçbir durumda,” diye ısrar etti Hotsporn yüzünü çarpıtarak. “Burada mesele ben değilim, sensin. Haset senin için ölüm demektir.”

“Anlayamıyorum.”

“Gerekmez zaten. Bana güven yeter.”

“Ama Giselher’e dedin ki…”

“Giselher’i unut. Yaşamak istiyorsan herkesi unut.”

“Neden?”

“Yanımdan ayrılma. Ben sözlerimi tutarım, Karlar Kraliçesi. Seni zümrütlerle donatacağım… Üzerine zümrüt yağdıracağım…”

“Gerçekten şakanın tam zamanı.”

“Şakaya daima zaman vardır.”

Hotsporn kıza bir anda sarıldı, omuzlarından bastırarak yere yatırdı ve bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Hareketleri seriydi ama acele etmiyordu.

Ciri kendisine uzanan eli itti. “Gerçekten,” diye homurdandı, bunun da tam zamanı!”

“Bunun için uygun olmayan zaman yoktur. Özellikle benim açımdan, şu an. Sana omuriliğimde sıkıntı var dedim. Yarın sorunlar baş gösterebilir…”

“Ne yapıyorsun öyle? Lanet olsun…”

Hotsporn’u bu kez daha sert itmişti. Hatta fazla sert. Hotsporn’un beti benzi attı, dudağını ısırdı ve acıyla inlemeye başladı.

“Kusura bakma. Yaralı birinin hareketsizce yatması gerekir.”

“Bedeninin yakınlığı bana acımı unutturuyor.”

“Dur artık, lanet olsun!”

“Faika… Acıyla kıvranana merhamet et.”

“Elini derhal çekmezsen işte o zaman acıyla kıvranacaksın.”

“Sus… Haydutlar duyabilir bizi… Tenin ipek gibi… Kıpırdanıp durma, yeter.”

Aman, neyse ne, diye düşündü Ciri. Neticede ne fark eder ki? Merak ediyorum. Merak etmeye hakkım var. Bir şey hissettiğim yok. Bu adamla sadece işime bakacağım, o kadar. Sonrasında da gerçekten unutup gideceğim.

Kendini onun dokunuşlarına ve uyandırdığı hoş duygulara bıraktı. Başını çevirdi ama sonra bunu abartılı bir tevazu ve yersiz utanma olarak

değerlendirdi; baştan çıkarılan bakire gibi görünmek istemiyordu. Hotsporn'un doğrudan gözlerinin içine baktı ama bunun da aşırı cesur ve kışkırtıcı olduğuna karar verdi; böyle bir havaya da bürünmek istemiyordu. Bunun üzerine gözlerini kapayıp kollarını Hotsporn'un boynuna doladı, oldukça ağır ilerleyen düğme açma işine destek verdi.

Parmakların dokunuşunu dudakların birleşmesi izledi. Ciri tam bütün dünyayı unutacaktı ki Hotsporn ansızın hareket etmemeye başladı. Ciri yattığı yerde bir süre sabırla bekledi, adamın yaralı olduğunu, yarasının onu zorladığını düşündü. Ancak çok uzun süredir hareketsizdi. Hotsporn'un tükürüğü meme uçlarında kurumaya yüz tutmuştu.

"Şişşt, Hotsporn? Uyudun mu?"

Kızın memesine ve kasıklarına bir şey sızıyordu. Islaklığa parmağıyla dokundu. Kandı.

"Hotsporn!" Adamı üzerinden itti. "Hotsporn, öldün mü?"

Aptalca bir soru, diye geçirdi içinden. Öyle olduğunu görüyorum zaten.

Adamın öldüğünü görüyorum.

"Kafası memelerimin üzerindeyken can verdi." Ciri başını yana çevirdi. Ocağın alevi yüzündeki yara izine vuruyordu. Belki de yüzü kızarmıştı. Vysogota emin olamamıştı.

"O gün hissettiğim tek şey hayal kırıklığı olmuştu," dedi kız başını çevirmeden. "Şoke oldun mu?"

"Hayır. Bundan olmadım."

"Anladım. Yaşananları allayıp pullamadan, düzeltip değiştirmeden anlatmaya çalışıyorum. Hiçbir şeyi gizlemeden. Oysa bazen bunu yapmak geliyor içimden, anlattığım şu son olayda örneğin." Burnunu çekti, yumruğuyla gözlerini ovaladı.

"Dallarla ve taşlarla üzerini örttüm. Yani olduğu kadar, itiraf ediyorum. Hava kararmıştı, geceyi orada geçirmek zorundaydım. Haydutlar hâlâ

yakınlardaydı, bağırtılarını duyuyordum. Sıradan haydutlar olmadıklarına artık iyice kanaat getirmiştim. Gelgeldim benim mi, yoksa Hotsporn'un mu peşinde olduklarını bilmiyordum. Her hâlükârda sessizce oturmak zorundaydım. Bütün gece. Gün ışıyıncaya kadar. Cesedin yanında.

"Gün doğarken," diye bir süre sonra devam etti Ciri, "adamların sesi soluğu kesilmişti, ben de artık yola çıkabilirdim. Bir atım vardı. Hotsporn'un kolundan aldığım bileklik gerçekten işe yaramış, kısrak geri gelmişti. Benimdi artık. Armağanımdı benim. Biliyor musun, Skellige Adaları'nda böyle bir gelenek vardır. Kızlar ilk seviştikleri erkekten büyük bir armağan alma hakkına sahiptir. Benimkinin benimle sevişemeden ölmüş olması neyi değiştirirdi ki?"

Kısrak ön ayaklarını yere vuruyor, kişniyor, kendini göstermek istercesine bir o yana bir bu yana dönüyordu. Ciri, ata bakıp hayranlıkla iç geçirdi; hayvanın upuzun, düzgün ve kaslı bir boynu, küçük ve biçimli bir başı, çıkık alnı, gösterişli omuzları, kısacası tepeden tırnağa orantılı bir vücut yapısı vardı.

Ciri, koluna taktığı bilekliğini göstererek ata usulca yaklaştı. Kısrak sık ve kısa soluklar aldı, kulaklarını dikti, Ciri'nin yularını tutup kadifemsi burnunu okşamasına izin verdi.

"Kelpi" dedi Ciri. "Denizlerdeyaşayankelpiperileri gibi kapkara ve kıvraksın. Kelpi gibi sihirlisin. O halde adın Kelpi olsun. Bu adın abartılı olup olmadığı hiç umurumda bile değil."

Kısrak burnundan soludu, kulaklarını dikti, bileklerine kadar uzanan ipeksi kuyruğunu savurdu. Eyeri yükseltmekten hoşlanan Ciri, üzengi kayışlarını kısalttı, elini ahşap kenarlı topuzu bulunmayan düz eyerin üzerinde gezdirdi. Sonra tek ayağını üzengiye atıp atı yelesinden kavradı.

"Sakin ol, Kelpi."

Eyer, göründüğünün aksine oldukça rahattı. Malum nedenlerden dolayı da süvari sınıfı eyerlerinden çok daha hafifti.

“Şimdi göreceğiz,” dedi Ciri, hayvanın ateş gibi yanan boynunu okşayarak, “bakalım güzel olduğun kadar da hızlı mısın? Safkan mısın yoksa göz mü boyuyorsun? Yirmi mil boyunca dörtnala koşmaya ne dersin, Kelpi?”

Bataklığın ortasına gizlenmiş, çökük saman çatısı yosunlarla kaplı kulübeye birisi o gece yarısı gizlice yaklaşmayı başarmış ve panjurların aralığından gizlice içeriye bakmış olsa, kül sarısı saçlı, yeşil gözlü genç bir kızın anlattıklarını büyük bir dikkatle dinleyen kır sakallı bir ihtiyar görürdü.

Ayrıca biraz sonra anlatılacakların sezgisiyle ocaktaki korun canlanıp aydınlandığını da görürdü.

Ancak bu olanaksızdı. Bunları kimse göremezdi. İhtiyar Vysogota’nın kulübesi sazlıkların arasına gömülüp kaybolmuştu. Sisler içindeki bu ıssız yere girmeye kimsenin cesareti yoktu.

“Akarsu vadisi at binmeye çok uygundu, Kelpi kasırga gibi esercesine koşuyordu. Tabii suyun akış yönünde değil, ters yönde ilerliyordum. O tuhaf adı beynime kazımıştım: Haset. Hotsporn’un istasyonda Giselher’e söylediklerini anımsadım. O köye gitmemem için beni neden uyardığını anlamıştım. Haset’te tuzak kurulmuş olmalıydı. Giselher af ve esnaf loncası için çalışma önerilerini reddettikten sonra, Hotsporn ona köye yerleşen kelle avcısını hatırlatmıştı. Sıçanlar’ın böyle bir zokayı yutacaklarını, oraya giderek başlarını belaya sokacaklarını biliyordu. Haset yakınlarına onlardan önce varmam, yollarını kesip onları uyarmam gerekiyordu. Ve de dönmelerini sağlamam. Hepsinin. Ya da hiç değilse Mistle’ın.”

“Tahminimce başaramadın bu işi,” diye mırıldandı Vysogota.

“Haset’te tepeden tırnağa silahlı dört kişilik bir ekibin beklediğini sanıyordum,” dedi Ciri sesini alçaltarak. “Tuzağın tek bir adam olduğu ölsem aklıma gelmezdi…”

Gözlerini karanlığa çevirip sustu.

“Nasıl bir adam olduğundan da hiç haberim yoktu.”

Birka bir zamanlar zengin bir köydü, çok şirindi ve muhteşem bir manzarası vardı. Ormanlarla kaplı ve mevsimlere göre renk değiştiren dik yamaçlarla çevrili koyağı kırmızı kiremitler ve sarı samanla örtülü çatılar doldurmuştu. Birka özellikle sonbaharda göze ve ruha hitap ediyordu.

Köyün, adını değiştirene kadar böyle bir görüntüsü vardı.

Olay şöyle gelişmişti: /

Yakınlardaki elf topluluğundan genç bir çiftçi, Birka'nın , değirmencisinin kızına sırılsıklam âşık olmuştu. Değirmencinin hoppa kızı elfin onun kalbini kazanma çabalarıyla alay ediyor, komşularla, tanıdıklarla, hatta akrabalarıyla yakın ilişkiler kuruyordu. Derken bu adamlar, gözü o kızdan başkasını görmeyen elfin sevgisiyle eğlenir olmuştu. Bunun üzerine delikanlı, aslında elflere özgü olmayan korkunç bir öfkeye kapılıp intikam planları yapmaya başladı. Rüzgârlı bir gece köyü ateşe verdi ve Birka cayır cayır yandı.

Köy yanıp yerle bir olunca köylüler tüm cesaretlerini yitirdi. Kimileri topraklarını terk edip gitti, kimi de kendini içkiye ve atalete kaptırdı. Köyün yeniden inşası için toplanan r paralar ya birileri tarafından zimmete geçirildi ya da içkiye yatırıldı, köy sefalete ve yoksulluğa teslim oldu: Birka artık kömürleşmiş çorak yamaçların ortasında çirkin ve gelişigüzel kurulmuş barakalardan ibaretti. Birka yangından önce ortasında küçük bir pazar yeri bulunan oval bir yapıya sahipti, şimdiyse kısmen düzgün olarak yeniden inşa edilmiş birkaç ev, depo ve kiremit ocağı uzunca bir sokak oluşturuyordu, sokağın başındaysa "Kimera Kafası" hanı bulunuyordu, bu hanı dul Goulue Hanım işletiyordu.

Yedi yıldan beri "Birka" adını kimse kullanmamıştı. Köy, Ateşli Haset ya da kısaca Haset diye anılıyordu.

Haset'in ana caddesini atlı Sıçanlar doldurmuştu. Soğuk, kasvetli ve gökyüzünün bulutlarla kaplı olduğu bir sabahtı.

Halk kendini evlerine attı, barakalarına, dallar ve balçıktan yapılma kulübelerine gizlendi. Panjuru olan çarparak kapattı; kapısı olan kilitleyip sürgüledi. İçkisi olan, cesaret toplamak için şişenin dibini getirdi. Sıçanlar,

atlarını meydan okurcasına ağır adımlarla sürüyordu. Üzengileri neredeyse birbirine değiyordu. Kayıtsız yüzlerinde bir aşağılama ifadesi vardı ancak kıstıkları gözleriyle her pencereyi, köşeyi ve saçağın altını inceliyorlardı.

“Tek bir tatar yayı oku havada uçarsa,” diye kükredi Giselher, “tek bir kiriş gerilirse katliam yaşanır!”

“Kıyamet kopar!” diye ekledi Alev tiz sesiyle. “Taş üstünde taş kalmaz geriye!”

Köy sakinlerinin bir kısmında tatar yayı vardı kuşkusuz ama Sıçanlar’ın boşa mı çene yorduklarını test edecek tek bir kişi çıkmadı.

Sıçanlar atlarından indiler. “Kimera Kafası” hanıyla aralarında kalan elli altmış adımı yayan aştılar. Ancak birbirlerinden hiç uzaklaşmadılar, mahmuzlarını şaklatıp giysilerinin süslemelerini şakırdatarak uygun adım yol aldılar.

Hanın önündeki merdivenlere oturup bir akşam önceki sarhoşluklarından birayla ayılmaya çalışan yörenin yerlisi üç kişi onları görünce derhal içeri kaçtı.

“Ah keşke burada olsa,” diye mırıldandı Kayleigh. “Uyuşuk davrandık. Mola vermeyip şuraya gece vakti baskın yapabilirdik hiç değilse.”

“Budalasın sen,” dedi Alev sert bir ifade takınarak. “Ozanların bunu şarkı yapmalarını istiyorsak, gecenin karanlığında olmaz bu iş. İnsanların olayı görmeleri gerekir! Sabah saati en iyisi çünkü halk henüz kafayı bulmamıştır, öyle değil mi ; Giselher?”

Giselher yanıt vermedi. Yerden bir taş aldı, kolunu kaldırdı ve taşı kapıya fırlattı. “Çık dışarı Bonhart!”

“Çık dışarı Bonhart,” diye Sıçanlar bir ağızdan tekrarladı.

“Çık dışarı Bonhart!”

İçeriden ayak sesleri duyuldu. Ağır ağır yaklaşan sert adımlar… Mistle’ın başından aşağıya kaynar sular boşalıyormuş gibi oldu.

Bonhart eşikte belirdi.

Sıçanlar farkında olmadan bir adım gerilediler, postallarının topukları zemine gömüldü, elleri kılıçlarının topuzuna gitti. Kelle avcısı kılıcını koltuğunun altına kıstırmıştı. Elleri boştaydı, bir elinde soyulmuş yumurta diğerinde bir parça ekmek tutuyordu. r Ağır ağır merdivenin korkuluklarına yaklaştı, gelenleri yukarıdan aşağıya süzdü. Verandada duruyordu ve uzun boyluydu. Gulyabani gibi sıskaydı ama dev gibi boyu vardı.

Nemli gözlerini sırayla hepsinin üzerinde gezdirerek /

Sıçanlar'ı tek tek inceledi. Ardından bir parça yumurtadan bir parça da ekmekten ısırdı.

"Faika nerede?" diye sordu, güçlükle anlaşılan bir sesle.

Aynı anda ağzından bir parça yumurta sarısı düştü.

"Koş Kelpi! Koş güzelim! Koşabildiğin kadar koş!"

Kısrak, dörtnala koşarken boynunu alabildiğine öne uzatmış yüksek sesle kişniyordu. Nallar çakıl taşlarının üzerinde öyle bir kayıyordu ki sanki yere hiç temas etmiyormuş gibiydi.

Bonhart deri tuniğini hışırdatarak keyifle gerindi, sığır derisinden eldivenlerini giyip özenle parmaklarına oturttu. "Ne yani?" dedi yüzünü buruşturarak. "Beni öldürmek mi istiyorsunuz? Nedenmiş o?"

"Öncelikle Sinekmantarı yüzünden," dedi Kayleigh.

"Hem de zevk için," diye ekledi Alev.

"Huzur adına," diye araya girdi Reef.

"Haa," dedi Bonhart ağır ağır. "Mesele bu demek! Peki huzurunuzu kaçırmayacağıma söz verirsem, yoluma gidebilir miyim?"

"Hayır yaşlı köpek, gidemezsin." Mistle en sihirli gülüşüyle gülümsedi. "Seni biliyoruz. Kimseyi bağışlamadığını, arkamızdan gizlice gelip birimizi

sırtından vurmak için fırsat kollayacağını biliyoruz. İn aşağı!”

“Ağır olun, ağır olun.” Bonhart, kırlaşmış bıyığının altındaki ağzını tehditkâr bir şekilde yayarak gülümsedi. “Küçük bir raks için her zaman vakit vardır, heyecanlanmayın bakalım. Size önce bir teklifte bulunacağım, Sıçanlar. Seçimi size bırakıyorum, sonrasında istediğinizi yapabilirsiniz.”

“Ne zırvalayıp duruyorsun öyle, ihtiyar budala?” diye bağırdı Kayleigh, sonra hafifçe eğilip gerindi. “Açık konuş!”

Bonhart başını sallayıp dizini kaşıdı. “Kellenize mükâfat konuldu, Sıçanlar. Hem de hatırı sayılır bir meblağ. Eh ben de geçinmek zorundayım.”

Alev, kaplan gibi tıslayıp gözlerini iri iri açtı.

Bonhart, kılıcını dirseğinin altına kıstırıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hatırı sayılır bir mükâfat,” diye tekrarladı, “veriliyor cesedinize, dirinize de çok daha fazlası değil. Bu yüzden açıkça söyleyeyim benim için fark etmiyor. Sizinle şahsen bir sorunum yok. Düne kadar zevk için, eğlence için işinizi bitirmeyi düşünüyordum ama kendi ayağınızla geldiniz, beni yükten kurtardınız, çok da duygulandırdınız. Bu durumda seçimi size bırakıyorum. İşinizi nasıl bitireyim? Kolayca mı kanlıca mı?”

Kayleigh’in yanak kasları titremeye başladı. Mistle öne doğru eğildi, her an saldırmaya hazırdı.

Giselher onları omuzlarından yakaladı. “Bizi kudurtmaya çalışıyor,” diye tısladı. “Bırakın konuşsun hergele.”

Bonhart, “Ee?” diye sordu. “Kolay mı olsun kanlı mı? Birinciyi öneririm. Çünkü çok ama çok daha az acılı olur.”

Sıçanlar komut almışçasına silahlarını çekti. Giselher kılıcını havada salladı ve saldırma pozisyonuna geçip durdu. Mistle yere kocaman bir balgam attı. “Gel bakayım buraya iskelet herif,” dedi, sözüm ona soğukkanlı bir sesle. “Gel şerefsiz. Gel de sokak iti gibi delik deşik edelim seni.”

“Demek ki kanlı yolu yeğliyorsunuz.” Bonhart bakışlarını uzaklardaki çatılara çevirip kılıcını ağır ağır çekti, kını köşeye fırlattı. Verandadan indi. Hiç acelesi yokmuş gibiydi. Mahmuzları şakırdıyordu.

Sıçanlar hızla sokağın her yerine dağıldılar. Kayleigh iyice sola, bir kiremit ocağının duvarına kadar kaydı. Hemen yanında Alev pozisyon aldı; ince dudaklarında her zamanki gibi ürkütücü bir gülümseme belirmişti. Mistle, Asse ve Reef sağ tarafa geçtiler. Giselher tam ortada durup kısık gözleriyle kelle avcısını süzdü.

“Hadi bakalım Sıçanlar.” Bonhart iki yanına baktı, sonra gözlerini göğe çevirdi, kılıcını kaldırdı ve üzerine tükürdü. “Madem dans istiyorsunuz, edelim bakalım o zaman. Müzik çalın!”

Birbirlerinin üzerine kurtlar gibi atıldılar, yıldırım hızıyla, usulca ve hiçbir uyarı yapmadan. Kılıçlar havada süzülüyor, küçük sokak sızlanır gibi çıkan çelik şakırtılarıyla doluyordu. Başlarda kulağa gelen sesler kılıç şakırtıları, inlemeler, ahlamalar ve hızlanan soluk sesleriydi yalnızca.

Ardından hiç beklenmedik bir biçimde Sıçanlar çığlık atmaya başladı. Ve de ölmeye…

Kalabalığın içinde ilk devrilen, sırtını sertçe duvara vuran Reef oldu. Kanı, kirli sıvaların üzerine fışkırdı. Ardından Asse sendeleyerek gruptan ayrıldı, iki büklüm yana doğru devrildi, dizlerini bir kendine çekip bir uzattı.

Bonhart fırıldak gibi döndü, çevresi yıldırım hızıyla uçuşan kılıçlarla sarılıydı. Sıçanlar ondan kaçıyor, sonra öne doğru atlıyor, saldırıyor, sonra yine geriliyordu, öfkeden gözleri dönmüştü, inatla, insafsızca direniyorlardı. Ancak başarılı olamadılar. Bonhart kılıç darbelerini savuşturuyor, vuruyor, savuşturuyor, saldırıyordu, ara vermeden, soluk bile aldırmadan saldırıyor, çarpışmanın seyrini o belirliyordu. Sıçanlar geriliyor ve ölüyordu.

Boynuna darbe alan Alev yerdeki çamurun içine devrildi, kedi gibi tostoparlak oldu, şahdamarından oluk oluk akan kanlar yanından geçip giden Bonhart’ın baldırlarına ve dizlerine sıçradı. Avcı, hızını bir kez daha alıp Mistle’ın ve Giselher’in saldırılarını savuşturdu, sonra kendi çevresinde fır döndü ve ani bir darbeyle, üstelik kılıcının yalnızca ucuyla, Kayleigh’nin

vücudunu köprücük kemiğinden kalçasına kadar yardı. Kayleigh kılıcını elinden bıraksa da yere düşmedi, iki büklüm oldu yalnızca, ellerini göğsüne ve karnına bastırdı; ellerinin altından kan fışkırıyordu. Bonhart bir dönüş daha yaparak Giselher'in savurduğu darbeden kurtuldu, Mistle'ın saldırısını savuşturdu, bu arada Kayleigh'ye bir darbe daha indirip adamın başının bir yanını kıpkırmızı bir püreye dönüştürdü. Sarı saçlı Sıçan devrildi ve yerde oluşmuş çamur ve kan karışımı birikintinin sağa sola saçılmasına yol açtı.

Mistle ve Giselher bir an duraksadılar. Kaçacakları yerde vahşice bir çığlık atıp Bonhart'ın üzerine atıldılar.

Ve de ölümle buluştular.

Ciri köye hızla dalıp atını yol boyunca dörtnala koşturdu. Kara kısrağın nallarından etrafa çamurlar sıçrıyordu.

Bonhart, duvarın dibinde yatan Giselher'e bir tekme savurdu. Sıçanlar'ın liderinde yaşam belirtisi yoktu. Dağılmış kafasından kan bile akmıyordu artık.

Mistle dizlerinin üstüne çökmüştü, kılıcını arıyordu, ellerini çamurun ve balçığın içinde gezdiriyordu ama gitgide büyüyen kırmızı bir birikintinin içinde çömeldiğinin bilincinde değildi. Bonhart ona ağır ağır yaklaştı.

"Hayıır!"

Avcı başını kaldırdı.

Ciri, koşan atın sırtından atladı, sendeledi ve dizlerinin üzerine düştü.

Bonhart gülümsedi. "Bir Sıçan daha," dedi. "Yedinci Sıçan. İyi ki geldin. Koleksiyonumda bir sen eksiktin."

Mistle kılıcını bulmuştu ama kaldıracak gücü yoktu. Kesik kesik soluyarak kendini Bonhart'ın ayaklarının dibine attı, titreyen parmaklarıyla postalının koncunu sımsıkı kavradı. Haykırmak için ağzını açtı, gelgelelim ağzından çığlık yerine sel misali kıpkırmızı kanlar boşaldı. Bonhart kızı çok sert bir

tekmeyle çamura gömdü. Gelgelelim yarılmış karnını eliyle sımsıkı bastıran Mistle yeniden doğruldu.

“Hayıır!” diye haykırdı Ciri. “Miiistle!”

Kelle avcısı bu çığlığa aldırmadı, hatta başını bile çevirmedi. Hızını aldı ve devasa bir darbe indirdi, sanki tırpanla vuruyordu çünkü Mistle’ı yerden koparıp aldığı gibi duvarın önüne savurmuştu, bez bebek gibi, ala bulanmış bir paçavra gibi…

Ciri’nin çığlığı boğazına takılıp kaldı. Kılıcına davrandığında elleri titriyordu.

“Cani,” dedi, kendi sesinin yabancılığına şaşırarak. Ağzının ansızın kurumasına şaşırarak. “Katil! Alçak herif!”

Bonhart, başını hafifçe yan yatırıp kızı merakla süzdü. “Ölmeye mi geldin?” diye sordu.

Ciri, adamın çevresinde yarım daire çizerek ona yaklaştı. Kaldırıp önüne uzattığı kılıcı hareket ediyor, dönüyor, çalım atıyordu.

Avcı bir kahkaha attı. “Ölmeye mi?” diye yineledi. “Küçük Sıçan ölmek istiyor!”

Bulunduğu yerde ağır ağır döndü ve yarım daire tuzağına düşmedi. Ama Ciri için fark etmiyordu. Öfke ve kinle yanıp tutuşuyor, öldürme hırsıyla titriyordu. Bu iğrenç ihtiyarın üstüne atlamak, kılıcın bedenine saplanışını hissetmek istiyordu. Kanının, yarılmış atardamarından kalbinin attığı ritimle fışkırmasını görmek istiyordu.

“Ee, Sıçan?” Bonhart, kirlenmiş kılıcını yerden kaldırıp üzerine tükürdü. “Gebermeden önce marifetlerini göster bakalım. Müzik çalsın!”

“Bu ilk karşılaşmalarında nasıl olup da birbirlerini öldürmediklerini gerçekten kimse bilmiyor,” dedi tabutçunun oğlu Nycklar, bu olaydan altı gün sonra. “Birbirlerini kesinlikle öldürmeye niyetliydiler, bu açıkça ortadaydı. Kız adamı, adam kızı. Karşılaştıkları an birbirlerinin üzerine

çullandılar ve kılıçlar şakırdamaya başladı. Her biri kılıcını iki ya da üç kez savurdu. Bunu gözüyle ya da kulağıyla kimse sayamazdı, öyle hızlı sallıyorlardı ki kılıçlarını efendim, ayırt etmek olanaksızdı. Birbirlerinin çevresinde iki sansar gibi dans edip zıplıyorlardı!"

Baykuş lakaplı Stefan Skellen, kamçıyla oynasa da can kulağıyla dinliyordu.

"Birbirlerinden tek sıçrayışta uzaklaştıkları sırada ikisinde de tek bir çizik bile yoktu," diye anlatmayı sürdürdü delikanlı. "Dişi Sıçan şeytan gibi hiddetlenmişti, elinden faresi alınmaya çalışılan kedi gibi tıslıyordu. Gelgeldim Efendi Bonhart çok sakindi."

"Faika," dedi Bonhart, ağzını yayarak sırıttı, gulyabanileri andırıyordu. "Dansı ve kılıç kullanmayı gerçekten iyi biliyorsun! Beni meraklandırdın küçük kız! Kimsin sen? Ölmeden anlat bari bana."

Ciri sert sert soludu. Korkunun bütün bedenini kapladığını hissetti. Kiminle yüz yüze olduğunu kavramıştı artık.

"Kim olduğunu söylersen sana hayatını bağışlayacağım."

Ciri kılıcının topuzuna sımsıkı sarıldı. Adam kendini korumaya geçmeden savuşturmalarını geçip ona vurmalıydı. Vuruşlarına adamın karşılık vermesine göz yumamazdı, onun kılıç darbelerini havada yakalayamazdı, darbeleri savuştururken dirseğine ve alt koluna saplanan acıları ve uyuşmayı bir daha göze alamazdı. Enerjisini, adamın kıl payı kurtulduğu hücumlarından kaçmak için harcayamazdı. Savunmasını geçmeliyim, diye düşündü. Derhal. Şimdi. Ya da ölürüm.

"Öleceksin Sıçan," dedi adam ve kılıcını kıza doğru uzatarak yaklaştı. "Korkmuyor musun? Ölümün neye benzediğini bilmemenden kaynaklanıyor bu."

Kaer Morhen, diye düşündü Ciri ve atladı. Lambert. Parende.

Üç adım atıp tek ayak üzerinde yarım dönüş yaptı, adamın onun çalımını dikkate almadan saldırdığını görünce, geriye doğru parende attı, dimdik

yere indi ve derhal adamın üstüne çullandı, kılıcının altından geçti, kılıcını savurmak üzere el bileğini çevirdi, kalçasını sertçe döndürerek korkunç bir darbeye hazırlandı. Bir anda tarifsiz bir coşkuya kapıldı, kılıcının adamın bedenini oyduğunu hisseder gibi oldu.

O sırada demirin demire çarpma sesi yankılandı. Ciri'nin gözlerinde ani şimşekler çaktı, bedeni acıyla sarsıldı. Düşmekte olduğunu, düştüğünü hissetti. Darbeyi savuşturdu ve şimdi bana vuracak, ölüyorum, diye düşündü.

Bonhart önce karnına bir tekme savurdu. İkinci tekmesiyle de bileğine vurunca kızın hâlâ elinde tuttuğu kılıcın düşmesini sağladı. Ciri elini başına attı, ağır bir sızı hissetti ama parmaklarının altında bir yara yoktu, kan da akmıyordu. Yumruk yedim, diye düşündü dehşet içinde. Evet, yumruk. Ya da kılıcın topuzuyla vurdu. Beni öldürmedi. Sümüklü bir çocukmuşum gibi sadece patakladı beni.

Ciri gözlerini açtı.

Kelle avcısı tepesine dikilmişti, korkunçtu, iskelet gibiydi, hasta ve yapraksız bir ağaç gibi duruyordu önünde. Üstü başı ter ve kan kokuyordu.

Adam kızı ense kökündeki saçlarından yakaladığı gibi çekti, ayağa kalkmaya zorladı, aynı anda tutup öyle bir sürükledi ki kızın ayaklarının altındaki toprak savruldu, etinden et koparılırcasına bağıran Ciri'yi duvarın dibinde yatan Mistle'ın yanına çekiştirdi.

"Ölümden korkmuyorsun, öyle mi?" diye homurdanıp kızın başını aşağıya doğru bastırdı. "O halde şu manzaraya bir bak, küçük sıçan! Ölüm bu işte! Böyle ölünüyor. Bak, bunlar bağırsaklar. Bu kan. Bu da bok. İnsanın içinde bunlar var."

Ciri gerindi, eğildi ama adamın elinden kurtulamadı, kusma ihtiyacıyla kıvrandı. Mistle henüz yaşıyordu, gelgelelim gözleri cansız balıklarınki gibi donuklaşmıştı. Eli, çamurun ve dışkının içine gömülmüştü ve tıpkı atmaca ayağı gibi bir açılıp bir kapanıyordu. Ciri'nin burnuna keskin ve ağır bir idrar kokusu geldi.

Bonhart kahkahayı patlattı. “İşte böyle ölünüyor, küçük fare. Kendi bokunun içinde!”

Elini kızın saçlarından çekti. Ciri ellerinin ve ayaklarının üzerine düşüp kesik kesik hıçkırmaya başladı. Mistle tam yanı başında yatıyordu. Mistle’ın incecik, zarif eli, yumuşacık, akıllı eli…

Artık hareket etmiyordu.

“Adam beni öldürmedi, iki elimi atların bağlandığı kazığa bağladı.”

Vysogota hiç kımıldamadan oturuyordu. Uzunca bir zamandır bu pozisyondaydı. Soluğunu bile tutmuştu. Ciri anlatmaya devam ediyordu, gelgelelim sesi gitgide boğuklaşıyor, doğallığını yitiriyor, tuhaflaşıyordu.

“Çevresinde toplanan adamlara bir çuval tuz, küçük bir fıçı sirke ve bir de testere getirmelerini emretti. Hiçbir şey anlamamıştım… Niyetini anlamam olanaksızdı. Kazığa sımsıkı bağlıydım… Uşaklarını çağırıp saçlarımdan tutmalarını buyurdu… Bir de göz kapaklarımdan. Nasıl yapacaklarını gösterdi… Başımı çeviremeyeceğim ve gözlerimi kapatamayacağım bir pozisyonu tarif etti. Böylece yaptıklarını görebilecektim. Malın bozulmamasını sağlamalıyım, diyordu. Çürümemeli, diyordu.”

Ciri’nin sesi boğuldu, boğazına takılıp kaldı. Neler duyacağını bir anda kavrayan Vysogota midesinin bulandığını, mide asidinin ağzına dolduğunu hissetti.

“Başlarını kesti,” dedi Ciri kısık sesle. “Testereyle. Giselher’in, Kayleigh’nin, Asse’nin, Reef’in… ve de Mistle’ın. Başlarını sırayla tek tek kesti. Gözlerimin önünde.”

Bataklığın ortasına gizlenmiş, çökük saman çatısı yosunlarla kaplı kulübeye o gece birisi gizlice yaklaşmayı başarmış ve panjurların aralığından gizlice içeriye bakmış olsa, loş bir ışıkla aydınlatılmış odada koyun postu giymiş kır sakallı bir ihtiyar ile kül sarısı saçlı, yanağında kötü bir yara izi taşıyan bir kız görürdü. Kızın sarsılarak ağladığını, yaşlı adamın kollarında hıçkırdığını, adamınsa sürekli saçlarını okşayarak ve titreyen omuzlarına hafifçe vurarak kızı yatıştırmaya çalıştığını da görürdü.

Ancak olanaksızdı bu, onları kimse göremezdi. Kulübe sazlıklar arasına gömülüp kaybolmuştu. Sisler içindeki bu ıssız yere girmeye kimsenin cesareti yoktu.

Anılarımı yazmaya nasıl karar verdiğimi bana sıklıkla soruyorlar. Pek çok kişi anılarımın yazılmaya başlandığı anı merak ediyor, yani hangi olayın ve gelişmenin yazma olayının başlamasına eşlik ya da teşvik ettiğini bilmek istiyor. Geçmişte buna çeşitli açıklamalar getirdim, çoğu kez de yalan söyledim ama şimdi gerçeğe yönelmek istiyorum. Artık saçları kırlaşmış ve seyrelmiş biri olarak gerçeğin değerli bir buğday, yalanın ise saman çöpü olduğunu biliyorum.

Gerçek şöyle: Beni bütün bunlara teşvik eden, eserimin ortaya çıkmasını sağlayan ilk notlarımı borçlu olduğum hadise bir rastlantıydı, şöyle ki yoldaşlarımla birlikte Lirya birliklerinin kamplarından çaldığımız eşyaların arasında kâğıt ve kalem bulunmasıydı. Böyle başladı…

Dandelion Şiirin Yarım Yüzyılı

Bölüm 3

Eylül yeniayını izleyen beşinci günde, köprünün üzerindeki savaştan altı gün sonra, Brokilon'dan başlayan seferimizin tam olarak otuzuncu gününde cereyan etmişti.

Sevgili müstakbel okurum, biraz geriye gidip köprüde yaşanan şanlı ve vahim savaşın hemen sonrasında meydana gelen olayları anlatmak istiyorum. Ancak öncelikle, belki ilgi alanları farklı olduğu için ya da umumi cehalet nedeniyle köprü savaşı hakkında bilgisi bulunmayan kalabalık okur kitlemi bilgilendirmek istiyorum. Söz konusu savaş, Büyük Savaş yılının ağustos ayının son gününde Angren de, Yaruga'nın iki yakasını Kızıl Yığın adlı köyün yakınlarında birleştiren köprünün üzerinde başlamıştı. Silahların konuştuğu bu çatışmanın tarafları Nilfgaard ordusu ile Kraliçe Meve'nin emrinde bulunan Lirya ordusuna bağlı bir birlik ve muazzam bir ekip olarak bizdik. Ben, daha doğrusu bu satırları kaleme alan kişi, Witcher Geralt, vampir Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy, okçu Maria Barring namı diğer Milva ile ısrar ve inatla Nilfgaardlı olmadığının altını çizen Nilfgaardlı Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach.

Sevgili okurum, Kraliçe Meve’nin Angren e nasıl geldiğini de anlamıyorsundur büyük olasılıkla çünkü o zamanlar kraliçenin ordusuyla birlikte yok olduğu, silinip gittiği sanılıyordu. Bunun nedeni Nilfgaardlıların temmuz ayında Lirya’ya, Rivya’ya ve Aedirne hücum etmiş olmaları ve bu toprakların imparatorluk birlikleri tarafından işgal edilmesiydi. Bu arada Meve, sanıldığının aksine ne çarpışırken ölmüş ne de Nilfgaardlıların eline esir düşmüştü. Lirya ordusundan hayatta kalanların önemli bir bölümünü bayrağı altında toplamış, bulabildiği herkesi birliğine almıştı, öyle ki ekipte paralı askerler kadar eşkıyalar da vardı. Yiğit Meve, bunun üzerine Nilfgaard’a karşı gerilla savaşı başlattı. Yabanıl Angren, gerilla savaşı için ideal bir yerdi. İster tuzak kurup arkadan vurmak, ister sık ormanların içinde gizlenmek için olsun burası uygundu çünkü Angren de bolca ormanlık alan vardır. Doğruyu söylemek gerekirse o bölgede sık ormandan başka sözünü etmeye değer başka bir şey göremezsiniz.

Meve’nin birliği, adına daha o zamanlar Beyaz Kraliçe’nin ordusu deniyordu, kısa zamanda güçlenip palazlandı ve öylesine saldırgan bir tutum benimsedi ki korkusuzca Yaruga’nın sol kıyısına geçti. Orada, düşmanın yerleşik olduğu bölgede, keyfince patırtı koparark gezinmeye başladı.

Artık konumuza, yani köprü üzerindeki savaşa dönelim. Taktiksel durum şöyleydi: Kraliçe Meve’nin gerillaları, Yaruga’nın sol kıyısını talan ettikten sonra sağ kıyıya kaçmak istediler ancak sağ kıyıyı yağmalayan ve sol kıyıya kaçmak isteyen Nilfgaardlılarla karşılaştılar. Yukarıda adı geçenlerin hepsiyle tam ortada, yani Yaruga Nehri’nin ortasından gelirken sağdan ve soldan olmak üzere karşılaştık, tabii hepsi silahlıydı. Bu durumda hiçbir yere kaçamadığımız için kahraman olduk ve ölümsüz bir şan ve şöhret kazandık. Bu arada savaşı Liryalılar kazanmıştı çünkü onlar sağ kıyıya kaçmak olan hedeflerini gerçekleştirmişlerdi. Nilfgaardlılar bilinmeyen bir yöne kaçarak savaşı kaybetmişlerdi. Bütün bunların kulağa karmakarışık geldiğinin bilincindeyim, bu yüzden kitabım yayımlanmadan önce bir askerî uzmana danışmayı ihmal etmeyeceğim. Şimdilik, ekibimizdeki tek asker olan Cahir aep Ceallach’ın bilgisiyle yetinmek zorundayım. Cahir, savaş alanından hızla kaçmanın pek çok askerî doktrin açısından zafer olarak değerlendirilebileceğini doğruladı.

Ekibimizin savaşa kuşkusuz şanlı bir katkısı oldu, gelgelelim kötü sonuçlar doğurdu. Milva hamileydi ve trajik bir kaza geçirdi. Diğerlerinin şansı öyle yaver gitti ki kimse ciddi bir zarar görmedi. Gelgelelim bu savaşın yararını da kimse görmedi, kimse bize zerre kadar teşekkür de etmedi. Tek istisna Witcher Geralt idi. Çünkü çoğu zaman ikiyüzlü olan tutarsız davranışlarına ve tarafsızlığını defalarca belirtmesine karşın, Geralt savaşta olağanüstü ve heyecan verici bir çaba sergiledi, bir başka deyişle gerçekten dikkat çekecek kadar iyi savaştı, yani dikkat çekmeye çalıştı. Çabaları gözlerden kaçmadı ve Lirya Kraliçesi Meve ona şövalyelik unvanını verdi. Ancak bu unvan Witcher'a avantajdan çok dezavantaj getirdi.

Şunu bilmelisin ki sevgili okurum, Geralt her zaman mütevazı, dengeli ve ölçülü bir insandı, iç dünyası teberli askerlerinki gibi düzgün ve sorunsuzdu. Gelgelelim hiç beklemediği bir anda şövalyelikle onurlandırılması ve kraliçenin sözüm ona gözüne girmesi onu yine de değiştirmişti, eğer onu yakından tanımış olmasaydım şöhretten başının döndüğünü düşünebilirdim. Geralt, kimselere görünmeden bir an önce ortamdan sıvışmak yerine kraliyet kamplarında gezinmeye, ona verilen onurun, kazandığı itibar ve şöhretin tadını çıkarmaya başlamıştı.

Gelgelelim itibar ve şöhret işimize yarayacak en son şeylerdi. Şimdi artık anımsamayanlara hatırlatmak isterim ki sözünü ettiğim şövalyeliğe terfi ettirilmiş olan Witcher Geralt, büyücülerin Thanedd Adasında gerçekleştirdiği ayaklanmayla birlikte Dört Krallık'ın gizli servisleri tarafından aranmaya başlanmıştı. Aynı kaynaklar, hiçbir zaman hiçbir suç işlememiş olan beni bile casuslukla suçlamaya çalışıyordu. Bütün bunlara, Milva'nın dry adlar ve Scioatael'lerle iş birliği yapması ve Brokilon Ormanı kıyısında yaşanan ünlü kıyıma karışması eklenmişti. Bir de Cahir aep Ceallach vardı. Düşman bir ülke vatandaşıydı, Nilfgaardlı idi, cephenin karşı tarafında yer alması açıklanabilir ve haklı gösterilebilecek bir durum değildi. İşte bu yüzden, içimizden birimizin bile foyasının ortaya çıkması hepimizin yontulmuş kavak kazıklarına oturtulması için yeterliydi. Lirya bayrağı gölgesinde geçirdiğimiz her gün, ki başta hoşumuza gidiyor kendimizi güvende hissediyor- j duk, bu riski artırıyordu.

Geralt beni dinlememekte ısrarlıydı. Hangimizin haklı olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Bir gün, doğudaki Klamatt Boğazından Nilfgaardlı

bir misilleme birliğinin Angren'eyaklaştığı duyulunca, Lirya birliği bir an bile duraksamadan kuzeye yani Mahakam'a yöneldi. Anlaşılacağı üzere Geralt yön değiştirilmesinden hiç hoşlanmadı çünkü Mahakam'a değil bir önce druidlerin yanına gitmek istiyordu/ Çocuk saflığıyla Kraliçe Meve'ye koştu, ordudan ayrılmak ve özel meseleleri için onun inayetine sahip olmak istediğini söyledi. Kraliçenin lütfü da Geralt'ın köprüdeki savaş nedeniyle kazandığı kahraman konumu da hayranlık da işte o an uçup gitti. Şövalye Geralt'a, soğuk ama kesin bir dille saraya karşı olan sorumlulukları anımsatıldı. Sağlığına hâlâ kavuşamamış olan Milva'ya, vampir Regis'e ve bu satırları yazana, birliğin peşi sıra yürüyen göçmenler ve siviller konvoyuna katılmaları buyuruldu. Cahir aep Ceallach uzun boylu bir genç adamdı, sivillere benzemiyordu, göğsüne mavi beyaz bir kuşak bağlayıp, özgür bölük diye adlandırdıkları bir gruba geçirdiler onu, daha doğrusu akla gelebilecek her çeşit ayaktakımıyla dolu, Liryalıların yoldan topladıkları bir süvari alayıydı bu. Öylesine birbirimizden koparılmıştık ki birlikteliğimiz kesin olarak son bulmuş gibiydi.

Lakin sevgili okurum, bu kesinlikle sonumuz değildi, hatta başlangıç bile değildi/ Milva durumu öğrenince hemen iyileştiğini ve direnebilecek durumda olduğunu bildirdi ve birlikten ayrılmamızı ilk öneren kişi oldu. Cahir, kraliyet renklerini çalılıkların arasına fırlatıp özgür bölükten çıktı, Geralt da seçkin ve lüks şövalye çadırına artık girmeyeceğini bildirdi.

Gerçi ayrıntılara girmeyeceğim çünkü söz konusu girişime bulunduğum hiç de az olmayan katkılarımı açıklamama tevazum izin vermiyor. Gerçeği tanımlamam yeterli olacaktır: Eylülün beşini altısına bağlayan gece, ekibimiz Kraliçe Meve'nin birliğini sessiz sedasız terk etti. Ancak Lirya birliğinden ayrılmadan önce kendimiz için bolca tedarikte bulunmaktan geri kalmadık ama bunu yaparken levazım subayının iznini alma ihtiyacını hiçbir şekilde duymadık tabii. Milva'nın kullandığı "soygun" sözcüğünü fazlaca iddialı buluyorum. Öyle ya unutulmaz köprü savaşına katılmış olmamızın bir mükâfatı olmalıydı sonuçta. Mükâfat olmasa bile, verdiğimiz kayıpların karşılığı olarak bir tazminat hak ediyorduk. Milva'nın yaşadığı trajik olayın ve Geralt ile Cahir'in aldığı yaraların haricinde benim sadık Pegasus'um ve Witcher'ın inatçı kısrağı Roach dışında savaşta atlarımızın tamamıya öldürülmüş ya da sakat kalmıştı. Karşılığında yanımıza üç safkan süvari sınıfı atı ve bir de yedek at almıştık. Ayrıca elimize geçirdiğimiz

bütün teçhizatları da beraberimizde götürmüştük ve adalet yerini bulsun diye eklemek isterim ki yolda bunların yarısını atmak zorunda kalmıştık. Milva, karanlıkta hırsızlık yapanın başına bunlar gelir, demişti. Depolardaki en yararlı malzemeleri vampir Regis toplamıştı çünkü karanlıkta gündüz ışığından çok daha zj'i görür. Regis ayrıca fare grisi renkli iri bir katırı kaçırarak da Lirya ordusunun savaş gücünü zayıflatmıştı. Üstelik katırı çitlerin , Regis verdi. Anlaşılan bu ad Regis'i eğlendiriyor. Vampirlerin kültüründe ve dilinde komik bir anlamı olmalı ancak Regis bize bunu açıklamaya yanaşmadı, başka dile çevrilmesi olanaksız bir kelime oyunu olduğunu savunmakla yetindi.

Bizim ekip böylece yeniden yola koyuldu; bizden haz etmeyen insanların kabarık listesi artık daha da uzamıştı. Korku nedir bilmez şövalye Rivyalı Geralt, şövalyelik rütbesi henüz belgelenmeden, saray tarafından kendisine henüz bir arma bile hazırlanmadan şövalyelikten ayrıldı. Cahir aep Ceallach ise Nilfgaard ve Nordlingen arasında yaşanan büyük çekişme sırasında iki orduda savaşmayı, ikisinden de firar etmeyi ve her iki taraftan da gıyaben ölüm cezasına çarptırılmayı başarmıştı. Bizler, yani diğerleri kesinlikle ondan daha iyi durumda değildik. Sonuçta darağacı darağacıdır ve insanın neden sallandığının pek önemi yoktur, suçumuz, şövalyelik onurunu lekelemek, firar ve askeriyeye ait bir katıra Draakul adı vermekti.

Bu yüzden sevgili okur, Kraliçe Meve'nin ordusuyla aramızdaki mesafeyi olabildiğince açabilmek için muazzam bir çaba harcamış olmamız seni şaşırtmasın. Yaruga Nehrinin sol kıyısına geçebilmek için, atları güneye doğru dörtnala koşturduk. Bunun tek nedeni, kraliçe ve çetecileriyle aramıza nehri sokmak değildi. Nehir bölgesindeki tenha yerler savaşın kol gezdiği Angren e göre daha az tehlikeliydi ve Caed Dhudaki druidlerin yanına gitmek için nehrin sağ değil, sol kıyısını kullanmak daha akıllıcaydı. Bu işte bir çelişki vardı çünkü Yaruga'nın sol kıyısı artık Nilfgaard İmparatorluğunun eline geçmiş bulunuyordu. Sol kıyıyla ilgili fikrin babası Witcher Geralt'tı. Şövalyelerle ilişkisini kestikten sonra eski zekâsını, mantıklı düşünme yeteneğini ve alışıldık özenini tam anlamıyla yeniden kazanmıştı. Gelgeldim Witcher ın planının ağır sonuçlar doğuracağını ve seferimizin kaderini kalıcı bir biçimde etkileyeceğini zaman gösterecekti. Ancak bu konuya daha sonra değineceğim.

Yaruga kıyısına ulaştığımızda her yer Nilfgaardlı kaynıyordu. Kızıl Yığın limanı yakınlarında yeniden inşa edilmiş köprüyü geçiyorlardı, amaçları Angren de başlatılan taarruzu, sürdürmek, hatta Nilfgaard komutasının planları doğrultusunda oradan Temerya'ya, Mahakam'a ve kim bilir daha nerelere uzanmaktı. Nehri gelişigüzel aşmamız söz konusu değildi, gizlenmek ve birliklerin geçip gitmesini beklemek zorundaydık. Nehir kıyısındaki çalılıkların içinde iki gün kaldık, romatizma sahibi olduk ve sivrisinekleri besledik. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi çok geçmeden hava da bozdu, yağmur yağmaya başladı, berbat bir rüzgâr çıktı, üşümekten dişlerimiz birbirine vuruyordu. Ne eylüller vardır belleğimde ama böylesi bir eylül hiç hatırlamıyorum, işte sevgili okurum, Lirya ordusu kampından ödünç aldığımız teçhizatlar arasından kâğıt ve kurşunkalem bulmuş, vakit öldürmek ve başımıza gelenleri unutmak için maceralarımızın birkaçını yazıp ölümsüzleştirmeye başlamıştım.

İnsanı bunalıma sürükleyen yağmurlu hava ve zorunlu atalet moralimizi bozmuş, karanlık düşüncelere dalmamıza yol açmıştı. Özellikle de Witcher ın beyni altüst olmuştu. Geralt, Ciri'den ayrı geçirdiği günleri saymayı alışkanlık haline getirmişti ve kendi ifadesine göre yollarda olmadığı her gün onu küçük kızdan biraz daha uzaklaştırıyordu. Islak çalılıkların arasında, yağmurun altında ve soğukta geçen her saatle birlikte Witcher'in yüzü daha da düşüyor, sinirleri bozuluyordu. Ağır bir şekilde topalladığını da fark etmiştim, kimsenin onu görüp duymadığından emin olduğunda sövüyor ve acıyla kıvranıyordu. Şunu bilmelisin ki sevgili okurum, Thanedd Adasındaki büyücülerin eğlencesinde Witcher'in kemikleri kırılmıştı. Brokilon ormanlarında yaşayan dryadların sihirli çabaları sayesinde Witcher'in kemikleri kaynamış ve sağlığına kavuşmuştu, gelgeldim hâlâ gözle görülür sıkıntıları vardı. Nasıl derler, Witcher hem ruhen hem bedenen hâlâ acı çekmekteydi ve bu yüzden burnundan soluduğu için kimse yanına yaklaşamıyordu.

Derken yine kâbuslar görmeye başlamıştı. Dokuz eylül sabahı, gece nöbet tuttuğu için o sırada uyuyordu, bir çığlıkla yataktan fırlayıp kılıcına sarılarak hepimizin yüreğini ağzına getirdi. Sanki önüne geleni öldürecek gibi bakıyordu ama neyse ki çabucak kendine geldi.

Önce bir kenara çekildi. Çok geçmeden asık suratla aramıza döndü ve ekibi an itibarıyla dağıttığını, tek başına yola koyulacağını bildirdi çünkü bir yerlerde korkunç olaylar cereyan ediyordu. Zaman yoktu, durum tehlikeliydi ancak ne kimseyi riske atmak ne de bir başkasının sorumluluğunu üstlenmek istiyordu. Öylesine kararlı bir biçimde konuşuyor ve görüşünü gerekçelendiriyordu ki kimse onunla tartışmak istemedi. Başka zamanlar çenesi düşük olan vampir bile omuz silkmekle yetindi, Milva yere tükürdü, Cahir kuru bir sesle Witcher'a kendi sorumluluğunu elbette üstleneceğini belirtti ancak risk konusuna gelince kılıcını kemerini ağırlaştırmak için taşımadığını söyledi. Ardından herkes sustu ve gözlerini bu sayfaların yazarına çevirdi, hepsinin beklentisi fırsattan yararlanıp evime döneceğim yönündeydi kuşkusuz. Çok yanıldıklarını söylememe gerek yok sanırım.

Bu olay, bizi üzerimizdeki ölü toprağını atmaya ve cesur bir girişimde bulunup Yarugayı geçmeye yöneltti, itiraf edeyim, bu plan beni çok huzursuz etmişti çünkü nehri gece, Milva ve Cahit'in ifadesiyle atlarımızın kuyruklarına tutunup, yüzerek geçmemizi gerektiriyordu. Bu sahneyi gözümün önüne bile getirmek istemiyordum, kendimi Pegasus'un kuyruğuna bırakmanın düşüncesi bile rahatsız ediciydi. Genel anlamda yüzmek hiçbir zaman iyi becerdiğim bir şey olmadı. Eğer doğa ana yüzmemi isteseydi, henüz beni yarattığı evrim süreci içinde el ve ayak parmaklarımın arasını perdelerle donatırdı. Pegasus için de aynı durum geçerliydi.

Ancak bir atın kuyruğuna tutunarak yüzme konusundaki kaygılarımın yersiz olduğu ortaya çıktı. Nehrin karşı kıyısına geçmiştik. Fakat bu kıyının daha çılgın bir yer olup olmadığını henüz kimse bilmiyordu. Aslında öyleydi de çünkü yol, Kızıl Yığın yakınlarında yeniden kurulmuş köprü üzerinden, Nilfgaardlı nöbetçilerin ve devriyelerin gözünün önünden geçiyordu. Sonradan gördük ki planımız çılgınca cesaret gerektiren bir ölüm oyunu gibi görünse de aslında her şey tıkırındaydı. Cepheye giden birlikler, köprüyü geçtikten sonra arabaların, hayvan sürülerinin, insan kalabalıklarının önünden yürüyüp geçiyordu. Kalabalıkların arasında siviller de bulunduğu için bizim ekip dikkat çekmiyor, kimsenin gözüne batmıyordu. Böylece eylül ayının onuncu günü hep birlikte Yaruga'nın sol kıyısına geçtik ve sadece bir kez bir nöbetçi bizi durdurdu. Bunun üzerine

Cahir kibirli bir edayla kaşlarını çattı, tehdit dolu ve kızgın bir ses tonuyla saray tarafından görevlendirildiğini söyledi. Tabii sözlerini her zaman etkisini gösteren ve ordunun olmazsa olmazı “orospu çocuğu” hakaretiyle destekledi. Birileri bizim kimliğimizi merak bile edemeden Yaruga’nın sol kıyısına ulaşmış, nehir bölgesinin sık ormanlarının içine dalmıştık. Orada tek bir karayolu olduğundan ne yönümüzle ne de aynı yolu kullanan Nilfgaardlılarla ilgileniyorduk çünkü seçme şansımız bulunmuyordu.

Nehir bölgesi ormanlarında geçirdiğimiz ilk gecede tuhaf bir düş görmüştüm ama Geralt’ın aksine düşüme Ciri değil büyücü Yennefer girmişti. Gördüğüm düş garipti, huzurumu kaçırmıştı. Her zamanki gibi siyahlara ve beyazlara bürünmüş Yennefer, dağların arasından yükselen loş bir şatonun üzerinde havada uçuyordu, aşağıda diğer büyücü kadınlar yumruklarını sıkmış, ona tehditler ve hakaretler yağdırıyordu. Yennefer elbisesinin geniş ve uzun kollarını sallayarak sonsuzluk hissi veren denize ve doğan güneşe doğru uçarken kara bir albatrosu andırıyordu. O andan başlayarak düşüm kâbusa dönüştü. Uyandığımda ayrıntılar belleğimden uçup gitmiş, geriye belirsiz ve anlam ifade etmeyen resimler kalmıştı, gelgeldim bu resimler ürkütücüydü: İşkence, çığlıklar, acı, korku ve ölüm… Tek kelimeyle dehşet.

Bu düşümü Geralt’a anlatmadım. Hatta bu konuyla ilgili ağzımı bile açmadım. Doğru davrandığım daha sonra ortaya çıkacaktı.

“Adı Yennefer’di! Vengerbergli Yennefer. Ünlü ve kudretli bir büyücüydü! Yalan söylüyorsam şuracıkta düşüp öleyim!”

Triss Merigold irkildi, döndü ve tavernanın ana salonunu tıklım tıklım doldurmuş kalabalığı ve mavimsi dumanı bakışlarıyla delmeye çalıştı. Sonra masasından kalktı, yüzünde isteksiz bir ifadeyle dil balığı filetosundan ve çok leziz bir yerel spesiyalite olan ançüezden uzaklaştı. Bremervoord tavernalarını ve hanlarını leziz yemekleri için değil, bilgi toplamak için geziyordu. Ayrıca kilosuna dikkat etmesi gerekiyordu.

İçine güçlükle girdiği insan çemberi zaten yeterince kalabalıktı. Bremervoord halkı hikâye dinlemeye bayılıyor, bir yenisini duyma fırsatını asla kaçırmıyordu. Buraya inen denizciler Triss Merigold’u asla düş kırıklığına uğratmazdı, denizci maceraları ve öyküleri bakımından oldukça

zengin bir repertuvara sahipti. Bunların çoğu uydurmaydı elbette ama işin orası önemli değildi. Hikâye hikâyeydi ve kendi kurallarına sahipti.

O sırada hikâyesini anlatan ve Yennefer'den söz eden kadın, Skellige Adaları'ndan gelen bir balıkçıydı, yapılı ve geniş omuzluydu, saçları kısacık kesilmişti, beraberindeki dört kadın gibi o da gergedan derisinden bir yelek giymişti ancak deri eskilikten parlıyordu.

"Ağustos ayının on dokuzuncu günü, ikinci dolunayın sabahıydı," diye sözlerini sürdürdü adalı kadın, bira bardağını ağzına götürürken. Triss'in gözünden kaçmamıştı, kadının eli eski kiremitlerin rengindeydi, boğum boğum kaslı çıplak kolunun çevresi herhalde yirmi inçti. Triss'in belinin çevresi ise yirmi iki inç geliyordu.

"Sabahın ilk ışıklarıyla teknemiz Ard Skellig ve Spikeroog adaları arasındaki istiridye yatağına doğru denize açılmıştı," diye sözlerine devam etti balıkçı kadın gözlerini dinleyiciler arasında gezdirerek, "oraya biz genelde somon ağlarımızı atarız. Acelemiz vardı çünkü fırtına kopacak gibiydi, batı tarafında gökyüzü kararmaya başlamıştı. Somonları olabildiğince süratle ağlardan boşaltmamız gerekiyordu çünkü siz de bilirsiniz, bir fırtınanın ardından hava nihayet denize açılabilecek duruma geldiğinde ağlarda yalnızca koparılmış balık kafaları kalır, gerisi silinip süpürülmüş ve bütün av büyük balıkların midesine inmiştir."

Çoğu Bremervoord ve Cidaris sakinleri olan, hayatlarını genelde denizden kazanan dinleyiciler başlarını sallayıp kadını anladıklarını anlatan sözcükler mırıldandılar. Aslında Triss somonu genelde sadece ince pembe dilimler olarak görmüştü ama o da başını sallayıp onlar gibi mırıldandı çünkü dikkat çekmek istemiyordu. Başka bir kimlik altında, gizli bir görevle orada bulunuyordu.

"Tam ağları toplamaya başlamıştık ki," diye sözlerini sürdürdü balıkçı kadın, bira bardağını boşaltıp dinleyicilerden birinin ona ikinci bir bardak ısmarlamasını mimikleriyle ima ettikten sonra, "tam başlamıştık ki Sturli'nin kızı Gudrun avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı! Parmağıyla sancak tarafını gösteriyordu! O yöne baktık, havada bir şey süzülüyordu ama kuş değildi! Bir an kalbim duracak gibi oldu çünkü önce bunun bir wyvern ya da griffon olduğunu düşündüm çünkü bazen Spikeroog Adası'na

uçarak geldikleri olur. Tabii genelde kışın, batı rüzgârı estiğinde. Kara şey derken suya daldı. Hem de ne dalma! Doğrudan bizim ağların içine. Ağlara dolandı, foklar gibi suyun içinde dönüp durdu, sonra hepimiz birden -sekiz kadındık bu arada- ağı kavradığımız gibi güverteye fırlattık! İşte o zaman ağzımız şaşkınlıktan açık kaldı! Çünkü daha önce gördüğümüz bir kadındı! Siyah elbisesi içinde karga gibi kapkaraydı. İki somon balığı arasına sıkışıp ağa dolanmıştı ki yemin ederim balıklardan biri yirmi bir buçuk kilo ağırlığındaydı!"

Skellige Adalarından gelen balıkçı kadın bardağın üzerini kaplayan köpüğü üfledikten sonra biradan büyük bir yudum aldı. Dinleyiciler ne ağızlarını açıyor ne de inanmadıklarını gösteren bir harekette bulunuyordu, oysa aralarındaki en yaşlılar bile o güne kadar böylesi muazzam ağırlıkta bir somonun yakalandığını anımsamıyordu.

"Ağların içindeki siyah saçlı kadın," diye adalı kadın sözlerini sürdürdü, "öksürüyor, ağı parçalamaya çalışıyordu, ağzından sular boşalıyordu ve hâlâ umutlu olan Gudrun bağırmaya başladı: 'Kelpi\ Kelpi bu! HavfruY Oysa bunun kelpi olmadığını oradaki en sersem bile görebiliyordu çünkü kelpi olsa ağı çoktan parçalardı. Böylesi bir canavarı tekneye nasıl çektirebilirdim? Havfru da değildi çünkü balık kuyruğuna sahip değildi, oysa denizkızlarının illa kuyruğu olurdu! Ayrıca gökyüzünden düşmüştü denize, bir kelpi'nm ya da havfru mm gökyüzünde uçtuğunu daha önce gören olmuş muydu hiç? Ama Una'nın kızı Skadi de heyecanını yenemeyip, 'Kelpi' diye bağırdı! Sonra elini ağa attı. Ama ağın içinde mavi bir şimşek çakınca Skadi çığlığı bastı! Ağdaki nesne sola, Skadi sağa devrildi, yalan söylüyorsam ölüm çıksın, ağdaki taklalar atıp kıçüstü güverteye düştü! Hah, artık ortadaydı, ağın içindeki kadın büyücüydü, medusadan, domuz balığı ya da yılan balığından da berbattı! Cadı sonra çığlıklar atmaya, sövmeye ve korkmaya başladı! Ağdan tıslamalar, kötü kokular ve dumanlar yükseldi, kadın büyücülük yapıyordu! Şakasının olmadığını hepimiz görüyorduk..

Adalı kadın bira bardağını ağzına dikip boşalttı, hemen ikinci bardağa uzandı.

"İşin şakası yoktu," deyip yüksek sesle geğirdi, elinin tersiyle ağzını ve burnunu sildi, "ağımıza bir büyücü takılmıştı! Size yemin ederim, büyünün

tekneyi hızla sallamaya başladığını fark ettik. Artık düşünecek bir durum kalmamıştı. Karen'ın kızı Britta ağı tekne kancasıyla yakaladı, ben de küreklerden birini yakalayıp kadına girişti̇m! Vurdum da vurdum!"

Biranın köpüğü kabarıp masaya taştı, devrilmiş birkaç bardak yere yuvarlandı. Dinleyiciler yanaklarını ve kaşlarını sildiler ama içlerinden söylenen ya da yakınan olmadı. Hikâye hikâyedir. Her hikâyenin kendi kuralları vardır.

"Cadı işte o zaman kiminle dans ettiğini anladı." Balıkçı kadın başını geniş sinesine doğru eğip kışkırtıcı bakışlarla çevresini süzdü. "Skellige kadınlarının şakaya gelmediğini anladı! Direnmeden teslim olacağını belirtip büyülü sözcükleri söylemeyeceğine ve büyü yapmayacağına söz verdi. Bize adını da açıkladı: Vengerbergli Yennefer."

Dinleyiciler aralarında fısıldaşmaya başladılar. Thanedd Adası'nda yaşanan olayların üzerinden henüz iki ay bile geçmemişti, Nilfgaard'ın satın aldığı hainlerin adları hâlâ belleklerdeydi. Yennefer de unutulmamıştı.

"Yennefer'i Ard Skellig'e, Kaer Trolde'a, Kont Crach an Craite'e götürdük," diye devam etti kadın. "Sonrasında bir daha görmedim onu. Kont yolculuktaydı, yani döndüğünde büyücüyü önce sert karşıladı ama sonrasında kibar ve dostça davrandı. Hımm… Ama ona kürekle girişti̇ğim için büyücünün başıma açacağı sürprizi merakla bekledim. Beni konta şikâyet edeceğini düşündüm. Ama yapmadı. Tek kelime bile etmedi, yakınmadı, biliyorum bunu. Düzgün bir kadındı. Sonrasında intihar ettiğini öğrenince acıdım ona…"

"Yennefer öldü mü?" diye bağırdı Triss, duyduğu dehşetle sahte kimliğini ve gizli görevini unutarak. "Vengerbergli Yennefer hayatta değil mi artık?"

"Ya evet, değil." Balıkçı kadın birasını içip bitirdi. "Uskumru gibi öldü. Büyü numaraları sergilerken kendi büyüsüyle canına kıydı. Olay yakınlarda oldu, ağustosun son gününde, yeniaya çok az kala. Ama bu bambaşka bir hikâye…"

"Dandelion! Eyer tepesinde uyuma!"

“Uyumuyorum. Yaratıcı düşüncelere daldım!”

Evet, sevgili okurum, Ciri’yi bulmamıza yardımcı olmaları için druidlerin peşinde atlarımızın sırtında nehir bölgesinin ormanlarından geçerek doğuya, Caed Dhuya ilerledik. Bu olayın nasıl geliştiğini daha sonra anlatacağım. Ama öncesinde tarihsel gerçek adına ekibimiz ve ekibin her bir üyesi hakkında yazmak istediğim şeyler var.

Vampir Regis’in yaşı dört yüzü aşmıştı. Bu, eğer yalan söylemiyorsa, onun hepimizden büyük olduğu anlamına geliyordu. Tabii yalan söylüyor olabilirdi, hangimiz bunu soruşturacak güçteydik ki? Ben şahsıma vampirin bize gerçeği söylediğine inanmayı yeğliyordum çünkü bize insan kanı içmeye kesinkes son verdiğini de anlatmıştı; geceleri kurduğumuz çadırda bu açıklama sayesinde kısmen huzurlu uyuyorduk. Farkındaydım, Milva ve Cahir sabahları uyandıklarında ilk zamanlar korkuyla boyunlarını kontrol ediyorlardı ama bu alışkanlıklarını çabuk kaybettiler. Vampir Regis son derece saygın bir vampirdi ya da öyle bir izlenim yaratıyordu. Kan emmediğini söylüyorsa, emmiyordu.

Gerçi bazı zayıf yönleri vardı ama bunların vampir doğasıyla bir ilintisi yoktu. Regis bir entelektüeldi ve bunu göstermeye bayılıyordu. Savlarını ve gerçekleri peygamber mimikleri ve ses tonuyla açıklamak gibi sinir bozucu bir alışkanlığa sahipti. Biz bir süre sonra buna tepki vermemeye başlamıştık çünkü açıkladığı savlar ya gerçekti ya da kulağa gerçekmiş gibi geliyordu yahut denetlenmeleri olanaksızdı. Zaten her ikisi de aynı kapıya çıkıyordu. Regis’in en dayanılmaz özelliği, birisi sorduğu soruyu tamamlamadan ona hemen yanıt vermesiydi, hatta bazen karşısındaki sorusuna henüz başlarken Regis’in yanıtı hazır olurdu. Bu sözüm ona keskin zekâ belirtilerini daima saygısızlık ve kibir belirtisi olarak değerlendirmişimdir Üniversite ve saray çevrelerine uygun olan bu özelliklere gün boyu üzengilerin neredeyse birbiriyle temas ettiği bir yolculuk yapıldığında, geceleri ise aynı battaniye altında uyunduğu durumlarda katlanmak oldukça güçtün Ancak Milva sayesinde yine de ciddi gerginlikler yaşamadık. Doğuştan fırsatçılığa yatkın olan Geralt ve Cahir, vampirin alışkanlıklarına ayak uydurmaya hatta bu konuda onunla yarışmaya yönelirken, okçu Milva basit ve iddiasız bir çözümden yana olmuştu. Regis üçüncü kez onun sorusunu yarıda kesip yanıt verince Milva hemen hakaret etmeye başlamış, yaşlı bir piyadenin bile

utançtan yüzünü kızartacak sözler sarf etmişti. Ardından bir mucize gerçekleşmiş ve vampir sinir bozucu alışkanlığından bir çırpıda vazgeçmişti. Bundan şöyle bir sonuç çıkmıştı: Entelektüel üstünlük taslayanlara karşı en etkili savunma, baskı uygulamaya çalışan entelektüeli alabildiğine küçük düşürmekti.

Milva'nın, üzücü kazayı ve yaşadığı kaybı aşmakta çok zorlandığı izlenimi uyanmıştı bende. İzlenimi uyanmıştı, diyorum çünkü böylesi bir kazanın ve kaybın bir kadın için taşıdığı anlamı bir erkek olarak kestiremeyeceğimin bilincindeyim. Şair ve eli kalem tutan bir erkek olmama karşın gelişmiş tahayyül gücüm bile burada yetersiz kalır.

Okçu kadın, fiziksel gücünü kısa zamanda yeniden kazandı ama ruhsal durumu iyi görünmüyordu. Sabahtan akşama kadar ağzını açmadığı oluyordu. Ortadan kaybolmayı, bir kenara çekilmeyi sıklıkla yeğliyordu, bu da bizi biraz tedirgin ediyordu. Sonunda bir gün her şey değişti. Milva bir dryad ve elf gibi davranmaya başladı, şiddetli ve ani tepkiler verdi, ne yapmaya çalıştığı pek anlaşılamıyordu. Bir sabah gözümüzün önünde bıçağını çekip r t saç örgüsünü ensesinden kesip attı. "Bakire olmadığıma göre bu saçı kullanmaya hakkım yok, " dedi, ağızlarımız açık bakakalır dığımızı görünce. "Dul da değilim, " diye devam etti, "o halde yas dönemi bitmiştin " O andan başlayarak artık eskisi gibi oldu. Aksi, iğneleyici, ağzına geleni söyleyen ve hiç duraksamadan ağzını bozabilen biriydi artık. Biz de bunun üzerine sorunlarını artık aştığına karar verdik.

Ekibimizin tuhaflıkta diğerlerini aratmayan üçüncü üyesi bir Nilfgaardh idi ama Nilfgaardh olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu. Söylediğine göre adı Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach idi…

"Cahir Mawr Dyffryn, Ceallach'ın oğlu," dedi Dandelion sözcüklerin üzerine basarak ve küçük kurşun kalemiyle Nilfgaardlıyı göstererek. "Bu pek saygın topluluğun içinde hoşuma gitmeyen, hatta hiç katlanamayacağını şeylere razı olmak zorunda kaldım. Her şeye katlanmadım tabii! Yazı yazarken birinin tepeme dikilip beni izlemesine dayanamam! Buna razı olmaya hiç niyetim yok!"

Nilfgaardh ozandan uzaklaştı, bir an düşündükten sonra eyerini, paltosunu ve battaniyesini uyuklamaya başlayan Milva'ya doğru çekti.

“Kusura bakma,” dedi Nilfgaardh. “Rahatsızlık verdiysem a bağışla Dandelion. Öylesine baktım sana, sıradan bir merakla.

Bir harita çizdiğini ya da hesap yaptığını sandım.”

“Muhasebeci değilim ben!” Ozan köpürüp ayağa fırladı.

“Haritacı da değilim! Olsaydım bile, bu sana çizdiklerime bakma hakkı vermez!”

“Özür dilemiştim,” dedi Cahir donuk bir sesle, yatağını başka bir yere sererken. “Bu saygıdeğer topluluk içinde pek çok şeye göz yumdum ve alıştım. Lakin yalnızca bir kez özür dilemek gibi bir alışkanlığım var.”

“Gerçekten,” dedi Witcher, kimsenin hatta kendinin bile beklemediği bir anda genç Nilfgaardlının yanında yer alarak. “Deli gibi gergin biri olup çıktın, Dandelion. Bu durumunun şu kurşun parçasıyla bir süredir karaladığın kâğıtla bir ilgisi olduğu gözümden kaçmıyor.”

“Doğru,” dedi vampir Regis, ateşe yeniden kayın dalları atarken. “Aşk şairimiz son günlerde gergin, içine kapanık, ketum ve herkesten kaçan biri olup çıktı. Doğal ihtiyaçlarını karşılarken tanıklardan hiç rahatsızlık duymuyor, bizi şaşırtan da bu. Yabancı bakışlara karşı gösterdiği çekingenlik, içine kapanıklık yalnızca kalemle doldurduğu kâğıtla sınırlı. Acaba bizim yanımızda şiir mi yazıyor? Bir rapsodi mi? Bir destan mı? Aşk şiiri mi? Lavta şarkısı mı?”

“Hayır,” diye itiraz etti Geralt, ateşe yaklaşıp battaniyeyi omuzlarına atarken. “Onu tanırım. Şiir yazıyor olamaz çünkü kendi kendine konuşmuyor, mırıldanmıyor ve heceleri parmaklarıyla saymıyor. Sessiz sedasız yazıyor, demek ki düzyazı.”

“Düzyazı!” Vampir genelde kaçındığı bir şey yaparak, sivri köpek dişlerini göstererek gülümsedi. “Roman mı yazıyor yoksa? Ya da bir deneme mi? Bir ahlak dersidir belki de. Yahu, Dandelion. Bize işkence etme! Söyle hadi, ne yazıyorsun?”

“Anılarımı.”

“Nasıl yani?”

“Bu notlardan,” dedi Dandelion bir dosyayı göstererek, “hayatımın en büyük eseri ortaya çıkacak. Adı da Şiirin Elli Yılı olacak.”

“Saçma sapan bir ad,” dedi Cahir. “Şiirin yaşı yoktur.”

“Diyelim ki yaşı var,” diye araya girdi vampir, “o zaman mutlaka çok daha büyüktür.”

“Anlamıyorsunuz. Bu ad, yazarın tam tamına elli yıl boyunca şiir sanatına hizmet ettiğini anlatıyor.”

“O zaman daha da büyük bir saçmalık,” dedi Witcher.

“Sen daha kırkına gelmedin, Dandelion. Sana yazı yazmayı, tapınak taşra ilkokulunda kıçına kızılcık sopasıyla vura vura öğrettiklerinde sekiz yaşındaydım Daha o günden şiir yazmaya başladığını varsaysak bile, şiir sanatına otuz yıldır hizmet ediyorsundur ancak. Sıklıkla sözünü ettiğin için biliyorum ki sen ciddi ciddi şiir yazma ve beste yapma işine on dokuz yaşında, Kontes de Stael’e duyduğun aşktan aldığın ilhamla başlamışsın. Bu da yirmi yıldan daha az bir zaman demektir Dandelion. Kitabın adını koyarken, şu elli yılı nerenden uyduruyorsun peki? Metafor falan mı?”

“Ben,” dedi ozan kasılarak, “düşünsel anlamda geniş ufuklara uzanıyorum. Bugünü anlatırken geleceğe ışık tutuyorum. Yazmaya başladığım eseri yirmi ila otuz yıl sonra yayımlamayı düşünüyorum, o zaman kitabın adına kimse takılmayacak.”

“Haa. Şimdi anlıyorum. Fakat çok ileriyi hesaplaman şaşırtıyor beni. Yarın ilgilendirmiyor seni, biliyorum.”

“Yarın gitgide daha az ilgilendiriyor beni,” dedi şair kibirle.

“Ben gelecek kuşakları düşünüyorum. Bir de sonsuzluğu!”

“Gelecek kuşaklar açısından bakıldığında,” dedi Regis, “yazmaya şimdiden, yani stoklayarak başlaman bence pek ahlaki değil. Gelecek kuşaklar böyle bir kitap adıyla karşılaştıklarında bu eserin yarım yüzyıllık deneyime sahip

bir kişinin bakış açısıyla yazılmış olduğunu, gerçekten yarım yüzyıllık bilgi ve deneyim içerdiğini umacaktır…”

“Deneyim dağarcığı yarım yüzyılı kapsayan bir kişinin,” diye söze girdi Dandelion, “doğal olarak beyni kireçlenmeden kemirilmiş bir dede olması gerekir. Böyle biri verandaya oturup rüzgâra karşı yellensin ama anılarını dikte etmesin, yoksa insanları kendine güldürür. Ben böyle bir hataya düşmeyeceğim, anılarımı öncesinde, yaratıcı gücüm doruktayken yazacağım. Daha sonra, kitabın yayımlanmasına yakın bazı estetik düzeltmeler yapacağım.”

“Bak bunun bir anlamı var.” Geralt ağrıyan dizini ovalayıp dikkatlice büktü. “Özellikle bizim açımızdan. Yazdıklarında kuşkusuz hepimize yer verdiğin, kuşkusuz hepimizi yerden yere vurduğun halde, bu elli yıl sonra bizim için bir şey ifade etmeyecek.”

“Yarım yüzyıl nedir ki?” Vampir gülümsedi. “Göz açıp kapayıncaya dek geçen bir an… Haa, Dandelion bir fikrimi belirtmek isterim: Bence Şiirin Yarım Yüzyılı, kulağa Elli Yıl’tem. daha iyi geliyor.”

“Buna hayır diyemem.” Ozan bir kâğıdın üzerine doğru eğilip kurşunkalemle bir şeyler karalamaya başladı. “Teşekkürler Regis. Nihayet yapıcı bir görüş geldi. Başka bir fikri olan var mı?”

“Benim var,” dedi Milva herkesi şaşırtarak başını battaniyenin altından uzattı. “Ne bakıyorsunuz öyle aval aval? Okuma yazma bilmediğim için mi? Salak da değilim! Bir yolculuğa çıktık, elimizde silahlarla düşman topraklarından geçerek Ciri’ye yardıma gidiyoruz. Dandelion’ın karaladıkları düşmanın eline geçebilir. Bizim şair parçasını iyi tanıyoruz, çenesi düşüktür ayrıca dedikodu yaymayı da çok iyi becerir. Yazdığı eciş bücüş şeyler yüzünden darağacını boylamayalım da!”

“Abartıyorsun,” dedi vampir yumuşak bir sesle.

“Üstelik oldukça,” diye atıldı Dandelion.

“Bana da öyle geliyor,” diye ekledi Cahir umursamaz bir sesle. “Kuzeyde nasıldır bilemem ama bir elyazması bulundurmak imparatorlukta suç teşkil

etmez, edebî çalışmalar cezalandırılmaz.”

Geralt ona ters ters baktıktan sonra elinde oynadığı dalı sert bir hareketle kırdı. “Kültüre pek düşkün bu ulusun fethettiği kentlerde kütüphaneler ateşe verildi,” dedi ağır ağır ama sesinde sitem vardı. “Her neyse. Maria, bence de abartıyorsun. Dandelion’ın karalamalarının her zamanki gibi hiçbir önemi yok. En azından güvenliğimiz açısından.”

“Ne demezsin!” diye itiraz etti Milva ve yattığı yerden doğruldu. “Ben ne söylediğimin bilincindeyim! Saray maliye memurlarının yaptığı bir sayımda üvey babam tazı gibi kaçıp çalılıkların içine saklanmış ve iki hafta çıkmamıştı. Kâtibin olduğu yerde yargıç da vardır, bugün adını yazarlar, yarın asarlar, derdi üvey babam her zaman. Orospu çocuğu, cehennemi boylar dilerim!”

Milva üzerindeki battaniyeyi atıp ateşin başına oturdu, uykusu uçup gitmişti. Geralt anlamıştı, bu gece yine uzun uzun sohbet edilecekti.

“Anlıyorum ki üvey babanı hiç sevmemişsin,” dedi Dandelion kısa bir suskunluğun ardından.

“Evet, sevmedim.” Milva duyulur biçimde dişlerini gıcırdattı. “Boktan herifin tekiydi çünkü. Annem görmeden bana yanaşır, orama burama dokunurdu. Ne yapsam olmadı, ona karşı çıkmak olanaksızdı, sonunda kendimi kaybedip bahçıvan tarağını sırtına sapladım, yere devrildi, kaburgalarına ve kasıklarına iki tekme bastım. İki gün yerden kalkamadan kan tükürdü. Ben de evden kaçıp uzaklara gittim, adamın iyileşmesini beklemedim. Sonra öldüğünü öğrendim, hemen arkasından annemin de öldüğünü duydum… Hey, Dandelion bir şeyler mi yazıyorsun orada sen? Sakın ha! Sakın böyle bir şey yapmaya kalkma, anladın mı? Ne dediğimi duydun mu?” “

Milva’nın bizimle yola koyulmuş olması ilginçti, vampirin aramızda bulunması da şaşırtıcı bir gerçekti. En garip, daha doğrusu anlaşılmaz olan da Cahir’in gerekçeleriydi. Eskiden düşmanızmızken, dost j diyemesek bile müttefikimiz olmuştu. Genç adam, köprü savaşında kendi adamlarına karşı Witcher’in yanında yer alarak kanıtlamıştı bunu. Bu hareketiyle bizim sempatimizi kazanmış, kuşkularımızı tamamen ortadan kaldırmıştı. “Bizim”

derken kendimi, vampiri ve Milva’yı kastediyorum. Çünkü Geralt, Cahir’le omuz omuza savaşmış, Cahir’in yanında ölümle burun buruna gelmiş olsa da ona duyduğu kuşkularını koruyor ve asla yakınlık göstermiyordu.

Gerçi önyargısını gizlemeye çalışıyordu ama daha önceden de belirttiğim gibi düz bir adam olduğu için, kendini olduğundan farklı göstermeyi beceremiyordu ve Cahir’e karşı duyduğu soğukluk, yılan j balığının başını uzatması gibi her fırsatta kendini gösteriyordu.

Bunun nedeni apaçık ortadaydı, Ciri’ydi. j Krala sadakatini korumuş büyücüler ile Nilfgaard’ın azmettirdiği hainler arasında çıkan kanlı çatışmanın yaşandığı temmuz yeniayında ThaneddAdasında bulunmam kaderin işiydi. Hainlerin destekçisi isyana elfler, yani Sincaplar ve de Ceallach ‘ın oğlu Cahir’di. Cahir, Thanedd’e özel bir görevle gönderilmişti, Ciri’yi yakalayıp kaçıracaktı. Ciri kendini savunurken Cahir’i yaralamıştı. Cahir’in sol elinde öyle bir yara izi bulunuyor ki her gördüğümde kanım çekiliyor. Canının müthiş acımış olması gerekiyor çünkü iki parmağını hâlâ bükemiyor.

Bütün bu olaylardan sonra onu kendi adamları tarafından elleri kolları bağlanmış, vahşice öldürülmeye götürülmek üzereyken kanal yakınında bulup kurtardık. Neden, hangi suçundan dolayı öldüreceklerdi ki onu? Sırf Thanedd’de başarılı olamadığı için mi?

Cahir konuşkan biri değil ama ben imalardan bile anlam çıkarmayı bilen bir adamım. Çocuk otuzuna bile gelmemiş ama anladığıma göre Nilfgaard ordusunun yüksek rütbeli bir subayıymış. Ortak lisanı kusursuz kullandığı için -ki Nilfgaardlılar arasında ender bir özelliktir bu- Cahir’in ordunun hangi biriminde görev yaptığını ve neden hızla terfi ettirildiğini bildiğimi varsayıyorum ve de niçin böylesine garip bir görev verildiğini de… Üstelik farklı bir ülkede. Çünkü Ciri’yi daha önce de kaçırmaya çalışan kişi Cahir’di.

Yaklaşık dört yıl önce, Cintra’da meydana gelen katliam sırasında. Bu kızın hayatını yöneten yazgı kendini ilk kez o tarihte belli etmişti.

Geralt’a bu konuyu açmam da kaderdi. Yaruga’yı birlikte geçtikten üç gün sonraydı, gece ile gündüzün eşit olmasından on gün önceydi, nehir

bölgesinin ormanlarından geçiyorduk. Bu konuşma çok kısa olsa da rahatsız edici tavırlar içeriyordu. Çok daha sonra, gece ile gündüzün eşitlendiği gecede sarı saçlı Angoulem'in de bize katılmasıyla birlikte Witcher'inyüzünde ve gözlerinde ortaya çıkacak olan o ifade, daha o gün ilk kez belirmişti.

Witcher, Dandelion'ın yüzüne bakmadı. İleriye de bakmadı.

Yalnızca Roach'un yelesine baktı.

"Calante," diye söze girdi yeniden, "ölmek üzereyken birkaç şövalyeye ant içtirdi. Ciri'nin Nilfgaardlıların eline düşmesini engellemelerini istedi onlardan. Kaçış sırasında bu şövalyeler öldürüldü ve Ciri cesetlerin, alevlerin, yanmakta olan kentin dar sokaklarının tam ortasında kapana kısılmış gibi tek başına kalakaldı. Ciri'nin hayatta kalması olanaksızdı, burası kesin. Ancak Cahir onu buldu. Kızı, alevlerin ve ölümün gırtlağından koparıp aldı. Kurtardı. Kahramanca! Asilce!"

Dandelion, Pegasus'u yavaşlatmak için dizginlerine hafifçe asıldı. Onlar arkadaydılar, Regis, Milva ve Cahir elli adım kadar önden ilerliyordu, bu konuşmanın tek sözcüğünün bile onların kulaklarına ulaşmasını istemiyordu şair. "Sorun şu ki," diye sözlerini sürdürdü Witcher, "bizim Cahir'e asil olması emredilmişti. Onun kibarlığı karabatak misaliydi: Balığı, boğazına bir halka takılı olduğu için yutmuyordu. Görevi, balığı ağzıyla taşıyıp efendisine ulaştırmaktı. Bunu başaramayınca efendisini sinirlendirdi! Karabatak gözden düştü şimdi. Bu yüzden balıkların arasına karışıp onların dostluğunu mu kazanmak istiyor acaba? Ne dersin, Dandelion?"

Ozan, yere doğru uzanmış ıhlamur dalına takılmamak için eyerin üzerinde öne doğru eğildi. Dalın yaprakları iyice sararmıştı.

"Yine de kızın hayatını kurtardı. Ciri onun sayesinde Cintra'dan sağ salim çıkabildi."

"O adam düşlerine girdiği için geceleri çığlık atarak uyanıyordu."

"Yine de o kurtardı onu. Kindarlığı bırak, Geralt. Çok şey değişti ve de her gün değişmeye devam ediyor, kindarlık can sıkmaktan başka işe yaramıyor

ve belli ki kimseye yararı yok. Adam Ciri'yi kurtardı. Bu gerçek her zaman için gerçek olarak kalacak."

Geralt, atın yelesine bakmaktan sonunda vazgeçip başını kaldırdı. Dandelion onun yüzüne kaçamak bir bakış attıktan sonra başını hızla yana çevirdi.

"Gerçek, gerçek olarak kalacak," diye yineledi Witcher sert ve sinirli bir sesle. "Evet, öyle! Bu gerçeği Thanedd'de yüzüme haykırdı ancak duyduğu dehşetten sözcükler boğazına takılıp kalmıştı çünkü kılıcımdan gözünü ayıramıyordu. Bu gerçeği bağırması onu öldürmememe neden oldu. Evet, böyle oldu ve artık bunun tersi mümkün değil. Aslında yazık oldu. Çünkü daha Thanedd'de bir zincir başlatmalıydım. Ölüm zinciri, öç r zinciri, yüz yıl sonra bile dillerden düşmeyecek uzun bir zincir. Hava karardıktan sonra insanların dinlemekten ürpereceği bir zincir. Anlıyor musun, Dandelion? "

"Pek değil."

"Cehennemin dibine git o zaman."

İğrenç bir konuşmaydı bu ve Witchefınyüzü de iğrenç bir görünüm almıştı o gün. Böyle bir ruh haline girmekten ve bu tür konuşmalar yapmaktan çok rahatsız oluyordu.

Şunu itiraf etmeliyim ki karabatak benzetmesi etkisini göstermişti ve ben huzursuz olmaya başlamıştım. Ağzındaki balığı, uyuşturulup karnının yarılacağı ve kızartılacağı yere götürecekti! Gerçekten güzel bir benzetmeydi, neşeli günler bizi bekliyordu.

Gelgelelim mantığım bu tür korkulara direniyordu. Balık benzetmesine devam edersek, sonuçta kimdik ki biz? Küçük balıktık, bol kılçıklı küçük balıklar. Cahir böylesi zavallı bir avı teslim ederek imparatorun gözüne giremezdi. Üstelik kendi de olmak istediği gibi müthiş biri değildi. Bizler gibi küçük bir balıktı yalnızca. Savaşın dünyanın ve insanların kaderi üzerinde demir tırpan gibi gezindiği bir dönemde küçük balıklar kimin umurundaydı?

Kellem üzerine bahse girerim ki Nilfgaard'da daha şimdiden kimse Cahir i anımsamıyordur.

Nilfgaard askerî casusluk biriminin şefi Vattier de Rideaux, i başını önüne eğmiş imparatorun azarlarını dinliyordu.

, "Öyle demek," diye kükredi Emhyr var Emreis. "Devlet kasasına halk eğitimi, sanat ve kültür giderlerinin toplamından üç misli daha pahalıya mal olan bir yapı, tek bir adamı bulup çıkarabilecek güce sahip değil. Bak hele, adam ortadan kayboluyor, gizleniyor, oysa ben bu yapı için öylesine büyük rakamlar harcıyorum ki bundan gizlenmeye kimsenin hakkı olamaz. Hainlikle suçlanan biri, masumların bile uykusunu kaçıracak kadar sınırsız olanaklar ve imtiyazlar tanıdığım bir kurumu aptal yerine koyuyor. Şundan kuşkun olmasın ki Vattier, konseyin gelecek toplantısında konu gizli servislerin giderlerini kısmaya gelirse iyice kulak kabartacağım. Bundan hiç ama hiç kuşkun olmasın!"

"Majesteleri," dedi Vattier de Rideuax hafifçe öksürdükten sonra, "artıları ve eksileri itinayla değerlendirdikten sonra doğru kararı verecektir mutlaka. Olayın aydınlatılmasında yaşanan başarıları ve başarısızlıkları da gözden geçirecektir. Majesteleri emin olmalıdır ki vatan haini Cahir aep Ceallach cezasını çekmekten kurtulamayacaktır. Büyük çabalar harcayarak…"

"Size çaba harcamanız için değil sonuca ulaşmanız için ödeme yapıyorum. Bunlar da çok yetersiz Vattier, çok yetersiz! Vilgefortz meselesi ne oldu? Cirilla nerede, lanet olsun? Ne mırıldanıp duruyorsun öyle? Yükselt sesini!"

"Majestelerinin, Darn Rowan'da tuttuğumuz kızla bence evlenmesi gerekiyor. Bu evliliğe, Cintra'nın bağımsız derebeyliklerinin yasallaştırılmasına, Skellige Adaları'na huzurun gelmesine, Attre, Strept, Mag Turga ve kuzey hattındaki isyancıların yatışmasına ihtiyacımız var. Genel bir affa, ülkenin iç kısımlarının ve sınır bölgelerinin sakinleşmesine ihtiyacımız var. Kovirli Esterad Thyssen'in tarafsızlığına ihtiyacımız var."

"Biliyorum. Lakin Darn Rowan'daki kız doğru kişi değil. Evlenemem onunla."

“Majesteleri beni bağışlasın ama kızın doğru kişi olup olmamasının bir önemi var mı? Siyasal iklim bir düğün töreni bekliyor. Acilen. Genç hanımefendi duvak takınalı. Gerçek Cirilla’yı bulduğumuzda gelin… sadece değiştirilir.”

“Sen aklını mı oynattın, Vattier?”

“Sahte gelin burada halkımıza hızlıca gösterildi. Doğru kızı Cintra’da dört yıldır kimse görmedi, hem deniyor ki kız Skellige Adaları’nda Cintra’dan daha uzun süre yaşamış. Bu hileyi kimsenin fark etmeyeceğine kefilim.”

“Hayır!”

“Majestele…”

“Hayır, Vattier! Bana gerçek Ciri’yi bul! Kıçınızı kaldırın artık. Bana Ciri’yi bulun. Cahir’i bulun. Özellikle de Vilgefortz’u. Çünkü Ciri onun yanında, hiç kuşkum yok bundan.”

“Majesteleri…”

“Dinliyorum, Vattier! Deminden beri dinliyorum seni!”

“Vaktiyle kuşkulanmıştım, Vilgefortz olayının sıradan bir provokasyon olduğunu düşünmüştüm. Büyücünün öldürüldüğünü ya da esir alındığını ve Dijkstra’nın onu aradıklarını uluorta ilan etmesinin bizi karalamasına ve kendi kanlı baskılarını meşrulaştırmasına yaradığını düşünmüştüm.”

“Ben de bundan kuşkulanmıştım.”

“Redanya’da bu resmen açıklanmadı ama ajanlarımdan duydum, Vilgefortz’un saklandığı yerlerden birini Dijkstra keşfetmiş ve büyücünün insanlar üzerinde vahşice deneyler yaptığına dair kanıtlar bulmuş. Daha doğrusu, Vilgefortz insan ceninleri ve gebe kadınlar üzerinde deneyler yürütüyormuş. Bu durumda Vilgefortz, Cirilla’yı ele geçirdiyse, korkarım kızı daha fazla aramanın bir…”

“Sus, lanet olsun!”

“Öte yandan,” diye sözlerine aceleyle devam etti Vattier de Rideaux, bakışlarını imparatorun öfkeli yüzüne çevirerek, “bütün bunlar kasten yayılmış yanlış haberler olabilir, büyücüyü itibarsızlaştırmayı amaçlayabilir. Dijkstra sever böyle şeyleri.”

“Vilgefortz’u bulup Ciri’yi elinden almanızı istiyorum! Lanet olsun, yeter! Spekülasyon ve varsayım istemiyorum!

Baykuş nerede? Geso’da mı hâlâ? Her taşın altına, her deliğin içine baktığı söyleniyor. Söylediğine göre kız orada değilmiş ve hiç oraya gitmemiş. Görünüşe göre astrolog yanılmış ya da yalan söylemiş. Bunların hepsi onun raporlarından edinilmiş alıntılar. O halde ne yapıyor orada hâlâ?”

“Soruşturma başkanı Skellen, çok açık olmayan önlemlere başvuruyor. Majestelerinizin oluşturmasını emrettiği birimini, kendi üssünü kurduğu Maecht’e ve Fort Rocayne’e kaydırıyor. İzninizle belirtmek isterim ki o birim çok kuşku uyandırıyor. En tuhaf durum ise, Bay Skellen’in ağustos ayının sonlarına doğru ünlü bir kiralık katili tutmuş olması…”

“Ne?”

“Celladın birini tutmuş ve onu Geso’yu kırıp geçiren bir çeteyi ortadan kaldırması için görevlendirmiş. Aslında övgüye layık bir girişim, gelgelelim bir imparatorluk soruşturma başkanına düşer mi bu?”

“Yoksa kıskandın mı, Vattier? Senin raporlarına renk ve enerji katan da bu duygu mu acaba?”

“Yalnızca gerçekleri dile getiriyorum, majesteleri.”

“Gerçekleri,” dedi imparator ansızın ayağa kalkarak, “gözlerimle görmek istiyorum. Yalnızca duymaktan bıktım artık.”

Gerçekten zor bir gün geçirmişti. Vattier de Rideaux yorgun düşmüştü. Günlük iş planına göre iki saat daha kâğıt işleriyle uğraşacaktı, böyle bir planlama onu evrakların içinde boğulup kalmaktan kurtarıyordu. Ancak önündeki iki saati düşünmek bile Vattier de Rideuax’yu ürpertmeye

yetiyordu. Hayır, diye düşündü, zorlamanın anlamı yok. İş kaçmıyor. Eve gideyim…

Hayır, eve değil. Karım beklesin. Cantarella'ya gideyim. Tatlı Cantarella insanı dinlendiriyor…

Kararını hemen verdi. Ayağa kalktı, paltosunu aldı, tam dışarı çıkacağı sırada sahtiyan derisinden dosya içindeki evrakları imzalaması için eline tutuşturmaya yeltenen sekreterine tiksinir gibi bir bakış fırlatarak onu durdurdu. Yarın! Günler çuvala girmedi!

Sarayı, bahçelere açılan arka kapıdan terk etti, sağlı sollu servi ağaçlarıyla dolu bulvarda yürüdü. İçinde yüz otuz iki yaşındaki bir sazanın olduğu yapay bir göletten geçti. Devasa balığı göletin içine İmparator Torres'in bıraktığı, hayvanın solungaçlarının üzerine tutturulan altın madalyonda yazılıydı.

"İyi akşamlar, vikont."

Vattier, ceketinin yenine gizlediği hançeri kolunun hafif bir hareketiyle yerinden oynattı. Hançerin sapı kendiliğinden avucunun içine kaydı.

"Büyük risk alıyorsun, Rience," dedi buz gibi bir sesle. "Yanık yüzünü Nilfgaard'da göstererek büyük risk alıyorsun. Büyülü yansıtma bile olsa…"

"Fark ettin demek? Oysa Vilgefortz, büyü olduğumun dokunulmadan anlaşılmayacağına garanti vermişti."

Vattier hançerini yerine geri koydu. Karşısındakinin hayal ürünü olduğunu kesinlikle fark etmemişti ama şimdi öğrenmişti.

"Burada gerçek kimliğini göstermeye korkuyorsun, Rience.

Çünkü seni nelerin beklediğini biliyorsun."

"İmparator bana karşı hâlâ önyargılı mı? Ustam Vilgefortz a da mı?"

"Pişkinliğin insanı dehşete düşürüyor."

“Lanet olsun, Vattier. Seni temin ederim ki ben ve Vilgefortz hâlâ sizin tarafınızdayız. Evet, itiraf ediyorum, sahte Cirilla’yı vererek kandırdık sizi ama bunu iyi niyetle yaptık, yalan söylüyorsam boğup öldürsünler beni. Vilgefortz, madem gerçeği ortada yok, sahtesi hiç olmamasından iyidir, diye düşündü. Sizin için fark etmez diye düşün…”

“Senin pişkinliğin insanı dehşete düşürmekle kalmayıp kırıyor. Zamanımı, beni kıran bir hayal ürünüyle harcamayı düşünmüyorum. Seni bir gün gerçek kimliğinin içinde yakalarsam, o zaman konuşacağız, hem de uzun uzun, sana söz veriyorum. Ama o güne kadar… Bas git Rience.”

“Seni tanıyamaz oldum Vattier. Eskiden karşına şeytan bile çıksa, sana bir faydası dokunur mu diye araştırmadan edemezdin.”

Vattier büyülü yüze bakmayıp bütün dikkatini göletteki çamuru dalgalandırarak yüzen, üzeri yosunlarla kaplı sazana vermişti.

“Fayda mı?” dedi Vattier, küçümser bir ifadeyle dudaklarını büzerek. “Senden mi? Sen bana ne verebilirsin ki? Gerçek Cirilla’yı mı? Ya da patronun Vilgefortz’u mu? Belki de Cahir aep Ceallach’ı.”

“Dur!” Rience’in hayali, hayalî elini kaldırdı. “Onun adını andın.”

“Kimin?”

“Cahir’in. Sana Cahir’in kafasını getirelim. Ben ve ustam Vilgefortz.”

“Tevazu buyur Rience,” diye burnundan soludu Vattier. “Sıralamayı değiştir.”

“Nasıl istersen. Vilgefortz, benim mütevazı desteğimle size Ceallach’ın oğlu Cahir’in kafasını getirebilir. Onun nerede olduğunu biliyoruz, kolumuzu sallar, onu canımız istediği zaman çıkarırız.”

“Olanaklarınız varsa buyurun o zaman. Kraliçe Meve’nin ordusunda böylesine iyi ajanlarınız mı bulunuyor?”

“Beni sınamak mı istiyorsun?” Rience yüzünü buruşturdu. “Yoksa gerçekten bilmiyor musun? Bence İkincisi. Sevgili vikont, Cahit’in… yerini

biliyoruz. Nereye gitmeyi, kimin topluluğuna girmeyi amaçladığından haberimiz var. Onun kellesini mi istiyorsun? Alacaksın.”

“Thanedd’de gerçekte ne olup bittiğini anlatamayacak bir kelle,” dedi Vattier gülerek.

“Böylesi herhalde daha iyi,” dedi Rience alaycı bir sesle. “Cahit’e konuşma fırsatı neden verilsin ki? Bizim görevimiz, Vilgefortz ile İmparator arasındaki husumeti gidermek, derinleştirmek değil. Sana Cahir aep Ceallach’ın kellesini temin edeceğim. Bunu sen, tamamen sen başarmışsın gibi ayarlayacağız. Üç hafta içinde göndermiş oluruz.”

Göletteki yaşlı sazan, suyu göğüs yüzgeçleriyle yarıyordu. Hayvan çok bilge olmalı, diye içinden geçirdi Vattier. Aynı çamurun içinde, aynı nilüferlerin arasında debeleniyor.

“Ücretin nedir Rience?”

“Küçük bir meblağ. Stefan Skellen nerede ve ne planlıyor?”

“Ona öğrenmek istediklerini anlattım.” Vattier de Rideaux yattığı yerde gerinirken bir yandan da Carthia van Canten’in altın sarısı bukleleriyle oynuyordu. “Görüyor musun tatlım, bazı şeylere zekice yaklaşacaksın. ‘Zekice’, ‘eleştirmeden’ demektir. Farklı davranırsan eline bir şey geçmez. Havuzun pis suyuna ve leş kokulu çamuruna kalırsın. Havuzun mermerden yapılmış ve saraya birkaç adım mesafede olmasının bir anlamı yoktur. Haksız mıyım tatlım?”

Yakınlarının Cantarella diye çağırdığı Carthia van Canten yanıt vermedi. Vattier da yanıt beklemiyordu zaten. Kız on sekiz yaşındaydı ve açık konuşmak gerekirse pek zeki sayılmazdı. En azından şimdilik ilgi alanları sevişmekle sınırlıydı ve de en azından şimdilik, Vattier’la sevişmek istiyordu. Cantarella seks konusunda doğuştan yetenekliydi, coşkusunu ve istekliliğini teknikle ve beceriyle harmanlamayı biliyordu. Ancak asıl önemli olan bu değildi.

Cantarella az ve nadiren konuşurdu ama gönüllü ve mü- j kemmel bir dinleyiciydi. İnsan Cantarella’ya içini dökebiliyor, onun yanında

dinlenebiliyor, ruhen yenilenebiliyordu.

“İnsan böyle bir meslekte azardan başka bir şey işitmiyor,” j dedi Vattier buruk bir sesle. “Sırf Cirilla diye birini bulamadım diye! Adamlarımın çabaları sayesinde ordunun yeni başarılara koşması az bir şey midir? Genelkurmayın düşmanın her hareketini biliyor olması az bir şey mi? Fethetmek için haftalarca uğraşmak yerine onca hisarı ajanlarımın imparatorluk birliklerine açmış olmasına ne demeli? Ama hayır, bunlar için tek bir övgü bile yok! Cirilla diye birinden başka bir şey önemli değil!”

Vattier de Rideaux öfkeyle soluyup Cantarella’nın elindeki Toussaint menşeli enfes Est Est’le dolu kadehi aldı. Est Est’in üretim yılı, İmparator Emhyr var Emreis’in henüz küçük bir oğlan çocuğu olduğu, tahta çıkma hakkının elinden alındığı, acımasızca küçük düşürüldüğü, Vattier de Rideaux’nun ise genç ancak rütbe kademesi bakımından önemsiz bir gizli servis subayı olduğu günlere aitti.

Ancak şaraplar açısından iyi bir yıldı.

Vattier şaraptan biraz içti, Cantarella’nın biçimli memeleriyle oynarken anlatmayı sürdürdü. Cantarella onu büyük bir ilgiyle dinliyordu.

“Stefan Skellen, tatlım,” diye mırıldandı, imparatorluğun askerî istihbarat başkanı, “hilekâr ve komplocudur fakat onun ne numaralar çevirdiğini daha Rience oraya ulaşmadan öğreneceğim… Adamım var orada… Skellen’e çok yakın biri… Çok yakın…”

Cantarella, Vattier’ın geceliğini bir arada tutan şalın düğümünü açtı ve aşağıya doğru eğildi. Vattier kızın soluğunu hissedince yaşayacağı hazzın mutluluğuyla inledi. Müthiş bir yetenek, diye geçirdi içinden. Ardından kadifemsi dudakların yumuşacık ve ateşli dokunuşu kafasındaki bütün düşünceleri silip süpürdü.

Carthia van Canten, imparatorluk askerî istihbarat başkanına zevki ağır ağır, ustalıkla ve üstün bir beceriyle tattırıyordu. Gelgeldim Carthia’nın tek yeteneği bu değildi ve Vattier de Rideaux’nun bundan zerre kadar haberi yoktu.

Carthia’nın görünenin aksine zehir gibi bir belleği ve parlak bir zekâsı vardı.

Vattier’ın anlattığı her şeyi, ağzından çıkan her bilgiyi hemen ertesi sabah olduğu gibi büyücü Assire var Anahid’e aktarıyordu.

Evet, başım üzerine bahse girerim ki Nilfgaard’da Cahir’i anımsayan kimse kalmamıştı, hatta nişanlısı varsa o bile.

Bu konuya daha sonra değineceğim, önce Yaruga’yı aştığımız güne ve ortama dönelim. Atlarımızın sırtında hızlı bir tempoyla doğuya doğru ilerliyorduk, derdimiz eski dilde Caed Dhu diye geçen Kara Ormanlar bölgesine bir an önce ulaşmaktı. Çünkü eski druidler orada yaşıyordu, Ciri’nin bulunduğu yerle ilgili kehanette bulunabilir, hatta Geralt’ın peşini bırakmayan tuhaf düşlerden bu yeri çıkarabilirlerdi belki. Yukarı nehir bölgesinin ormanlarından geçtik, buraya sol kıyı da deniyordu, yaban ve kimselerin uğramadığı bir bölgeydi burası, Yaruga ile Ameli Dağlarının eteğindeki yamaçların ortasında kalıyordu, doğusu Dol Angra Vadisi, batısı ise adını şimdi anımsayamadığım bataklık bir alanla sınırlıydı.

Bu bölge üzerinde o güne kadar kimse hak iddia etmemişti, bu yüzden arazinin gerçekte kime ait olduğu, kimin tarafından yönetildiği hiçbir zaman pek bilinmemişti. Bu bakımdan söz hakkına anlaşılan sırasıyla Temerya, Sodden, Cintra ve Rivya hükümdarları sahipti, nehrin sol kıyısını farklı nedenlerle kendi imparatorluklarının derebeyliği olarak görüyorlardı ve bu yüzden zaman zaman hak iddialarını ateş ve kılıçla kabul ettirmeye j çalışıyorlardı. Derken Ameli Dağları’nın arkasından Nilfgaard orduları çıkageldi ve o andan itibaren kimsenin söz hakkı kalmadı.

Derebeylik ve toprak hakları konusunda kuşkuları olan da ağzını f açamıyordu. Yaruga’nın güneyinde ne varsa imparatorluğa aitti.

Şu satırları yazdığım sırada Yaruga’nın kuzeyinde kalan birçok arazi de imparatorluğa geçmiş bulunuyor. Yeterince ayrıntılı bilgi edinemediğim için bunların sayısını ve ne ölçüde kuzeye uzandığını bilmiyorum.

Yeniden nehir bölgesine dönersek, sevgili okurum, tarihî gelişmeleri anlatmak için izninle konu dışına çıkacağım: Bir toprağın tarihi, oluşum ve

gelişim açısından genelde rastlantısaldır, dış etkenlerin çatışmasının bir yan etkisidir. Bir ülkenin tarihini genelde ülke dışındakiler belirler. Yani sebep ülke dışındakilerdir, gelgelelim olayın sonuçlarına istisnasız olarak yörenin insanları katlanır.

Nehir bölgesi açısından bu kural ziyadesiyle geçerlidir.

Nehir bölgesinin kendi sakinleri vardı, nehir bölgeliler denirdi onlara. Yıllarca süren göçebelik ve savaşlar yüzündenyoksul düşüp dilenci oldular ve bölgeden göçtüler. Köyler, kasabalar ateşe verildi.

Çiftliklerin enkazını ve işlenmemiş tarlaları vahşi doğa boynuna aldı. Ticaret bitti, karavanlar bakımsız cadde veyollardan geçmez oldu. Geriye kalan birkaç nehir bölgesi arazisi bakımsızlıktan yabanlaştı. insanların sansarlardan ve ayılardan tek farkı pantolon giymeleriydi. Hiç değilse birkaçının. Yani, insanların bir kısmı pantolon giyiyordu bir kısmı da hayvanlardan farklıydı. Nehir bölgeliler genelde bencil, alık ve hoyrat bir halktı.

Hele mizahtan hiç anlamazlardı.

Arıcının siyah saçlı kızı onu rahatsız eden saç örgüsünü arkasına atıp el değirmenini öfke dolu bir enerjiyle çevirmeyi sürdürdü. Dandelion'ın çabaları boşa gitmişti, şairin sözlerinin muhatabı oralı bile değildi. Dandelion kız görmeden ekibe göz kırptı, iç geçiriyormuş ve bakışlarını tavana çeviriyormuş gibi yaptı. Oysa vazgeçmeyecekti.

"Ver," dedi Dandelion ağzını yayarak. "Ver, ben öğüteyim, sen de bir koşu kilere inip bira getir. Buralarda bir yerde küçük bir kiler, kilerde de küçük bir fıçı olmalı. Haksız mıyım, güzel kız?"

"Kızı rahat bırakın, efendim," dedi arıcının karısı kızarak. Uzun boylu, ince yapılı, olağanüstü güzel bir kadındı, mutfakta çalışıyordu. "Burada bira olmadığını söyledim."

"Size on kez söyledik, efendim," diye karısının yardımına koştu arıcı, Witcher'la ve vampirle sohbetini yarıda keserek. "Size ballı yumurtalı kek pişirelim, yiyin. Öncesinde kızın huzur içinde buğdayını öğütmesi

gerekiyor çünkü un olmadan büyücüler bile yumurtalı kek yapamaz! Bırakın da rahatça işine baksın!”

“Duydun mu, Dandelion?” diye bağırdı Witcher. “Kızı rahat bırak ve yararlı bir işle ilgilen. Ya da anılarını yaz!”

“Bir şeyler içmek istiyorum. Bazı otlar topladım, bir çay yapmak istiyorum. Büyükanne, kulübede kaynar su var mıdır? Kaynar su var mıdır, diye sordum?”

Sobanın yanındaki kanepede oturan arıcının yaşlı annesi, yamadığı çoraptan başını kaldırıp, “Vardır canımın içi, vardır,” diye geveledi. “Ama soğumuştur.”

Dandelion iç geçirdi, ekibin arıcıyla çene çaldığı masaya sıkkın bir ifadeyle oturdu. O sabah ekipçe ormanda ilerlerken rastlamışlardı arıcıya. Arıcı tıknaz, geniş omuzlu, siyah saçlı ve oldukça şişman bir adamdı, ekip onu sık ormanların , içinde ansızın görünce kurtadam sanmış, haklı olarak korkuya kapılmıştı. Olayın en gülünç yanı, içlerinden “Kurtadam! Kurtadam!” diye bağıran ilk kişinin vampir olmasıydı. Bir an için karışıklık yaşanmış ama durum hızla aydınlanmıştı; arıcı yabani bir dış görünüşe sahip olsa da misafirperver ve kibar bir adamdı. Ekip lafı uzatmadan davetini kabul etmiş ve onunla birlikte evinin yolunu tutmuştu. Ev, zemini düzeltilmiş ağaçsız bir alanda bulunuyordu, arıcı burada annesi, karısı ve kızıyla birlikte yaşıyordu. Karısı ve kızı olağanüstü, insanı şaşkınlığa uğratacak kadar güzeldi ve bundan açıkça anlaşıldığı üzere karısının ataları arasında mutlaka bir dişi dryad ya da hamadryad bulunmuş olmalıydı.

Aralarında geçen ilk sohbetlerde, arıcının arılar, kovan, petek, balmumu, çerçeve, polen ve pupa dışında başka konulardan konuşamadığı hissine kapılsalar da yanılıyorlardı.

“Durumlar mı? Nasıl olsun? Her zamanki gibi. Vergiler sürekli artıyor. İki kovan bal, bir çerçeve balmumu. Ürün alabilmek için canım çıkıyor, sabahtan akşama kadar kıçımın üzerinde oturup yeni kovanlar oymaya çalışıyorum… Vergileri kime mi ödüyorum? Kim istiyorsa ona işte, kimin iktidarda olduğunu nereden bileyim? Son zamanlarda Nilfgaard usulü haraç topluyorlar. Artık imparatorluğun eyaletiymişiz ya da ona benzer bir şey.

Eğer balımı satabilirsem, karşılığında üzerinde imparatorun yüzünün basılı olduğu imparatorluk parası ödüyorlar. Bu imparator sert yüzlü de olsa, diğerlerinden daha yakışıklı, hemen belli oluyor. Yani…”

Biri siyah diğeri kızıl kahve tüylü iki köpek vampirin karşısına oturup başlarını kaldırdı ve ulumaya başladı. Arıcının hamadryad’ı ocaktan dönüp köpeklere süpürgeyle vurdu.

“Köpeklerin güpegündüz ulumaya başlaması iyiye işaret değildir,” dedi arıcı. “Evet, ne anlatmamı istemiştiniz?”

“Caed Dhu’da yaşayan druidleri.”

“Öyle mi? Efendim demek şaka yapmıyordunuz? Gerçekten druidlere mi gitmek istiyorsunuz? Siz canınıza falan mı susadınız? Orası ölüm demektir! Ot toplayanlar tarlalarına girmeye cesaret eden herkesi yakalayıp kazığa çakıyorlar, sonra da harsız ateşte kızartıyorlar.”

Geralt, Regis’e bir bakış attı. Regis de ona göz kırptı. Druidler hakkında dolaşan dedikoduları ikisi de iyi biliyordu, hepsi uydurmaydı. Milva ve Dandelion ise, şimdi olmadığı kadar dikkat kesilmişler, arıcıyı artan bir ilgiyle dinliyorlardı. Huzurlarının kaçtığı apaçık ortadaydı.

“Kimileri,” diye sözlerini sürdürdü arıcı, “ot toplayanların öç aldıklarını anlatıyor çünkü Nilfgaardlılar önce onları taciz etmiş, Dol Angra’dan geçerek kutsal meşe korularına girmiş ve druidleri hiç yoktan öldürmeye başlamışlar. Bir başka anlatıma göre de önce druidler saldırmış, birkaç imparatorluk askerini yakalayıp işkence etmişler, şimdi de Nilfgaard bunun acısını çıkarıyormuş. Gerçekte ne yaşandığını kimse bilmiyor. Şu kesin ki druidler insanları yakalıyor, bir fırına tıkıp kızartıyor. Onların yanına gitmek kesin ölüm demektir.”

“Bizim korkumuz yok,” dedi Geralt sakin bir sesle.

“Doğru.” Arıcı, Witcher’ı, Milva’yı ve atların ihtiyaçlarını karşılayıp o sırada kulübeye giren Cahir’i süzdü. “Korkak insanlar olmadığınızı görebiliyorum, savaşçısınız ve kendinizi savunmayı biliyorsunuz. Sizin gibilerle iç rahatlığıyla yola düşebilir insan. Ama ot toplayanlar Kara

Orman’dan ayrıldılar, o yolu boş yere göze almış olacaksınız. Nilfgaard onları sıkıştırıp Caed Dhu’dan kovaladı. Orada değiller artık…”

“Nasıl yani?”

“Öyle işte. Ot toplayanlar gittiler oradan.”

“Nereye?”

Arıcı, hamadryad karısına bir bakış attı, sonra bir an sustu.

“Nereye?” diye tekrarladı Witcher.

Arıcının tekir kedisi vampirin karşısına oturup ısrarla miyavlamaya başladı. Hamadryad, kediyi süpürgeyle kovaladı.

“Kedinin güpegündüz miyavlaması kötüye işarettir,” dedi arıcı, belli ki kafası karışmıştı. “Druidler… şey… Yamaçlara kaçtılar. Evet, doğru. Yamaçlara.”

“Güney yönünde en az altmış mil,” diye bir tahmin yürüttü Dandelion, neşeli denebilecek bir rahatlıkla. Lakin Witcher’in bakışlarını görünce sesi hemen kesildi.

Oluşan sessizlikte, yalnızca evden kovulan kedinin kulakları tırmalayan miyavlaması duyuluyordu.

“Aslında,” dedi vampir, “bizim için ne fark eder ki?”

Ertesi sabah gün yeni sürprizlerle başlamıştı. Bir de çabuk çözüme ulaşan bilmecelerle…

“Şimdi birazdan…” dedi, gürültüden uyanıp herkesten önce samanlıktan çıkan Milva. “Şimdi birazdan kriz geçireceğim.”

Kayran insanlarla dolmuştu. Beş ya da altı koloninin orada toplandığı ilk bakışta anlaşılabiliyordu. Witcher’in deneyimli gözü kalabalığın içinde birkaç tuzakçı da fark etti. Toplamda yaklaşık yirmi erkek ve on kadındılar, beraberlerinde kızlı erkekli on on iki yeni yetme ve bir o kadar da çocuk

vardı. Yanlarına altı araba, on iki öküz, on inek, dört keçi, bolca koyun, kedi ve köpek almışlardı. Kedilerin miyavlayıp köh peklerin havlaması bu koşullarda kuşkusuz kötü bir alamet olarak kabul ediliyordu.

“Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum,” dedi Cahir gözlerini ovalayarak.

“Sıkıntı,” dedi Dandelion ve saçlarının arasına girmiş . saman çöplerini çekiştirdi. Regis susuyordu ancak yüz ifadesi tuhaftı.

“Değerli efendiler, kahvaltıya buyurun,” dedi tanıdıkları arıcı; yanına geniş omuzlu bir adamı alıp samanlığa gelmişti. “Kahvaltı hazır. Sütlü yulaf lapası. Bal da var… Bu da, izninizle tanıtmak isterim, Jan Cronin, arıcıların en yaşlısı…”

“Memnun oldum,” diye yalan söyledi Witcher, adamın eğilerek selamlamasına karşılık vermeden, dizi de zaten çok ağrıyordu. “Bu kalabalık nereden çıktı peki?”

“Şey…” Arıcı başını kaşıdı. “Bakınız, kış geliyor… Kovanlar boşaldı… Yamaçlara, Riedbrune’e dönme vaktimiz geldi… Balımızı teslim edip kışı geçireceğiz… Gelgeldim ormanlar tehlikelidir… Tek başımıza zor…”

En yaşlı arıcı hafifçe öksürdü. Adam Geralt’a baktı, utan cından iyice büzülmüş gibiydi.

/ “Atlı ve silahlısınız,” diye geveledi. “Savaşçı ve yürekli siniz, hemen anlaşılıyor. İnsan sizin gibilerle birlikte olunca ürkmez… Hem size de yararı olacaktır… Yolları karış karış biliriz, her orman yolunu, her vadiyi, her çalılığı… Hem yiyeceklerinizi de biz sağlarız…”

“Druidler,” dedi Cahir buz gibi sesle, “Caed Dhu’dan ayrılmışlar, yamaçlara gitmişler. Ne tuhaf bir rastlantı.”

Geralt arıcıya ağır ağır yaklaştı. İki eliyle adamı ceketinin önünden yakaladı. Hemen sonra fikrini değiştirip adamı bıraktı, kendi giysisini düzeltti. Konuşmadı. Soru sormadı ama arıcı yine de hızla açıklama yapmaya çalıştı.

“Gerçeği söyledim! Yemin ederim! Yalan söylediysem yerin dibine gireyim! Ot toplayanlar Caed Dhu’dan ayrıldılar!

Orada değiller artık!” /

“Yamaçlardalar, öyle mi?” diye kükredi Geralt. “Sizin, bütün güruhun gitmek istediğiniz yerde, öyle mi? Silahlı bir konvoyu yanınızda götürmek istediğiniz yerdeler yani. Konuş adam! Ama unutma ki birazdan senin için yer yarılabilir!”

Arıcı başını önüne eğdi ve huzursuzca ayaklarının altındaki toprağa baktı. Geralt ağzını açmadı. Neler döndüğünü sonunda kavrayan Milva ağız dolusu sövmeye başladı. Cahir öfkeyle burnundan soluyordu.

“Ee?” diye bastırdı Witcher. “Druidler nereye göçtü?”

“Kim bilir nereye gittiler efendim,” diye sonunda kekeledi arıcı. “Yamaçlarda olabilirler… Tabii başka yerde de. Yamaçlarda kocaman meşeler var, druidler de meşe ormanlarını sever…”

Arıcının arkasında şimdi yaşlı Cronin dışında iki hamadryad, yani kızı ile karısı da duruyordu. Kızın babasının değil, annesinin arkasında durması iyi olmuş, diye düşündü Witcher, arıcı ile karısı tencere kapak gibiler. Geralt daha sonra fark etti ki hamadryad’\arvn. arkasına birkaç kadın daha geçmişti, onlar kadar güzel değillerdi ama onlar gibi yalvarırcasına bakıyorlardı.

Witcher, Regis’e bir bakış atı, adamdan gülmesini mi, yoksa sövmesini mi istediğini kendi bile bilmiyordu. , Vampir omuzlarını silkti. “Sonuçta,” dedi, “arıcı haklı Geralt. Genel duruma bakılırsa, druidlerin yamaçlara göçmüş olma ihtimalleri yüksek. Oranın dokusu onlara çok uygun.”

“Bu olasılığı,” dedi Witcher buz gibi bir bakışla, “ansızın yönümüzü değiştirip bunlarla rastgele yola düşmemiz için yeterince güçlü mü buluyorsun? “

Regis yine omuz silkti. “Ben bir fark göremiyorum. Düşünsene: Druidler, Caed Dhu’da değiller, o halde o yön devre dışı kalıyor. Yaruga üzerinden

geri dönmek sanırım söz konusu değil. Bu yüzden diğer bütün yönler eş değerde.”

“Gerçekten mi?” Witcher’in sesindeki ateş bakışlarındakinden farksızdı. “Diğer yönlerden sence en uygunu hangisi? Arıcılarla birlikte gidilecek olan mı? Ya da bambaşka bir yön mü? Bunu o sınırsız bilgeliğinle saptayabileceğine güveniyor musun?”

Vampir, yüzünü en yaşlı arıcıya, hamadryad’Xara. ve öteki kadınlara döndü. “Güzel insanlar, yanınıza bir konvoy almak isteyecek kadar neden korkuyorsunuz böyle? Nedir sizi ürküten? Dürüstçe söyleyin.”

“Ah efendim,” diye iç geçirdi Jan Cronin ve gözlerinde samimi bir dehşet belirdi. “Soruyorsunuz hâlâ… Yaş Issızlık’tan[4] geçeceğiz biz! Değerli efendim, korkunçtur orası! Orada sevgili efendim, ölü kemiren vampirler, yaprak burunlu yarasalar, enrega’lar, griffonlar ve daha bir sürü iğrenç yaratık yaşar! Bir leşenin damadıma saldırmasının üzerinden iki hafta bile geçmedi, bulduğumuzda damadım hırıltılar çıkarıyordu yalnızca, çok geçmeden göçüp gitti. Çocuklarla ve kadınlarla oraya girmekten çekinmemize şaşıyor musunuz hâlâ? Hı?”

[4] Nehir bölgesindeki bataklık bölge, (ç. n.)

Vampir, Witcher’a bakıp çok ciddi bir ifade takındı. “Benim sınırsız bilgeliğim,” dedi, “bir Witcher için en uygun olan yolun en doğru yol olduğunu önermemi söylüyor bana.”

Böylece güneye, yamaçlara doğru yola çıktık, Ameli Dağları eteğinde bir araziydi burası. Maiyetimizde koca bir kalabalık vardı: Genç kızlar, arıcılar, tuzakçılar, kadınlar, çocuklar, genç kızlar, ev hayvanları, ev eşyası, genç kızlar ve de yığınla bal. Bu bal yüzünden her şey yapış yapıştı, hatta genç kızlar bile.

Konvoy, yayaların ve ineklerin hızında ilerliyordu ama yine de yavaş sayılmazdık çünkü yollarda kaybolmuyor, dümdüz yol alıyorduk. Arıcılar yolları, patikaları ve göllerin arasında bulunan bentleri karış karış biliyordu. Bu bilgi çok işimize yaradı çünkü bir anda yağmur çiselemeye başladı ve bütün nehir bölgesi kalın bir sis örtüsünün içinde kayboldu. Arıcılar olmasa

yolumuzu kesinlikle şaşırır, bataklıklara gömülürdük. Yiyecek bulmak ve hazırlamak için de zaman kaybetmiyorduk, önümüze günde üç kez yemek geliyordu, basit yiyeceklerdi ama boldu. Üstelik yemekten sonra sırtüstü yatıp bir süre dinlenebiliyorduk.

Lafı uzatmayayım, her şey mükemmeldi. Bizim aksi ve mızmız ihtiyar Witcher bile sık sık gülümsemeye ve yaşamdan zevk almaya başlamıştı çünkü hesap yapmış ve günde on beş mil yol aldığımızı saptamıştı, oysa Brokilon'dan yola çıktığımızdan beri böyle bir başarıyı bir kez olsun elde edememiştik. Witcher'a düşen bir iş yoktu çünkü Yaş Issızlık daha yaş bir ortam hayal edilemeyecek ölçüde yaş olsa da karşımıza canavarlar çıkmıyordu.

Evet, geceleri hayaletler uluyor, orman banshee'leri ağlıyor ve de bataklıklar solgun ışıklardan geçilmiyordu ama alışılmamış bir durum değildi bu.

Tekrar rastgele seçilmiş bir yöne doğru ilerliyor olmamız ve kesin bir hedefimizin bulunmaması az da olsa kaygılandırıyordu bizi elbette. Lakin Regis in altını çizdiği gibi, hedef olmadan ilerlemek; hedef koyamayıp yerinden kımıldamamaktan ve de hedefsiz geri çekilmekten daha iyiydi.

"Dandelion! Çantanı daha sıkı bağla! Şiirin Yarım Yüzyılı düşüp otların arasında kaybolursa yazık olur."

"Korkma! Düşürmem çantamı, hiç merak etmeyin. Ayrıca kimse elimden de alamaz! Bu çantayı benden koparmaya çalışacak kişinin önce soğumuş cesedimi çiğnemesi gerekir. Şu pırıl pırıl gülüşünün nedenini öğrenebilir miyim Geralt? Dur, tahmin edeyim… Tanrı vergisi bunama olabilir mi?"

Beauclair'de, büyük bir yangına işaret eden çok eski bir kömür tabakasının altında kazılar yapan Castell Graupian Üniversitesi'ne bağlı bir grup arkeolog, on üçüncü yüzyıla ait başka bir tabakaya daha ulaşmıştı. Bu tabakanın içinden duvar kalıntılarından oluşmuş ve balçık ile harç yardımıyla korunmuş bir mağara çıktı ve uzmanlar mağaranın içinde mükemmel şekilde korunmuş iki insan iskeleti bulunca şaşırıp kaldı. İskeletler bir kadına ve bir erkeğe aitti. İskeletlerle birlikte silah ve çok sayıda küçük tarihî eserin yanı sıra sert deriden otuz inç uzunluğunda bir

kılıf da bulundu. Derinin üzerine eşkenar dörtgenlerden ve aslanlardan oluşan solgun renklerde bir arma işlenmişti. Karanlık Çağ'ın mühür bilimi uzmanı olan ekip başkanı Profesör Schliemann, bu armanın Rivya'ya, konumu tam olarak bilinmeyen eski bir krallığa ait olduğunu saptadı.

Arkeologların sevinci zirvedeydi çünkü Karanlık Çağ'da bu kılıflarda elyazmaları saklanırdı, kılıfın ağırlığı ise içinde epeyce kâğıt ya da parşömen bulunduğunu müjdeliyordu. Kılıfın dış görünüşüne bakarak içindeki dokümanların okunaklı olduğu ve karanlığa bürünmüş geçmişi epeyce aydınlatacağı sonucu çıkarılabilirdi. Yüzyıllar dile gelecekti! Bu büyük bir şans, bilimin mutlaka değerlendirilmesi gereken bir zaferiydi. Önlem alınmış, Castell Graupian'dan dilbilimciler ve ölü diller üzerinde araştırmalar yapan uzmanlar getirtilmişti, ayrıca kılıfı değerli içeriğinin zerre kadar zarar görmeyeceği biçimde açabilecek uzmanlar da çağırılmıştı.

Profesör Schliemann'ın çalışma arkadaşları arasında bir "hazine" ile ilgili dedikodular dolaşmaya başlamıştı. Derken bu sözler, balçık içinde yapılan kazı çalışmaları için işe alman Grabsh, Zapp ve Kamil Ronstetter adlı üç kişinin kulağına gitti. Kılıfın altın ve değerli eşyayla dolu olduğundan kuşku duymayan üç kazıcı, paha biçilmez eseri gece vakti çalıp ormana kaçtı. Orada çok küçük bir ateş yakıp çevresine oturdular.

"Daha ne bekliyorsun?" diye sordu Zapp, Grabsh'a. "Aç artık şu kılıfı!"

"Açılmıyor ki!" diye Zapp'a yakındı Grabsh. "Sıçan boku gibi yapışmış!"

"O zaman o boktan sıçana çizmenle bir tekme at!" diye önerdi Kamil Ronstetter.

Paha biçilmez keşfin kilidi Grabsh'ın topuğunun baskısına dayanamadı ve içindekiler yere döküldü.

"Sıçtığımın sıçan boku!" diye şaşkınlık içinde bağırdı Zapp. "Nedir bu?"

Aptalca bir soruydu, yere dökülenlerin kâğıt tabakaları olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Grabsh bu yüzden yanıt vermeyip tabakalardan birini eline alıp gözlerine yaklaştırdı. Yabancı işaretleri uzun süre inceledi.

“Her yeri yazılı,” dedi uzmanca bir edayla. “Harf bunlar!”

“Harf mi?” diye kükredi Kamil Ronstetter, şaşkınlıktan kül gibi olmuş bir yüzle. “Yazılı harfler mi? Hassiktir!”

“Yazılar, yani büyü!” diye bağırdı Zapp, dişleri korkudan takırdarken. “Harfler, yani büyücü ıvır zıvırı! İğrenç şeylere dokunma sakın! Bulaşır yoksa!”

Grabsh uyarıyı dikkate alıp kâğıtları hemen ateşe attı, ellerini hızla pantalonuna sildi. Kamil Ronstetter yerdeki kâğıtları da güçlü bir tekmeyle ateşin içine savurdu, öyle ya belalı şeyler çocukların eline geçebilirdi. Ardından tehlikeli yerden üçü birden koşarak uzaklaştı. Karanlık Çağ’a ait kalıntılar alevler içinde kaldı. Kâğıtlar ateşin içinde kararırken, yükselen çıtırtıların içinde yüzyıllar birkaç saniye dile geldi. Derken alevler alçalıp söndü ve zemini sıçan bokuna benzer iğrenç bir karanlık kapladı.

1239 doğumlu Houvenaghel, Dominik Bombastus, Ebbing’de büyük ticari yatırımlar yaparak zenginleşmiş ve Nilfgaard’ayerleşmişti. Bir önceki imparatorun takdirini kazanmış biri olarak İmparator Jan Calveit yönetiminde de Venendal Hisar Kontu rütbesine yükseltildi, hizmetlerinin ödülü olarak ayrıca Neweugen kaymakamlığına getirildi. H. imparatorun sadık danışmanı olarak çeşitli resmî toplantılara katıldı. 1301 yılında hayatını kaybetti. H. henüz Ebbing’deyken yardım amaçlı çalışmalarda bulunmuş, darda kalanlara ve yoksullara elini uzatmış, yetimhaneler, hastaneler ve çocuk bakımevleri kurmuştu ve büyük bağışlarda bulunmuştu. Sanatsever ve spora düşkün biri olarak başkente komedi tiyatrosu ve bir stadyum kurmuştu. Bugün her ikisi de onun adını taşımaktadır. H. dürüst ticaretin, ahlakın ve doğruluğun örneği kabul edilmektedir.

Effenberg ve Talbot Encyclopaedia Maxima Mundi, VII. Cilt

Bölüm 4

“Tanığın adı, soyadı?”

“Selborne, Kenna. Yani, pardon: Joanna.”

“Mesleği?”

“Çeşitli hizmetler.”

“Tanık şaka mı yapmak istiyor? Tanığa, vatana ihanet davası kapsamında imparatorluk mahkemesinde bulunduğu anımsatılsın! Birçok insanın yaşamı tanığın vereceği ifadeye bağlı çünkü vatana ihanetin cezası ölümdür! Tanığa hatırlatılsın ki kendi isteğiyle mahkeme huzuruna çıkmamıştır, tek kişilik hücreye kapatıldığı hisardan alınıp buraya getirilmiştir, oraya mı döneceği, yoksa özgürlüğüne mi kavuşacağı vereceği ifadeye de bağlıdır. Mahkeme uzun tiratları dinledi, burada amaç kaba şakaların bu salona uygun olmadığını tanığa göstermekti! Bu tür yaklaşımlar zevksiz oldukları gibi ağır sonuçlara da yol açabilir. Tanığın bunu gözden geçirmesi için yarım dakika zamanı bulunuyor. Ardından mahkeme kendisine aynı soruyu yeniden soracak.”

“Ben hazırım, muhterem yargıç.”

“Lütfen ‘sayın hâkim’ diye hitap edin. Tanığın mesleği?”

“Olayları hissediyorum, sayın hâkim. Genelde imparatorluk gizli servisinin hizmetindeyim, yani…”

“Lütfen kesin ve kısa yanıtlar verin. Başka açıklamalara gerek duyulursa, bunu sizden ben isterim. Tanığın imparatorluk gizli servisiyle iş birliği içinde bulunduğu mahkemece bilinmektedir. Tanığın mesleğini tanımlarken kullandığı, ‘olayları hissediyorum’ ifadesinin açıklanmasını rica ediyorum.”

“Ben birinci derece bir psişiğim yani başkalarının düşüncelerini okurum, uzak mesafeden bir büyücüyle, bir elfle ya da olayları hisseden başka biriyle konuşabilirim. Beynimdeki bir komutu karşı tarafa geçirebilirim, şöyle ki birisini istediğimi yapmaya zorlayabilirim. Olayları da öngörebilirim ama yalnızca uyutulduğumda.”

“Lütfen kayıtlara geçsin, tanık Joanna Selborne doğaüstü ; algılara sahip bir psişiktir. Telepati ve teleempati kurabilmektedir, hipnoz altındayken prekognisyon yapabilir ama psikokinetik yetileri bulunmamaktadır. Bu salonda büyü ve doğaüstü güçlerin kullanılmasının kesinlikle yasak olduğunu tanık bilmelidir. Sorguya devam ediyoruz. Cintra Prensesi Cirilla olduğunu savunan kişiyle tanık ne zaman, nerede ve j hangi koşullarda iletişime geçti?”

“Kızın Cirilla diye biri olduğunu ancak hapiste öğrendim. Daha doğrusu hapishanede tecrit edildikten sonra, sayın hâkim. Benim yanımda Faika ya da Cintrah diye çağrılan kızla Cirilla’nın aynı kişi olduğunu bana sorgu sırasında açıkladılar. Ama olaylar sırayla aktarmamı gerektirecek şekilde gelişti, anlaşılabilmesi için yani. Şöyle oldu: Etolia’daki bir barda Dacre Silifant bana laf attı, şurada oturan adam…”

“Tanığın, kendisinden istenmeden davalı Silifant’ın adını andığının zapta geçmesini istiyorum. Devam edin lütfen.”

“Dacre, sayın hâkim, bir alay kurma hazırlığı içindeydi… Yani silahlı bir birlik. Bir sürü berbat herif ve kadın… Duffîcey Kriel, Neratin Ceka, Chloe

Stitz, Andres Vierny, Til Echrade… Neredeyse hiçbiri hayatta değil artık… Hayatta kalanlarsa burada, gözaltında…”

“Tanığın, davalı Silifant’la ne zaman karşılaştığının açıklanmasını istiyorum.”

“Geçen seneydi, ağustosta, ayın sonuna doğru ama tam olarak anımsamıyorum. Eylül olmadığını biliyorum, ah eylül beynime öyle kazındı ki çünkü! Dacre adımı bir yerlerden duymuştu, alayı için olayları hisseden birine ihtiyacı vardı, büyücülerle uğraşacağı için şöyle büyüden korkmayan birini arıyordu. İmparator ve imparatorluk için çalışacağımı söyledi, ayrıca ücreti de iyiydi, alayımızın komutanlığını bizzat Baykuş yapacaktı.”

“Tanık, baykuş derken, imparatorluk soruşturma başkanı Stefan Skellen’i mi kastetmektedir?”

“Aynen onu kastediyorum tabii.”

“Lütfen zapta geçsin. Tanık, soruşturma başkanıyla ne zaman ve nerede karşılaştı?”

“Eylül ayındaydı, on dördünde, Fort Rocayne’de. Sayın hâkim izin verirse açıklayayım, orası bir sınır istasyonudur.

Maecht’ten Ebbing’e, Geso’ya va Metinna’ya uzanan ticaret yolunu güvenli hale getirir. Dacre Silifant bizim alayı on beş atla oraya götürdü. Toplam yirmi iki kişiydik çünkü ötekiler Ola Harsheim ve Bert Brigden komutasında Rocayne’e önceden gitmişti.”

Ahşap zemin postalların ağırlığıyla titredi, mahmuzlar şakırdadı, madenî tokalar çıngırdadı.

“Merhaba, Efendi Stefan!”

Baykuş yerinden kalkmadığı gibi masanın üzerine uzattığı ayaklarını bile indirmedi. Kudretini gösteren bir edayla eliyle selam aldı yalnızca. “Nihayet,” dedi asık suratla. “Çok beklettin, Silifant.”

“Çok mu?” Dacre Silifant bir kahkaha attı. “Harikasınız! İmparatorluğun dört bir yanından en iyi on adamı toplayıp getirmem için bana dört hafta zaman tanıdınız, Bay Stefan. Size, bir araya getirilmesi için bir yılın bile yetmeyeceği bir alay getirdim! Övgüyü hak etmedim mi, hım?”

“Övgü beklesin,” dedi Skellen buz gibi bir sesle, “önce alayını bir inceleyeyim.” /

“İsterseniz hemen inceleyin: Bunlar benim adamlarım, şimdi sizin oldular, Efendi Skellen: Teğmen Neratin Ceka ve Teğmen Duffıcey Kriel.” “Hoş geldiniz, hoş geldiniz.” Baykuş sonunda ayağa kalkmaya karar vermişti, bunun üzerine emir subayları da doğruldu. “Tanıştırayım… Bert Brigden, Ola Harsheim.”

“Biz tanışıyoruz.” Dacre Silifant, Ola Harsheim’ın elini kuvvetle sıktı. “Yaşlı Braibant komutasında Nazair’deki ayaklanmayı bastırmıştık. Şahaneydi, değil mi Ola? Müthişti! Atlar bileklerine kadar kana gömülmüştü! Yanılmıyorsam Efendi Brigden, Gemmeralı idi değil mi? Yatıştırıcılardan? Ekipte tanıdıkları vardır o zaman! Epeyce Yatıştırıcı var çünkü.”

“Merak ettim şimdi hepsini,” dedi Baykuş. “Gidelim mi?” j “Bir saniye lütfen,” dedi Dacre. “Neratin, sen önden git ve sıraya dizilmelerini sağla, sayın başkan üzerinde güzel bir etki yaratsınlar.”

“Neratin Ceka kadın mı erkek mi?” Baykuş gözlerini kısıp dışarı çıkan subayın arkasından baktı.

“Efendi Skellen…” Dacre Silifant hafifçe öksürdü, sesi tok, bakışları soğuktu. “Tam olarak bilmiyorum. Görünüşe göre erkek ama emin değilim. Lakin Neratin Ceka’nın subaylık vasıflarına gelince hiçbir kuşkum yok. O sorduğunuz konu, kendisiyle evlenmek isteseydim önem kazanırdı. Böyle bir niyetim yok. Sanırım sizin de yoktur.”

“Haklısın,” dedi Skellen bir an düşündükten sonra. “Konuşacak bir şey yok. Gidip senin çeteyi görelim bakalım, Silifant.”

Cinsiyeti belirsiz Neratin Ceka hiç zaman kaybetmemişti. Skellen ve subaylar kalenin ön avlusuna geçtiklerinde, alay bir çizgi halinde sıraya dizilmiş bekliyordu, at başları bile bir ayak boyundan fazla dışarı taşmamıştı. Baykuş yüzünde memnun bir ifadeyle hafifçe öksürdü. Hiç de fena bir ekip değil, diye geçirdi içinden. Ah, şu politika olmasaydı… Böylesi bir sürüyü bir araya toplayıp sınır bölgesine gitmek, soyup yağmalamak, ırza geçmek, öldürmek, yakmak… İnsan kendini yeniden genç hissederdi o zaman… Ah, şu politika olmasaydı!

“Eee, Efendi Skellen?” diye sordu Dacre Silifant, heyecandan kızarmış yüzünü belli etmemeye çalışıyordu. “Canavar atmacalarımı siz nasıl buldunuz?”

Baykuş gözlerini bütün yüzlerde ve bedenlerde tek tek gezdirdi. Kimini şöyle ya da böyle şahsen tanıyordu. Diğerlerini ise adlarını ve şanlarını duyduğu için tanımıştı.

Sarı saçlı elf Til Echrade, Gemmaralı Yatıştırıcılar’ın casusuydu. Rispat La Pointe, aynı paralı asker grubunda nöbetçi başıydı. Bir Gemmeralı daha vardı: küçük Cyprian Fripp. Skellen, Fripp’in abisinin idamında hazır bulunmuştu. Her iki kardeşin sadist eğilimleri olduğu söylenirdi.

Damalı bir kısrağın üzerinde ise rahat ve umursamaz bir edayla Chloe Stitz oturuyordu, gizli servislerin arada sırada kullandığı profesyonel bir hırsızdı. Baykuş, kadının küstah bakışlarından ve hain sırıtmasından gözlerini derhal kaçırdı.

Redanya’dan gelen bir kuzeyli olan Andres Vierny tam anlamıyla bir kasaptı. Korsanlık yapan Stigwart, Skellige Adaları’ndan geliyordu, çıkarı için herkesi satardı. Nereli olduğu bilinmeyen Dede Vargas, kiralık katildi. Kabernik Turent’in ise en büyük zevki adam öldürmekti.

Başkaları da vardı. Bunlardan farksızdı. Hepsi birbirine benziyor, diye düşündü Skellen. İlk beş kişiyi öldürdükten sonra herkesin birine benzediği bir kardeşlikti bu. Aynı hareketler, aynı mimikler, aynı konuşma ve giyim tarzı, aynı yürüyüş.

Aynı gözler. Umursamaz ve soğuk, yılanlarınki gibi sığ ve hareketsiz, hiçbir şeyin, en korkunç canavarın bile ifadesini değiştiremediği gözler. J

“Evet? Efendi Stefan?”

“Fena değil. Hiç fena bir alay değil, Silifant.”

Dacre iyice kızardı, yumruğunu kalpağına koyup Gem- mera usulü selam verdi.

“Ben özellikle,” dedi Skellen, “ekipte büyüden anlayan birkaç kişinin olmasını arzu ederdim. Büyüden ve büyücülerden çekinmeyen.”

“Bu konuyu da düşündüm. Karşınızda Til Echrade! Onun dışında, müthiş kestane rengi kısrağın üzerinde oturan uzun boylu genç hanım, Chloe Stitz’in yanındaki.”

“Onu sonra yanıma getir.”

Baykuş yaslandığı korkuluklara binici kırbacının sapını şaklattı. “Merhaba, millet!”

“Merhaba, başkanım!”

“Çoğunuz,” diye devam etti Skellen, gürültülü karşılamanın yankısı kesildikten sonra, “benimle, benim ve taleplerim için çalıştınız. Onlar, adamlarımdan beklentilerimi ve nelere asla katlanamadığımı beni tanımayanlara anlatsın, aynı sözleri tekrarlayıp durmaya niyetim yok.

“Bazılarınıza birazdan görevler dağıtılacak ve bunları yerine getirmek için yarın erkenden yola koyulacaklar. Ebbing sınırları içinde. Şunu anımsatmak isterim: Ebbing şeklen otonom bir krallıktır ve biz bundan dolayı burada herhangi bir hukuki hakka sahip değiliz; bu yüzden temkinli ve dikkatli davranılmasmı emrediyorum. İmparatorluk hizmetinde çalışmayı halen sürdürüyorsunuz ancak havalara girmenizi, övünmenizi ve yerel güçlere küstahça yaklaşmanızı yasaklıyorum. Kimselerin dikkatini çekmeyecek bir davranış içinde olmanızı buyuruyorum. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı, başkanım!”

“Rocayne’de misafiriz, siz de misafir gibi davranacaksınız. Size verilecek konaklama yerlerini zorunlu bir neden olmadan terk etmenizi yasaklıyorum. Ayrıca kaledeki ekiple iletişime geçmenizi de yasaklıyorum. Eh, sıkıntıdan ölmemeniz için subaylar bir şeyler düşünecektir. Efendi Harsheim, Efendi Brigden, alayı kalacakları yerlere götürün lütfen!”

“Atımdan iner inmez, sayın hâkim, Dacre beni kolumdan yakaladı. ‘Efendi Skellen,’ dedi ‘seninle konuşmak istiyor, Kenna.’ Ne yapabilirdim Gittik. Baykuş masada oturuyordu, ayakları da masanın üzerindeydi, kırbacını botlarının koncuna vuruyordu. Dayanamadı, beni görür görmez, ‘Güney Yıldızı’ gemisinin ortadan kaybolması olayına karışan Joanna Selborne olup olmadığımı sordu. Olaya karıştığıma dair ortada hiçbir kanıt olmadığını söyledim. Skellen kahkaha attı. ‘Yaptıkları kanıtlanamayan insanları severim,’ dedi. Sonra, ‘Doğuştan HDA, yani hiper duyusal algı yeteneğine sahip misin?’ diye sordu. Ben sorusunu onaylayınca yüzü ciddileşti ve ‘Senin bu yeteneğinin büyücülerde işe yarayacağını düşünüyorum,’ dedi. ‘Ama önce en az senin kadar gizemli biriyle ilgileneceksin.’

“Tanık, soruşturma başkanı Skellen’in aynen bu sözcükleri kullandığından emin midir?”

“Evet. Ben bir psişiğim, öyle değil mi?”

“Lütfen devam edin.”

“Tanık kendi mahrem durumlarını anlatmayı bıraksın lütfen. Konunun dışına da çıkmasın. Soruşturma başkanı Skellen’in sözünü ettiği ‘gizemli kişi’nin kim olduğunu tanık ne zaman öğrendi?”

“Bu konuya hemen geleceğim ama sıraya göre gitmeliyim çünkü her şey öylesine karışık ki çözmek çok güç oluyor! J

O gün akşam yemeğinden önce atlarının sırtına atlayanlar Rocayne’den Malhoun’a gittiler. Ve oradan yanlarında yeni yetme biriyle döndüler…”

Nycklar kendine çok kızmıştı. Öyle kızmıştı ki kendini tutmasa ağlayacaktı.

Aklı başında insanların yaptığı uyarıları dikkate almış olsaydı keşke! Keşke atasözlerini ya da hiç değilse çenesini tutamayan karga masalını anımsasaydı! Yapması gereken işleri tamamladıktan sonra evine, Haset'e dönseydi keşke! Ama o ne yapmıştı? Bir binek atına ve içi para dolu keseye sahip olmanın gururu ve yaşadığı maceranın heyecanıyla kendini gösterme coşkusuna karşı koyamamıştı Nycklar! Claremont'tan doğrudan Haset'e dönecek yerde birçok ahbabının ve kur yaptığı genç kızların yaşadığı Malhoun'a gitmişti.

Malhoun'da bahara çıkmış kazlar gibi tüylerini kabartmış, şamata yapmış, gürültü koparmış, otlaklarda atını dörtnala koşturmuştu, meyhanede herkese içkiler ısmarlamış, su gibi para harcamıştı ve safkan bir prens olmasa da hiç değilse bir kontmuş gibi tavırlar takınmıştı.

Ve de anlatmıştı.

Dört gün önce Haset'te olup bitenleri anlatmıştı. Anlatmakla kalmamış, olayları değiştirmiş, eklemeler yapmış, uydurmuş, yalanlar söylemişti ama onu dinleyenler bundan hiç rahatsız olmamıştı. Meyhanenin müdavimleri, yerlileri ve yabancı müşterileri onu can kulağıyla dinliyordu. Nycklar anlattıkça anlatmış, önemli bilgilere sahipmiş gibi davranmıştı. Kendini, uydurduğu yalanların merkezine yerleştirmişti.

Dili, üçüncü akşam onu zor durumda bırakmıştı.

İçeriye gelenleri görünce meyhanedekiler birden mezar sessizliğine bürünmüştü. İşte bu sessizlikte mahmuzların şakırtısı, madenî tokaların takırtısı, zırh kayışlarının gıcırtısı, sanki kilise kulesinden aşağıya felaket haberi duyuruluyormuşçasına tehditkâr çınlamalar gibi duyulmuştu.

Nycklar'ın kahramanlık taslamak için eline bir fırsat bile geçmemişti. Onu bir çırpıda yakalayıp meyhaneden sürükleyerek çıkardıkları sırada topuklarını yere değdirmeyi yalnızca üç kez başarmıştı. Daha düne kadar ısmarladığı içkileri içen ve ölene kadar dost kalacaklarını belirten ahbapları, şimdi başlarını sessizce neredeyse masaların altına kadar çekmişti, sanki masaların altında mucizeler gerçekleşiyor ya da çıplak kadınlar raks ediyordu. Barda oturan şerif yardımcıları bile yüzlerini duvara dönmüş seslerini çıkarmıyorlardı.

Nycklar da ağzını açmıyordu, kim gelmiş, neden gelmiş, neler oluyor diye sormuyordu. Korkudan dili şişmiş, hareket etmiyordu âdeta.

Onu atın üzerine oturtup atı hareket ettirmişlerdi. At saatlerce koşmuş, sonunda çitten duvarlarla çevrili kuleli bir kaleye gelmişlerdi. Bir anda iri yarı, silahlı, gürültü koparan askerlerle dolu bir avlunun içinde bulmuştu kendini. Bir de salonu vardı kalenin. İçeride üç kişi bulunuyordu. Bir komutan ve emrinde iki kişi, ilk bakışta anlaşılıyordu bu. Pek uzun boylu sayılmayan, siyah saçlı, iyi giyimli komutan ağır ağır ve hayret verici biçimde kibar konuşuyordu. Nycklar'ın ise şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı çünkü karşısındaki adam, verilen sıkıntıdan ve yaşanan güçlüklerden dolayı önden özür diliyor ve başına bir şey gelmeyeceğinin garantisini veriyordu. Ancak bu sözler onu kandırmak için yeterli değildi. Bu insanlar ona Bonhart'ı anımsatıyordu.

Bu izleniminde haklı olduğunu çok geçmeden anlamıştı. Bu adamlar doğrudan Bonhart'la ilgileniyordu. Nycklar buna hiç şaşırmadı çünkü onu bu sıkıntılı duruma kendi dili düşürmüştü. Konuşması emredilince anlatmaya başlamıştı. Gerçeği söylemesi, hiçbir şeyi allayıp pullamaması istenmişti. Kibarca ama sert bir sesle ve sözcüklerin üzerine basarak uyarılıyordu; onu uyaran iyi giyimli adam bir yandan da sürekli sapı demir kaplamalı kırbacıyla oynuyordu, gözlerinde itici ve hain bir ifade vardı. '

Haset köyünün tabutçusunun oğlu Nycklar, gerçekleri anlatmıştı. Hem de olduğu gibi. Dokuz eylül sabahında, insanların başına konan paranın peşinde olan Bonhart, Haset köyünde Sıçanlar çetesini imha etmiş ve içlerinden sadece en gençleri olan Faika adlı bir dişi haydutun yaşamını bağışlamıştı. Bütün köyün, Bonhart'ın tutsak kızın işini nasıl bitireceğini, onu nasıl öldüreceğini görmek için toplandığını anlatmıştı, gelgeldim kalabalık büyük bir düş kırıklığına uğramıştı çünkü bir mucize gerçekleşmiş, Bonhart, Falka'yı öldürmemiş, hatta ona işkence bile yapmamıştı! Sıradan bir adamın cumartesi akşamı meyhaneden geldikten sonra karısına yapmadıklarını o da Falka'ya yapmamıştı, eh birkaç tekme savurmak ve ağzına bir iki şaplak atmak dışında dokunmamıştı ona.

Eli kırbaçlı iyi giyimli adam susmuş, Nycklar da ona Bonhart'ın Falka'nın gözleri önünde cansız Sıçanlar'ın kafalarını nasıl kestiğini ve bu kafalardan tıpkı kekten kuru üzüm toplar gibi taşlarla bezeli altın küpeleri ve halkaları

nasıl çıkardığını anlatmıştı. Atların bağlandığı kazığa bağlanan Falka'nın bu sahne karşısında kendini yerden yere atmasını ve kusmasını da anlatmıştı.

Bonhart'ın tıpkı köpeklere yapar gibi Falka'nın boynuna bir tasma geçirdiğini, kızı tasmadan çekerek "Kimera Kafası" hanına sürüklediğini anlatmıştı. Sonra da…

"Sonra da," diye anlattı oğlan, dudaklarını sürekli yalayarak, "Sayın Efendi Bonhart çok terlediği ve boğazı kuruduğu için bira söyledi. Derken ansızın bağırarak canının birine iyi bir at ve beş florin armağan etmek istediğini duyurdu. Aynen bu sözcüklerle söyledi. Bunun üzerine benden önce kimse atılmasın diye hiç beklemeden söz aldım çünkü bir atım, biraz da kendime ait paramın olmasını çılgınca istiyordum. Babam bize hiç para vermez, tabutlardan kazandığını içkiye yatırır. Bunun üzerine elimi kaldırıp, 'Hangi atı alabilirim, Sıçanlar'dan kalanlardan birini mi?' diye sordum. Sayın Efendi Bonhart bana öyle baktı ki başımdan aşağı kaynar sular boşaldı. Bedava alabileceğim tek şeyin kıçıma yiyeceğim bir tekme olduğunu söyledi ve 'Diğer her şey için çalışmak zorundasın,' dedi. Ne yapabilirdim? Elimi uzatsam bir at benim olacaktı çünkü Sıçanlar'ın atları kazıklara bağlanmış duruyordu, özellikle Falka'nın kara kısrağı az bulunur güzellikte bir hayvandı. Ben de eğilip atı kazanmak için ne yapmam gerektiğini sordum. Bunun üzerine Bay Bonhart at sırtında Claremont'a gitmemi, yolda Fano'ya uğramamı söyledi. Gözümün kara kısrakta olduğunu anlamış olmalı ki özellikle o atı almama izin vermedi. Bunun üzerine f ben de alnı beyaz lekeli kestane rengi kısrağı seçtim…"

"Atların renklerine gerek yok," diye uyardı Stefan Skellen hem de mektuplar Efendi Bonhart'ın mührünü taşıyordu."

"Ama mektupların alıcılarını anımsıyorsundur?"

"Elbette anımsıyorum. Efendi Bonhart unutmamam için bana on kez tekrarlatmıştı. Yolu uzatmadan verilen adreslere gittim, mektupları doğru kişilere elden teslim ettim. İkisi de bana övgüler yağdırdı, akıllı çocuk olduğumu söyledi, hatta değerli tüccar bana bir dinar verdi…"

"Mektupları kime teslim ettin? Kopuk kopuk konuşma!"

“Birinci mektup Esterhzy Usta’yaydı, Fanolu bir demircidir, kılıç yapar. İkinci mektubu Sayın Efendi Houvenaghel’e, Claremontlu tacire götürdüm.”

“Zarfları senin yanında açtılar mı? Belki okurken bir şeyler söylemişlerdir? Hafızanı zorlasana oğlum!”

“Nasıl yapayım ki? O gün hiç dikkat etmedim, şimdi de bir şey anımsayamam elbette.”

“Mun, Ola.” Skellen sesini hiç yükseltmeden emir subaylarına başıyla işaret etti. “Şu herifi avluya çıkarın, donunu indirin, kıçında otuz kırbaç izi görmek istiyorum.”

“Hatırladım!” diye bağırdı oğlan. “Bir anda aklıma geldi!”

“Hafızaya en iyi gelen ballı fındık ya da kıça kırbaçtır. Konuş!”

“Claremont’ta tüccar Houvenaghel mektubu okuduğu sırada yanında bir efendi daha vardı, boyu ondan kısaydı, tam bir ‘buçukluk’ idi. Bay Houvenaghel ona dedi ki… şey… ‘Mektupta deniyor ki birazdan dünyanın daha önce hiç görmediği şekilde bankada kıyamet kopacak.’ Aynen böyle dedi!”

“Uydurmuyorsun değil mi?”

“Annemin mezarı üzerine yemin ederim! Beni kırbaçlatmayın değerli efendim! Merhamet edin!”

“Haydi, haydi kalk ayağa, dalkavukluk etme! Bir dinarı hak ettin.”

“Binlerce teşekkür ederim… Beyefendi…”

“Sana dalkavukluk etme, dedim. Ola, Mun, siz bu sözlerden bir şey anladınız mı? Bankayla…”

“Panik,” dedi Boreas Mun ansızın. “Banka değil, panik.”

“Evet,” diye bağırdı oğlan. “Öyle dedi! Sanki o gün siz de oradaymışsınız gibi konuşuyorsunuz, sayın efendim!”

“Panik ve kıyamet!” Ola Harsheim yumruğunu avucuna indirdi. “Belli ki aralarında belirledikleri bir şifre ama pek yaratıcı sayılmaz. Kıyamet ve panik, izlenme ya da baskın uyarısı. Bonhart, kaçmaları için uyarmış onları! Ama kimden? Bizden mi?”

“Kim bilir,” dedi baykuş dalgın dalgın. “Kim bilir? Adamlarımızı Claremont’a göndermemiz gerekecek… Fano’ya da tabii. Bu konuyla sen ilgileneceksin. Ola, grupları görevlendir. .. Evet, oğlum, dinle şimdi…”

“Emredersiniz efendim!”

“Sen cebinde Bonhart’ın mektuplarıyla Haset’ten ayrılırken, anladığım kadarıyla o hâlâ oradaydı, değil mi? Peki yol hazırlığı içinde miydi? Acele ediyor muydu? Nereye gideceğini açıklamış olabilir mi?”

“Açıklamadı. Yol hazırlığı içinde olamazdı. Korkunç bir şekilde kana bulanmış giysilerinin yıkanmasını ve temizlenmesini buyurmuştu, bu yüzden gömleğiyle ve donuyla dolaşıyordu, kılıcını kuşanmamıştı. Fakat yine de acelesi var gibiydi bence, öyle ya Sıçanlar’ı öldürmüştü, ödül alabilmek için kafalarını kesmişti, bir önce yola çıkıp ödülünü alması gerekiyordu. Şu Falka’yı da esir almıştı, birisine canlı olarak teslim edecekti. /

Bu onun mesleği, öyle değil mi? “

Havaya kalkan yumruğu göremedi, hareketini gözüyle takip edemedi bile. Bir anda gözlerinde yıldızlar çaktı, yer titremeye, ayağının altından çekilmeye başladı ve kendini bir anda kalçasının üzerinde buldu. Canı acıyor, yanağı ve kulağı ateş gibi yanıyordu, adamın yumruğuyla değil, elinin tersiyle vurduğunu fark etti.

Adam tepesinde durmuş, sıktığı yumruğunu kızın yüzüne dayamıştı. Ciri, az önce eşekarısı sokması gibi yüzünü delen kurukafa şeklindeki ağır mühür yüzüğünü fark etti.

“Bana bir ön diş borcun var,” dedi Bonhart buz gibi bir sesle. “Bu yüzden senden ‘hayır’ sözcüğünü bir daha duyarsam iki dişini birden yumruklayıp kıracağım. Soyun!”

Ciri çaresiz ayağa kalktı, titreyen ellerle giysisinin rokalarını ve düğmelerini çözmeye başladı. “Kimera Kafası” hanında bulunan Hasetliler mırıldanmaya, hafifçe öksürmeye, yan yan bakmaya başladılar. Lokantayı işleten dul kadın Goulue tezgâhın arkasına eğilip bir şey arıyormuş gibi yaptı.

“Üstünde ne varsa çıkar. Son paçavraya kadar.”

Bu insanlar burada falan değil, diye düşündü Ciri gözlerini yere dikmiş soyunurken. Kimse yok. Ben de burada değilim.

“Ayaklarını iki yana aç.”

Asla burada değilim. Birazdan olacaklar beni kesinlikle ilgilendirmiyor. Zerre kadar hem de.

Bonhart güldü. “Sen kendini bir şey sandın galiba. Sersem, soyunmanı istememin bir nedeni var: Vücudunun bir yerinde sihirli mühür, tılsım ya da muska saklamış mısın, bilmek istiyorum. Senin acınası çıplaklığından haz duyduğumdan değil. Hayaller kurma. Sen sıska bir yeni yetmesin, tahta gibisin, üstelik gece kadar iğrençsin. Hatta canım çok istese bir hindi beceririm diye düşünüyorum.”

Kıza yaklaştı, giysilerini postalının burnuyla dağıttı, kızı dikkatle süzdü. “Her şeyi, dedim! Yüzüklerini, küpelerini, tasmanı, bilekliklerini!”

Kızın takılarını hızla elinden aldı. Yakaya mavi tilki kürkü geçirilmiş tuniği, sonra renkli fularları ve gümüş zincirlerden bir araya gelmiş kemeri ayağıyla bir köşeye fırlattı.

“Papağanlar ya da genelevde çalışan yarı elfler gibi al lanıp pullanmayacaksın! Giysilerinin kalanını giyebilirsin. Sizler ne bön bön bakıyorsunuz öyle? Goulue, atıştıracak bir şeyler getir, acıktım! Sen, işkembe göbek, benim giysilerin durumuna bak, hazır mı?”

“Ben belediye meclisi üyesiyim!”

“Ne kadar güzel,” dedi Bonhart sözcüklerin üstüne basarak ve Hasetli belediye meclisi üyesi onun bakışları altında âdeta gitgide küçüldü. “Eğer yıkama sırasında zarar gören bir şey olduysa resmî görevli sıfatıyla seni sorumlu tutacağım. Haydi, doğru çamaşırhaneye! Hey ötekiler, siz de dışarı! Oğlan, sen niye hâlâ dikiliyorsun öyle? Mektupları aldın, at hazır, o halde hemen yola koyul ve dörtnala koştur! Sakın unutma: Sözünde durmaz, mektupları kaybeder ya da adresleri karıştırırsan, seni bulur ve ağzını burnunu öyle dağıtırım ki anan bile tanıyamaz!”

“Yola koyuldum bile, sayın efendim! Koyuldum bile!”

“O gün,” dedi Ciri dudaklarını birbirine bastırarak, “bana iki kez daha vurdu, yumruğuyla ve kırbaçla. Sonra hevesi kaçtı. Oturup hiç konuşmadan bön bön baktı. Gözleri… âdeta balıklarınkini andırıyordu. Ne kaşları ne de kirpikleri vardı… Her birinin içine siyah bir çekirdeğin gömülü olduğu sulu küçük toplar… Bu korkunç gözleri üzerime dikmiş konuşmuyordu. Bu hali, bana vurma ihtimalinden daha korkutucuydu. Aklından nelerin geçtiğini bilmiyordum.”

Vysogota susuyor, kulübenin içinde fareler koşturuyordu.

“Bana sürekli kim olduğumu sordu ama ağzımı açmadım. Vaktiyle Korath Çölü’nde beni yakaladıklarında yaptığım gibi, bu defa da kendi içimin derinlikerine kaçtım, ne demek istediğimi anlıyorsan tabii. Beni yakalayan herif vaktiyle oyuncak bebek gibi olduğumu söylemişti, evet tahta bebek gibiydim, ruhsuz ve cansız. O bebeğin başına gelenlere dışarıdan, tepeden bakmıştım. Beni dövmeleri, tekmelemeleri, boynuma f Andrzej Sapkowski r köpeklere bağlar gibi tasma geçirmeleri umurumda değildi.

Ben değildim o kişi, orada değildim… Anlıyor musun?” f “Anlıyorum.” Vysogota başını salladı. “Anlıyorum, Ciri.”

“Bu kez, eğer sayın hâkim izin verirse, sıra bize gelmişti. Bizim gruba. Bizimle ilgili emir Neratin Ceka’ya verilmişti; ayrıca Boreas Mun da bizimle ilgilenecekti. Sayın hâkim, Boreas Mun’un bir balığın denizdeki

izini bile bulduğu anlatılırdı. Böyle biriydi o! Hatta anlatılana göre bir gün…”

“Tanık konu dışına çıkmaktan kaçınsın!”

“Anlamadım? Ah, evet… Şimdi kavradım. Yani atları son güçleriyle Fano’ya sürecektik. On altı eylül sabahıydı…”

Neratin Ceka ve Boreas Mun atlarının sırtında en önden gidiyor, arkalarından yan yana Kabernik Turent ve küçük Cyprian Fripp, onların arkasından da Kenna Selborne ve Chloe Stitz geliyordu, konvoyun en sonunda Andres Vierny ve Dede Vargas bulunuyordu. En arkadakiler, savaş bakanlığınca desteklenen ve yaygınlaştırılan son zamanlarda moda olan bir asker türküsü söylüyorlardı. Bu türkü, kafiyelerinin basitliği ve temel dil bilgisi kurallarını hiçe saymasıyla asker türküleri arasında bile göze batıyordu. Türkü, “Evet, cephede,” diye başlıyordu, hatta türkünün kırk satırından kırkı da böyle başlıyordu.

Evet, cephede olur öyle şeyler, İnsanın aklı başından gider, Ya da anlarsın sabahları, Bağırsakların taşar dışarı.

Kenna hafif bir ıslıkla eşlik ediyordu. Etolia’dan Rocayne’e yaptıkları uzun yolculuk sırasında yakından tanıdığı bu insanların yanında kaldığı için hayatından memnundu. Baykuşla konuştuktan sonra rastgele bir gruba, örneğin Brigden ve Harsheimlıların yer aldığı ekibe verileceğini sanmıştı. O gruba Til Echrade verilmişti ama elf yeni arkadaşlarının çoğuyla zaten tanışıyordu.

Dacre Silifant, atları dayanabildikleri kadar koşturmalarını buyurduğu halde, ağır ağır ilerliyorlardı. Ancak işlerini bilen insanlardı. Kaleden görülebildikleri sürece ortalığı tozu dumana katarak koşturmuşlar sonra yavaşlamışlardı. Hayvanları delice ölümüne dörtnala koşturmak amatör işiydi ve acele işe de şeytan karışırdı!

Profesyonel hırsız olan Ymlaclı Chloe Stitz, Kenna’ya eskiden soruşturma başkanı Stefan Skellen’le çalıştığını anlatmıştı. Kabernik Turent ve küçük Fripp atlarını yavaşlatmış, anlatılanları dinliyor, sık sık da arkalarına bakıyordu.

“İyi tanırım onu. Birkaç kez altında çalıştım…”

Chloe, bu sözlerin çifte anlam taşıdığını fark edince biraz bocaladı ama ardından umursamayıp gülümsedi. “Onun emrinde de çalıştım,” diye patladı. “Hayır, Kenna, korkma. Baykuş kimseyi buna zorlamaz. Hiç asılmadı, ben bizzat bir fırsat kollayıp buldum. Ama şunu bilmelisin: Bu yolla onun koruması altına giremezsin.”

“Öyle bir niyetim yok zaten.” Kenna dudaklarını büzüp Turent’in ve Fripp’in sırıtan yüzlerine ters ters baktı. “Ben bir fırsat kollamayacağım ama kesinlikle korkum da yok. Kolay kolay gerilmem ben. Hele bir çük yüzünden asla!”

“Konuşacak başka konunuz yok mu sizin,” dedi Boreas Mun. Sonra kırma aygırını yavaşlatıp Kenna ve Chloe’nin gelmesini bekledi. “Ancak bizim savaşlarımız çükle yapılmaz hanımlar!” diye devam etti, iki kadının yanında atıyla ilerlerken. “Bonhart’ın kılıcıyla kimse boy ölçüşemez. Bay Skellen’le aralarında bir gerginlik ya da düşmanlık olmadığını öğrensem rahat bir nefes alacağım. Keşke her şey tatlıya bağlansa.”

“Yani ben hiç anlayamıyorum,” dedi Andres Vierny arka taraftan. “Bence bir büyücüye başvuralım, olayları hisseden kadını, aramızdaki Selborne Kenna’yı o yüzden yanımıza verdiler zaten. Şimdi de Bonhart diye birinden ve şu kızdan söz ediyorlar!”

“Kelle avcısı Bonhart’ın Bay Skellen’le bir sözleşmesi vardı,” dedi Boreas Mun hafifçe öksürerek. “Bu sözleşmenin kurallarını çiğnedi. Kızı öldüreceğini Bay Skellen’e söz verdiği halde canını bağışladı.”

“Çünkü başkası canlısına ölüsünden daha çok para vermiştir mutlaka,” dedi Chloe omuz silkerek. “Kelle avcıları böyledir. Şerefsizdirler!”

“Bonhart farklıydı,” diye itiraz etti küçük Fripp, başını arkaya çevirerek. “Bonhart bir söz verdi mi tutardı.”

“Şimdi tutmamaya başlaması daha tuhaf o zaman.”

“O kız neden bu kadar önemliymiş ki?” diye sordu Kenna. “Öldürülmesi istenen ama öldürülmeyen şu kız.”

“Bize ne?” Boreas Mun yüzünü buruşturdu. “Biz emir aldık! Efendi Skellen de hakkı olanı istiyor. Bonhart’tan Falka’nın işini bitirmesi istendi ama yapmadı. Efendi Skellen bunun hesabını sorabilir.”

“Şu Bonhart’ın amacı,” dedi Chloe Stitz kendinden emin bir edayla, “canlısı için ölüsünden daha çok gelir sağlamak. Bütün sır bu.”

“Sayın soruşturma başkanı da başlarda öyle sandı. Bonhart’ın, Sıçanlara karşı büyük öfke duyan Gesolu baronlardan birine Falka’yı canlı teslim etmeye söz verdiğini düşündü; başkan, kıza istediğini yapacak ve onu ağır ağır işkenceyle öldürecekti. Ama öyle olmadığı sonra anlaşıldı. Bonhart’ın şu Falka’yı kime sakladığı bilinmiyor ama o barona olmadığı kesin.”

“Efendi Bonhart!” Hasetli şişko meclis üyesi kendini hanın içine attı, soluk alabilmek için âdeta çırpınıyordu. “Efendi Bonhart, köye silahlı adamlar girmiş! At üstünde hızla geliyorlar!”

“Bak şu işe.” Bonhart tabağını ekmekle sıyırdı. “Fare sırtında geliyor olsalardı mucize olurdu bu. Kaç kişiler?”

“Dört.”

“Giysilerim nerede peki?”

“Az önce yıkandı… Kurumadı henüz.”

“Cehennemin dibine gidin. Konukları don paça karşılayacağım o zaman. Neyse bakalım, bu konuklara bu karşılama da uygun.”

Çamaşırının üzerine bağladığı kılıç kemerini düzeltti, paçalı donunun uç kısımlarını postal koncunun içine tıktı, Ciri’nin boynuna bağlı olan zinciri çekti. “Doğrul, küçük sıçan.”

Kızı binanın önüne götürdüğü sırada dört atlı hana yaklaşmaktaydı. Zor hava koşullarında balta girmemiş ormanlardan geçerek geldikleri belliydi, üstleri başları, eşyaları ve atları toz ve kurumuş çamur içindeydi.

Dört kişiydiler ve yanlarında bir yedek at vardı. Ciri bu atı görünce bütün bedeninin yanmaya başladığını hissetti, oysa çok soğuk bir gündü. Ciri'nin kısrağıydı bu at, kendi başlığını ve eyerini taşıyordu hâlâ. Üzerindeki alınlığı ise Mistle'ın bir armağanıydı. Atlılar, Hotsporn'u öldüren ekibin bir parçasıydı.

Hanın önüne gelip durdular. İçlerinden önderleri olduğu anlaşılan biri yaklaştı ve samur kürkünden kalpağını çıkararak Bonhart'ı selamladı. Esmer tenliydi ve dudağının üstünde kömürle çizilmiş gibi duran bir bıyığı vardı. Adamın üst dudağının sürekli seğirdiği Ciri'nin dikkatinden kaçmamıştı. Bu tiki, adamın sürekli öfkeli görünmesine yol açıyordu. Belki de gerçekten öyleydi.

"Merhaba, Efendi Bonhart!"

"Merhaba, Efendi Imbra. Merhaba beyler." Bonhart, Ciri'nin zincirini kazıklardan birinde bulunan bir kancaya bağladı, hiç acelesi yoktu. "Karşınıza tuhaf bir biçimde çıktığım için kusura bakmayın ama geleceğinizi beklemiyordum. Uzun, çok uzun bir yol katettiniz… Geso'dan yolunuz Ebbing'e nasıl düştü böyle? Saygıdeğer baronumuz nasıllar? Sağlığı yerinde mi?"

"Keyfi yerinde," dedi yanık tenli adam umursamaz bir tavırla. "Ancak boş lakırdıyla harcanacak zamanımız yok. İşimiz acele."

Bonhart kemerini ve donunu yukarıya doğru çekiştirdi. "Ben zamanınızı kesinlikle boşa harcatmam."

"Sıçanlar'ın işini bitirdiğini duyduk."

"Doğrudur."

"Sayın barona verdiğin söz doğrultusunda," dedi yanık tenli adam avluda bulunan Ciri'yi görmüyormuş gibi yapmayı sürdürerek, "Falka'yı öldürmemişsin."

"Bu da doğru."

“Demek ki bize nasip olmayan şansı sen yakalamışsın.” Adam kısrağa baktı. “Tamam. Kızı alıp dönüyoruz. Rupert, Stavro, alın kızı.”

“Ağır ol bakalım, Imbra.” Bonhart elini havaya kaldırdı. “Kimseyi alıp gitmiyorsunuz. Nedeni ise çok basit: Vermiyorum! Fikrimi değiştirdim. Kız bende kalacak, kendim kullanacağım.”

Yanık tenli Imbra, eyerin üzerinde yana doğru eğildi, hafifçe öksürüp tükürdü, öyle ki balgamı neredeyse verandanın merdivenlerine vardı. “Sayın barona söz vermiştin!”

“Evet, vermiştim ama fikrimi değiştirdim.”

“Ne? Yanlış mı duyuyorum?”

“Nasıl duyduğun hiç umurumda değil, Imbra.”

“Şatoda üç gün boyunca hizmet aldın. Barona verdiğin sözün karşılığında üç gün boyunca hayvanca yiyip içtin. Mahzenin en değerli şarapları, kızarmış tavus kuşu, geyik kızartması, balıklı börekler, kremalı turnabalıkları kondu önüne. Üç gece boyunca krallar gibi kuştüyü yorganların içinde uyudun. Şimdi de fikrini değiştirdin, öyle mi? Öyle mi ha?”

Bonhart susuyor, canı sıkılmış ve umursamaz yüz ifadesini koruyordu.

Imbra, dudaklarının titremesini önlemek için dişlerini birbirine geçirdi. “Dişi sıçanı zorla elinden alabileceğimizi biliyor musun Bonhart?”

Bonhart’ın o ana kadar alaylı ve umursamaz olan ifadesi ansızın buz kesti. “Deneyin bakalım. Siz dört kişisiniz, ben tekim. Üstelik donlayım. Ancak sizin gibi boktan herifler için pantolon giymeme hiç gerek yok.”

Imbra yeniden tükürdü, dizginlere asıldı ve atını döndürdü. “Yuh Bonhart, ne oldu sana böyle! Her zaman ciddiyetinle ünlüydün, gerçek bir profesyoneldin, verdiğin sözü harfiyen yerine getirirdin. Şimdi ise verdiğin sözün bok kadar değeri olmadığı anlaşılıyor! İnsanlar kullandıkları sözcüklere göre değerlendirildikleri için, buna göre…”

“Madem sözcüklere geldik,” diye sözünü kesti Bonhart, buz gibi bir ifadeyle elini kemerinin tokasına koyarak, “dikkat et ağzından çok kaba bir sözcük kaçmasın. Ağzından çıkanları gırtlağına geri tıkmam canını acıtır…”

“Dört kişiye yetiyor cesaretin! Peki, cesaretin on dört kişiye de yeter mi? Çünkü seni temin ederim, Baron Casadei bu hakaretini cevapsız bırakmayacaktır!”

F Andrzej Sapkowski r I “Senin baronuna başlardım ama önümüzde yığınla insan, özellikle kadınlar ve çocuklar var. Bu yüzden şunu söylemekle yetiniyorum: On gün kadar Claremont’ta kalacağım. Hakkında ısrar eden, öcünü almak ya da Falka’yı elimden kapmak isteyen ’ olursa Claremont’a gelsin.”

“Ben geleceğim!”

“Orada bekleyeceğim. Şimdi kaybolun gözümden.”

İ “Ondan korkmuşlardı. Hem de dehşet derecesinde korkmuşlardı. Etrafa yaydıkları korkuyu hissedebiliyordum.”

Kelpi yüksek sesle kişneyip başını sağa sola attı.

“Dört kişiydiler ve tepeden tırnağa silahlıydılar. Bonhart tekti, üzerinde yamalı bir don ve lime lime olmuş kısa kollu bir gömlek vardı. Korkmaması… evet korkmaması gülünç olurdu.”

Vysogota sesini çıkarmadı, rüzgârdan yaşaran gözlerini kıstı. Pereplut bataklıklarına tepeden bakan bir sırtın üzerinde, yaşlı adamın Ciri’yi iki hafta önce bulduğu noktaya yakın bir yerdeydiler. Rüzgâr sazlıkları eğiyor, nehri taşırıyordu.

“Dört adamdan birinin eyerinde küçük bir tatar yayı asılıydı,” diye sözlerine devam etti Ciri, kısrağın su içmek için suya dalmasına göz yumarak. “Adamın eli yaya gider gibi oldu. Âdeta düşüncelerini okudum, duyduğu dehşeti hissettim. ‘Kirişi çekmeyi başarabilecek miyim? Atabilecek miyim? Ya isabet ettiremezsem.’ Tatar yayını ve ona doğru uzanan eli Bonhart da

görmüştü, o düşünceleri de duymuştu, bundan hiç kuşkum yoktu. Ayrıca şundan da kuşkum yoktu: O atlı, yayı geremeyecekti.”

Kelpi başını kaldırıp kişnemeye, dişlerindeki halkaları takırdatmaya başlamıştı.

“Kimin eline düştüğümü gitgide daha iyi kavrıyordum. Fakat adamın gerekçesini anlayamıyordum. Aralarında geçen konuşmaları duydum ve öncesinde Hotsporn’un söylediklerini anımsadım. Şu Baron Casadei beni canlı istiyordu, Bonhart da bunu yapacağına söz vermişti. Sonra da fikrini değiştirmişti.

Neden? Beni, daha çok para vermeye hazır birine mi teslim edecekti? Ya da gerçek kimliğimi bir şekilde öğrenmiş miydi? Yoksa niyeti beni Nilfgaardlılara mı vermekti?

Akşam olmadan o köyden ayrıldık. Bonhart, Kelpi’ye binmeme izin verdi. Lakin ellerim bağlıydı ve Bonhart boynuma geçirdiği tasmanın ucundaki zinciri elinden bırakmıyor, sımsıkı tutuyordu. Hem de sürekli. Bütün bir gece ve bütün bir gün neredeyse mola vermeden yol aldık. Yorgunluktan öleceğimi sanmıştım. Bonhart ise yorulmuşa benzemiyordu. İnsan değil o. İnsan kimliğine bürünmüş şeytanın ta kendisi.”

“Lütfen zabıt kâtibine akıl verilmesin ve ifadeye devam edilsin.”

“Neratin kapıyı yumrukladı. Kim olduğumuzu ve amacımızı kibarca açıkladı, yine aynı kibarlıkla bize kulak verilmesini rica etti. Bizi içeri aldılar. Kılıç ustasının atölyesi güzel bir binaydı, daha ziyade çam sırıklarından bir kaleydi, küçük kulesi meşeden yapılmıştı, iç duvarları karaçamla kaplıydı…”

“Mahkeme mimari ayrıntılarla ilgilenmiyor. Tanık asıl meselenin dışına çıkmasın. Öncesinde tutanağa geçmesi için kılıç ustasının adının tekrarlanmasını rica ediyorum.”

“Esterhazy, sayın mahkeme. Fanolu Esterhazy.”

Kılıç ustası Esterhazy, Boreas Mun’u uzun uzun süzdü ve kendisine sorulan sorunun yanıtını vermekte hiç acele etmedi.

“Bonhart buraya gelmiştir belki,” dedi sonra boynuna asılı kemik düdükle oynarken. “Belki de hiç gelmemiştir? Kim bilir? Burası, kılıç imal eden bir atölyedir, baylar. Kılıçlarla ilgili her sorunuzu hızla, akıcı bir dille ve enikonu yanıtlayacağız. Ancak konuklarımızla ve müşterilerimizle ilgili soruların yanıtlanması için bir neden göremiyorum.”

Kenna, kolunun içinden bir bez çıkarıp burnunu siliyormuş gibi yaptı.

“Bir neden bulunabilir,” dedi Neratin Ceka. “Siz bulabilirsiniz, Efendi Esterhazy. Ya da ben bulabilirim. Seçim sizin!” Neratin’in taşıdığı kadınsı ifadeye karşın yüzü sert, sesi tehdit doluydu.

Gelgeldim kılıç ustası düdükle oynamayı sürdürürken yüksek sesle soludu yalnızca. “Tehdit ve rüşvet arasında mı seçim yapayım? İstemiyorum. Her iki seçenek de üzerine tükürülmeyi hak ediyor.”

Boreas Mun hafifçe öksürdü. “Yalnızca küçük bir bilgi vermek çok şey midir? Sizinle uzun zamandır tanışıyoruz Efendi Esterhazy, ayrıca soruşturma başkanı Skellen’i de tanırsınız…”

“Tanırım,” diye söze atıldı demirci. “İyi tanırım. Bu isimle bağlantılı olan araştırmaları ve olayları da bilirim. Fakat burası Ebbing, kendi yönetimi ve özerkliği bulunan bir krallık. Bu yüzden size bilgi vermeyeceğim. Kendi yolunuza gidin. Rahatlamanız için size şunun sözünü verebilirim, bir ay ya da bir hafta sonra birisi sizi soracak olursa o da aynı şekilde hiçbir bilgi alamayacaktır.”

“Ama Efendi Esterhazy…”

“Daha mı açık konuşmamı istiyorsunuz? O zaman buyurun: Dışarı!”

Chloe Stitz öfkeyle tısladı, Fripp’in ve Vargas’ın elleri doğrudan kılıçlarının sapına gitti, Andres Vierny elini belinde asılı duran savaş baltasının üzerine koydu. Neratin Ceka kımıldamadı, yüzünde de hiçbir hareket yoktu. Gözünü kemik düdükten ayırmadığı, Kenna’nın dikkatinden kaçmamıştı.

İçeri girer girmez Boreas Mun onları uyarmıştı: düdüğün çalması, gizli bir yerde bekleyen nöbetçilere işaret demekti, adamların hepsi özel olarak seçilmiş eski tüfekti, kılıç ustasının atölyesinde “kalite kontrolü”nden sorumluydu.

Gelgelelim Neratin ve Boreas olacakları önceden sezip bir sonraki hamleyi planlamıştı. Yedekte bir kozları daha vardı.

Kenna Selborne, olayları hisseden kadın.

Kenna, demirciyi öncesinde incelemiş, onu içgüdülerle donatmış ve düşüncelerinin en gizli noktalarına kadar ilerlemişti. Şimdi ise hazırdı Kenna. Burnuna götürdüğü bezle, burnu kanamaya başlayabilirdi, sert ve zorbaca bir iradeyle adamın beyninin içine giriyordu. Esterhazy öğürmeye başladı, kıpkırmızı kesildi, arkasında oturduğu masaya iki eliyle sarıldı, sanki masa, üzerindeki faturalarla, mürekkep hokkasıyla ve aynı anda iki deniz tanrısıyla birden gönül eğlendiren Nereid perisi şeklindeki mektup ağırlığıyla birlikte havalanıp sıcak bölgelere doğru uçacaktı.

Sakin ol, diye emretti Kenna, bir şey yok, hiçbir şey de olmayacak. Canın, merak ettiğimiz konuları bize anlatmak istiyor, hepsi o kadar Neyi merak ettiğimizi biliyorsun ve sözcükler ağzın dan çıkmak için acele ediyor. O halde haydi. Başla. Göreceksin, sen konuşmaya başlar başlamaz başının içindeki çınlama bitecek, şakakların zonklamayacak, kulakların acımayacak. Yanağındaki kasılma da sona erecek.

“Bonhart,” dedi Esterhazy çatallı bir sesle, ağzım gereğinden sık açıp kapayarak, “dört gün önce, 12 Eylül’de buradaydı. - Yanında Faika diye seslendiği bir kız vardı. Geleceklerini tahmin etmiştim çünkü iki gün önce Bonhart’tan bir mektup almıştım…”

Adamın sol burun deliğinden ince bir kan aktı.

Konuş, diye emretti Kenna. Konuş. Her şeyi anlat. Nasıl rahatladığını göreceksin.

Kılıç ustası Esterhazy, meşe ağacından yapılmış masanın arkasından kalkmadan Ciri'yi merakla süzdü. Tuhaf figürlerden oluşan mektup ağırlığına kaleminin gövdesiyle vurduktan . sonra, "Mektubunda hazırlamamı istediğin kılıç bu kız içindi, değil mi Bonhart?" diye sordu. "O halde tahmin edelim bakalım. .. Gerçek ölçüler yazdıklarınla örtüşüyor mu, kontrol edelim. Boy, beş fit ve dokuz inç… Doğru. Ağırlık elli altı kilogram… Eh, biz elli altıdan azdır diye tahmin ederdik ama bu o kadar önemli değil. Beş numaralı eldivenlere uygun eller, diye yazmışsın… Küçük hanım, elinizi bir görebilir miyiz? Evet, bu da doğruymuş."

"Benim her şeyim doğrudur," dedi Bonhart kuru bir sesle.

"Ona uygun düzgün bir demir var mı elinde?"

"Benim şirketimde," dedi Esterhazy gururla, "düzgün olmayan demirler ne üretilir ne de müşteriye sunulur. Bele takıp gezinmek değil, savaşmak üzere bir kılıç istediğini anlıyorum. Aa, evet, bunu da yazmıştın. Merak etme, bu küçük hanıma uygun bir silah kolayca buluruz. Bu boya ve vücut ağırlığına en uygun olanlar otuz sekiz inçlik standart donanıma sahip kılıçlardır. Hafif vücut yapısı ve küçük eli için dokuz ince uzatılmış küçük bir sapa ve topuza ihtiyacı olacak. Elf taldagdsx ya da Zerrikanya kılıcı verebilirim, ya da Viroledan…"

"Malı göster, Esterhazy."

"Arkamızdan koşturan mı var? Eveeet… Evet, bakalım şimdi… Bana bak Bonhart! Yahu ne yapıyorsun? Kıza neden tasma takmışsın öyle?"

"Sen kendi sümüklü burnuna bak, Esterhazy! Ve de o burnu seni ilgilendirmeyen yerlere sokma yoksa sıkışıp kalır, görürsün!"

Boynunda asılı düdükle oynayan Esterhazy, kelle avcısını süzerken yüzünde korku ve saygı ifadesi yoktu, her ne kadar ona bakabilmek için boynunu oldukça geriye eğmek zorunda kalmış olsa da.

Bonhart bıyığını burup hafifçe öksürdü. "Ben," dedi alçalttığı ama hainliğini hâlâ koruyan bir ses tonuyla, "senin işlerine ve meselelerine karışmıyorum. Senden de aynısını beklememe şaşırıyor musun?"

“Bonhart,” dedi demirci gözünü bile kırpmadan, “evimi ve avlumu terk ettiğinde, kapımı çekip çıktığında, senin özel yaşamına, ihtiyaçlarının ve mesleğinin gizliliğine saygı gösteririm. Ve bunlara asla müdahale etmem, bundan hiç kuşkun olmasın. Ama benim mekânımda insan onurunun çiğnenmesine izin vermem. Ne demek istediğimi anladın mı? Bu kapının dışına çıktıktan sonra istersen bu kızı atlara sürüklet. Ancak benim sınırlarım dahilindeyken bu tasmayı çıkaracaksın. Hem de derhal.”

Bonhart hemen tasmayı tutup açtı ama bunu öylesine sert bir hareketle yaptı ki Ciri az kalsın dizlerinin üstüne düşecekti.

Esterhazy bu sert davranışı görmemiş gibi yaparak düdüğü elinden bıraktı. “Böyle daha iyi oldu. Gidelim.”

Kısa bir koridordan geçerek daha küçük bir avluya vardılar. Burası atölyenin arka kapısına bakıyordu ve karşısında bir meyve bahçesi vardı. Oyma kazıkların üzerinde yükselen bir sundurmanın altında uzun bir masa vardı, uşaklar üzerini az önce kılıçlarla donatmıştı. Esterhazy yaptığı bir işaretle, Bonhart’a ve Ciri’ye masaya yaklaşmaları için izin verilmesini istedi.

“Önerdiğim mallar bunlar, buyurun.”

Birlikte masanın önüne geldiler.

“Bunlar,” dedi Esterhazy yan yana dizili çok sayıda kılıcı göstererek, “benim üretimim, çoğu burada hazırlandı, çelik damgam olan nah görüyorsunuz. Fiyatları beş ile dokuz florin arasında değişiyor çünkü hepsi standart kılıç. Şuradakiler ise atölyemde son şeklini alıp monte edildi. Bunların büyük kısmı ithaldir. Nereden geldikleri çelik damgalarda yazılı. Mahakam kılıçları çapraz çekiç damgalıdır, Poviss’ten gelenlerin üzerinde bir taç ya da at başı vardır, Viroleda kılıçlarında güneş ve şirketin ünlü yazıtını görürsünüz. Fiyatlar on florinden başlar.”

“Nereye kadar çıkar?”

“Ürüne göre değişir. Bu güzel Viroleda kılıcını ele alalım örneğin.” Esterhazy masadan bir kılıç aldı, havaya kaldırdı, sonra elini ve kolunu

“Angelika” adında zor bir çalımla ustaca oynatıp bir eskrim gardına geçti. “Bunun fiyatı on beş. Eski bir eserdir, topuzu antikadır. Sipariş üzerine hazırlandığı anlaşılıyor zaten. Sapındaki desen, zamanında bir kadına ait olduğuna işaret ediyor.”

Kılıcı çevirdi, hedef aldı. “Bütün Viroleda kılıçlarının sapında olduğu gibi bir yazı taşır: ‘Kınından sebepsiz çıkmaz, şerefsizce yeniden girmez.’ Hah! Viroleda’da bu tür yazılar kılıçlara hâlâ işleniyor. Ama ülkenin her yerinde bu kılıçları serseriler ve budalalar kullanıyor. Ülkenin her yerinde şerefin değeri düştü çünkü günümüzde kimse bu malı istemiyor…”

“Çok konuşma, Esterhazy. Kılıcı kızın eline ver, denesin. Kızım, tut kılıcı.”

Ciri hafif kılıcı aldı ve kertenkele derisi kaplı sapın kendi ayasıyla güvenli bir biçimde bütünleştiğini ve kılıcın ağırlığının kolunu hız alıp vurmaya davet ettiğini hemen hissetti.

“Bu, uzun saplı bir kılıçtır,” diye bir anımsattı Esterhazy. Aslında gereksizdi. Ciri, topuzun üzerine üç parmağını yerleştirerek uzun saplı kılıçları da kolaylıkla kullanabilmekteydi.

Bonhart geriye doğru iki adım atıp avluya çıktı, kılıcını kınından çekip hızla havada savurdu. “Hadi!” diye bağırdı Ciri’ye. “Öldür beni! Eline kılıç ve de fırsat geçti. Şu an şansın var. Değerlendir. Çünkü sana kolay kolay ikinci bir şans vermeyeceğim.”

“Siz aklınızı mı oynattınız?”

“Kapa çeneni, Esterhazy.”

Ciri, bakışlarını yana çevirip omzunu kafa karıştırıcı bir edayla silkeleyerek Bonhart’ı yanıltmaya çalıştı, kılıcını keskin bir coup âroit’ie yıldırım gibi indirdi. Kılıç, bir çınlamayla siperin üstüne indi ancak Bonhart öylesine sağlam savuşturdu ki Ciri sendeledi. Geriye doğru sıçramak zorunda kaldı ve kalçasını üzerinde kılıçların bulunduğu masaya çarptı. Dengesini korumaya çalışırken farkında olmadan kılıcını indirmişti. Eğer Bonhart isteseydi onu o anda rahatlıkla öldürebilirdi.

“Siz hepiniz aklınızı mı oynattınız?” Esterhazy şimdi sesini yükseltmiş ve düdüğü yeniden eline almıştı. Uşaklar ve atölye çalışanları olanları şaşkınlık içinde izliyorlardı.

“Bırak elinden kılıcı.” Bonhart gözünü Ciri’den ayırmıyor, demirciye ise hiç aldırmıyordu. “Bırak elinden, dedim sana. Yoksa elini koparırım!”

Ciri kısa süreli bir duraksamadan sonra denileni yaptı.

Bonhart pis pis sırattı. “Senin kim olduğunu biliyorum, yılan. Ama bunu kendi ağzınla itiraf ettireceğim sana. Sözcüklerle ve hareketlerle! Kimliğini itiraf etmek zorunda bırakacağım seni. Sonra da geberteceğim.”

Esterhazy, sanki biri onu vurup yaralamış gibi sesler çıkardı.

“Bu kılıç,” diye sözlerini sürdürdü Bonhart, kızın yüzüne bakmaya tenezzül bile etmeden, “sana ağır geldi. Hareketlerin gebe sümüklüböcekler kadar ağırdı. Esterhazy! Kıza verdiğin kılıcın ağırlığı en az yüz gram fazlaydı.”

Kılıç ustasının rengi kül gibi olmuştu. Bakışları kız ile Bonhart arasında gidip geldi. Yüzü tuhaf bir biçimde değişmişti. Derken bir uşağa başıyla işaret etti ve alçak sesle bir emir verdi.

“Elimde seni memnun edecek bir mal var, Bonhart,” dedi sonra ağır ağır.

“Neden hemen göstermedin ki?” diye homurdandı kelle avcısı. “Birinci sınıf bir mal istediğimi yazmıştım sana. Daha iyi bir mal satın almaya gücümün yetmeyeceğini mi düşündün yoksa?”

“Gücünün neye yettiğini biliyorum,” dedi Esterhazy sözcüklerin üzerine basarak. “Üstelik bugün öğrenmedim bunu. Neden mi hemen göstermedim bu malı? Yanında kimi getireceğini bilemezdim ki… Boynuna tasma geçirip gelmişsin.

Kılıcın kimin için olacağını ve ne işe yarayacağını tahmin edemedim. Ama artık biliyorum.”

Uşak geri döndü ve ince uzun bir sandık getirdi.

“Gel kızım,” dedi Esterhazy alçak sesle. “Bak içine.” Ciri yaklaştı. Baktı ve yüksek sesle iç geçirdi.

Ciri kılıcı seri bir hareketle çekti. Şöminenin ateşi, bıçağın dalgalı kaynak çizgisini parıldatıp kızıl bir ışığa büründürdü. “İşte buydu,” dedi Ciri. “Tahmin etmişsindir zaten. İstersen eline alabilirsin. Ama dikkat et, jiletten keskindir. Sapının elinin içine âdeta yapıştığını hissediyor musun? Kuyruğunda zehirli dikeni olan yassı bir balığın derisinden yapılmış.”

“İğneli vatoz.”

“Olabilir. Bu balığın deri yüzeyinde minicik dişler var, sap bu yüzden elinden kaymıyor, hatta el terli olsa bile kaymıyor. Bıçağın üzerine ne işlenmiş bak.”

Vysogota öne doğru eğildi, gözlerini kısıp baktı.

“Bir Elf mandalası bu,” dedi bir süre sonra ve başını kaldırdı. “Blathan caerme der elfler buna, bir kader çelengi, meşeden, spiraea bitkisinden ve yabani hanımelinden yapılmış. Yıldırım çarpan bir kule kaos ve yıkımın sembolüdür… Kulenin tepesinde de…”

“Kırlangıç,” diye patladı Ciri. “Ziraeal. Benim adım.”

“Gerçekten hiç fena değil,” dedi sonra Bonhart. “Gnom işi, derhal seçiliyor. Yalnızca gnomlar böyle siyah demir kullanırdı. Bıçağı bilerken yalnızca gnomlar alev şeklini verirdi, yalnızca gnomlar kılıcın ağırlığını hafifletmek için bıçağa kesikler atardı…. Hadi, itiraf et, Esternazy. Taklit bu, değil mi?”

“Hayır,” diye karşı çıktı demirci. Orijinal mal. Gerçek bir gnomgwyhyf’. Şu gördüğün topuz en az iki yüz yaşında.

Çerçeve çok daha yeni tabii ama ona da taklit denemez. Tir Tochair’deki gnomlara sipariş üzerine yaptırdım. Eski yöntemlere ve örneklere göre.”

“Lanet olsun. Buna gücüm belki de gerçekten yetmez. Bu kılıca ne istiyorsun?”

Esterhazy bir süre konuşmadı. Yüz ifadesindeki anlamı çözmek olanaksızdı. “Para istemiyorum, Bonhart,” dedi sonunda alçak sesle. “Armağanım olsun. Olması gerekenin gerçekleşebilmesi için.”

“Teşekkür ederim,” dedi Bonhart şaşkınlığını gizlemeden. “Teşekkür ederim, Esterhazy. Krallara layık bir armağan, gerçekten krallara layık… Kabul ediyorum, elbette ediyorum ve de sana borçlu kalıyorum.”

“Kalmıyorsun. Kılıcı sana değil kıza veriyorum. Tasmalı kız, gel buraya. Kılıcın üzerine işlenmiş işaretlere bak. Anlamadığın yüzünden belli oluyor. Fakat ben sana anlatacağım. Bak. Yazgının öngördüğü çizgi eğri ama şu kuleye çıkıyor. Çöküşe, mevcut değerlerin ve düzenin yok oluşuna. Kulenin tepesinde ne var görüyor musun? Bir kırlangıç. Umudun simgesi. Bu kılıcı al. Olması gereken gerçekleşsin.”

Ciri elini usulca uzattı ve kenarları ayna gibi parlayan kılıcın siyah bıçağı üzerinde gezdirdi.

“Al eline,” dedi Esterhazy ağır ağır ve Ciri’ye iri iri açtığı gözlerle baktı. “Al. Eline al, kızım. Al…”

“Olmaz!” diye bağırdı Bonhart ansızın, kendini onların arasına attı, Ciri’yi omuzlarından yakaladığı gibi yana doğru itti. “Çekil!”

Ciri dizlerinin üzerine düştü; avuç içleri avludaki çakıl taşlarından acımıştı.

Bonhart sandığı vurarak kapattı. “Henüz değil!” diye homurdandı. “Bugün değil! Zamanı gelmedi henüz.”

“Besbelli,” dedi Esterhazy, Bonhart’ın gözlerinin içine bakarak. “Besbelli ki zamanı henüz gelmemiş. Üzüldüm.”

“Kılıç ustasının düşüncelerini okumak pek işe yaramamıştı, sayın hâkim. Oraya 16 Eylül’de, dolunaydan üç gün önce gitmiştik. Fano’dan Rocayne’e dönerken bir grup atlı, Ola Harsheim ve yedi adamı, arkadan bize yetiştiler. Efendi Ola, tam gaz diğer ekibin arkasından koşulmasını emretti. Çünkü bir gün öncesinde, 15 Eylül’de Claremont’ta bir katliam gerçekleşmişti. Bu

olayı sanırım anlatmam gerekmez, sayın mahkemenin Claremont katliamı hakkında bilgisi vardır mutlaka…”

“Lütfen mahkemenin bildikleriyle uğraşmadan tanıklık edin.”

“Bonhart bizden bir gün önce gelmişti. Falka’yı 15 Eylül’de Claremont’a götürmüştü…

“Claremont,” diye tekrarladı Vysogota. “Bu kasabayı bilirim. Nereye götürdü seni?”

“Pazar yerinde bulunan büyük bir binaya. Girişinde sütunlar ve kemerler vardı. Zengin birinin evi olduğu hemen anlaşılıyordu…”

Odaların duvarları ağır goblenlerle ve ihtişamlı duvar halılarıyla kaplıydı; halıların üzerinde inancı, av ve köy hayatını yansıtan ama çıplak kadınların eksik olmadığı sahneler dikkat çekiyordu. Kakma pirinç süslemeler mobilyaları ışıl ışıl parlatmıştı; yerdeki halılara basan, bileklerine kadar içine gömülüyordu. Ciri, ayrıntıları incelemeye zaman bulamadı çünkü Bonhart tasmanın zincirini çekiştiriyor ve hızlı adımlarla yürüyordu.

“Merhaba Houvenaghel.”

Pencereden içeri giren gökkuşağı ışığında, ev sahnelerinin betimlendiği duvar halısının önünde oldukça yapılı bir adam duruyordu, altın yaldızlı uzun bir ceketin üzerine işlemeli, içi kürklü bir kaftan giymişti. Hayatının baharında genç bir adam olmasına karşın keldi, yanaklarıysa bulldog köpeklerininki gibi sarkıktı.

“Merhaba Leo,” dedi. “Sana da merhaba küçük hanım…” “Küçük hanım falan yok.” Bonhart kızın tasmasını ve elinde tuttuğu zinciri gösterdi. “Ona selam verilmesi gerekmiyor.”

“Kibarlık parayla değil.”

“Zamanını harcama.” Bonhart zinciri çekiştirdi, yaklaştı, şişman adamın göbeğine lafı dolandırmadan bir şaplak attı. “Daha da şişmanlamışsın,”

dedi. “Yani Houvenaghel, yolu kapattığın zaman etrafından dolaşmaktansa üstünden atlamak daha kolay olur.”

“Lüks hayat işte,” dedi Houvenaghel neşeyle ve yanakları titreyerek. “Hoş geldin Leo, hoş geldin. Bugün sevinmek için nedenlerim var, ne iyi ettin de geldin. İşler ummadığım kadar iyi gidiyor, içimden tahtaya vurmak geliyor çünkü kasam dolup taşıyor! İlk aklıma gelen örneği vermek isterim; daha bugün Nilfgaardlı bir yedeksubay, kendisi cepheye malzeme sevkiyatıyla görevli bir levazım subayıdır, bana altı bin adet savaş yayı gönderdi, bunları on misli fiyata avcılara, kaçak avcılara, haydutlara, elflere ve özgürlük savaşçılarına satacağım. Ayrıca buralı bir markiden uygun fiyata bir şato satın aldım…”

“Yahu şatoyu ne yapacaksın sen?”

“Yaşadığım yerin temsil gücü olmalı. İşlerime dönersem: Birini sana borçluyum. Bütün umudumu kestiğim bir borçlu ödeme yaptı, hem de az önce. Paraları verirken elleri titriyordu. Adam seni görmüş ve içinden demiş ki…”

“İçinden ne dediğini biliyorum. Mektubumu aldın değil mi?”

Houvenaghel, ağzını şapırdatarak Ciri’yi tepeden tırnağa dikkatle süzdü. “Mektupta vaat ettiğin eğlenceyi bu iri gözlü karaca yavrusu temin edecek, öyle mi?” dedi sonra. “Windsor Imbra kentin önüne kadar dayanmış diye geldi kulağıma.

Yanında da boğaz kesmekte usta birkaç babayiğit getirmiş. Bu yaşlı kurtlardan bazıları saldırıyı görmüş…”

“Benim malım seni düş kırıklığına uğrattı mı hiç?”

“Hayır, hiç olmadı. Ama senden uzun zamandır da bir şey edinmedim.”

“Eskisi kadar çok çalışmıyorum. İşi gücü tamamen bırakmayı bile düşünüyorum.”

“Bunun için seni geçindirecek bir paranın olması gerekir.

Aklıma bir olasılık geliyor… Dinlemek ister misin?” t “Başka işim olmadığına göre.” Bonhart, ayağıyla bir koltuk çekti ve Ciri’yi oturmaya zorladı.

“Kuzeye gitmeyi hiç düşünmedin mi? Cintra’ya, yamaçlara uzanmayı ya da Yaruga’yı geçmeyi? Oraya gidip fethedilmiş bölgelere yerleşmek isteyenlere imparatorluğun dört dönüm arazi verdiğini biliyor musun? On yıl süreyle de vergiden muaf tuttuğunu?”

“Ben,” dedi kelle avcısı sakin bir tavırla, “çiftçilik yapmaya uygun biri değilim. Toprağı eşip hayvan yetiştirmeyi beceremem. Fazla hassasım. Bok ve solucan görünce kusasım geliyor.”

“Tıpkı benim gibi.” Houvenaghel yanaklarını salladı.

, “Tarım alanında tek katlanabildiğim şey gizlice içki üretmektir.

Gerisi bana iğrenç geliyor. Tarımın, ekonominin ve refahın temeli olduğu söylenir. Fakat gübre kokan bir şeyin benim refahımı belirlemesini yakışıksız ve alçaltıcı buluyorum. Bu konuda birkaç adım attım. Tarla sürmek ve üzerinde hayvan yetiştirmek zorunda değilsin. Toprağa sahip olmak yeterlidir. Yeterince toprağın varsa doğru düzgün kira gelirin de olur. İnan bana, bu işten rahatça geçinebilirsin. Evet, bu konuda biraz hazırlık yaptım, kuzeye yolculukla ilgili sorumun sebebi de bu zaten. Bonhart orada sana göre bir işim var. Sürekli, geliri yüksek ve seni fazla yormayacak bir iş. Hele hassas bir insana pek uygun bir iş çünkü bokla, solucanla hiçbir ilgisi yok elbette.”

“Dinlemeye hazırım. Hiçbir söz vermiyorum elbette.”

“İmparatorun oraya yerleşenlere vermeyi garanti ettiği toprak hisselerinden biraz girişimci bir ruh ve az bir başlangıç sermayesiyle epeyce arazi edinmek mümkün.”

“Anlıyorum.” Avcı, bıyığını dişlerinin arasına aldı. “Nereye varmak istediğini anlıyorum. Refahın için ne gibi adımlar attığını anladım. Zor tarafları yok mu sence?”

“Var tabii. İki sıkıntı var. Birincisi, sözüm ona oraya yerleşecekmiş gibi kuzeye gidip görevlilerden hisselerini alacak insanlar bulmak gerekecek. Kâğıt üzerinde kendileri ama gerçekte benim için teslim alacaklar toprakları. Bu konuyla ben ilgileneceğim. Senin işin ikinci sıkıntı.”

“Seni dinliyorum.”

“Toprağı alıp bana vermekten vazgeçen göçmenler çıkabilir. Sözleşmeyi ve aldıkları parayı unutabilirler. Dolandırıcılığın, adiliğin ve itoğluitliğin insanoğlunun doğasına ne derin işlediğine inanamazsın.”

“İnanırım.”

“Yani ahlaksızları, ahlaksızlığın işe yaramadığına ikna etmek gerekecek. Ahlaksızlığın cezasız kalmadığına… Sen bu konuyla ilgileneceksin.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Çünkü gerçekten de hoş. Ben deneyimliyim, böyle bir iş çevirdim daha önce. Ebbing imparatorluğa resmen dâhil edildiğinde de toprak hisseleri dağıtılmıştı. Sonraları, kentlerin imparatorluğa dâhil edildiği yasa çıktığında da yaşanmıştı bunlar. İşte şu güzel Claremont kasabasının toprakları üzerime kayıtlıdır, yani kasaba benimdir. Bu bölge tamamen bana ait. Boz rengi dumanlarla kaplı ufka kadar olduğu gibi benimdir her yer. Tam on sekiz bin akre. Ama çiftçi değil imparatorluk ölçülerine göre. Yetmiş üç bin dönüm yapıyor.”

“Ah yasasız ülkenin çöküşü yakındır,” diye alaycı sesle bir alıntı yaptı Bonhart. “Herkesin çalıp çırptığı bir imparatorluk çökmelidir. Çünkü zaafı çıkarcılık ve bencilliktir.”

“O dediklerin gücü ve kuvvetidir.” Houvenaghel yanaklarını salladı. Sen girişimcilik ruhunu hırsızlıkla karıştırıyorsun, Bonhart.”

“Sıklıkla yaparım hem de,” dedi kelle avcısı istifini bozmadan.

“Ortaklığa var mısın?”

“Kuzeyin topraklarını paylaşmaya çok erken kalkışmıyor muyuz sence? Her ihtimale karşı, Nilfgaard bu savaşı kazanana kadar beklesek daha iyi olmaz mı?”

“Her ihtimale karşı mı? Dalga geçme! Savaşın sonucu önceden belli. Savaşlar parayla kazanılır. O da imparatorlukta var, kuzeylilerde yok.”

“Para konusuna gelmişken…”

“O konu halloldu.” Houvenaghel masanın üzerinde duran evrakları karıştırdı. “Al, yüz florinlik banka senedi. Bu da, Gesolu Vernhagenlerden haydutların kafaları karşılığında alacağım paradan feragat ettiğine dair sözleşme. İmzala. Teşekkür ederim. Gösterinin gelirlerinden alacağın pay var ama hesap henüz kapanmadı, kasaya para giriyor hâlâ. İlgi büyük, Leo. Gerçekten büyük. Benim kasabanın sakinleri can sıkıntısından ve üzüntüden kırılıyor.” Bir an durup Ciri’ye baktı. “Bu kişiyle ilgili yanılmamış olmanı içtenlikle diliyorum. Bizi epeyce eğlendireceği konusunda umarım yanılmıyorsundur… Ortak kazançlarımız doğrultusunda iş birliğine hazırdır umarım…” “Onun beş kuruş kazanması söz konusu değil. Biliyor bunu.”

Houvenaghel alnını buruşturdu, hiddetlenmişti şimdi. “Bunu biliyor olması çok fena, lanet olsun! Bilmemesi gerekirdi! Ne oluyor sana, Leo? Ya bizi eğlendirmek istemez de haince döneklik yaparsa? Ne olacak o zaman?”

Bonhart’ın yüz ifadesi değişmedi. “O zaman,” dedi, “arenada senin bulldogları üzerine salarız. Anımsadığım kadarıyla hiç döneklik yapmadan daima eğlendirmişti onlar.”

Ciri uzun süre susup deforme olmuş yanağını ovaladı.

“Artık anlamaya başlamıştım,” dedi bir süre sonra. “Bana ne yapmayı planladıklarını artık anlamaya başlamıştım. İlk fırsatta kaçmayı kafaya koydum… Risk almaya hazırdım. Ama bana hiç fırsat bırakmıyorlardı. Başımda sıkı bir nöbet tutuyorlardı.”

Vysogota sesini çıkarmadı.

“Beni alt kata sürüklediler. Şişko Houvenaghel’in konukları bekliyordu orada. Her biri kendine özgüydü! Bu dünyada neden bu kadar çok tuhaf hayvan yaşar, Vysogota? “

“Çoğalıyorlar. Doğal seçilim.”

Adamlardan ilki kısa boylu, tıknazdı, insandan çok “buçukluk”a benziyordu, hatta buçukluk gibi şık, güzel sade ve pastel tonlarında giyinmişti. Diğer adam ise yaşı ilerlemiş olsa da asker duruşu ve kıyafeti içindeydi, belinde kılıcı vardı, siyah ceketinin omzunda yarasa kanatlı bir ejderhayı simgeleyen gümüşten bir figür parıldıyordu. Kadın sarışın ve ince yapılıydı, ince dudaklı ve hafif kanca burunluydu. Fıstık rengi elbisesinin dekoltesi oldukça derindi. Bu kesinlikle iyi bir seçim değildi. Çünkü dekoltenin, kalın bir pudra tabakasıyla kapatılmış, kâğıt gibi kurumuş buruşuk bir tenden başka göstereceği bir şey yoktu.

“Muhterem Markiz de Nementh-Uyvar,” diye kadını tanıttı Houvenaghel. “Majesteleri Nilfgaard İmparatorunun yedek süvari sınıfından Süvari Yüzbaşı Declan Ros aep Maelchlad. Claremont Belediye Başkanı Pennycuick. Bu da Leo Bonhart, akrabam ve uzun yıllardan beri silah arkadaşım.”

Bonhart hafifçe eğildi.

“Bizi bugün eğlendirecek küçük dişi haydut bu demek,” dedi zayıf markiz ve solgun mavi gözlerini Ciri’ye dikti. Sesi boğuktu, kısıktı ve titriyordu. “Pek güzel sayılmaz bence. Yine de vücudu fena değil… Gayet hoş … küçük bir beden.”

Ciri sağa sola harket etmeye çalıştı, kendisine doğru uzanan eli itti, öfkeden kül gibi oldu ve yılan gibi tısladı.

“Lütfen dokunmayın,” dedi Bonhart buz gibi bir sesle. “Yiyecek vermeyin. Kızdırmayın. Sorumluluk kabul etmiyorum.”

“Küçük bir beden,” dedi markiz dudaklarını yalayarak ve Bonhart’ı dikkate almadan, “gerekirse yatağa bağlanır ve ’ ulaşılması daha kolay olur. Fiyatını bizim için indirir misiniz, Bay Bonhart. Markim ve ben bu tür küçük

bedenleri seviyoruz ama buradaki çoban kızlarına ve köylü çocuklarına el attığımızda Bay Houvenaghel bize sitem ediyor. Bu arada marki artık küçük çocukları yakalayamıyor. Hızlı koşamıyor çünkü apış arasında frengi çıbanı ve siğil illeti var…”

“Yeter, yeter Mathilda,” dedi Houvenaghel gülümseyerek, , Bonhart’ın yüzündeki tiksinti ifadesini görmüştü. “Tiyatroya gideceğiz. Sayın belediye başkanımıza az önce haber verilmiş, Windsor Imbra, Baron Casadei’in bir grup uşağıyla birlikte f kente giriş yapmış. Gitme zamanımız geldi.”

Bonhart cebinden küçük bir şişe çıkardı, önündeki sehpanın mermerini koluyla sildi, üzerine şişeden bir miktar fisstech döktü. Ciri’yi zincirinden kendine doğru çekti.

“Nasıl kullanılacağını biliyorsun, değil mi?”

Ciri dişlerini birbirine geçirdi.

“Burnundan içine çek ya da bir parmağını tükürüğünle ıslat ve tozu diş etlerine yedir.”

“Hayır!”

Bonhart başını bile çevirmedi. “Kendin yapacaksın,” dedi alçak sesle, “ya da ben yaparım, öyle bir yaparım ki buradakiler eğlencenin dibine vurur. Küçük fare, senin yalnızca ağzının ve burnunun içi mukozayla kaplı değil ki! Başka komik yerlerinde de var. Uşakları çağırırım, seni soydururum, ellerini sımsıkı tuttururum ve bu komik yerleri kullanmalarını sağlarım.”

Markiz de Nementh-Uyvar pis bir kahkaha atıp Ciri’nin titreyen eliyle uyuşturucuyu almasını izledi.

“Komik yerler,” deyip dudaklarını yaladı sonra. “İlginç bir fikir. Bir gün denemek gerekir bence! Hey, ufaklık, dikkatli ol, canımfîsstech’i yerlere dökme! Bana da bırak biraz!”

Uyuşturucu, Sıçanlar’ın yanında denediği maddelerden çok daha güçlüydü. Maddeyi aldıktan birkaç saniye sonra Ciri müthiş bir coşkuya kapıldı,

siluetlerin konturları keskinleşti, ışıklar ve renkler gözlerine battı, kokular burnunu tahriş etti, sesler dayanılmaz perdelere ulaştı ve çevresinde ne varsa gerçekliğini yitirdi, düş görüyormuşçasına bulanık bir hale büründü. Merdivenler, ağır bir biçimde toz kokan goblenler ve duvar halıları, Markiz Nementh-Uyvar'ın boğuk kahkahaları… Bir avlu, yüzüne bir anda düşen yağmur damlaları, boynunda hâlâ taşıdığı tasmanın kasılması… Tahtadan kuleli devasa bir yapı ve ön cephede itici ve zevksiz bir resim… Resim, bir canavarı dişlerinin arasına almış köpekleri betimliyordu - canavarsa bir ejderha, griffon ya da bir wyvern idi belki. Binanın önünde toplanmış bir kalabalık vardı. İçlerinden biri bağırıyor, el kol hareketleri yapıyordu.

"İğrenç bu! Eski bir tapınağı böylesine imansız, insanlık dışı ve iğrenç bir olay için kötüye kullanmak iğrenç ve günahtır Efendi Houvenaghel! Hayvanların da duyguları vardır, Bay Houvenhaghel! Onların da onuru var! Ayaktakımını eğlendirmek ve kâr sağlamak amacıyla onları birbirlerinin üzerine salmak ağır bir suçtur!"

"Sakin olun, azizim! Ve de özel girişimciliğe burnunuzu sokmayın! Ayrıca hayvanları burada birbirlerinin üzerine saldığımız falan yok. Hem de bir tekini bile! Hepsi insan!"

"Öyleyse beni bağışlayın."

Binanın içi tıklım tıklım doluydu, yan yana dizilen banklar bir anfî tiyatro oluşturmuştu. Merkezinde toprağın kazılmasıyla oluşmuş yaklaşık on metre çapında bir çukur bulunuyordu. Çukurun duvarları kaba kalaslarla desteklenmişti, çevresi parmaklıklarla sarılıydı. Yükselen kötü kokular ve gürültü dayanılmayacak kadar yoğundu. Ciri, tasmanın yine sarsıldığını hissetti, biri koltuk altlarından tuttu, biri de arkasından bir tekme savurdu. Kız kendini bir anda kalasların tuttuğu çukurun dibinde, sıkıştırılmış kumların üzerinde buldu.

Arenada.

İlk anda yaşadığı uyuşturucunun başlangıç etkisi geçmişti, fisstech şimdi ruh durumunu yükseltmiş, duyularını keskinleştirmişti. Ciri ellerini kulaklarına bastırdı. Amfiteatr banklarında oturan kalabalık coşmuştu, bağırıp çağırıyor, ıslık çalıyordu, gürültü korkunçtu. Sağ el bileğine ve alt

koluna dolanmış derinin sıktığını fark etti Ciri. Fakat bunun ne zaman takıldığını anımsamıyordu.

Tanıdık o boğuk sesi duydu, fıstık yeşili sıska markizi, Nilfgaardlı süvari yüzbaşıyı, pastel renkli belediye başkanını, arenanın en yüksek noktasına kurulmuş locada oturan Houvenaghel ve Bonhart'ı gördü. Birisi madenî gonga vurunca yeniden kulaklarını kapadı.

"Bakın güzel halkım! Bugün arenaya ne kurt ne goblin ne endriaj getirdik. Bugün size Sıçanlar çetesinden katil Falka'yı sunuyoruz! Bahisleri girişteki kasamız kabul ediyor! Sakın pintilik etmeyin, millet! Kısa süreliğine yemek içmek yasaktır, yasağa uymayan cezalandırılacaktır!"

Çığlıklar eşliğinde büyük bir alkış koptu. Uyuşturucu etkisini gösteriyordu artık. Ciri heyecandan tir tir titriyordu, duyuları her şeyi, her ayrıntıyı kaydediyordu. Houvenaghel'in kulakları tırmalayan kahkahasını, boğuk sesli markizi, Bonhart'ın soğuk ve kalın sesini, hayvanları savunmuş olan papazın çığlığını, kadınların ciyaklamalarını ve çocuk ağlamalarını duydu. Arenayı çevreleyen kazıklara sıçramış koyu kırmızı , kurumuş kan lekelerini gördü, içinde bulunduğu çukurdan yayılan iğrenç kokuyu algıladı. Parmaklıkların çevresinde toplanmış, hayvan gibi bakan terli yüzleri gördü.

Ani bir hareket oldu, sesler yükseldi, küfürler duyuldu. Silahlı adamlar kalabalığı yardılar ama önünde gerillalardan oluşan silahlı nöbetçilerin beklediği duvarı görünce durdular. Ciri, bu adamlardan birini daha önce görmüştü, adamın koyu tenini ve gerginlikten seğiren dudağının üstünde kömürle çizilmiş gibi duran ince siyah bıyığını anımsadı.

"Efendi Windsor Imbra sanırım?" diye sordu Houvenaghel.

"Geso'dan değil mi? Muhterem Baron Casadei'in başyaveri?

Hoş geldiniz, yabancı konuklarımız hoş gelmiş! Yerinize buyurun lütfen, gösterimiz birazdan başlıyor. Ancak girişte ödeme yapmayı lütfen unutmayın!"

"Buraya eğlenmek için gelmedim, Efendi Houvenaghel!

Görevli geldim! Neden söz ettiğimi Bonhart iyi bilir!”

“Gerçekten mi? Leo? Sayın başyaverin neden söz ettiğini biliyor musun?”

“Şaka yapmayı bırakın! On beş kişi geldik! Falka’yı gö- türmeye! Ya hemen verirsiniz ya da başınız ağrır!”

“Neden kızdığını anlamadım Imbra.” Houvenaghel kaşlarını çattı. “Ancak şunu hatırlatmak isterim ki burası Geso j değil ve baronunuzun toprakları hiç değil. Patırtı çıkarırsanız ya da küstahlaşırsanız kırbaçla kovalarız sizi buradan.”

“Kızmayın, Efendi Houvenaghel!” diye yumuşadı Windsor Imbra. “Ancak adalet bizden yana! Burada bulunan Bonhart, Falka’yı Baron Casadei’e vaat etmiş. Söz vermiş. Bakalım bu sorumluluktan nasıl kurtulacak!”

“Leo?” Houvenaghel yanaklarını salladı. “Bu adamın neden söz ettiğinden haberin var mı?”

“Haberim var ve onu haklı buluyorum.” Bonhart ayağa kalktı, umursamaz bir el hareketi yaptı. “Karşı koymayacağım ve hiçbir hak iddia etmeyeceğim. Kız burada, yerini herkes görebiliyor. İsteyen gidip alsın oradan.”

Windsor Imbra afallayarak baktı, dudağı şiddetle seğirdi. “Nasıl yani?”

“Kız,” diye tekrarladı Bonhart, Houvenaghel’e göz kırparak, “gidip onu arenadan alanındır. Ölü ya da canlı, fark etmez.”

“Nasıl yani?”

“Lanet olsun, sabrım taşıyor artık!” Bonhart ustalıklı bir numarayla öfkelenmiş gibi yaptı. “Nasıl, nasıl, nasılmış! Papağan mübarek! Nasıl mı? Nasıl istersen öyle! Canın istiyorsa, kızın önüne kurtlara atar gibi zehirli et at! Ama yer mi yemez mi kestiremiyorum. Aptal birine benzemiyor, ne dersin? Hayır, Imbra. Kızı isteyen zahmete de katlanacak. Şu arenanın ortasında! Falka’yı istiyorsun, öyle mi? Al, o halde!”

“Şu Falka’yı, yayın balığının ağzına olta ucundaki kurbağayı uzatır gibi sunuyorsun bana,” diye homurdandı Windsor Imbra. “Sana güvenmiyorum, Bonhart. Bu yemin içinde demirden bir kanca kokusu alıyorum!”

“Koku alma yeteneğini kutlarım!” Bonhart ayağa kalktı, Fano’dan aldığı kılıcını bankın altından çıkardı, kınından çekti ve arenaya fırlattı. Bunu öylesine ustalıklı bir hareketle yaptı ki kılıç, Ciri’ye iki adım uzaklıkta kumun içine dik olarak saplandı. “Sözünü ettiğin demir kanca bu. Apaçık ortada, gizli falan değil. Çünkü bu karının gözümde beş paralık değeri yok; isteyen alabilir. Becerebilirse tabii.”

Markiz Nementh-Uyvar sinirli bir kahkaha patlattı. “Becerebilirse tabii!” diye tekrarladı kısık sesiyle. “Çünkü küçük bedenin bir kılıcı var şimdi. Bravo Efendi Bonhart. Çünkü küçük bedenin bu kopukların önüne savunmasız bir halde yem diye atılmasını düşünmek bile bana itici gelmişti.”

“Efendi Houvenaghel.” Windsor Imbra, sıska asilzadenin yüzüne bile bakmadan elini beline koydu. “Bu gösteri sizin yönetiminizde gerçekleşiyor çünkü tiyatro sizin. O halde kimin kurallarına göre oynayacağımızı söyleyin, sizin mi yoksa Efendi Bonhart’ın mı?”

“Tiyatronun kurallarına göre,” dedi Houvenaghel ve kükrer gibi öyle bir kahkaha attı ki göbeği ve bulldog yanakları titredi. “Doğrudur, tiyatro gerçi bana ait ama müşteri kraldır, öder ve talep eder! Kuralları müşteri koyar! Biz tacirlerse bu kurallara uymak zorundayız: Müşteri ne isterse onu alır.”

“Müşteri mi? Şu insanlar mı yani?” Imbra kolunu uzatıp tıklım tıklım dolu olan bankları gösterdi. “Bu insanların hepsi bir gösteri izlemek için gelip para ödediler, öyle mi?”

“İş iştir,” dedi Houvenaghel. “Talep doğarsa neden satmayalım? İnsanlar kurt dövüşü için para ödüyorsa? Endriaj ve karıncayiyen dövüşü için. Köpekler, bir fıçı içine konmuş porsuğun ya da bir wyvern’in üzerine salındığında para ödüyorsa? Ne şaşırıp duruyorsun öyle Imbra? İnsanların ekmek ve su gibi gündelik oyunlara ve gösterilere ihtiyacı var, hatta onlardan daha da fazla. Bu insanların çoğu buraya gelebilmek için dişinden,

tırnağından tasarruf etti. Gözlerinin nasıl parladığına baksana! Gösterinin başlamasını sabırsızlıkla bekliyorlar.”

“Bu yüzden,” diye ekledi Bonhart pis pis sırıtarak, “olaya sportif bir hava katmak gerekir. Köpekler onu fıçının içinden çekip çıkarmadan önce porsuk ısırabilir, o zaman sportif bir hava doğar. Şu kızın kılıcı var örneğin. Bunda da bir spor havası var. Ne dersiniz? Haksız mıyım?”

Halk, büyük bir coşkuyla bağıra çağıra Bonhart’ın tamamen haklı olduğunu doğruladı.

“Bu durum Baron Casadei’in hiç hoşuna gitmeyecek Efendi Houvenaghel,” dedi Windsor Imbra ağır ağır, “söylemedi demeyin, hiç hoşuna gitmeyecek. Onunla takışmaya değer mi, gerçekten bilemiyorum.”

“İş iştir,” diye tekrarladı Houvenaghel, yanaklarını titreterek. “Baron Casadei iyi bilir bunu, benden düşük faizle dünyanın parasını aldı, daha çok borç istemek için bana gelirse, takışma falan kalmaz aramızda. Yabancı bir baron benim özel ve kişisel girişimciliğime karışamaz. Burada bahisler oynandı, insanlar giriş ücretleri ödedi. Arenanın ortasındaki şu kumun üstüne kan dökülmek zorunda.”

“Zorunda mı?” diye haykırdı Windsor Imbra. “Zorunda morunda değil! Zorunda diye bir şey olmadığını size göstermeyi çok isterdim! Ben atıma atlayıp kendi yoluma gidiyorum, arkama dönüp bile bakmayacağım. Kendi kanınızı sızdırın oraya! Ayaktakımının eğlencesi için harcanma düşüncesi bile midemi bulandırdı!”

“Gitsin!” Kalabalıktan, neredeyse gözlerine kadar kıllarla kaplı, at derisinden tunik giymiş biri doğrulmuştu ansızın. “Midesi bulanmışsa, gitsin. Sıçanlar’ın işini bitiren ödül alacak denmişti. Ben hazırım, arenaya girebilirim.”

“Asla olmaz!” diye Imbra’nın adamlarından biri bağırdı birdenbire. Pek uzun boylu sayılmazdı ama kaslı ve yapılı bir adamdı. Keçe gibi sık saçları örgülüydü. “Önce biz geldik! Öyle değil mi çocuklar?”

“Öyle tabii, önce biz geldik!” diye ona destek oldu sivri bıyıklı zayıf biri. “Önce biz geldik! Sen de öyle pek onurluymuşsun gibi davranma Windsor! Ayaktakımı izliyormuş, ne var bunda? Faika, arenanın ortasında, onu almak için elimizi uzatmamız yeterli. O güruh gözünü açıp izlesin, bize ne!”

“Bir şeyi daha yerine getirmiş oluruz üstelik!” diye kükredi, kırmızı tunik giymiş başka biri. “Madem spor yapılıyor, bari tam olsun, öyle değil mi Efendi Houvenaghel? Madem gösteri yapılıyor, tam olsun! Bir ödülden söz edilmişti!”

Houvenhaghel ağzını yayarak sırıtırken başıyla onay verdi, tabii yanakları da gururla ve azametle titredi.

“Peki, bahisler ne durumda?” diye sordu sivri bıyıklı.

“Şimdilik,” diye yanıtladı tacir, “mücadelenin sonucu üzerine bahse girilmiyor! Durum şimdilik bire üç, yani üçünüzden birinin arenaya girmeye cesaret edip edemeyeceği üzerine bahis yapılıyor.”

“Hah!” diye kükredi at derisinden tunikli adam. “Ben ediyorum! Hazırım!”

“Yaylan bakayım,” diye kükredi saç örgülü. “Önce biz geldik ve ilk sıra bizim. Haydi, ne bekliyoruz!”

“Kızın yanına kaçar kişi çıkabiliriz?” diye sordu kırmızı tunikli kemerini düzelterek. “Yoksa teker teker mi?”

Pastel giyimli belediye başkanı hiç beklenmedik bir anda, “Sizi orospu çocukları!” diye bağırdı; çıkardığı öküz gibi ses de beden yapısıyla uyumlu değildi. “Bir kızın karşısına onar onar mı çıkmaya niyetlisiniz yoksa? Belki de atlarınızla ya da savaş arabalarıyla! Silah deposundan bir atış rampası ödünç alın isterseniz, bir kayanın tepesinden atış yaparsınız kıza! Ha?”

“Tamam, tamam,” diye araya girdi Bonhart, Houvenaghel’le hızlıca istişare ettikten sonra. “Spor olacak ama eğlendirmeli r de. İkişer ikişer çıkabilirsiniz. Çift olarak, yani.”

“Ancak ödül ikiye katlanmayacak,” diye uyardı Houvenaghel. “İki kişiyseniz ödülü bölüşeceksiniz.”

“Neden çift? Neden iki kişi?” Saç örgülü hızlı bir hareketle pelerinini omzundan fırlattı. “Çocuklar utanmıyor musunuz? Karşınızdaki bir kız çocuğu yalnızca! Ayıp! Çekilin! Ben gidiyorum ve gebertiyorum onu. Ne var ki bunda!”

“Falka’yı canlı istiyorum!” diye itiraz etti Windsor Imbra. “Çarpışmalarınızın ve düellolarınızın canı cehenneme! Bonhart’ın gösterisine katılmıyorum ben, kızı istiyorum! Canlı! İkiniz çıkacaksınız, sen ve Stavro. Kızı alıp geleceksiniz.”

“Böyle sıska birine iki kişi birden saldırmak bana göre uygunsuzluktur,” dedi sivri bıyıklı Stavro.

“Baron bu uygunsuzluğu yirmi florinle güzelleştirecektir. Elbette kızı canlı görürse.”

“Baron pinti demek ki!” Houvenaghel kahkahasını atarken göbeği ve bulldog yanakları titredi. “Spordan da zerre kadar anlamıyor. Anlayanları ödüllendirmeyi ise hiç bilmiyor! Bense sporu destekliyorum ve de ödülü yükseltiyorum. Bu arenaya tek başına girene ve ayakları üzerinde terk edene buracıkta, , bu keseden yirmi değil, otuz florin ödeyeceğim.”

“Daha ne bekliyoruz o halde?” diye bağırdı Stavro. “İlk ben çıkıyorum!”

“Yavaş,” diye yine gök gürler gibi kükredi kısa boylu belediye başkanı. “Kızın sırtında ince bir keten var yalnızca! O halde sen de o deri zırhı çıkaracaksın asker. Spor böyle olur!”

“Canınız cehenneme!” Stavro demir çerçeveli zırhı üzerinden attı, gömleğini başından çıkararak soyundu, omuzları ve şebekler gibi ince tüyü olan göğsü açıkta kaldı. “Baylar, sizin de lanet olası sporunuzun da canı cehenneme! Çırılçıplak çıkıyorum ben de! Ha! Pantolonumu da çıkarmamı ister misiniz?”

“Donunu da çıkar!” dedi çatlak sesiyle Markiz de Nementh-Uyvar edepsizce. “O zaman çenenin dışında da erkek olup olmadığın ortaya çıkar!”

Kemerine kadar çıplak olan Stavro yoğun alkışlar eşliğinde silahını çekti, gözünü bir an bile Ciri’den ayırmadan bir bacağını bariyer kalasının üzerine attı. Ciri, kuma saplı kılıcına doğru tek bir adım bile atmıyordu. Stavro duraksadı.

“Yapma,” dedi Ciri kısık sesle. “Beni zorlama… Kendime dokundur tmam. “

“Kusura bakma, küçük kız.” Stavros bariyeri aştı. “Seninle bir zorum yok. Ama iş iştir…”

Sözünü bitiremedi çünkü Ciri onun yanında bitmişti bile. Elinde kırlangıç vardı, gnom kılıcına beyninde bu adı vermişti. Ciri en basit, en çocuksu hamleyi kullanarak “üç adımcık” adlı çalımı yaptı ama Stavro bu tuzağa hemen düştü. Geriye doğru bir adım atıp kılıcını havaya kaldırdı ve kızın eline düşmüştü artık. Arenanın önündeki kalaslara sırtını vermişti şimdi ve kırlangıç burnunun ucundan yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı.

“Bu küçük numaraya,” dedi Bonhart markize, kalabalığın çığlıklarını ve “Bravo!” haykırışlarını bastırmak için bağırarak, “‘üç adımcık, çalım ve üçlü hamle’ denir. Basit bir numaradır, kızdan daha bitirim bir numara beklemiştim. Elbette kız isteseydi herif çoktan öbür dünyayı boylamıştı, itiraf etmeliyim.”

“Öldür! Öldür onu!” diye bağırdı seyirciler. Bu arada Houvenaghel ve belediye başkanı başparmaklarını aşağıya doğru çevirmişti. Stavro’nun yüzünden kan çekildi, yanaklarındaki çirkin sivilceler ve çiçek bozuğu belirginleşti.

“Sana, beni zorlama demiştim,” diye tısladı Ciri. “Seni öldürmek istemiyorum! Ama bana dokunulmasına da izin vermem. Geldiğin yere dön.”

Ciri geri çekildi, döndü, kılıcını indirdi ve locaya doğru baktı. “Benimle oynuyor musunuz?” dedi donuk bir sesle. “Beni mücadeleye mi zorlamak istiyorsunuz? Öldürmeye mi? Zorlamayın beni. Dövüşmeyeceğim!”

“Duydun mu, Imbra?” Bonhart’ın sessizlikte çınlayan sesinde alay vardı. “Doğrudan kâr işte! Sıfır risk! Kız dövüşmeyecek! Onu arenadan alıp Baron Casadei’e götürebilirsiniz, gönlünce eğlenir adam. Hiçbir tehlikeye atılmadan alabilirsiniz kızı! Hemen, çıplak ellerinizle!”

Windsor Imbra yere tükürdü. Sırtı hâlâ kalaslara sıkışmış olan Stavro, güçlükle soluyor ama kılıcını sımsıkı elinde tutuyordu.

Bonhart gülümsedi. “Lakin Imbra, her şeye bahse girerim ki bunu başaramayacaksınız.”

Stavro yüksek sesle soludu. Kızın sırtı ona dönük olduğu için dikkati de dağınıkmış hissini veriyordu. Stavro öfke, utanç ve kinle böğürdü. Dayanamayıp saldırdı. Hızla ve sinsice.

Kızın karşı hamle yaptığını seyirci fark edememişti. Tek görebildikleri, Stavro’nun Falka’nın üzerine atlarken balet gibi havaya sıçradığı ama baletlere hiç yaraşmayan bir tarzda kafa üstü kuma çakıldığı ve kanının kumların üzerine boşaldığı oldu.

“İçgüdüler kazanıyor!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Bonhart. “Refleksler çalışıyor! Ne diyorsun, Houvenaghel? Sana söylemiştim, değil mi? Göreceksin bak, bulldoglara gerek kalmayacak!”

“Nasıl güzel ve kârlı bir oyun.” Houvenaghel keyiften gözlerini kısmıştı.

Stavro titreyen kollarını uzattı, başını sağa sola attı, bir an bağırdı, hırıltılar çıkardı, kan tükürdü ve başı yeniden kumun üzerine düştü.

“Zorlamayın beni!” diye bağırdı Ciri, sesinde gerçekten dehşet bir tını vardı. “İstemiyorum! Anlıyor musunuz? İstemiyorum!”

“Bu kadın cehennemden geliyor!” Kırmızı tunikli, ustaca bir sıçrayışla bariyerleri atladı, Ciri’nin diğer taraftan arenaya atlayan saç örgülüyü fark

etmemesi için arenanın çevresini hızla dolaştı. Saç örgülünün arkasından at derisi tunikli de soluğu arenada almıştı.

“Sportmenliğe aykırı bir oyun bu!” diye bağırdı, temiz gösteri yanlısı, buçukluk boyundaki belediye başkanı Pennycuick ve onunla birlikte seyirciler de haykırmaya başladı. “Bir kişiye karşı üç kişi! Sportmenliğe aykırı, adaletsiz oyun!”

Bonhart gülümsedi. Markiz dudaklarını yaladı ve bacak- j larını sağa sola daha hızlı oynatmaya başladı.

Üçlünün planı basitti: Geriye doğru çekilen kızı kalaslara sıkıştıracaklar, iki kişi hareket etmesini engelleyecek üçüncü de vurup öldürecekti. Tabii ki plan tutmadı. Hem de çok basit bir nedenden: Kız geriye doğru çekilmeyip saldırdı.

Dansı andıran bir hareketle tek ayak üzerinde dönerek aralarından kayıp geçti, üstelik bunu kuma neredeyse hiç değmeden akarcasına yaptı. Saç örgülüyü yanından geçerken tam da vurması gereken yerden, şahdamarından vurup hakladı. Darbe öylesine hafifti ki kız ritminden bile çıkmadı; aksi yöndeki dönüşe zarifçe ve hızla geçtiği için saç örgülünün boğazından sicim gibi fışkıran kandan üzerine tek bir damla sıçramadı. Arkasında biten kırmızı tunikli onu ensesinden vurmak istedi, gelgelelim hain darbesi, Ciri’nin şimşek hızıyla arkasına savurduğu kılıcıyla buluştu. Ciri yaylanarak döndü, iki eliyle birden vurdu ve yaptığı keskin bir kalça hareketiyle bu darbenin daha güçlü inmesini sağladı. Koyu renkli cüce kılıcı tıraş bıçağı kadar keskindi, adamın karnını cızırtılar çıkararak yardı. Kırmızı tunikli dehşet dolu, kulakları tırmalayan bir çığlık attı, kumun üzerine iki büklüm devrildi. At derisi yanlarına doğru sıçradı, kılıcını kızın gırtlağına saplamaya çalıştı, gelgelelim kız bir dönüşle darbeyi savuşturdu, su gibi akarak yönünü değiştirdi ve kılıcının orta kısmıyla adamın yüzüne indirip gözlerini, burnunu, ağzını ve çenesini ortadan ikiye ayırdı.

Seyirci çığlıklar atıyor, ıslık çalıyor tepiniyor, heyecandan ağlıyordu. Markiz de Nementh-Uyvar ellerini birbirine bastırdığı baldırlarının arasına sokmuş, ıslak dudaklarını yalıyor, boğuk ve heyecanlı sesiyle kahkahalar atıyordu. Nilfgaardlı süvari yüzbaşının rengi kül gibi olmuştu. Bir kadın, elinden kaçıp kurtulmaya çalışan çocuğunu sımsıkı tutmuştu. En ön sırada

oturan kır saçlı adam başını dizlerinin arasına almış, hortum gibi kusuyordu.

At derisi, ellerini yüzüne bastırmış hıçkırıyordu, parmaklarının arasından sümük ve tükürükle karışmış kanlar taşıyordu. Kırmızılı, yerde kıvranıp domuzlar gibi bağırıyordu. Saç örgülü, üzerine devrildiği, kalbi attıkça içinden fışkıran kanlardan yapış yapış olmuş kalasları tırmalamayı bırakmıştı artık.

“İmdaaaat!” diye böğürdü kırmızılı, kamını içinden taşmış bağırsaklarını iki eliyle bastırarak. “Arkadaşlaaaar! İmdaaaat!”

“Pii… Buuu… biii…” At derilinin ağzından burnundan kanlar boşalıyordu.

Kalabalık, “Öldür! Öldür!” diye tempo tutuyor, tepiniyordu. Kusan yaşlı adamı tekmeleyerek banktan yere itmişlerdi.

Tantananın ortasında Bonhart’ın, “Her şeyine bahse girerim ki,” diye kükreyen alaylı sesi duyuldu, “arenaya girmeye artık kimseler cesaret edemeyecektir. Her şeyine, Imbra!”

“öldür!” çığlıklar, tepinmeler, alkışlar… “Öldür!”

“Küçük hanım,” diye bağırdı Imbra ve adamlarını el işaretiyle yanına çağırdı. “Yaralıları almamıza izin ver! Arenaya girip çıkaralım onları oradan, yoksa kan kaybından ölecekler! İnsan ol, küçük hanım!”

“İnsan,” diye tekrarladı Ciri, içindeki adrenalinin kaynamaya başladığını hissederken. Öğrendiği gibi sık sık nefes vererek kendine gelmeye çalıştı. “İçire girin ve götürün onları,” dedi. “Ama silahsız gelin. Sizler de insan olun. Hiç değilse bu seferlik.”

“Hayır!” diye haykırdı zıvanadan çıkmış kalabalık, “öldür! öldür!”

“Alçak hayvanlar sizi!” Ciri esnek bir hareketle döndü, gözlerini tribünlerde ve banklarda gezdirdi. “Değersiz domuzlar sizi! Hergeleler! Uyuz orospu çocukları! Kan mı istiyorsunuz? Gelin buraya, inin aşağıya, tadına, kokusuna bakın! Kurumadan yalayın! Hayvanlar! Vampirler!”

Markiz inledi, titremeye başladı, gözlerini kaydırdı ve elini bacaklarının arasından çekmeden hafifçe Bonhart'a yaslandı.

Bonhart kaşlarını çattı ve sağduyulu davranmayı aklının ucundan geçirmeden kadını itti. Kalabalık uğultular çıkarıyordu şimdi. Birisi arenaya ısıtılmış bir sosis, bir başkası bot attı, biri de Ciri'nin üzerine salatalık fırlattı. Ciri de salatalığı kılıcıyla ortadan ikiye yardı, bunun üzerine kalabalıktan daha büyük çığlıklar koptu.

Windsor Imbra ve adamları, kırmızılıyı ve at derisini yerden kaldırdılar. Dokundukları sırada kırmızılı böğürmeye başladı, at derisi ise baygındı. Saç örgülüde ve Stavro'da yaşam belirtisi kalmamıştı artık. Ciri, arena mümkün kıldığı ölçüde hepsinden uzakta bir yere geriye çekilmişti. Zaten Imbra'nın adamları da ondan uzak durmaya çalışıyorlardı.

Windsor Imbra kımıldamadan duruyordu. Ciri'yi indirdiği göz kapaklarının altından süzüyordu, eli ise arenaya girerken verdiği söze karşın belinden çıkarmadığı kılıcının topuzundaydı.

"Hayır," diye uyardı onu Ciri, dudaklarını neredeyse oynatmadan. "Beni zorlama. Lütfen."

Imbra'nın rengi attı. Kalabalık çığlıklar atıyor, tepiniyor, böğürüyordu.

"Dinleme kızı!" Bonhart yine gürültüye rağmen bağırıp sesini duyurdu. "Çek kılıcını! Yoksa ödlek olduğunu ve donuna sıçtığını bütün dünya öğrenecek! Windsor Imbra'nın kuyruğunu kıstırıp yeni yetme bir kızdan kaçtığını Alba'dan Yaruga'ya kadar herkes duyacak!"

Imbra'nın kılıcı kınından bir inç kadar dışarı çıktı.

"Hayır," dedi Ciri.

Kılıç kınına girdi yeniden.

"Ödlek!" diye bağırdı biri kalabalığın içinden. "Kancık!

Pısırık!"

Imbra yüzünde taş gibi bir ifadeyle arenanın kenarına döndü. Arkadaşlarının uzattığı eller onu tutmadan başını arkaya çevirdi.

“Seni nelerin beklediğini sanırım biliyorsundur, küçük kız,” diye fısıldadı. “Leo Bonhart’ın kim olduğunu sanırım biliyorsundur. Nelere muktedir olduğunu biliyorsundur. Nelerin onu azdırdığını da. Seni arenaların ortasına atacaklar. Şunlara benzeyen domuzları ve itleri eğlendirmek için can alacaksın. Daha da beterleri olacak. Öldürmenden artık zevk alamaz olduklarında, uyguladığın şiddet Bonhart’a artık sıkıcı geldiğinde, o zaman o seni öldürecek. Arenaya baş edemeyeceğin / kadar çok adam yollayacak. Ya da üzerine köpekleri salacak.

Köpekler seni parçalayacak, ayaktakımı da kan kokusu alıp alkış tutturacak. Leş gibi kumun üzerinde geberip gideceksin. Bugün işini bitirdiklerin gibi… İşte o zaman sözlerimi anımsayacaksın.”

Tuhaftı, Imbra’nın yakasındaki armayı Ciri ancak şimdi görmüştü.

Siyah bir alanın ortasında tekboynuz.

Bir tekboynuz.

Ciri başını önüne eğdi. Kılıcının bıçağına baktı.

Bir anda sesler kesildi. ;

“Ey ulu güneş adına,” diye ansızın bağırdı, o ana kadar ağzını açmayan Nilfgaard Yedek Süvari Yüzbaşı Declan ros aep Maelchlad. “Hayır. Sakın yapma, küçük kız. Ne tuv’en que’ss, lunedl”

Ciri, Kırlangıç’ı elinde ağır ağır çevirdi, topuzunu kuma doğru bastırdı. Çömeldi. Kılıcı sağ eliyle tutup sol eliyle kılıcın ucunu göğüs kemiğinin altına doğru itti. Bıçak giysisini anında kesip tenine batmaya başladı.

Sakın ağlamaya başlama, diye düşündü Ciri, kılıcı kendine doğru bastırmayı sürdürürken. Sakın ağlama, ağlamanı gerektirecek hiçbir şey yok. Güçlü bir hareket, sonrasında her şey sona erecek…

“Başaramayacaksın!” Mutlak sessizlikte Bonhart’ın sesi yankılandı. “Başaramayacaksın, Witcher kız. Sana Kaer Morhen’de öldürmeyi öğrettiler, sen de makine gibi öldürüyorsun. İçinden geliyor. Ama kendini öldürebilmek karakter, güç, kararlılık ve cesaret gerektirir. Sana bunu öğretemediler işte.”

“Gördüğün gibi haklıydı,” diyebildi Ciri güçlükle. “Başaramadım.”

Vysogota sesini çıkarmadı. Elinde kunduz postu vardı. Hiç hareket etmiyordu. Epeydir hem de. Kızı dinlerken elindeki postu unutmuş gibiydi.

“Beceremedim. Cesaret edemedim. Ama bedelini ödedim. Her ödleğin ödediği gibi. Acıyla, utançla ödedim, iğrenç bir biçimde boyun eğerek ödedim. Kendimden deli gibi tiksinerek…”

Vysogota sesini çıkarmadı.

Eğer o gece yosunlarla kaplı, samandan çatısı çökmüş kulübeye biri usulca yaklaşıp panjurların aralığından içeriye bakmış olsa, zayıf ışıkla aydınlatılmış odada ocağın başında oturan kır sakallı bir ihtiyar ile kül sarısı saçlı bir kız çocuğu görürdü. İkisinin de bakışlarını korlaşmış kömürlere dikip sustuklarını fark ederdi.

Ancak kimse göremezdi bunları. Yosunlarla kaplı, samandan çatısı çökmüş kulübe, sislerin arasında, kimsenin girmeye cesaret edemediği Pereplut bölgesindeki sonsuzluk hissi veren sazlıkların arasında yer alıyordu.

İnsan kanı dökenin kanı da insan eliyle dökülsün.

Genesis 9,6

Yaşayanların çoğu ölümü hak eder. Kimi ölüler ise yaşamayı hak eder. Onlara verebilir misin bunu? Ölüm kararlarında aceleci olma. Çünkü en bilgeler bile bütün niyetleri sezemez.

John Ronald Reuel Tolkien

Darağacından akan kanı adalet diye tanımlayabilmek gerçekten büyük bir kibir ve körlük gerektirir.

Corvolu Vysogota

Bölüm 5

“Bir Witcher’in benim bölgemde işi ne?” diye tekrarladı J-jRiedbrune Valisi Fulko Artevelde. Sonu gelmeyen suskunluğun sabrını taşırdığı her halinden belliydi. “Nereden gelir bu Witcher? Nereye gitmek ister? Ne amaçla?”

Geralt, valinin derin yara izleriyle kaplı yüzüne bakarken, iyi niyetle yaptığım işlerin sonu geldi demek, diye içinden geçirdi. Kaba saba, boktan heriflere acıyıp asil Witcher olmaya kalkışırsan sonun budur işte. Lüks hanlarda geceleme tutkusu böyle son bulur, bu hanlarda en az bir casus bekler çünkü. Çenesi düşük bir şair bozuntusuyla yollara düşmenin sonucu budur. Şimdi hücre benzeri penceresiz bir odada, sorgu için yere sabitlenmiş sert bir sandalyenin üzerinde oturuyorum, sandalyenin arkalığında ise buraya oturan herkesin fark edeceği mandallar ve deri kayışlar bulunuyor. Ellerimi ve boynumu bağlamak için. Şimdilik kullanılmıyorlar ama varlar.

Lanet olsun, bu sıkıntılı durumu nasıl aşacağım şimdi?

Nehir bölgesinin arıcılarıyla birlikte yaptıkları yolculuğun beşinci gününde sonunda balta girmemiş ormanlardan çıkmış, yağmuru emmiş fundalıklarla kaplı bölgeye girmişlerdi. Yağış dinmişti; rüzgâr, havanın buharını ve nem

yüklü sis tabakasını dağıtmıştı; güneş, bulutların arasından çıkmaya uğraşıyordu. Karlarla kaplı tepeler güneş ışığında yanıp sönüyordu.

Henüz kısa bir zaman öncesine kadar Yaruga Nehri bir dönüm noktası, bir sınırdı onlar için, bu sınırın aşılması yolculuğun ciddi ve bir sonraki etabıydı. Oysa şimdi bir bariyere, uzaklaşmaktan başka seçeneklerinin bulunmadığı bir yere doğru ilerlediklerinin iyice bilincindeydiler. Herkes hissediyordu bunu, en çok da Geralt. Başka türlü olamazdı çünkü karşılarında sabahtan akşama kadar güneyde yükselen devasa, uçları sivri, karlarla ve buzlarla kaplı, yollarını kapatan dağ silsilesi duruyordu. Ameli Dağları… Onun arkasında ise, misericord kılıcının ucu gibi keskin girinti çıkıntılarıyla Şeytan Dağı Gorgo yükseliyordu. Ekip konuşmuyor, bu konuyu tartışmıyordu ama herkesin ne düşündüğünü Geralt hissediyordu. Ameli Dağlarına ve Gorgo'ya baktıkça, güneye doğru ilerlemeyi sürdürmenin çılgınlık olduğunu o da kabul ediyordu.

Neyse ki güneye doğru devam etmeleri gerekmediği kısa süre sonra anlaşıldı.

Haberi onlara ormanda yaşayan, kabarık dağınık saçlı arıcı getirmişti, onun yüzünden son beş gün boyunca bir göçmen grubunun silahlı refakatçileri rolünü oynamışlardı. Yanlarında, kısrağın yanına sokulmuş yaban domuzu gibi durduğu hamadryad'\ar m babası ve kocası olan, druidlerin yamaçlara göçtükleri yalanını uyduran adamdı bu.

Olay, Riedbrune kasabasına varışlarının ertesi günü yaşandı. Riedbrune, karınca yuvası gibi bir yerdi, nehir bölgesi arıcılarının ve tuzakçılarının buluşma noktasıydı. Ekibin, refakat ettikleri arıcılarla vedalaştıkları günün ertesiydi; arıcıların Witcher'a artık ihtiyacı kalmamıştı, Geralt da bu yüzden onların biriyle bile karşılaşacağını ummuyordu. Şaşkınlığı bu yüzden çok büyük olmuştu.

Arıcı söze, Geralt'a defalarca teşekkür etmekle başladı ve bir kese içinde para uzattı, Witcher ücretiydi bu. Witcher keseyi alırken Regis'in ve Cahir'in alaycı bakışlarını üzerinde hissetti çünkü yol boyunca onlara insanların değer bilmezliğinden defalarca yakınmış, diğerkâmlığın ne denli anlamsız, hatta aptalca olduğundan dem vurmuştu.

Derken heyecanlı arıcı yeni haberi bağırarak duyurdu: “Druidler, Sayın Witcher, Loc Monduirn Gölü kıyısındaki meşe ormanlarının içindeler, bu göl ise batı yönünde otuz beş mil uzaklıktadır.”

Arıcı bu haberi, Riedbrune’daki bal ve balmumu pazarında bir akrabasından duymuştu, akrabası da elmas avcısı bir ahbabından öğrenmişti. Arıcı, druidlerle ilgili haberi alır almaz, aktarmak için koştura koştura gelmişti. Şimdi, yalanı tesadüfen doğru çıkan her yalancı gibi mutluluktan ve gururdan ve de adam yerine konmaktan gözleri ışıl ışıldı.

Geralt’ın zaten baştan beri niyeti, bir an önce Loc Monduim’e gitmekti ama yol arkadaşları bu fikre şiddetle karşı çıktılar. Regis ve Cahir arıcılardan gelen parayla, her şeyin ticaretinin yapıldığı bu kasabada teçhizat ve yiyecek içecek takviyesi yapmaları gerektiğini savundular. Milva bu görüşe bir ekleme yaparak ok da alınmasını anımsattı çünkü ondan sürekli yaban hayvanı avlaması isteniyordu, yonttuğu çubukları ok olarak kullanmaya asla yanaşmayacaktı. Dandelion ise, hiç değilse bir gece bir handa konaklayıp bir yatakta uyumak, yatmadan önce de yıkanmak ve bira içerek bir güzel sarhoş olmak istiyordu.

Hepsi bir ağızdan, druidlerin nasılsa kaçmayacağını belirtti.

“Bütünüyle bir rastlantı olsa da,” diye ekledi vampir Regis tuhaf bir gülümsemeyle, “ekibimiz tamamen doğru yolda bulunuyor ve bütünüyle doğru bir hedefi amaçlıyor. Buna göre druidlerle karşılaşacak olmamız apaçık ortada, yani kaderimiz. Bir iki günlük gecikmenin önemi yok. Ama acele konusuna gelince, zamanın korkunç bir biçimde daraldığı hissi genelde bir alarm sinyalidir, aslında yavaşlamanın, sakin kafayla düşünüp hareket etmenin önemini hatırlatır.”

Geralt karşı koymadı ve kendini kapatmadı. Vampirin felsefesiyle ilgili fikir de beyan etmedi, oysa geceleri onu uykularından eden kâbuslar acele etmesi için uyarıyordu.

Ama şu var ki uyandığında gördüğü bu düşlerin içeriğini anımsamıyordu.

Eylül’ün 17’siydi, dolunay vardı. Sonbahar gündönümüne altı gün kalmıştı. r Witcher ve şaire, arıcının bir akrabası kılavuzluk ediyordu, genç, kurnaz

ve küstah biriydi, tipik bir kaldırım mühendisiydi, sefalet içinde doğup büyümüş bıçkın bir çocuktu. Kasabanın gürültüsü, kalabalığı, pisliği ve kokusu içinde kendisini yaylada kristal berraklığındaki suyun içinde yüzen alabalık gibi hissediyordu âdeta. Birini bu itici kasabada gezdiriyor olmaktan keyif aldığı yüzünden okunuyordu. Kimsenin ona bir şey sormaması gerçeğine aldırmadan coşkuyla anlatıyor, anlatıyordu. Kuzeye ilerleyen Nilfgaardlı göçmenlerin imparatorun vaat ettiği dörder dönümlük topraklara kavuşabilmeleri için Riedbrune önemli bir etaptı. Bu insanlar ayrıca on yıl vergiden muaf olacaktı. Riedbrune, Ameli Dağları'nı Theodula Geçidi boyunca yaran Dol Newi vadisinin ağzında yer alıyordu. Theodula Geçidi ise yamaçları ve nehir bölgesini uzun zamandır Nilfgaard boyunduruğu altında bulunan Mag Turga, Geso, Metinna ve Maecht'le bağlıyordu. Riedbrune, göçmenlerin kendilerinden, karılarından ve arabalarında getirdikleri eşyalardan daha fazlasına hâlâ güvenebilecekleri son kasabaydı. İşte bu yüzden göçmenlerin büyük bir kısmı kasaba surları önünde uzunca süre kamp kuruyor, Yaruga'yı aşmadan orada soluklanıyordu. "Bu insanların çoğu da kasabaya yerleşiyor," diye vatanperver bir sefilin gururuyla ekledi çocuk çünkü kasaba kültür demekti, gübre kokan büyükbaş köyü değildi.

Bu arada Riedbrune'da ağır bir koku hâkimdi, kokuların arasında gübre kokusu da vardı.

Geralt oraya yıllar önce gitmişti ama kasaba tanınmaz durumdaydı. Çok şey değişmişti. Siyah zırhlar kuşanıp, siyah pelerinler giymiş, omuzlarında gümüş amblemler taşıyan süvari erlerinin sayısı eskiden bu kadar çok değildi. Eskiden kulağa her yerde Nilfgaard dili çalınmazdı. Eskiden kasabanın hemen dibinde taş ocağı yoktu; üstü başı kir pas ve kan içinde, bir deri bir kemik kalmış insanlar karalar giyinmiş nöbetçilerin elinden sırtlarına kırbaç darbeleri yiyerek kaya parçalarını kırıp dört köşeli taşlar ve kaldırım taşları yapmazdı.

Delikanlının anlattığına göre, burada çok sayıda Nilfgaard askeri konuşlandırılmıştı ama kalıcı değillerdi, vatanperverlerin peşine düşen "Özgür Yamaçlar" adlı örgütün molalarını ve yolculuğunu desteklemek için oradaydılar. Eski ahşap barikat yerine, büyük bir kale inşa edildikten sonra da güçlü bir Nilfgaard birliği gelecekti oraya. Kale, taş ocağında kırılan

taşlardan inşa edilecekti. Taşları kıranlar savaş esirleriydi. Lirya'dan, Aedirn'den, son zamanlarda da Sodden'den, Brugge'den, Angren'den geliyorlardı. Bir de Temerya'dan. Riedbrune'da dört yüz esir çalıştırılıyordu. Belhaven çevresindeki kömür ve maden ocaklarında beş yüzü aşkın çalışan vardı, bini aşkın kişi de Theodula Geçidi'ne köprüler ve düz bir yol inşa ediyordu.

Geralt'ın zamanında da kasabanın pazar yerinde bir darağacı bulunuyordu ama oldukça mütevazıydı. Üzerinde itici çağrışımlar yapacak fazlaca düzenek bulunmuyordu, ayrıca idam sehpası, kazıklar, çatallar ve direkler mide bulunduran kokmuş cesetlerle de süslenmemişti.

"Bu işlere, bir süre önce askerî valiliğe atanan Efendi Fulko Artevelde bakıyor," diye anlattı sokak çocuğu, darağacına ve onun süsleyen insan parçalarına bakarak. Ardından, "Efendi Fulko yine birini cellada teslim etmiş," diye devam etti. "Efendi Fulko'nun hiç şakası yoktur. Sert bir adamdır."

Sokak çocuğunun ahbabı olan elmas avcısına meyhanede rastladılar. Geralt adamdan hiç hoşlanmadı. Yüzü kireç gibiydi, yarı sarhoş yarı ayık bir haldeydi, günler ve geceler boyu aralıksız içki içen kişilere özgü bir tavrı vardı, hayal görüyormuş gibi bakıyordu. Witcher'in cesareti bir anda kırıldı. Druidlerle ilgili heyecan verici haberlerin kaynağı sıradan bir hayal görme durumu olabilirdi.

Gelgelelim akşamdan kalma elmas avcısının sorulara verdiği yanıtlar bilinçli ve mantıklıydı. Dandelion'ın, elmas avcısına benzemediği yönündeki savını, "Tek bir elmas bile bulabilsem benzerdim," diyerek espriyle geçiştirdi. Druidlerin Monduirn Gölü kıyısındaki yerleşim yerlerini, süslemelere ve şişirilmiş yalanlara gerek duymadan somut ve eksiksiz biçimde tarif etti. Kendine, yolcuların druidlerin yanında ne aradıklarını sorma hakkı tanıdı, sonra küçümseyici bir sessizliğin artından druidlerin meşe ormanlarına girmenin mutlak ölüm olacağı uyarısında bulundu çünkü druidlerin davetsiz misafirleri yakalamak, onları söğüt dallarından yapılmış kafese kapatmak ve dualar, şarkılar ve kurbanlarının yardım çığlıkları eşliğinde canlı canlı yakmak gibi bir alışkanlığı vardı. Anlaşılan şuydu ki anlamsız rivayet ve karanlık batıl inanç, druidlerle birlikte yaşıyor ve canlılığını bir an olsun yitirmiyordu.

Aralarındaki konuşma, siyahlar giyinmiş, omuzlarında güneş amblemi taşıyan silahlı dokuz askerin gelmesiyle bölündü.

“Siz,” diye sordu, askerlere emir yağdıran çavuş, meşe değneğini baldırına vurarak, “Witcher Geralt mısınız?”

“Evet,” dedi Geralt kısa bir duraklamanın ardından, “benim.”

“O halde bizi izleyin.”

“Bunu yapacağımı da nereden çıkardınız? Tutuklandım mır Asker onu sonsuzmuş gibi gelen bir an boyunca süzdü, bakışlarında küçümseyen bir ifade vardı. Bu küstahlığı sekiz kişilik ekibine güvenerek yaptığı ortadaydı.

“Hayır,” dedi asker sonunda, “tutuklanmadınız. Tutuklanmanıza dair bir emir bulunmuyor. Böyle bir emir olsaydı, size sorumu farklı yönlendirirdim efendim. Çok farklı.”

Geralt, kılıç kemerini askerin gözünün içine dik dik bakarak düzeltti. “Ben de,” dedi buz gibi sesle, “çok farklı bir yanıt verirdim.”

“Durun bakalım efendiler.” Dandelion, yüzüne görmüş geçirmiş bir diplomat ifadesi sandığı bir gülümseme oturtup araya girmeye karar vermişti. “Neden bu tarzda konuşuyorsunuz? Aklı başında insanlarız, devlet makamlarından çekinmemize gerek yok, hatta devlete gönüllü olarak destek veriyoruz. Elimizden geldiğince elbette. İşte bu yüzden devletin de bize bir borcu var, öyle değil mi efendim? Bizim medeni özgürlüklerimizi kısıtlamayı neden düşündüğünüze dair küçük de olsa bir açıklama bekliyoruz sizden.”

“Savaştayız efendim,” dedi asker, Dandelion’ın soluksuz konuşmasına aldırmadan. “Özgürlükler, adından da anlaşılacağı üzere barış dönemlerinde olur. Nedenlerine gelince bunu size sayın vali açıklayacaktır. Benim işim emirleri yerine getirmektir, tartışmak değil.”

“Haklıya hakkını vereceksin,” diye araya girdi Witcher ve ozana hafifçe göz kırptı. “O halde beni valiliğe götürün. Dandelion, sen diğerlerinin yanına

dön ve olanları anlat onlara. Gerekeni yapın. Regis ne yapılacağını bilecektir.”

“Bir Witcher yamaçlarda ne yapar? Ne arar burada?”

Bu soruyu soran, geniş omuzlu, siyah saçlı bir adamdı, yüzü yara izleriyle kaplıydı, sol gözünü ise deriden bir bantla kapatmıştı. Bu devasa yüzle kim karanlık bir sokakta karşılaşsa, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atardı. Ama yersiz bir korku olurdu bu çünkü Redbrune Valisi Efendi Fulko Artevelde’nin, bütün bölgede hukuku ve düzeni koruyan en yüksek rütbeli kişinin yüzüydü bu.

“Bir Witcher’ın yamaçlarda işi ne?” diye tekrarladı, bölgede hukuku ve düzeni koruyan en yüksek rütbeli kişi.

Geralt iç geçirdi, omuzlarını oynattı, önemsemiyormuş gibi yaptı. “Sorunuzun yanıtını zaten biliyorsunuz Sayın Vali. Witcher olduğumu kendilerini korumam için beni görevlendiren nehir bölgesinden gelen arıcılardan duymuşsunuzdur olsa olsa. Bir Witcher olarak yamaçlarda ya da başka bir yerde para kazanma olanakları ararım. İşverenlerimin bana gösterdiği yönde yol alıyorum.”

“Mantıklı.” Fulko Artevelde başını salladı. “En azından görünüşe göre. Arıcılardan iki gün önce ayrıldınız. Biraz tuhaf bir ekipsiniz, güneye doğru ilerlemeyi sürdürmeyi mi düşünüyorsunuz? Hedefiniz nedir?”

Geralt başını önüne eğmeyip valinin tek gözündeki yakıcı bakışlara ısrarla karşılık verdi. “Tutuklandım mı?”

“Şimdilik hayır.”

“O halde yolculuğumun hedefi ve yönü beni ilgilendirir.”

“Ben yine de dürüst ve açık olmanızı öneririm. Sırf suçlu olmadığınızı, adaletten ve hukuku korumak adına devreye giren devlet görevlilerinden çekinmediğinizi kanıtlamak üzere bile olsa böyle davranın. Sorumu tekrarlamaya çalışacağım: Yolculuğunuzun hedefi neresidir, Witcher?”

Geralt kısa bir an duraksadı. “Eskiden Angren’de yaşayan ama şimdilerde bu bölgeye taşındıklarını duyduğum druidlere ulaşmaya çalışıyorum. Buralara göçtüklerini, kendilerine eşlik ettiğim arıcılardan kolayca öğrenebildim.”

“Sizi druidlerin üzerine kim saldı? Doğaseverler söğüt kafesinde fazladan birini daha mı yakmışlar yoksa? “

“Masallar, rivayetler, batıl inançlar… Sizin gibi kültürlü bir insandan bunları duymak tuhaf. Druidlerin kanını değil, bilgisini istiyorum. Gerçekten Sayın Vali, suçlu olmadığımı kanıtlamak için sanırım fazla açık davrandım.”

“Mesele sizin suçlu olup olmadığınız değil. Yani yalnızca sizin değil. Görüşmemizde karşılıklı anlayışın ön plana çıkmasını arzu ederim. Öyle görünmese de şu konuşmamızın diğer konularla birlikte asıl amacı sizin ve yoldaşlarınızın lıayatta kalması.”

Geralt yanıt vermek için biraz bekledi. “Beni son derece meraklandırdınız Sayın Vali. Diğer konularla birlikte… Açıklamalarınızı büyük bir dikkatle dinlemeye hazırım.”

“Kuşkusuz. Bu açıklamalara geleceğiz. Fakat adım adım. Sırayla. Efendi Witcher, baş tanık müessesesi diye bir şey duymuş muydunuz? Ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Biliyorum. Sorumluluktan kaçmak için arkadaşlarını ispiyonlamak.”

“Fazlaca basite indirgediniz,” dedi Fulko Artevelde gülümsemeden. “Kuzeylilere özgü bir tutum bu tabii. Bilgi eksiklerinizi, size eğlendirici gelen iğneleyici ve karikatürize eden bir basitleştirmeyle geçiştiriyorsunuz. Burada, yamaçlarda Efendi Witcher, imparatorluk hukuku geçerlidir. Daha doğrusu, buraya hâkim olan hukuksuzluğun kökü kazındıktan sonra imparatorluk hukuku geçerli olacak. Hukuksuzluğu ve haydut çetelerini bertaraf etmenin yolu darağacıdır. Pazar yerinde görmüşsünüzdür mutlaka. Ancak bazen baş tanık teklifi daha uygun olabiliyor.”

Vali bilerek bir süre sustu. Geralt da bu suskunluğu bozmadı.

“Geçenlerde,” diye sözlerini sürdürdü vali, “genç haydutlardan oluşan bir çeteyi pususundan çıkarmayı başardık. Haydutlar direndi ve öldü…”

“Ama hepsi değil, sanırım?” diye bir tahmin yürüttü Geralt sözü dolandırmadan, adamın allayıp pullamasından biraz sıkılmaya başlamıştı artık. “Birini canlı olarak ele geçirdiniz. Baş tanık olursa, bağışlanacağı vaat edildi. Yani suçu birinin üzerine atarsa. Ve beni suçladı.”

“Nereden çıkardınız? Buradaki suç âlemiyle bir bağlantınız mı vardı? Şimdi ya da geçmişte?”

“Hayır. Yok. Ne geçmişte vardı ne de şimdi var. Bağışlayın Sayın Vali ama bu mesele ya olduğu gibi bir yanlış anlaşılma ya da dalavere. Ya da aleyhime bir kışkırtma. Sonuncusu geçerliyse zaman kaybetmeden konuya gelelim derim.”

“Aleyhinize bir kışkırtma olduğu düşüncesini sanırım j aklınızdan çıkaramıyorsunuz,” dedi vali ve yara izlerinden deforme olmuş kaşlarını ovaladı. “Yoksa verdiğiniz güvencelerin aksine hukuktan korkmanızı gerektirecek nedenleriniz ’ olabilir mi acaba?”

“Hayır. Şimdi başka bir şeyden korkmaya başlıyorum ama: Acaba burada suça karşı verilen mücadele baştan savma ve ayrıntılara girmeden, birinin suçlu olup olmadığı uzun uzadıya denetlenmeden mi yapılıyor? Elbette bu karikatürize edilmiş bir basitleştirme, tıpkı aptal kuzeylilerin yaptığı gibi. Ama sözü edilen kuzeyli, Riedbrune’un valisinin onun yaşamını nasıl kurtaracağını hâlâ anlamış değil.”

Fulko Artevelde bir süre konuşmadan Witcher’ı süzdü. Sonra ellerini çırptı. “Getirin kızı içeri,” diye buyurdu askerlere.

Geralt birkaç kez derin soluk alıp vererek yatışmaya çalıştı çünkü aklına gelen şey kalp atışlarını hızlandırmış, vücudunun adrenalin salgısını artırmıştı. Hemen arkasından birkaç kez daha soluk alıp vermek zorunda kaldı, mecburdu buna, benzersiz bir eylemle elini masanın altına gizleyip bir işaret yaptı. Etki de benzersiz, yani sıfır oldu. Geralt önce buz . gibi oldu, sonra yandığını hissetti.

Çünkü nöbetçiler iterek Ciri'yi içeri alıyordu.

"Oo, bak hele," dedi Ciri, bir sandalyenin üzerine oturtulup elleri arkalığa bağlandıktan sonra. "Bak hele, rüzgâr nerelerden esmiş!"

Artevelde kısa bir el hareketi yaptı. Nöbetçilerden biri, suratı büyümemiş bir çocuğunki gibi olan iri yarı bir herif, hızını alıp Ciri'nin yüzüne öyle bir tokat patlattı ki sandalye 4 sallandı.

"Kusura bakmayın efendim," dedi nöbetçi şaşılacak kadar yumuşak ve sakin bir sesle. "Kız küçük ve aptal. Düşüncesiz."

"Angouleme," dedi Artevelde ağır ağır ve duyulur bir sesle. "Seni dinleyeceğime söz verdim. Ama bu, sadece sorularıma verdiğin yanıtları dinleyeceğim anlamına geliyor. Kabalıklarını dinlemeye niyetim yok. Saçmalarsan cezalandırılırsın. Anladın mı?"

"Evet, amcacık."

Bir el hareketi. Bir yumruk. Sandalye sallandı.

"Genç," dedi nöbetçi, elini kalçasına sürterek. "Düşüncesiz…"

Kızın, Geralt onun Ciri olmadığını artık anlamıştı ve yanıldığına hâlâ şaşırıyordu, havaya kaldırdığı burnundan incecik kan sızıyordu. Burnundan hızlıca nefes aldı ve sırıttı; yırtıcı bir hayvanı andırıyordu şimdi.

"Angouleme," diye tekrarladı vali. "Ne dediğimi anladın mı?"

"Anladım Efendi Fulko."

"Kimdir bu Angouleme?"

Kız yeniden soludu, başını yan yatırıp Geralt'a dik dik baktı. Kızın gözleri yeşil değil açık kahveydi. Sonra başını iki yana salladı, saman sarısı dağınık saçları tutam tutam alnına dökülmüştü.

"Daha önce hiç görmedim onu." Dudağına akan kanı yaladı. "Fakat kim olduğunu biliyorum. Size yalan söylememiştim Efendi Fulko, şimdi

görüyorsunuz işte. Adı Geralt. Witcher'dir. On gün önce Yaruga'yı geçti, Toussaint a gidiyor. Doğru mu, ak saçlı amca?"

"Genç… Düşüncesiz," dedi nöbetçi telaşla ve biraz huzursuz bir ifadeyle valiye baktı.

Ama Fulko Artevelde alnını buruşturup başını hayır anlamında salladı. "Şakalarını darağacında yaparsın artık, Angouleme. Güzel, konudan çıkmayalım. Bu Witcher Geralt kiminle yolculuk yapıyordu?"

"Bunu da söylemiştim size! Dandelion diye bir yakışıklıyla, adam ozan, yanında bir de lavtası var. Yanlarında bir de genç bir kadın var, koyu sarı saçları enseden kesilmiş. Adını bilmiyorum. Bir de tarif edemediğim bir adam var yanlarında, adı da hiç geçmedi. Toplam dört kişiler."

Geralt çenesini iki yumruğuna yaslamış, kızı ilgiyle süzüyordu.

Angouleme bakışlarını kaçırmadı. "Amma gözlerin var," dedi. "Pek tuhaflar!"

"Devam, devam Angouleme," diye bastırdı çatık kaşlı vali. "Witcher başka kimi yanına almış?"

"Başka kimse yok. Dört kişi olduklarını söylemiştim. Kulağın yok mu senin amcacık? "

Bir hareket, bir yumruk, kanlar yine süzüldü… Nöbetçi elini kalçasına sürttü ve gençlerin düşüncesizliğiyle ilgili yorum yapmaktan kaçındı.

"Yalan söylüyorsun, Angouleme," dedi vali. "Bir kez daha soruyorum, kaç kişiler? "

"Nasıl isterseniz, Efendi Fulko. Nasıl isterseniz. Nasıl hoşunuza giderse. İki yüz kişiler. Üç yüz! Altı yüz!"

"Sayın Vali!" Geralt, valinin verdiği "vur emri'nin önünü kesti. "Bırakalım bunu mümkünse. Kızın anlattıkları öylesine ayrıntılı ki yalan söylemesi söz konusu bile olamaz, olsa olsa yetersiz bilgilenme diyebiliriz. Bu bilgilere

nasıl ulaşmış peki? Beni hayatında ilk kez gördüğünü kendi ağzıyla itiraf etti. Ben de onu ilk kez görüyorum. Sizi temin ederim.”

“Soruşturmaya yaptığınız katkıdan dolayı teşekkür ederim,” dedi Artevelde, Geralt’a yan yan bakarak. “Ama ne işe yarayacak, bilmiyorum. Sizi sorguya aldığımda da umarım böyle konuşkan davranırsınız. Angouleme, beyefendinin söylediklerini duydun mu? Konuş. Uğraştırma beni.”

“Denmişti ki,” dedi kız burnundan akan kanı yalarken, “planlanmış bir suçu hükümet makamlarına bildiren, kahpelik hazırlığı içinde olan birini ele veren kişinin suçu bağışlanacak. Konuşuyorum işte, öyle değil mi? Bir suç tezgâhlanıyor, haberim var bundan ve bu cürmün önüne geçmek istiyorum. Anlatacaklarımı dinleyin: Bülbül ve ekibi Belhaven’da bu Witcher’i işini bitirmek üzere bekliyor. Onlara bu görevi bir yarı elf vermiş, bir yabancı, nereden geldiğini şeytan bile bilmiyor, kimse tanımıyor onu. Her şeyi bu yarı elf bildirmiş: Kim olduğunu, görüntüsünü, nereden geleceğini, nereye ve kimlerle birlikte gideceğini. Herhangi bir sünepe değil, uyanık bir Witcher olduğu konusunda uyarmış, kahramanlık yapmaya kalkışmadan sırtından şişlemelerini, tatar yayıyla vurmalarını ya da en iyisi Belhaven’da yiyip içerken zehirlemelerini istemiş. Yarı elf bunun için Bülbüle para vermiş. Hem de çok para. İş bitince daha çok vereceğini vaat etmiş.”

“İş bitince,” dedi Fulko Artevelde. “O halde sözünü ettiğin yarı elf hâlâ Belhaven’da mı? Bülbül’ün çetesiyle birlikte.”

“Olabilir. Bilmiyorum. Bülbül’ün ekibinden kaçmamın üzerinden iki haftayı aşkın bir zaman geçti.”

“Onu gammazlamanın nedeni bu demek?” Witcher gülümsedi. “Kişisel hesaplar yani.”

Kızın gözleri kısıldı, şiş dudakları büzülüp itici bir görüntü aldı. “Benim hesaplarım seni bok ilgilendirir, amcacık! Onları gammazlayarak senin hayatını kurtarmış olmuyor muyum? Teşekkür edebilirsin aslında!”

“Teşekkür ederim.” Geralt bir “vur emrini” daha engelledi. “Sadece şunu söylemek istemiştim, konu hesaplaşmaya gelince inandırıcılığın zayıflıyor,

baş tanık. Kendilerini güvenceye almak ve canlarını kurtarmak için insanlar başkalarını gammazlar ama niyetleri öç almak olunca yalan söyler.”

“Bizim Angouleme’in canını kurtarmak gibi bir şansı asla yok,” diye söze girdi Fulko Artevelde. “Ama kendini güvenceye almak istiyor, evet. Bu da benim için bütünüyle inandırıcı bir gerekçe. Ne diyorsun, Angouleme? Kendini güvenceye almak istiyorsun, değil mi?”

Kız dudaklarını sımsıkı bastırdı ve rengi gözle görülür biçimde attı.

“Haydut cesareti,” dedi vali küçümseyen bir ifadeyle. “Sümüklü bir çocuğun cesareti. Saldırmaya, zayıf insanları soymaya, savunmasızları öldürmeye varsın, değil mi? Ama ölümle yüzleşmek zor tabii. Bunu yapamıyorsunuz işte.”

“Göreceğiz bakalım,” diye hırladı kız.

“Göreceğiz bakalım,” diye tekrarladı Fulko ciddi bir yüzle. “Duyacağız da. Darağacında ciğerlerin patlayana kadar haykıracaksın, Angouleme.”

“Bağışlayacağınıza söz vermiştiniz.”

“Sözümde duruyorum. İtirafların doğru çıkarsa.”

Angouleme sandalye üzerinde ileri geri kaydı, çelimsiz bedeni tümüyle Geralt’ı gösteriyordu âdeta. “Bu peki,” diye bağırdı, “bu ne? Gerçek değil mi? Witcher ve Geralt olduğunu inkâr etsin bakalım! Bir de kalkmış, inandırıcı olmadığımı söylüyor karşımda! Kalksın Belhaven’a gitsin o zaman, yalan söylemediğimin en iyi kanıtı olur! Cesedini kaldırım kenarında bulursunuz. O zaman da kalkar, cinayeti önlemediğimi savunur ve beni bağışlamazsınız! Değil mi? Sahtekârsınız hepiniz, lanet olsun! Sahtekâr!”

“Vurmayın kıza,” dedi Geralt. “Lütfen.”

Geralt’ın sesinde öyle bir şey vardı ki valinin ve nöbetçinin yarıya kadar havaya kalkan ellerini durdurdu.

Angouleme burnundan derin bir nefes aldı ve Geralt'ı keskin bakışlarla süzdü. "Teşekkürler amcacık," dedi. "Ama vurmaları dert değil, isterlerse vursunlar. Küçüklüğümden beri dayak yedim, alışkınım. İyilik etmek istiyorsan doğruyu söylediğimi doğrula. Böylece sözlerinde dursunlar. Sonra assınlar beni, lanet olsun."

"Götürün," diye buyurdu Fulko ve karşı çıkmak isteyen Geralt'ı da eliyle susmaya davet etti.

"Artık ihtiyacımız kalmadı ona," dedi kız gittikten sonra. "Artık ihtiyacımız kalmadı ona," dedi kız gittikten sonra. "Her şeyi öğrendim ve size açıklamalarda bulunacağım. Sonrasında sizden de aynı tutumu bekliyorum."

"Öncesinde," dedi Witcher buz gibi bir sesle, "şu gürültülü finalin nedenini açıklayın bana. Karşılaşma neden kızın asılmak istemesiyle son buldu? Oysa baş tanık olarak kız görevini yaptı."

"Henüz değil."

"Nasıl yani?"

"Bülbül olarak tanınan Homer Straggen son derece tehlikeli bir düzenbazdır. Vicdansız, küstah, kurnazdır, üstelik budala değildir, hem de daima şanslıdır. Her beladan cezasız kurtulması başkalarını kışkırtır, dürter. Buna artık bir son vermem gerekiyor. Söz verdim, itiraflarının sonucunda Bülbül yakalanır. Çetesi de dağıtılırsa Angouleme asılacak."

"Anlamadım?" Witcher'in şaşkınlığı sahiciydi. "Sizin baş tanıklık böyle mi işliyor? Devletle iş birliğinin karşılığı urgan, öyle mi? Iş birliğini reddederse peki?"

"Kazık. Öncesinde gözler oyuluyor ve göğüs kafesi kızdırılmış kerpetenlerle yarılıyor."

Witcher sesini çıkarmadı.

“Buna ‘caydırıcı ibret’ diyoruz,” diye devam etti Fulko bir süre sonra. “Haydutlarla mücadelede kesinlikle vazgeçilmez bir yöntem. Yumruklarınızı ne sıkıyorsunuz öyle, kemiklerinizin çatırtısını duyuyorum neredeyse. İnsaflı ölüm taraftarı mısınız yoksa? Siz bu lüksü kendinize sağlayabilirsiniz, kulağa gülünç gelse de genelde insaflı öldüren canlılarla mücadele ediyorsunuz. Benim böyle bir lüksüm yok. Bülbül’ün ve benzerlerinin soyduğu tacir kervanlarını gördüm. Pusuları, ziynet sandıklarının ve kasaların sihirli şifrelerini ifşa etmeleri için insanlara yapılan işkenceleri gördüm. Kadınların belli yerlerine değerli eşya saklayıp saklamadıklarını Bülbül’ün bıçağıyla saptayışına tanık oldum. Haydutları eğlendirmek için çok daha kötü şeyler yaşamak zorunda kalan insanlar gördüm. Bugün acıdığınız Angouleme bu şakalara katıldı, burası kesin. Çeteyle çok uzun süre iş birliği yapmış. Eğer çeteden kaçmamış olsaydı, Belhaven’da kurulu tuzaktan kimsenin haberi olmayacaktı ve siz kızla bambaşka bir biçimde tanışacaktınız. Tatar yayının okunu sırtınıza saplayan belki de o olacaktı.”

“Bu eğerleri, olacaktıları sevmiyorum. Kızın çeteden neden kaçtığını öğendiniz mi? “

“Kızın itirafında bu nokta belirsiz kaldı, adamlarım da fazlaca didiklemek istemedi. Ancak Bülbül’ün kadınları doğal ilkel rollerine indirgeyen adamlardan olduğunu herkes biliyor. Elinden başka türlüsü gelmezse kadınları şiddet kullanarak bu role zorluyor. Buna bir de kuşak sorunları eklendi. Bülbül olgun yaşta bir adam, Angouleme’in arkadaşlarının hepsi kendi gibi acemi çaylak. Tabii bunlar söylenti, aslında beni ilgilendirmiyor. Peki, sizi neden ilgilendirdiğini sorabilir miyim? Angouleme’i görür görmez neden böylesine heyecanlandınız?”

“Tuhaf bir soru. Kız, bana bir saldırı düzenleneceğini anlatıyor, bir yarım elfın emriyle arkadaşlarının üstlendiği bir işmiş bu. Yeterince heyecan verici bir durum bu çünkü yarı elflerle geçmişten kalan hiçbir hesabım yok. Kız ayrıca yol arkadaşlarımı biliyor. Ozanın adının Dandelion, kadının ise saç örgüsünün kesilmiş olması gibi ayrıntılardan söz ediyor. İşte bu saç örgüsü yüzünden bütün bunların ardında bir yalan ya da provokasyon olduğundan kuşkulanıyorum. Geçen hafta birlikte yolculuk yaptığım

arıcılardan birini yakalayıp sorgulamak zor olmasa gerek. Ardından da bir şey tertipleyip…”

“Yeter!” Artevelde yumruğunu masaya indirdi. “Çok coştunuz efendim. Ben mi bir şey tertipleyeceğim? Ne amaçla? Sizi kandırıp tuzağa düşürmek için mi? Provokasyondan böylesine korktuğunuza göre kimsiniz siz? Sadece caniler gerçeklerden korkar! Sadece caniler!”

“Başka bir açıklama yapın o zaman.”

“Hayır, siz açıklayacaksınız.”

“Üzgünüm. Bir açıklamam yok benim.”

“Bir tahminde bulunabilirim.” Vali hainceı sırıttı. “Ama neden? Önce her şeyi açıklığa kavuşturalım. Ölmenizi kimin ve neden istediği beni ilgilendirmiyor. Şu kişinin saç renginden uzunluğuna kadar sizler hakkında böylesine müthiş bilgileri nereden edindiği de umurumda değil. Şunu da söyleyeyim: Planlanan saldırıdan sana hiç söz etmeyebilirdim, Witcher.

Hiçbir şeyden haberin olmadığı için seni Bülbül için yem olarak kullanabilirdim. Bülbül kancayı, ipi, ağırlığı, dubayı yutana kadar sizi izler ve bekleyebilirdim. Sonra da yakalardım onu. Çünkü benim derdim Bülbül, ilgilendiğim kişi de o. Siz de o zamana kadar nalları dikmiş olurdunuz, değil mi? Bu da işin maliyeti olurdu, kaçınılmaz bir sıkıntı yani.”

Vali sustu. Geralt hiçbir yorum yapmadı.

“Şunu bilmelisiniz ki Efendi Witcher,” diye kısa bir aradan sonra devam etti vali, bu topraklarda adaleti sağlayacağıma ant içtim ben. Ne pahasına olursa olsun ve bütün olanakları kullanarak, per fas et nefas[5]. Çünkü adalet hukuki bir önlem değil, kanun maddeleriyle dolu kalın bir kitap, felsefî inceleme metinleri, özetlenmiş hayaller, basmakalıp boş ahlak sözleri hiç değil. Adalet güvenli yollar ve caddelerdir. Kentin karanlıkta bile rahatça gezinilen ara sokaklarıdır. Hanlardır, meyhanelerdir, tuvalete giderken cebindeki keseni düşünmeyeceğin ve karını masada bırakabileceğin yerlerdir. Sabahları kapıya dayanan polisle değil, horoz ötüşüyle uyanacağından kuşkusu olmayan insanların huzurlu uykusudur adalet.

Hukuku çiğneyenlerin hakkıysa yağlı ip, balta ve kızgın demirdir! Ötekileri caydıran bir ceza. Hukuku çiğneyenler yakalanıp cezalandırılmalıdır. Hem de sahip olunan bütün yöntemlerle… Hey, Witcher! Yüzünde beliren kınama ifadesi hedefe mi yoksa yöntemlere mi yönelik? Bence yöntemlere! Çünkü yöntemleri eleştirmek kolaydır ama tehlikelerden arınmış bir dünyada yaşamak istersin, değil mi? Hadi, yanıt ver.”

[5] (Lat.) Doğrusuyla yanlışıyla, (ç. n.)

“Bunlara söyleyecek bir söz yok.”

“Bence var.”

“Senin öngörün ve beklentilerin doğrultusundaki dünya hoşuma bile gitti Efendi Fulko,” dedi Geralt sakin bir tavırla.

“Gerçekten mi? Yüzün öyle demiyor ama!”

“Senin beklentilerin doğrultusundaki bir dünya tam bir Witcher’a uygun olandır. Böyle bir dünyada bir Witcher asla işsiz kalmaz. Senin dünyan hukuk kitapları, yasa maddeleri ve adalet adına özetlenmiş sözler yerine küçük kralların ve otokratların adaletsizlikleri, anarşisi, keyfî eylemleri ve çıkarlarıyla doludur, kariyer tutkunlarının üstlerinin gözünü girmek için sergiledikleri işgüzarlıklarından, bağnazların kör intikam hırsından, suçluların cezasını kendileri vermeye kalkanların zalimliğinden, hesaplaşmasından ve sadistçe öç almasından geçilmez. Senin hayalindeki korku dolu bir dünyadır, bu dünyada insanlar hava kararınca dışarı çıkmaktan çekinirler, hayır haydutlardan değil adalet bekçilerinden korkarlar çünkü haydutların peşine düşülmesi, onların topluca adalet bekçilerinin saflarına geçmelerine yol açar daima. Senin hayalindeki dünya rüşvetin, şantajın, provokasyonun, baş tanıkların ve yalancı tanıkların kol gezdiği bir dünyadır. Casusların ve baskıyla yapılan itirafların dünyası. Gammazlığın ve gammazlıktan korkunun dünyası. Senin dünyanda gün gelir yanlış kişinin kerpetenle göğüs kafesi yarılır, masumlar asılır ya da kazığa çakılır. Caniler dünyası olup çıkar senin dünyan. Kısacası,” diye sözlerini tamamladı Geralt, “bir Witcher’in kendini suda yüzen balık gibi hissettiği bir dünya.”

“Lütfen,” dedi kısa bir suskunluktan sonra Fulko Artevelde, deri bantla örtülü göz oyuğunu ovalarken. “Bir idealist! Bir Witcher. İşi gereği öldüren bir profesyonel ama yine de idealist. Ahlakçı. Senin mesleğin açısından tehlikeli bunlar, Witcher. Mesleğinden ağır ağır uzaklaştığının işareti bunlar. Gün gelecek bir ucubeyi vurmakta zorlanacaksın. Kim bilir masum bir ucubedir belki de? Belki kör intikam ve kör bağnazlıktır bu? İşi bu noktaya getirmemeni dilerim. Fakat gün olur…. Senin adına istemem ama yine de olasıdır şimdi değineceğim nokta. Birisi çok sevdiğin birinin zalimce ve sadistçe canını yakarsa, şu konuşmamızı hatırlatmak isterim sana o zaman, işlenen suça uygun ceza meselesini… Görüşlerimiz o zaman da böylesine farklı olur muydu, kim bilir? Şu an için konuştuklarımız ve değerlendirdiklerimiz açısından söz konusu değil bu durum. Bugün somut şeylerden konuşacağız. Somut olan da sensin.”

Geralt tek kaşını hafifçe kaldırdı.

“Yöntemlerim ve adalet anlayışım hakkında alaycı ifadeler kullanmış olsan da, sevgili Witcher, bu anlayışın gerçekleşmesine hizmet edeceksin. Tekrar ediyorum: Hukuku çiğneyenlerin hak ettikleri cezayı çekmelerine yemin ettim ben. Topunun. Pazarda tartıya hile karıştıran küçük düzenbazdan, ordu için ok ve yay taşıyan kervanları karayolunda soyan hayduda kadar herkes. Haydutlar, yankesiciler, hırsızlar, korsanlar. Avazları çıktığı kadar bağırıp kendilerine özgürlük savaşçıları diyen ‘Özgür Yamaçlar’ örgütü teröristleri. Ve de Bülbül. Özellikle Bülbül. Bülbül cezasını bulmalı, hangi yöntemle olursa olsun fark etmez. Yeter ki bir an önce olsun. Af ilan edilmeden ve herif kahkahalara boğulmadan… Witcher, aylardır onu mat etmemi sağlayacak bir şey bekliyorum. Onu yönlendirmemi, hata yapmasını, sonu olacak büyük hatayı yapmasını sağlayacak bir şey. Konuşmaya devam edeyim mi, yoksa tahmin ettin mi?”

“Tahmin ettim ama konuş.”

“Anlaşılan, saldırıya önayak olan şu gizemli yarı elf, Bülbül’ü Witcher’a karşı uyarmış, dikkatli olmasını, umursamazlık, kibir ve kasıntılıktan uzak durmasını öğütlemiş. Kendine göre nedenleri olduğunu biliyorum. Ancak bu uyarılar işe yaramayacak. Bülbül bir hata yapacak. Uyarılmış ve savunmaya hazır olan Witcher’a saldıracak. Bu da haydut Bülbül’ün sonu olacak. Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum, Geralt. Benim muhbirim

olacaksın. Sözümü kesme. Anlaşma çok basit, her iki taraf sorumluluk üstlenecek ve herkes sorumluluğunu yerine getirecek. Sen, Bülbül'ün işini bitireceksin. Bense…"

Bir an susup kurnaz bir ifadeyle gülümsedi.

"Ekibindekilerin kimliğini, nereden gelip nereye ve ne amaçla gittiğinizi sormayacağım. İçinizden birinin neden hafif bir Nilfgaard aksanıyla konuştuğunu ve diğer arkadaşınızdan köpeklerin ve atların neden ürktüğünü de sormayacağım. Ozan Dandelion'ın içi notlarla dolu elindeki dosyaya dokunmayacağım, bu notların ne içerdiğine bakmayacağım. İmparatorluk istihbarat teşkilatına ise sizden ancak Bülbül öldükten ya da benim kodesime girdikten sonra söz edeceğim. Hatta daha da sonra, ne acelesi var ki? Size zaman tanıyacağım. Ve de şans vereceğim."

"Ne şansı?"

"Toussaint'a ulaşma şansı. Sınırlarını Nilfgaard casusluk savunma biriminin bile ihlal etme cesareti gösteremediği şu masallardaki gülünç prensliğe. Ama sonrasında çok şey değişebilir. Af çıkacak. Belki Yaruga'yı bile aşacak. Belki kalıcı bir barış sağlanacak."

Witcher uzun süre konuşmadı. Valinin deforme olmuş yüzünde hiçbir kıpırtı yoktu, gözleri ışıl ışıldı.

"Kabul," dedi Geralt sonunda.

"Pazarlıksız mı? Koşulsuz mu?"

"İki koşulum var."

"Elbette. Dinliyorum."

"Öncesinde birkaç günlüğüne batıya gitmek zorundayım.

Monduirn Gölü kıyısına. Druidlerin yanına çünkü…"

"Sen beni budala mı sanıyorsun?" diye sertçe sözünü kesti Fulko Artevelde. "Kazıklamaya mı çalışıyorsun beni? Ne batısı? Nereye ulaşmaya çalıştığını

herkes biliyor! Hatta, yolunu tuzaklarla döşemiş olan Bülbül bile. Güneyde, Belhaven'da, Newi Ovasının Sansretour Ovasıyla kesiştiği, yolun Toussaint'a indiği noktada."

"Söylemek istediğin şey…"

"Druidlerin Loc Monduirn'de olmadıklarını söylemek istiyorum, evet. Yaklaşık bir aydan beri. Sansretour Ovasından geçerek Toussaint'a göçtüler, her türlü tuhaf yaratıklara, manyaklara ve hilkat garibelerine düşkünlüğüyle tanınan Beauclair Prensesi Anarietta'nm kanatlarının altına sığındılar. Bu kadın bu tür kişilere küçük masal devletine sığınma hakkı tanıyor. Bilirsin zaten, Witcher. Beni budala yerine koyma! Hele aldatmaya hiç kalkışma!"

"Asla denemeyeceğim," dedi Geralt ağır ağır. "Böyle bir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Yarın Belhaven'a doğru yola çıkıyorum."

"Bir şey unutmadın mı?"

"Hayır unutmadım," dedi Geralt. "İkinci koşulum: Angouleme'i istiyorum. Affı onun için öne çekeceksin ve kızı salıvereceksin. Muhbirinin senin baş tanığına ihtiyacı var. Çabuk söyle, kabul mü?"

"Kabul," dedi Fulko Arteverde bir an bile duraksamadan. "Başka seçeneğim yok. Angouleme şenindir. Zaten onun hatırı için benimle iş birliği yaptığını biliyorum."

Vampir ve Geralt atlarının sırtında yan yana ilerliyorlardı. Vampir, Geralt'ın sözünü kesmeden anlattıklarını merakla dinliyordu. Bu ilgi Geralt'ın gözünden kaçmamıştı.

"Dört değil beş kişiyiz," diye atıldı vampir, Geralt sözünü bitirir bitirmez. "Ağustosun sonundan beri beş kişi yollardayız, Yaruga'yı hep birlikte geçtik. Ama Milva saç örgüsünü nehir bölgesine ulaştıktan sonra kesti. Bir hafta kadar önce. Himayendeki sarışın Milva'nın saç örgüsünü biliyor ama beş kişi olduğumuzu bilmiyor. Tuhaf."

"Bütün hikâyenin en tuhaf yönü bu mu?"

“Değil elbette. En tuhafı Belhaven. Bize tuzak hazırlandığı savunulan kasaba. Dağların arasında, Newi Vadisinde ve Theodula Geçidi’nde…”

“Ki oraya asla gitmeyeceğiz,” diye ekledi Witcher ve geride kalmaya başlayan Roach’u dürttü. “Üç hafta önce, şu haydut Bülbül’ün, yan elfin birinden beni öldürme emrini aldığı günlerde biz Angren’deydik, Caed Dhu’ya varmaya çalışıyorduk ve bütün korkumuz Ysgith bataklığıydı. Yaruga’yı aşmak zorunda kalacağımızı bile bilmiyorduk. Lanet olsun, henüz bu sabah bile bilmiyorduk ki…”

“Biliyorduk,” diye onun sözünü kesti vampir. “Druidleri aradığımızı biliyorduk. Üç hafta önce nasıl biliyorsak bu sabah da biliyorduk. Şu gizemli yarı elf, druidlere giden yolun üzerinde bir tuzak hazırlıyor çünkü tam da bu yoldan geçeceğimizden emin. O yolu…”

“.. .bizden iyi tanıyor çünkü.” Witcher, daha önce sözünü kesen Regis’le ödeşmişti şimdi. “Nereden biliyor bunu?”

“Bu soruyu ona sormak lazım. Tam da bu yüzden valinin teklifini kabul ettin, öyle değil mi?”

“Elbette. Şu yarı elf efendiyle biraz sohbet etme olanağı yakalayacağımı düşünüyorum.” Geralt pis pis sırıttı. “Ama iş daha o noktaya gelmeden bir açıklama çıkmıyor mu ortaya? Kendiliğinden hem de?”

Vampir onu bir süre hiç konuşmadan süzdü.

“Söylediklerin hoşuma gitmiyor, Geralt,” dedi sonra. Aklından geçenler hoşuma gitmiyor. Bu düşünceni sevimsiz buluyorum. Aceleye getirilmiş bir düşünce. Önyargıların ve kinin eseri.”

“O halde şunu nasıl açıklarsın…”

“Her şekilde.” Regis sözünü, Geralt’ın ondan daha hiç duymadığı bir tonda kesmişti. “Her şekilde ama böyle değil. Himayene aldığın küçük sarışının yalan söyleyebileceği olasılığını hiç mi hesaba katmıyorsun?”

“Dur bakalım amcacık!” diye seslendi Draakul adlı katırın üzerinde arkadan gelen Angouleme. “Kanıtlayamıyorsan yalan söylemekle suçlama beni!”

“Senin amcacığın değilim ben ufaklık!”

“Angouleme sus,” dedi Witcher arkasına dönerek.

“Nasıl istersen.” Angouleme hemen sakinleşti. “Sen buyurabilirsin bana. Beni kodesten kurtardın, Efendi Fulko’nun pençelerinden çekip aldın. Seni dinlerim, ekibin komutanısın sen şimdi…”

“Lütfen sus.”

Angouleme kendi kendine bir şeyler mırıldandı, Draakul’u dürtmeyip geride kaldı. Bu arada Regis ve Geralt hızlarını artırıp önden ilerleyen Dandelion’a, Cahir’e ve Milva’ya yetişti. Newi Nehri kıyısından dağlara doğru ilerliyorlardı; son günlerde yağan yağmurlardan taşları, eşikleri aşan Newi’nin suları bulanıklaşmış, sarımsı bir renk almıştı. Yollarda yalnız değillerdi. Sıklıkla Nilfgaard süvari bölüklerine, atlılara, göçmen arabalarına ve tacir kervanlarına rastlıyorlardı.

Güneyde yükselen, gitgide yaklaştıkları Ameli Dağları’ndan yayılan kaygı verici hava her adımda artıyordu âdeta. Şeytan Dağı Gorgo’nun sivri zirvesinin içine gömüldüğü bulutlar bir anda bütün göğü kaplamıştı.

“Ne zaman açıklayacaksın onlara?” diye sordu vampir, önden ilerleyen üç kişiyi göstererek.

“Kamp yerinde.”

Geralt anlatacaklarını bitirdikten sonra ilk söz alan Dandelion oldu. “Yanılıyorsam beni düzelt,” dedi. “Hiç uzatmadan gönüllü olarak ekibimize aldığın şu kız bir katil. Onu hak ettiği cezadan kurtarmak için Nilfgaardlılarla iş birliği yapmaya karar verdin. Onlardan görev aldın. Ne diyorum ben, yalnızca kendin değil hepimiz için görev aldın. Buralardaki haydudun birinin yakalanması ve öldürülmesi için Nilfgaardlılara yardım etmemiz isteniyor. Kısacası Geralt, sen Nilfgaardlıların paralı askeri oldun,

bir kelle avcısı, kiralık katil. Bizler de senin yardımcıların… Hatta çömezlerin…”

“Olayları basite indirgeme konusunda müthiş bir yeteneğe sahipsin,” diye söylendi Cahir. “Yoksa meseleyi kavrayamadın mı gerçekten? Konuşmuş olmak için mi konuşuyorsun?”

“Sus Nilfgaardlı. Geralt?”

“Kafama koyduğum meseleyle ilgili kimsenin bana yardım etmek zorunda olmadığı konusuyla başlayalım,” dedi Geralt, uzun süredir elinde oynadığı dalı ateşe atarken. “Tek başıma halledebilirim işimi. Yardımcı ve çömez olmadan.”

“Yürekli adamsın amcacık,” dedi Angouleme. “Ama Bülbül’ün hansa birliğinde yirmi dört yürekli adam toplanmış, bir Witcher’dan bile kolay kolay korkmazlar. İş kılıçla dövüşmeye gelince, Witcherlar hakkında anlatılanlar istediği kadar gerçek olsun ama on iki Witcher bir araya gelse bu adamlardan tekine dayanamaz. Sen benim hayatımı kurtardın, ben de sana aynı şekilde karşılık vereceğim. Seni uyararak ve sana yardım ederek.”

“Hansa birliği dedi. O nedir yahu?”

“Aen hanse,” dedi Cahir, “dilimizde silahlı bir çete demektir ama dostlukların bir arada tuttuğu bir çete…”

“Bir bölük gibi mi?”

“Öyle gibi. Bu sözcük buranın diline yerleşmiş çünkü…”

“Hansa hansadır işte,” diye sözünü kesti Angouleme. “Ya da bizim deyimimizle grup ya da hizip. Lafı uzatmaya gerek yok. Uyarı konusunda ciddiyim. Bir hansanın karşısına tek başına çıkanın hiçbir şansı yoktur. Üstelik Bülbül’ü ya da Belhaven ve çevresinde kimseyi tanımıyorsa, dostu, düşmanı, müttefiki yoksa. Kente giden yolları bilmiyorsa ki bunlar çeşit çeşittir. Şöyle diyorum: Witcher tek başına karşı koyamaz. Âdetlerinizi bilmem ama Witcher’i yarı yolda bırakmayacağım. Dandelion amcanın da dediği gibi beni hiç uzatmadan gönüllü olarak ekibe aldın, hem de katilin

biri olduğum halde… Çünkü istediğim ’ kadar yıkayayım, saçlarım hâlâ kodes kokuyor… Beni oradan kurtaran Witcher’dir, o kadar. Ona müteşekkirim. Onu bu yüzden yarı yolda bırakmayacağım. Onu Belhaven’a, Bülbül’e ve yarı elfe götüreceğim. Ben de yanında gideceğim.”

“Ben de,” dedi Cahit hemen.

“Tabii ki ben de!” diye heyecanla atıldı Milva.

Dandelion, son zamanlarda bir saniye bile elinden düşürmediği içi yazı dolu dosyasını göğsüne bastırdı. Düşünceleriyle savaştığı yüzünden okunuyordu ve de düşüncelerinin savaşı kazandığı…

“Derin derin düşünüp durma, şair,” dedi Regis yumuşak bir sesle. “Bunda utanacak bir şey yok. Kılıç ve bıçakla girişilecek kanlı bir mücadele için benden de uygunsuz birisin. Çevremizdeki insanları demirle sakat bırakmayı öğretmediler bize. Ayrıca… Hem ben ayrıca…” Parıldayan gözlerini Witcher’a ve Milva’ya dikti. “Ben ödleğim,” diye kestirip attı. “Vaktiyle mavnada ve köprüde yaşadıklarımı zorunlu olmadığı sürece bir daha yaşamak istemiyorum. Asla. Bu yüzden, Belhaven’a giden çatışma grubuna beni dâhil etmemenizi rica ediyorum.”

“Bacaklarım beni taşımadığı için o mavnadan ve köprüden beni sırtında indirmiştin,” dedi Milva alçak sesle. “Senin yerinde ödleğin biri olsaydı beni orada bırakıp kaçardı. Orada bir ödlek yoktu. Sen vardın Regis.”

“Güzel söyledin teyze,” dedi Angouleme, ikna olmuş bir ifadeyle. “Meselenin ne olduğunu anlamadım ama güzel söyledin.”

“Senin teyzen değilim ben!” Milva’nın tehdit dolu gözleri ateş saçıyordu şimdi. “Dikkatli ol, küçük hanım! Aynısını bir daha söylersen görürsün o zaman sen!”

“Neyi görürüm?”

“Kesin!” diye bağırdı Witcher. “Bu konuyu kapat artık, Angouleme! Görüyorum ki hepinize kendinize gelmenizi hatırlatmak zorundayım. Rastgele, doğru olduğunu düşündüğümüz yöne doğru yürüme dönemi

kapandı artık. Somut eylemler dönemi başladı. Boğaz kesme zamanı. Boğazı kesilmesi gereken biri var artık sonunda. Kafaları hâlâ basmamış olanlar anlasınlar diye söylüyorum, yakınımızda somut bir düşmanımız var sonunda. Ölümümüzü isteyen, bize düşmanlık besleyen birilerinin maşası. Angouleme sayesinde uyarıldık, tehlikeyi öğrendik ve ortadan kaldıracağız. Bu yarı elfî enseleyip kimin emriyle hareket ettiğini ağzından zorla almalıyım. Sonunda anlayabildin mi, Dandelion?"

"Görünen o ki," dedi şair ağır ağır, "senden daha iyi ve daha çok anlıyorum. Enselemeye ve ağzından zorla laf almaya gerek kalmadan, şu gizemli yarı elfin Dijkstra'nın emriyle hareket ettiğini söyleyebilirim. Hani Thanedd Adası'nda gözümün önünde ayak bileğini dağıtarak etkisiz hale getirdiğin şu Dijkstra. Saray nazırı Vissegerd'in bildirdiğine göre, Dijkstra bizi Nilfgaard ajanı sanıyor. Lirya gerilla birliğinden kaçmamızdan sonra, Kraliçe Meve bizim suç listemize kuşkusuz birkaç madde daha eklemiştir…"

"Yanılıyorsun, Dandelion," diye araya girdi Regis sesini yükseltmeden. "Dijkstra değil bu. Vissegerd de değil. Meve de değil."

"Kim o halde?"

"Şimdilik karar vermek ve çıkarım yapmak için erken."

"Doğru," dedi Witcher buz gibi bir sesle. "Bu yüzden meselenin derhal incelenmesi gerekiyor. Çıkarım, bu incelemeden elde edilecek."

"Ama," diye ısrar etti Dandelion, "ben bu fikri hâlâ bu dalaca ve riskli buluyorum. Pusu konusunda uyarılmış, haber almış olmamız güzel. Bilince de oradan uzak dururuz elbet. Şu L elf ya da yarı elf bekleyip dursun bizi, biz de hızla yolumuza devam ederiz…"

"Hayır," dedi Witcher, Dandelion'ın sözünü keserek. r "Tartışma bitmiştir, dostlar. Anarşi bitmiştir. Bizim… hansa birliğimizin başına bir lider atanmasının zamanı gelmiştir."

Angouleme dâhil herkes Geralt'ın yüzüne merakla baktı.

“Ben, Angouleme ve Milva,” dedi Geralt, “Belhaven’a gidiyoruz. Cahir, Regis ve Dandelion, Sansretour Vadisi’ne sapıp Toussaint’a gidiyor.”

“Hayır,” diye atıldı Dandelion, dosyasına sımsıkı sarılarak. “Asla. Yapamam…”

“Kapa çeneni. Bu bir tartışma değil. Hansa liderinin emridir! Toussaint’a gidiyorsunuz, sen, Regis ve Cahir. Orada bizi bekleyin.”

“Toussaint benim için ölüm demektir,” dedi ozan cılız bir sesle. “Beauclair’de yani sarayda beni tanırlarsa işim bitti r demektir. Size açıklamam gereken…”

“Gerekmiyor,” diye sözünü kesti Witcher. “Geç kaldın. Geri çekilebilirdin ama istemedin. Ekipte kaldın. Ciri’yi kurtarmak için. Öyle değil mi?”

“Evet.”

“O halde Regis ve Cahit’le Sansretour Vadisi’nden geçeceksin. Dağlarda bizi bekleyin, biz gelmeden Toussaint sınırını geçmeyin. Ama eğer… eğer gerekli bir durum olursa geçin elbette. Çünkü anlaşılan Regis’in tanıdığı Caed Dhulu druidler Toussaint’dalar. Gerekli bir durum doğarsa, druidlerden gerekli bilgileri alıp Ciri’yi aramaya gidersiniz… Tek başınıza.”
“Ne demek tek başınıza? Yoksa hesaba kattığın…”

“Hesaba kattığım falan yok, olasılıklar üzerinde duruyorum. Yani en acil durumda diyorum, madem bunu duymak istedin. Belki her şey yolunda gider, Toussaint’a uğramayız bile. Ya da herhangi bir durumda… önemli olan, Nilfgaardlıların Toussaint’a peşinizden gelmemesi.”

“Doğru, gelmezler,” diye araya girdi Angouleme. “Tuhaftır ama Nilfgaard, Toussaint sınırlarını tanıyor. Bir zaman ben de peşimdekilerden kurtulmak için oraya gizlenmiştim. Ama oranın şövalyeleri siyahlardan iyi değiller! Kibarlar, saygılı konuşuyorlar ama mızraklarına ve kılıçlarına bir anda davranabiliyorlar. Ayrıca sınırda aralıksız devriye geziyorlar. ‘Yolcu şövalye’ deniyor onlara. Tek başına, ikişer ya da üçer kişi olarak yola düşüyorlar. Ayaktakımını yok ediyorlar. Yani bizi. Witcher, planlarında değiştirilmesi gereken bir nokta var.”

“Neymiş o?”

“Belhaven’e gidip, Bülbül’le kapışacaksak, sen, ben ve Efendi Cahir gidelim. Diğerleriyle de teyze yola düşsün.”

“Neden peki?” diye sordu Geralt, bir el hareketiyle de Milva’yı yatıştırırken.

“Bu iş için heriflere ihtiyaç var. Neyin var senin teyze? Ben ne dediğimi biliyorum! Vakti geldiğinde şiddet uygulamaktan ziyade ürkütmemiz gerekecek onları. Bülbül’ün hansa birliğinde, üç kişiden ikisinin kadın olduğu bir gruptan kimse çekinmez.”

“Bizimle Milva gelecek.” Geralt, öfkeden kuduran Milva’nın omzunu kavradı. “Cahir değil, Milva. Cahit’le gitmek istemiyorum.”

“Neden peki?” Angouleme ve Cahir âdeta bir ağızdan sordular.

“Gerçekten neden?” diye sordu Regis ağır ağır. “Sebep ne?” “Ona güvenmiyorum da ondan,” dedi Witcher doğrudan.

Şimdi meydana gelen sessizlik ağır ve sinir bozucuydu.

Tacir kervanlarının ve başka bir yolcu grubunun kamp yaptığı ormanın içinden sesler, bağırışlar ve şarkılar yükseldi.

“Açıkla bunu,” dedi sonra Cahir.

“Biri bizi gammazlamış,” dedi Witcher kuru bir sesle. “Valiyle yaptığım görüşmeden ve Angouleme’in verdiği bilgilerden sonra bundan hiç kuşkum yok. İnsan iyice düşününce, hainin içimizde olduğu çıkarımını yapıyor. O kişinin kim olduğunu bulmak hiç de zor değil.”

“Anladığım kadarıyla,” dedi Cahir kaşlarını çatarak, “gammazın ben olduğuma dair imada bulundun, doğru mu?” “Bunu düşündüğümü gizlemiyorum,” dedi Witcher buz gibi bir ifadeyle, “Evet, doğru. Birçok şey buna işaret ediyor. Birçok şey de böylece açıklanmış olacak. Hem de pek çok.”

“Geralt,” dedi Dandelion, “Biraz ileri gitmiyor musun?” “Bırak, konuşsun.” Cahir dudaklarını büzdü. “Konuşsun. Kısıtlamasın kendini.”

“Hesap hatasının nasıl olabildiğine şaşırdık,” dedi Geralt, bakışlarını yoldaşlarının yüzlerinde gezdirerek. “Neden söz ettiğimi anladınız. Dört değil beş kişi oluşumuzu kastediyof rum. Birinin yanıldığını düşündük: Şu gizemli yarı elf, Bülbül ya da Angouleme. Ancak yanılgı olmadığını düşünürseniz, sonuç nedir? Sonuç kendiliğinden ortaya çıkıyor: Ekipte beş kişi var ama Bülbül’den yalnızca dördünü öldürmesi istenmiş, r Çünkü beşinci kişi katillerin işbirlikçisi. Ekibin attığı her adımı onlara bildiren kişi. Ta başından beri, şu ünlü balık çorbası yendikten sonra ekibin biçimlendiği andan itibaren. Ekip f içine bir Nilfgaardlıyı kabul etmişti. Bu Nilfgaardlı Ciri’yi ele geçirecek ve İmparator Emhyr’e teslim edecekti çünkü hayatı ve bundan sonraki mesleki başarısı buna bağlıydı…

“Demek yanılmamışım,” dedi Cahir ağır ağır. “Bir hainim o zaman. Sinsi, ikiyüzlü bir hain, öyle mi?”

“Geralt,” dedi Regis yeniden. “Açık konuşacağım, kusura bakma ama senin bu sonuca varma yolun çok derme çatma. Düşünce tarzın da, az önce de söyledim, çok sevimsiz.”

“Ben bir hainim,” dedi Cahir, vampirin sözlerini duymamış gibi. “Ancak anladığım kadarıyla hainlik yaptığıma dair tek bir kanıt yok, muğlak kuşku anları ve bir Witcher’in varsayımları hepsi. Anladığım kadarıyla masum olduğumu kanıtlama görevi bana düşüyor. Gammaz olmadığımı kanıtlamak zorundayım. Öyle mi?”

“Coşkulu anlatıma gerek yok Nilfgaardlı,” dedi Geralt homurdanarak. Cahir’in önünde durup gözlerini ona dikmişti. “Elimde suçluluğunun kanıtı olsa, konuşarak tek dakika harcamaz, seni inga balığı gibi doğrardım! Cui bono[6] esasını bilir misin? Söyle bakayım bana: Bizi ele vermek için senden başka kimin tek bir gerekçesi olabilir? Senden başka kim bundan yarar sağlayabilir? “

[6] (Lat.) Kimin yararına, (ç. n.)

Kamp yapan kervanın bulunduğu yerden müthiş bir patırtı koptu. Kapkara gökyüzüne kırmızı ve altın sarısı havai fişek yıldızları saçıldı, altın sarısı arı kümelerini andıran ışıklar önce parladı, sonra alacalı yağmur gibi yere indi.

“Gammaz değilim ben,” dedi genç Nilfgaardlı yüksek perdeden güçlü bir sesle. “Fakat bunu ne yazık ki kanıtlayamam. Yine de başka bir şey yapabilirim. Hakarete uğradığım, incitildiğim, onurum kirlendiği, şerefim çamura bulandığı zaman yapmam gerekeni, bana yakışanı yapabilirim.”

Cahir yıldırım gibi harekete geçti ama ağrıyan dizi hareketlerini zorlaştırıyor olmasaydı Witcher yine de hazırlıksız yakalanmazdı. Geralt, saldırıyı savuşturmayı tam anlamıyla başaramayınca, süvari eldiveninin içinde gelen yumruk bütün şiddetiyle yanağına tosladı, gerileyip kamp ateşinin içine düştü, kıvılcımlar çevreye saçıldı. Hemen fırlayıp doğruldu ama dizi ağrıdığı için yine yeterince çevik olamadı. Cahir yanında bitmişti bile. Witcher bu kez zerre kadar eğilip kaçamadı, - yumruğun başının yan tarafına inmesiyle birlikte gözünün önünde çakan şimşekler ve uçuşan yıldızlar, tacirlerin havai r fişeklerinden saçılanları solda sıfır bıraktı. Geralt, ağzına geldiği gibi sövüp Cahir’in üstüne çullandı, onu iki koluyla kavrayıp yere vurdu. Şimdi birlikte yerde yuvarlanıyor, birbirlerini hiç sakınmadan yumrukluyorlardı.

Bütün bunlar gökyüzünde patlamayı sürdüren yapay ateşin korkunç suni ışığında oluyordu…

“Yeter!” diye kükredi Dandelion. “Durun artık, sizi lanet sersemler!”

Cahir, ayağa kalkmaya çalışan Geralt’ın ayaklarına vurup ağzına bir yumruk savurdu. Sonra da yumruklamayı aralıksız sürdürdü. Geralt kendini sağa sola attı, bedenini gerip Cahit’i tekmeledi, tekmeyi apış arasına denk getiremese de kalçasına indirdi. Şimdi yine ikisi de yerde yuvarlanıyor, gözlerine kaçan tozun ve kumun etkisiyle hiçbir şey göremeden birbirlerini rastgele yumrukluyorlardı.

Ve ansızın birbirlerinden ayrılıp zıt yönlere doğru yuvarlandılar; ikisi de iki büklümdü şimdi, yukarıdan yağan darbelerden korunmak için başlarını ellerinin arasına almışlardı.

Çünkü Milva geniş deri kemerini belinden çözmüş, tokasından tutup eline dolamış ve iki kavgacıya girişmişti; hızlanıp s Tanrı yarattı demeden bütün gücüyle vurdukça vuruyordu şimdi. Kemer, bir Cahir'in, bir Witcher'in eline, omzuna, sırtına, kollarına şaklayarak iniyordu. Kavgacılar birbirlerinden ayrıldıktan sonra Milva ortalarına atladı, ikisi de nasibini eşit oranda alsın diye, kemeri bir Cahir'e, bir Geralt'a sallamayı sürdürdü.

"Sersem herifler sizi!" diye bağırıp Geralt'ın sırtına bir darbe daha indirdi. "Beyinsizler! Sizi akıllandıracağım ben, ikinizi de!"

"Yeter mi?" diye kükredi Milva daha yüksek perdeden, kemerini Cahir'in başını koruduğu ellerine indirirken. "Tamam mısınız? Sakinleştiniz mi?"

"Tamam!" diyebildi Witcher. "Yeter!"

"Yeter!" diye onayladı Cahir, iki büklüm yerde yatarken. "Evet yeter!"

"Yeter," dedi vampir. "Milva, gerçekten yeter."

Milva kesik kesik soludu, kemeri bileğinden henüz çözmediği eliyle gözünü ovaladı.

"Bravo," dedi Angouleme. "Bravo teyze."

Milva olduğu yerde arkasına döndü ve kemeri var gücüyle küçük kızın omzuna indirdi. Angouleme acı bir çığlık atıp oturdu ve ağlamaya başladı.

"Sana söylemiştim," dedi Milva soluk soluğa, "bana öyle deme demiştim. Demiştim sana!"

Dandelion, karşıdaki kamp ateşinin başından koşarak gelen tacirleri ve yolcuları, "Bir şey yok," diyerek yatıştırdı, hafifçe titreyen bir sesle. "Arkadaşlar arasında küçük bir yanlış anlaşılma oldu. Dostlar arasında fikir ayrılığı. Halloldu bile!"

Witcher, sallanmaya başlayan bir dişini diliyle yokladı, patlayan dudağından akan kanı tükürdü. Sırtının ve kollarının kabarmaya başladığını, kulağının hızla şişip karnabahar büyüklüğünü aldığını hissetti. Yanı başında

ise Cahir yerden güç bela doğrulmaya çalışıyor, elini yanağına bastırıyordu. Çıplak kolu şişip kıpkırmızı olmuştu.

Az önce atılan havai fişeklerin küllerini yüklenmiş kükürt kokulu bir yağmur toprağa inmeye başladı.

Angouleme omzunu tutmuş, içler acısı bir halde hıçkırıyordu. Milva kemeri elinden attı, bir an duraksadıktan sonra kızın yanına diz çöktü ve hiç konuşmadan ona sımsıkı sarıldı.

“Bir önerim var,” dedi vampir buz gibi bir sesle. “Hepir niz tokalaşın. Bir önerim daha var: Bu konuyu bir daha asla, kesinlikle açmayın.”

Dağlardan hiç beklenmedik bir anda sert bir rüzgâr - esmeye başladı, sanki içinde ürpertici çığlıklar, sesler ve yakarışlar barındırıyor gibiydi. Gökyüzünde hızla ilerleyen bulutlar, fantastik şekillere giriyordu. Hilal, kan kırmızı bir ” renge bürünmüştü.

İ Gün henüz ağarmadan çobanaldatanların öfkeli korosuyla ve kanat çırpışlarıyla uyandılar.

. Güneş doğar doğmaz yola koyuldular. İlerleyen saatlerde güneş, yaydığı gözalıcı ışıkla dağların zirvesinde alev saçıyordu. Onlar ise güneş doruklara ulaşmadan çok önce yola çıkmıştı. O sırada gökyüzü henüz bulutlarla kaplıydı.

Ormanlardan geçtiler, yol gittikçe yukarı tırmanıyordu, ağaç türlerinin değişmesinden de anlaşılıyordu bu. Meşeler ve gürgenler ansızın gözden kaybolmuş, yerlerini kırmızı gürgen ormanları almıştı. Yerler dökülmüş yapraklarla kaplıydı, etraf küf, örümcek ağı ve mantar kokuyordu. Yerden mantar fışkırmıştı. Yazın sonlarında yağmur yağmış, mantar bolluğu yaratmıştı. Kayın kökleri, çörek mantarı, sinek mantarı ve lactarius mantarının şemsiyesi altında yer yer kaybolmuştu.

Kayın ağaçları sakindi, ötücü kuşların çoğu göçmüş gibiydi. Çalılıkların kıyısında köşesinde yağmurdan sırılsıklam olmuş kargalar oturmuş gaklıyordu yalnızca.

Derken kayınlar bitip çamlar başladı. Ortalık reçine kokuyordu şimdi.

Sıklıkla çorak tepelere geliyor, rüzgâra tutuluyorlardı. Newi Nehri şelalelerden ve traverslerden taşıyordu; su, yağmura karşın kristal gibi berraklaşmıştı.

Ufukta, Gorgo bütün heybetiyle yükseliyordu ve gitgide yaklaşıyordu.

Devasa dağın girintili çıkıntılı yamaçlarından yıl boyunca buzullar ve karlar akıp giderdi, Gorgo bu yüzden beyaz atkılara sarınmış gibi dururdu daima. Şeytan Dağı'nın zirvesini, gizemli bir gelinin başı ve boynuymuş gibi, buluttan duvaklar sarıp sarmalardı. Gorgo bazen dansçı kadınlar gibi beyaz elbisesini sıyırırdı. Bu, güzel ancak ölüm habercisi bir manzara olurdu: O zaman dik yamaçlardan çığ düşer, yolda rastladıklarını alıp sürükler, dağın eteğindeki taş yığıntılarına, oradan vadiye, yamaçtan aşağıya, Theodula Geçidi'nin en yüksek ladin ormanlarına, Newi Vadisine ve dağ göletlerinin karanlık gözlerinden geçip Sansretur'a kadar götürüp atardı.

Sonunda bulutları delmeyi başaran güneş çok erken batıyordu; kırmızı ve altın sarısı karışımı alevli ışığa bürüdüğü batıdaki dağların ardında kaybolup gidiyordu bir anda.

Geceledi̇ler. Güneş doğdu.

Ve ayrılma vakti gelip çattı.

Geralt, Milva'nın ipek eşarbını dikkatle başına doladı. Regis'in verdiği bereyi üstüne geçirdi. Sırtına vurduğu sih.Ul kılıcını ve postal konçlarına yerleştirdiği iki hançerin duruşunu bir kez daha kontrol etti.

Hemen yanı başında Cahir, Nilfgaard kılıcını biliyordu. Angouleme alnına yünden bir bant doladı, Milva'nın hediyesi olan av bıçağını postalının koncuna soktu. Milva ve Regis herkesin atını eyerledi. Vampir, karayağız atını Angouleme'e vermiş, Draakul'a binecekti.

Herkes hazırdı. Yapılacak tek bir iş kalmıştı.

"Hepiniz gelin buraya."

Geldiler.

“Ceallach’ın oğlu Cahir,” diye başladı Geralt, sesine dokunaklı bir tını karışmamasına özen göstererek, “seni yersiz kuşkumla kırdım ve sana alçakça davrandım. Burada başımı önüme eğip özür diliyorum. Özür diliyorum ve beni bağışlaman için yalvarıyorum. Hepinizden özür diliyorum çünkü sizleri gördüklerinize ve duyduklarınıza maruz bırakmam alçakçaydı.

“Öfkemi, sinirimi ve üzüntümü Cahir’den ve sizden çıkar- dim. Bizi kimin ele verdiğini biliyor olmamdan kaynaklanan sıkıntılar bunlar. Kurtarmaya çalıştığımız Ciri’yi kimin ele verip kaçırdığını biliyorum. Bir zamanlar bana çok yakın olmuş birinin bunları yapmış olması öfkelendiriyor beni.

“Nerede olduğumuz, amacımız, hangi yoldan ilerleyip nereye gitmek istediğimiz yer belirleme ve saptama büyüsü yardımıyla ortaya çıkarılmış. Bir zamanlar yakın olduğu ve iyi tanıdığı, zamanında yakın ruhsal iletişim içinde bulunduğu birinin suretini çıkarıp onu uzaktan izlemek ve yerini belirlemek bir büyü ustası için pek zor bir iş sayılmaz. Gelgelelim sözünü ettiğim büyücü kadın ve erkek bir hata yaptı. Kendi foyalarını kendileri ortaya çıkardı. Ekibin üyelerini sayarken bir hata yaptılar ve bu hata onları ele verdi. Anlat bunu onlara, Regis.” . “Geralt haklı olabilir,” dedi Regis ağır ağır. “Her vampir gibi ben de her türlü vizyon ve yer belirleme sondajına, yani saptama büyüsüne karşı görünmezim. Bir vampir analitik - büyüyle saptanabilir, o da sadece yakından, buna karşın bir vampir yer belirleme büyüsüyle uzaktan saptanamaz. Yer belirleme sihri bir vampiri göremez. Saptama sihrine göre vampirin olduğu yerde kimse yoktur. Sonuç olarak bizimle ilgili ancak bir büyücü yanılabilirdi: Beş kişinin, yani dört insan ve bir vampirin olduğu yerde dördünü algılayabilmek yalnızca büyücü işidir.”

“Büyücülerin bu yanılgısından yararlanacağız,” diye sözlerini sürdürdü Witcher. “Ben, Cahir ve Angouleme, Belhaven’a gidip peşimize kiralık katil takan yarı elfle sohbet edeceğiz. Yarı elfe bu işi kimin emriyle yaptığını sormayacağız, bunu biliyoruz zaten. Emir aldığı büyücülerin yerini soracağız ona. Öğrenirsek atlarımıza atlayıp oraya gideceğiz. Sonra da öç alacağız.”

Kimse ağzını açmadı.

“Günleri saymayı bıraktığımız için yirmi beş eylül olduğunu fark etmedik bile. İki gün önce geceyle gündüz eşitlendi, gündönümü yaşandı. Evet, şu an düşündüğünüz geceydi. Üzüntünüzü yüzünüzden okuyorum, gözlerinizin neler anlattığını görüyorum. O meşum gecede, yakınımızda kamp kurmuş tacirler içki içip şarkılar söylerken, havaya havai fişekler atarak cesaretlerini toplamaya çalışırken bir sinyal almıştım. O sezgiyi eminim ben ve Cahir kadar güçlü algılamadınız eminim ama tahmin edebilirsiniz şimdi. Bir şeyden kuşkulanıyorsunuz. Korkarım kuşkulanmakta haklısınız.”

Çıplak kayalıklar üzerinden uçan kargalar gaklamaya başlamıştı şimdi.

“Her şey, Ciri’nin artık hayatta olmadığına işaret ediyor. İki gün önce, gündönümünde öldü. Buradan uzaklarda bir yerde, tek başına, düşmanca ve yabancı insanların arasında.

“Bize öç almaktan başka bir şey kalmıyor. Bundan yüz yıl sonra bile her yerde anlatılacak hikâyelerde yer alacak kadar kanlı ve zalim bir öç. Bunlar öyle hikâyeler olacak ki insanlar hava kararınca sokağa çıkmaya korkacaklar. Böylesi bir caniligi tekrarlamak isteyenlerin ise öcümüzü anımsadığında elleri ı titreyecek. Dehşetin en caydırıcı örneğini hayata geçirelim!

Canilere ve şerefsizlere yapılması gereken muameleyi çok iyi bilen şu zeki adamın, Efendi Fulko Artevelde’nin yöntemini uygulayalım. Bizim sunacağımız caydırıcı örnek onu bile şaşırtacak!

“O halde şeytan yoldaşımız olsun ve başlayalım! Cahir, Angouleme, atlayın atlarınıza. Newi boyunca Belhaven’a gidiyoruz. Dandelion, Milva, Regis sizler Toussaint sınırına kadar Sansretour Vadisi’nde ilerleyeceksiniz. Yolu şaşırmanız olanaksız, Gorgo Dağı size önderlik edecek nasılsa. Yakında görüşmek üzere.”

Ciri, kara kediyi okşuyordu. Hayvan, bütün kedilerin yaptığı gibi özgürlük ve gezip tozma tutkusu, soğuk ve açlıkla gölgelenince kulübeye geri dönmüştü. Şimdi kızın kucağına yatmış, sevmesi için boynunu uzatıyor

keyiften mırıldanıp duruyordu. Kızın anlattıkları zerre kadar umrunda değildi.

“Geralt’ı ilk kez düşümde görmüştüm,” diye sözlerini sürdürdü Ciri. “Thanedd Adası’ndan ve Martı Kulesi’nden ayrıldığımız günden beri düşlerime tek bir kez bile girmemişti, öldüğünü sanıyordum bu yüzden. Ansızın bu düşü görmüştüm, eskiden gördüklerime benziyordu, Yennefer o zamanlar bu düşlerin kehanette bulunduğunu, geleceği gösteren normal ötesi bir algı olduğunu söylemişti. Gündönümünden bir gün önceydi. Adını şimdi anımsayamadığım bir kasabadaydım. Bonhart beni bir mahzene kapatmıştı. Öncesinde işkence yaparak kimliğimi zorla açıklatmıştı.”

“Kim olduğunu söyledin mi ona?” Vysogota başını kaldırdı. “Her şeyi mi anlattın?”

“Bu ödlekliğimin bedelini, “dedi ve yutkundu Ciri, “boyunduruk altına girerek ve kendimden tiksinerek ödedim.”

“Düşünü anlat bana.”

“Kocaman bir dağ gördüm, dimdik yamaçları vardı, taştan bıçaklar gibi girintili çıkıntılıydı. Geralt’ı gördüm. Söylediklerini duyabildim. Harfi harfine. Sanki oradaymışım gibi her sözcük anlaşılıyordu. Çok iyi anımsıyorum, her şeyin farklı olduğunu haykırmak, bunların doğru olmadığını, korkunç şekilde yanıldığını söylemek istiyordum… Her şeyi birbirine karıştırdığını! Gündönümünün henüz geçmediğini, gündönümünde öleceğimi, henüz yaşadığımı ve beni öncesinde ölmüş kabul etmemesini çığırmak istiyordum. Bir de Yennefer’i yargılamamasını, onun hakkında böyle konuşmamasını…”

Bir an sustu, burnundan soludu ve kediyi okşadı.

“Ama sesim çıkmıyordu. Soluk bile alamıyordum… Suda boğulur gibiydim âdeta. Derken uyandım. O düşle ilgili aklımda kalan son sahne üç atlı oldu. Geralt ve iki kişi duvarlarından şelalelerin fışkırdığı bir mağaraya giriyordu atlarının sırtında…”

Vysogota sesini çıkarmadı.

Samandan çatısı çökmüş kulübeye, hava karadıktan sonra birisi gizlice yaklaşmış ve panjurların aralığından gizlice içeriye bakmış olsa, zayıf bir ışıkla aydınlatılmış odada kır sakallı bir ihtiyarın yanağı kötü bir yara iziyle kaplı kül sarısı saçlı küçük bir kızın anlattıklarını dikkatle dinlediğini görürdü.

Ayrıca kızın kucağına yatmış, tembel tembel mırıldanan ve okşanmanın keyfini çıkaran kara bir kedi görürdü. Bu durumu fırsat bilip kulübenin içinde cirit atan fareleri bile fark edebilirdi.

Ancak kimse göremezdi bunları. Yosunlarla kaplı, samandan çatısı çökmüş kulübe, sislerin arasında, kimsenin girmeye cesaret edemediği Pereplut bölgesindeki sonsuzmuş hissini veren sazlıkların arasında yer alıyordu.

Bilinir ki işkence, acı ve ölüm saçan Witcher'in bunları yaparken hissettiği şehveti ve hazzı, Tanrı korkusu olan, normal bir insan ancak eşiyle birleşip boşalırken (ibidem cum eiaculatio) duyabilin Bu da açıkça gösterir ki Witcher bu açıdan da doğaya aykırı bir yaratıktır, ahlaksız ve alçak bir soysuzdur, cehennemin en karanlık, en berbat köşesinden çıkmıştır çünkü acılardan ve işkencelerden yalnızca şeytan haz duyabilir.

Anonim, Witcher'in bir canavar olarak tasviri

Bölüm 6

Newi Vadisi boyunca uzanan yoldan çıkıp dağlardan geçen kestirme yollara saptılar. Dar, kıvrımlı, alacalı yosunlarla ve likenlerle kaplı kayalıkların eteğiyle âdeta bütünleşmiş patikanın izin verdiği ölçüde hızlı ilerliyorlardı. Şelalelerin aktığı dik sırtların arasından geçip boğazları, dar geçitleri, uçurumların üzerine kurulu ve altlarında suların bembeyaz köpürdüğü sallanan küçük köprüleri aştılar.

Gorgo'nun girintili çıkıntılı zirvesi başlarının üzerinde yükseliyordu âdeta. Şeytan Dağı'nın tepesini göremiyorlardı, göğü kaplayan sis bulutlarının arasında kaybolmuştu çünkü. Hava ise, yaylalarda sıklıkla olduğu gibi birkaç saat içinde bozmuş, yağmur serpiştirmeye başlamıştı. İşlerini zorlaştırıyordu yağmur.

Akşama doğru artık üçü de tükenmiş, gözleri bir çoban kulübesi arar olmuştu. Çökük bir ahır, hatta bir mağara bile olabilirdi. Onları yağan yağmurdan gece boyu koruyacak herhangi bir mekan bulmaları yeterliydi.

"Yağmur dindi sanırım," dedi Angouleme umutlu bir sesle. "Kulübenin deliklerinden damlalar akıyor yalnızca. Neyse ki yarın Belhaven'a yaklaşmış olacağız, oralarda geceleyecek bir samanlık ya da ambar mutlaka bulunur."

"Kentin içine girmeyecek miyiz?"

“Söz konusu bile olamaz. Atlı yabancılar derhal göze batar ve kent Bülbül’ün muhbirleriyle dolu.”

“Kendimizi yem olarak sunma planını değerlendirdik…”

“Hayır,” diye söze atıldı Angouleme, “sefil bir plan bu. Birlikte olmamız kuşkuları üzerimize çekecektir nasılsa. Bülbül cingöz bir köpektir, ayrıca yakalandığım haberi mutlaka yayılmıştır. O bir şeyden şüphelenirse yarı elf de bunu hemen öğrenir.”

“O halde önerin nedir?”

“Doğudan kentin etrafını dolanıp Sansretour Vadisi’nin ağzına gideceğiz. Orada maden ocakları var. Madenlerin birinde de bir ahbabım çalışıyor. Onu ziyaret edeceğiz. Şansımız varsa bu ziyaretin bir karşılığı olur belki.”

“Daha açık konuşamaz mısın?”

“Yarın söylerim. Madene vardığımızda. Şimdi söylersem uğursuz gelebilir.”

Cahir ateşe birkaç kayın dalı daha attı. Gün boyu yağmur yağmıştı, başka bir odun ateş yakmaya uygun olmazdı ama kayın dalları ıslak olmalarına karşın az da olsa çıtırdayıp hemen mavi alevlerle yanmaya başlamıştı.

“Nerelisin sen Angouleme?”

“Cintralıyım, Witcher. Deniz kıyısında, Yaruga ağzında bir ülkedir orası.”

“Cintra’nın nerede olduğunu biliyorum.”

“Bunca şeyi biliyorsan neden soruyorsun o halde? Bu kadar çok mu merak ediyorsun beni?”

“Biraz diyelim.”

Sustular. Ateş çıtırdıyordu.

“Annem,” dedi Angouleme sonra, bakışlarını ateşe çevirerek, “soylu biriydi, hem de önde gelen bir aileye mensuptu. Soyunun armasında bir

deniz kedisi yer alıyordu, aslında sana göstermek isterdim, üzerinde bu uğursuz hayvanın olduğu bir madalyonum vardı ama zar oyununda kaybettim… Bu boktan soy beni reddetti çünkü annem sözde ayaktakımından biriyle, sanırım ahır işçisi bir çocukla ilişkiye girmişti ve benim piç olduğum konuşuluyordu. Yüzkarasıydım, onurlarına sürülmüş bir lekeydim. Böylece beni uzak akrabalardan birinin yanına vermişlerdi. Gerçi bu ailenin armasında bir kedi ya da köpek bile yoktu, hiçbir hayvan yoktu ama aile bana iyi davrandı. Beni okula yolladılar ve genel olarak pek dövmediler… Yine de kimliğimi, çalılıkların arasında yapılmış olduğumu her fırsatta yüzüme vurdular. Annem küçüklüğümde üç ya da dört kez beni görmeye geldi. Sonra ayağı kesildi. Benim de umurumda değildi zaten…"

"Suçluların arasına nasıl düştün?"

"Sorgu hâkimi gibisin!" diye tısladı kız, yüzünü buruşturup. "Suçluların arasına, hıh! Ahlak yolundan çıkarak değil mi?"

Kendi kendine bir şeyler homurdandı, ceketinin cebini yokladı, sonra Witcher'in ne olduğunu göremediği bir şey çıkardı.

"Tek gözlü Fulko," dedi kız belli belirsiz, bir yandan da bir şeyi diş etine sürüp sonra da burnundan çekerek, "aslında çok da kötü biri değil. Alacağını aldı ama tozu bana bıraktı. Bir tutam ister misin, Witcher?"

"Hayır. Senin de almamanı yeğlerdim."

"Neden?"

"İşte."

"Cahir?"

"Fisstech kullanmam ben."

"İyilik meleklerinin arasına düşmüşüm meğer." Başını iki yana salladı. "Birazdan ahkâm kesmeye başlarsınız, tozun kör, sağır ve kel yaptığını anlatırsınız mutlaka, değil mi? Gerizekâlı bir çocuk doğuracağımı da."

"Boş ver, Angouleme, hikâyeni tamamla sen."

Kız sarsılırcasına hapşırdı. “Peki nasıl istersen. Nerede kalmıştık… Hah. Biliyorsun Nilfgaard’la savaş başlamıştı, akrabalarımız malını mülkünü kaybetti ve evlerini terk etmek zorunda kaldı. Üç çocukları vardı zaten, ben onlara artık yük olmaya başlamıştım, böylece beni, bir tapınağın rahipleri tarafından yönetilen bir yurda bıraktılar. Çok geçmeden pek eğlenceli bir yer olduğunu anlamıştım. Sıradan bir genelev, bir kerhaneydi bildiğin. Meyveyi ham, çekirdeğini beyaz sevenler için anlıyor musun? Küçük kızlar yani. Bir de oğlanlar. Ben oraya gittiğimde yaşım geçmişti bile, bana göre müşteri bulamadılar…”

Hiç umulmadık bir anda yüzünün kızardığı mum ışığında bile gözden kaçmıyordu. “Neredeyse bulamadılar,” diyebildi sonra.

“Kaç yaşındaydın?”

“On beş. Orada bir kızla ve beş oğlanla tanıştım, benim yaşlarımdaydılar ya da benden biraz büyüktüler. Bir çırpıda anlaştık. Efsaneleri ve söylenceleri hepimiz biliyorduk. Deli Dei, Karasakal, Cassini Kardeşler… Sokağı, özgürlüğü, eğlenceli haydut yaşamını istiyorduk! Neden, diye sorduk aramızda, önümüze günde iki öğün yemek koyuyorlar diye iğrenç heriflerin siparişi üzerine kıçlarımızı açalım?”

“Kullandığın sözcükleri seçerken ölçülü ol, Angouleme.

Biliyorsun, fazlası sağlığa zararlı.”

Kız kıs kıs güldü, sonra ateşin içine tükürdü. “Amma da ahlak timsalisin! Tamam, konuya geliyorum, canım konuşmak istemiyor zaten. Yurdun mutfağında bıçaklar vardı, bunları taşta bileyip kemerde keskinleştirmek yetiyordu. Sandalyelerin r tornada düzleştirilmiş ayakları cop görevini harika görüyordu. Tek ihtiyacımız at ve paraydı, biz de devamlı müşteri olan iki hergelenin gelmesini bekledik. Moruktu ikisi de, kırk vardılar mutlaka. Geldiler, oturdular, biraz şarap içtiler, papazların her zamanki gibi seçilen gencecik kızı ya da oğlanı özel bir möbleye bağlamasını beklediler… Fakat o gün kimseyi sikemediler!”

“Angouleme.”

“Tamam, tamam. Kısacası: İki moruk hergeleyi ve üç papazı geberttik. Bir de kaçmayıp atların başına koşan yardımcının işini bitirdik. Anahtarı kutudan çıkarıp vermek istemeyen tapınak bekçisinin her yerini yaktık, ta ki anahtarı sökülene kadar. Ancak canını bağışladık çünkü sevimli biriydi, iyi niyetliydi her zaman. Sokak eşkıyalığına başladık. Bir günümüz bir günümüzü tutmuyordu, kâh yükseliyor, kâh batıyorduk, kâh birilerinin canına okuyorduk, kâh canımıza okunuyordu. Karnımızın doyduğu da aç kaldığımız da oluyordu. Genelde açtık. Yerde sürünen ne varsa, ne yakaladıysam canlı canlı yiyordum. Hatta bir seferinde uçan bir yavru ejder yedim çünkü undan yapılmış bir tutkalla her yeri yapışmıştı.”

Susup, elini hızla saman sarısı saçlarında gezdirdi.

“Geçmiş geçmiştir ama sana şunu söyleyebilirim, yurttan birlikte kaçtığımız arkadaşlardan hiçbiri hayatta değil artık. Son iki arkadaşımın, Owen’in ve Abel’in işini Efendi Fulko’nun adamları bitirdi birkaç gün önce. Abel de benim gibi teslim olmuştu ama kılıcını da yere attığı halde yine de vurup öldürdüler onu. Beni bıraktılar. İyi kalpli olduklarından falan değil. Beni meydanda yere yatırıp üstümden geçeceklerdi ki subayın biri çıkageldi. Eh, sen de darağacından kurtardın beni…”

Bir an sustu.

“Witcher?”

“Dinliyorum.”

“Sana karşı duyduğum minneti nasıl göstereceğimi biliyorum şimdi. Eğer istersen…”

“Anlamadım?”

“Atların durumuna bir bakayım,” dedi Cahir aceleyle ve yerinden kalkıp pelerinini omzuna attı. “Biraz dolaşayım, ayaklarım açılsın…”

Kız hapşırdı, burnunu çekti, hafifçe öksürdü. , “Tek kelime etme, Angouleme,” diye kızı azarladı Geralt, geçekten kızmış, utanmış, altüst olmuştu. “Sakın!”

Kız yeniden hafifçe öksürdü. “Beni hiç mi arzulamıyorsun?

Birazcık olsa da mı?” .

“Milva’nın kemerini sırtına iyi yedin, sümüklü. Derhal susmazsan devamı benden gelecek.”

“Tamam, sustum.” z M

“Aferin.”

Eğilmiş, bükülmüş çamlarla dolu yamaç, çukurlardan ve hendeklerden geçilmiyordu, hepsi işaretlerle donatılmış, ahşap merdivenlerle ve iskelelerle birbirine bağlanmıştı. Çukurların arasında kazıklarla desteklenmiş geçici köprüler yükseliyordu. Bu köprülerin bazılarından el arabalarıyla telaşlı insanlar geçiyordu. İlk bakışta içi taşlarla dolu çamurlu topraktan ibaret görünen arabaların içindeki malzemeler, köprülerden kare şeklindeki kocaman teknelere boşaltılıyordu. Daha doğrusu el arabalarından boşaltılan malzeme küçük, birbirlerinden tahta parçalarıyla ayrılmış teknelerden oluşan bir yapının içine dolduruluyordu. Ormanlık bir tepeden inip tahta oluklardan akan sular teknelerin içine gürül gürül doluyordu. Sular sonra bayır aşağı akıp gidiyordu.

Angouleme atından indi, Geralt’a ve Cahir’e de inmeleri için işaret etti. Onlar da atlarını çitlerin önünde bırakıp su sızdıran olukların ve boruların dibindeki bataklığa bata çıka binaya doğru ilerlediler.

“Burada demir cevheri yıkaması yapılıyor,” dedi Angouleme düzeneği göstererek. “Şuradaki galeriden malzeme çıkarılıyor, tekneye boşaltılıyor ve dereden gelen suyla yıkanıyor. Dibe çöken maden dışarı alınıyor. Belhaven çevresinde çok sayıda maden ocağı ve maden yıkama tesisi vardır. Maden vadilere, Mag Turgaya nakledilir, orada demir eritme fırınları ve dökümhaneler bulunur. Bunun nedeni de orada ormanlar olması ve madeni eritmek için odun gerekmesi…”

“Konferans için teşekkürler,” diye kızın sözünü kesti Geralt, yüzünü ekşiterek. “Yaşamım boyunca çok maden gördüm ve eritmek için neyin

gerekli olduğunu bilirim. Bizi hangi amaçla buraya getirdiğini hâlâ açıklamayacak mısın?”

“Bir ahbabımla sohbet etmek için. Burada ustabaşılık yapıyor. Gelin benimle. Aa, gördüm bile! Şurada, marangozhanenin orada. Gelin.”

“Şu cüce mi?”

“Evet. Adı Golan Drosdeck. Dediğim gibi kendisi…”

“Ustabaşı. Öyle dedin. Ama onunla ne konuşacağını söylemedin.”

“Şu postallarınızın haline bakın.”

Geralt ve Cahir hemen ayaklarına baktılar, tuhaf kırmızı renkte bir çamura bulanmışlardı.

“Aradığınız yarı elfin çizmeleri,” diye söze başladı Angouleme kendisine soru sorulmasını önlemek için, “Bülbül’le konuşurken aynen böyle kırmızımsı bir çamur içindeydi. Çaktınız mı durumu?”

“Şimdi evet. Peki ya cüce?”

“Ona hiç laf atmayın. Konuşma işini ben üstleniyorum. Sizi, konuşmayan ancak vuran türden adamlardan sansın. Asın suratlarınızı.”

Surat asmak ikisine de zor gelmemişti. Onlara bakan madencilerden bazıları hemen bakışlarını kaçırdı, diğerleri ağızlarını açıp kalakaldılar. Yollarına çıkanlar hemen kenara çekildiler. Geralt bu tavırların nedenini tahmin edebiliyordu. Onun ve Cahir’in yüzü hâlâ morluklarla, sıyrıklarla ve şişliklerle doluydu. Milva’nın attığı dayağın izleriydi bunlar. Birbirlerinin suratını yumruklamaktan hoşlanan, bir başkasının ağzını dağıtmak için ikiletmeyen mahluklar gibi duruyorlardı.

Angouleme’in ahbabı olan cüce, girişinde “Marangozhane” yazılı bir binada iki ahşap doğramadan oluşturulmuş bir tablanın üzerine bir şey çiziyordu. Üçlünün geldiğini fark edince fırçayı elinden bıraktı, kaşlarını çatıp izlemeye koyuldu. Kır sakallı yüzünde ansızın bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Angouleme?”

“Selam, Drosdeck.”

“Sen misin bu?” Cücenin ağzı açık kalmıştı. “Sen misin gerçekten?”

“Hayır, ben değilim. Peygamber Lebioda az önce dirilmiş, şimdi karşında duruyor. Bir soru daha sor, Golan. Bakarsın biraz daha zekice olur.”

“Şakanın yeri değil, sarıkız. Seni bir daha görebileceğimi hiç ummuyordum. Beş gün önce Katır uğradı buraya, seni yakaladıklarını ve Riedbrune’da kazığa oturttuklarını anlattı. Üstelik haberin doğruluğu üzerine yemin etti!”

“Her şeyde bir hayır vardır.” Kız omuzlarını silkti. “Katır senden şimdi borç para ister ve iade edeceğine yemin ederse, yemininin değerini biliyor olacaksın.”

“Önceden de biliyordum bunu,” dedi cüce, göz kırptı ve burnunu tavşanlar gibi kıvırdı. “Önümde takla bile atsa tek kuruş borç vermem ona. Hayatta ve sağlıklı olmana sevindim kız, çok sevindim! Belki bana olan borçlarını bile kapatırsın ha?”

“Belki. Kim bilir?”

“Yanındakiler kimdir, sarıkız? “

“Yakın dostlarım.”

“Ağızları da sağlam… Yolculuk nereye?”

“Her zamanki gibi sapa yollara.” Kız, Witcher’in tehdit dolu bakışlarına aldırmadan burnundan bir tutam fisstech çekti, kalan tozu ovalayarak diş etlerine yedirdi. “Çeker misin, Golan?”

“Eh, hadi.” Cüce elini uzattı, kızın armağan ettiği bir tutam uyuşturucuyu burnundan içine çekti.

“Aslına bakarsan,” diye sözlerini sürdürdü kız, “Belhaven’a gideceğim. Bülbül çetesiyle oralarda mıdır, haberin var mı?”

Golan Drosdeck başını yan yatırdı. “Bana bak sarıkız, Bülbül’e yaklaşayım deme. Kış uykusundan zorla uyandırılan sansar misali sana çok kızgınmış.”

“Oha! Beni iki atla birlikte sivri kazığa oturttuklarını duyunca duyguları değişmemiş mi peki? Acımamış mı bana? Gözyaşı döküp sakalına sümüklerini akıtmamış mı?”

“Hayır, zerre kadar acımamış. Hatta Angouleme şimdi epeydir hak ettiği bir şeye, götünde sırığa kavuştu, demiş.”

“Kaba herife bak hele! Terbiyesiz bok çuvalı. Vali Fulko duysa, toplumun posası, derdi. Bense lağım posası diyorum!”

“Böyle lafları o duymadan söylemelisin bence, sarıkız. Belhaven çevresinde dolaşmamalı, o kentten kesinlikle uzak durmalısın. Ancak kente ille de girmek zorundaysan, o zaman tebdili kıyafetle…”

“Golan bilgiçlik taslamasan olmaz, değil mi!”

“Buna asla cesaret edemem.”

“Şimdi dikkatli bak, cüce.” Angouleme, ayağını marangozhanedeki merdivenin bir basamağına koydu. “Sana bir soru soracağım. Yanıt vermekte acele etme. İyi düşün.”

“Sor.”

“Son zamanlarda bir yarı elf uğradı mı buralara? Buralı değil, bir yabancı.”

Golan Drosdeck ciğerlerini havayla doldurdu, gürültüyle hapşırdı, burnunu elinin tersiyle sildi. “Yarı elf mi dedin? Ne yarı elfi?

“Salağa yatma, Drosdeck. Bir iş için Bülbül’ü kiralayan biri. Birini öldürmek için. Bir Witcher’i…”

“Witcher mı dedin?” Golan Drosdeck yerdeki tablayı alıp gülümsedi. “Bak sen şu işe! Ne tuhaf bir rastlantı bu? Biz de şimdi bir Witcher arıyoruz, işte bu levhaları hazırlayıp çevreye asacağız. Bak: Witcher aranıyor, ücret dolgundur, kalacak yer ve yemek sağlanır, detaylar maden ocağı ‘Küçük

Babette’ yönetiminden öğrenilebilir. Hı, ‘detay’ nasıl yazılır, ‘y’ tek mi, yoksa çift mi olacak?”

“Sen ‘ayrıntı’ yaz. Maden ocağında neden Witcher’a ihtiyacınız var ki?”

“Ne biçim soru bu? Canavarlara karşı işte, başka neden olacak?”

“Hangi canavarlar?”

“Taktak ve barbegazi. Alt katmanlarda çok fazla çoğaldılar.” Angouleme, Geralt’a bir bakış attı, o da başını hafifçe sallayarak neden söz edildiğini bildiğini anlattı. Geralt sonra manidar bir şekilde hafifçe öksürüp asıl konuya dönülmesini istediğini gösterdi.

“Evet, konumuza dönelim.” Kız, durumu hemen kavramıştı. “Bu yarı elf hakkında ne biliyorsun?”

“Böyle birinden haberim yok.”

“Sana iyice düşünmeni söylemiştim.”

“Aynen öyle yaptım.” Golan Drosdeck yüzünde ansızın kurnaz bir ifade belirdi. “Düşündüm ve bu konuda bir şey bilmenin kârlı olmayacağına karar verdim.”

“Yani?..”

“Yanisi şu, burası karışık. Bölgede huzur yok, zor günlerden geçiyoruz. Çeteler, Nilfgaardlılar, ‘Özgür Yamaçlar’ gerillaları… Hele de çeşitli yabancı unsurlar, yarı elfler. Her biri gerginlik yaratmaya bakıyor…”

“Yani?..” Angouleme burnunu buruşturdu.

“Yanisi şu, bana borcun var, sarıkız. Borcunu ödemek yerine, yeni borçların altına girmek istiyorsun. Hem de ağır bir borcun altına çünkü benden istediğin şey, kafana bir tane yemene sebep olabilir. Öyle yumruk falan da değil üstelik, sivri uçlu bir kazma yiyebilirsin. Hem bundan benim çıkarım ne? Bir yarı elf hakkında bilgi sahibi olmak bana bir şey kazandıracak mı?

Bir şey verilecek mi karşılığında? Söz konusu yalnızca riskse ve ucunda kâr namına hiçbir şey yoksa…”

Geralt’ın sabrı taşmıştı artık. Sohbetten sıkılmış, cücenin dilinden ve tarzından rahatsız olmuştu. Aniden uzanarak cüceyi sakalından yakaladı, kendine doğru çekti, sonra geriye doğru itti. Golan sendeledi, boya kovasına takılıp düştü. Witcher ona doğru atladı, tek dizini göğsüne bastırıp hançerini gözlerinin önünde gezdirdi. “Senin kârın,” diye homurdandı, “canını kurtarmak olabilir. Konuş.”

Golan’ın gözleri sanki yuvalarından fırlayıp çevrede gezintiye çıkacakmış gibi duruyordu.

“Konuş,” diye yineledi Geralt. “Ne biliyorsan anlat. Yoksa gırtlağını keserim ve sen daha kan kaybından ölemeden boğulursun. ..”

“Rialto…” diye inledi cüce. “Rialto madeninde..

“Rialto” maden ocağı, “Küçük Babette”ten ve Angouleme, Geralt ve Cahir’in önünden geçtikleri “Bahar Manifestosu,” “Eski Maden”, “Yeni Maden”, Nisan Bir”, “Dulcinella”, “Ortak Hedef” ve “Mutlu Ocak” adlı diğer maden ocağı ve maden işletmelerinden sadece birkaç ufak konuda farklıydı. Hepsinde hummalı bir çalışma vardı, hepsinde galerilerden ve kuyulardan çıkarılan kirli toprak teknelere boşaltılıp yıkanıyordu. Hepsinde o kızıl çamurdan bolca vardı.

“Rialto” bir tepenin zirvesine yakın konumdaki bir maden ocağıydı. Dağın tepesi oyulup ocağa dönüştürülmüştü. Asıl maden yıkama işlemi, dağın yan tarafının içine kesilerek açılmış bir sette gerçekleşiyordu. Burada, dik inen bir duvarın dibinde, galeri ağızlarının bulunduğu noktada, tekneler, arklar ve ocağın diğer ekipmanları bulunuyordu. Burada ayrıca ahşap kulübelerden, barakalardan, ambarlardan ve ağaç kabuklarıyla çevrili kulübelerden meydana gelen bir mahalle vardı.

“Buradan kimseyi tanımıyorum,” dedi kız, atının dizginini çitlere bağlarken. “Yine de idarecisiyle konuşmaya çalışalım. Geralt, becerebilirsen adamın hemen gırtlağına sarılıp bıçağınla tehdit etme.”

“Bilgiçlik taslamayı bırak, Angouleme.”

Görüşme yapamadılar. Muhtarın çalışma odasının bulunduğunu düşündükleri binaya bile giremediler. Madenlerin arabaya yüklendiği küçük bir meydanda beş atlıyla karşılaştılar.

“Ah, lanet olsun,” dedi Angouleme. “Lanet olsun, bakın rüzgâr kimleri getirmiş buralara.”

“Mesele nedir?”

“Bülbül’ün adamları bunlar. Haraç toplamaya gelmişler. Beni görüp tanıdılar. Lanet olsun, lanet olsun! Şimdi ayvayı yedik işte…”

“Bir numara çekemez misin onlara?” diye mırıldandı Cahir.

“Çok zor.”

“Neden?”

“Çeteden kaçarken Bülbül’den bir şeyler yürütmüştüm. Bunu asla bağışlamazlar. Yine de şansımı deneyeceğim. Hiç sesinizi çıkarmayın fakat gözünüzü dört açın ve hazır olun. Her şeye.”

Atlılar yaklaştılar. Öndeki iki kişiden kırlaşmış uzun saçları olan sırtına kurt postu giymişti; genç ve sırık gibi olan ise, muhtemelen yüzündeki sivilceleri gizlemek için sakal bırakmıştı. Oralı değilmiş gibi davranmalarına karşın Angouleme’i süzen bakışlarındaki kin Geralt’ın gözünden kaçmamıştı.

“Sarıkız.”

“Novosad. Yirrel. Selam. Ne güzel bir gün. Ne yazık ki yağmurlu.”

Kır saçlı, atından indi, daha doğrusu sağ bacağını atın boynunun üstünden geçirip atladı. Diğerleri de indiler atlarından. Kır saçlı, dizginlerini Yirrel adlı sakallı sırığa verip yaklaştı.

“Bizim çenesi düşük budalamız, görüyorum ki hayattasın ve sağlığın yerinde.”

“Kanlı canlı hem de.”

“Ukala sümüklü! Kanlı olduğuna dair dedikodular yayıldı ama kazığın üstünde, diye duymuştuk. Tek gözlü Fulko’nun seni enselediği konuşuluyordu. Hatta dedikodulara göre işkence sırasında tarlakuşu gibi ötmüşsün, ne sorsalar anlatmışsın!”

“Dedikodulara göre Novosad,” diye tısladı Angouleme, “annen müşterilerden yalnızca dört para istermiş ama yine de ikiden fazla veren çıkmazmış.”

Haydut, yüzünde küçümseyen bir bakışla kızın ayaklarının dibine tükürdü.

Angouleme kedi gibi tısladı yeniden. “Novosad,” dedi küstah bir edayla ve ellerini beline koydu, “Bülbül’le bir işi görüşmem gerekiyor.”

“İlginçmiş. O da seninle aynı şeyi yapmak istiyor.”

“Çeneni tut da ben konuşmak istediğim sürece aç kulaklarını dinle. İki gün önce, Riedbrune’dan bir mil kadar mesafede, ben ve bu iki dostum, Bülbül’ün onu öldürme görevini üstlendiği Witcher’ın işini bitirdik. Bastı mı kafan?”

Novosad, bakışlarını çete arkadaşları üzerinde manidar bir ifadeyle gezdirdi, sonra eldivenlerini düzeltip Geralt’ı ve Cahir’i süzdü. “Yeni dostların,” dedi sonra yayarak. “Hah, din adamı olmadıkları suratlarında yazılı zaten. Witcher’in işini bitirmişler, öyle mi? Nasıl olmuş? Sırtından hançerleyerek mi? Ya da uykusunda mı halletmişler?”

“Bu önemsiz bir ayrıntı.” Angouleme yüzünü maymun gibi buruşturdu. “Ama önemli ayrıntı şu ki ünlü Witcher nalları dikti. Bülbül’le kapışmak ya da ona zorluk çıkarmak istemiyorum. Ancak iş iştir. Yarı elf size avans vermiş, onda gözüm yok, o sizin paranız, emeğinizin ve masrafların karşılığı. Fakat yarı elfin iş bittikten sonra vermeyi vaat ettiği ikinci taksit benim hakkımdır.”

“Hakkın mı?”

“Elbette!” Angouleme, alaycı tona aldırmadı. “Çünkü biz anlaşma koşulunu yerine getirdik, Witcher’ı öldürdük, bunun kanıtlarını yarı elfe gösterebiliriz. Ben hakkım olanı alıp mavi ve sisli uzaklara karışacağım. Söylediğim gibi, Bülbül’le rekabet etmek gibi bir niyetim yok, çünkü yamaçlara ikimiz birden sığamayız. Ona bunları aktar, Novosad.”

“Bu kadar mı?” Atlı yine zehir saçarak alaycı bir ifadeyle sırıttı.

“Bir de öpücük yolluyorum,” diye homurdandı Angouleme. “Benim yerime ona kıçını sen dönebilirsin, perprocura.[7]”

[7] (Lat.) Vekaleten, (ç. n.)

“Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi Novosad, arkadaşlarına göz ucuyla bakarak. “Ona kıçının gerçeğini götüreceğim, Angouleme. Ellerini kollarını zincire vurup seni ona götüreceğim. Seni Angouleme, ellerin kolların bağlı halde ona götüreceğim, o zaman seninle her şeyi konuşup açığa kavuşturur. Sonra da anlaşırsınız. Örneğin yarı elf Schirru’yla yapılan anlaşma gereği ödenecek paranın kimin hakkı olduğunu. Çaldıklarının nasıl geri ödeneceğini. Kuzey İniş’in hepimize nasıl dar geleceği durumunu. Böylece her şey düzenlenmiş olur. Bütün ayrıntılarıyla.”

“Burada küçük bir sorun var.” Angouleme ellerini belinden indirdi. “Beni Bülbül’e nasıl götürmeyi düşünüyorsun, Novosad?”

“Canım şöyle işte!” Haydut elini uzattı. “Gırtlağından tuttuğum gibi!”

Geralt yıldırım hızıyla sihiU’mi çekip, Novosad’ın burnunun ucuna dayadı. “Hiç önermem,” diye hırladı.

Novosad geriye doğru sıçrayıp kılıcını çekti. Yirrel bir ıslık sesi eşliğinde palasını sırtında taşıdığı kınından çekti. Diğerleri de aynı hareketi yaptı.

“Hiç önermem,” diye yineledi Witcher.

Novosad sövdü. Dönüp arkadaşlarına baktı. Hesabı çok zayıftı ama beş kişinin üç kişiden epeyce fazla olduğu sonucuna vardı yine de. “Saldırın!” diye bağırdı ve Geralt’ın üzerine atıldı. “Bitirin işlerini!”

Witcher, yarım dairelik bir dönüşle darbeyi savuşturdu ve kılıcını yukarı doğru sallayıp haydudu şakağından yakaladı. Novosad yere düşmeden önce Angouleme kolunu kaldırarak öne eğilmişti. Havada bir hançer süzüldü, ona saldırmaya çalışan Yirrel sendeledi; çenesinin altında fildişinden bir sap uzanıyordu şimdi. Kaması elinden düşen haydut, iki eliyle sarıldığı bıçağı boynundan öyle bir hırsla çekip çıkardı ki kanlar fışkırdı. Bunun üzerine Angouleme sıçradı, Yirrel'in göğsüne bir tekme savurarak onu yere devirdi. Bu arada Geralt bir haydudu daha yere sermişti. Cahir önüne çıkan hayduda Nilfgaard kılıcını savurdu ve haydudun başı karpuz gibi yere düştü. Geriye kalan son eşkıya kaçıp atının sırtına atladı. Cahir kılıcını havaya kaldırdı, bıçağından tutup mızrak gibi attı ve kılıç haydudun iki kürek kemiğinin ortasına saplandı. At kişnedi, başını sağa sola savurdu, dizlerinin üzerine çöktü, çifte atmaya başladı ve eli dizginlerin kayışına dolanmış cesedi, kırmızıya boyanan bataklığın içinden sürükledi.

Bütün bunlar, beş kalp atışı süresince yaşanmıştı.

"Milleeeet!" diye bağırdı biri binaların arasından. "Milleeeet! İmdaaat! Katil, katil var, öldürüyorlar!"

"Orduyu! Askerleri çağırın!" diye bağırdı bir başka madenci ve dünyanın her yerinde asırlardır olduğu gibi olanları seyretmek ve insanların yolunu tıkamak için mantar gibi biten çocukları zorla kenara itti.

"Biri koşup, askerleri çağırsın!"

Angouleme silahını yerden aldı, sildi ve postalının koncuna soktu. "İsteyen buyursun, koşsun!" diye bağırdı adamlara, çevresine bakarak. "Siz kör müsünüz, madenciler? Canımızı kurtardık! Soysuzlar üzerimize çullandılar! Tanımıyor musunuz onları? Başınıza yeterince iş açmadılar mı? Sizden zorla aldıkları haraçlar az mı geldi yoksa? "

Gürültülü bir şekilde hapşırdı. Sonra hâlâ seğiren Novosad'ın kemerinden para kesesini koparıp aldı, Yirrel'in üzerine eğildi.

"Angouleme."

"Ne var?"

“Yapma.”

“Nedenmiş o? Ganimet bu! Yoksa paraya mı sıkışıksın?” “Angouleme…”

“Hey, baksanıza,” diye tok bir ses duyuldu ansızın. “Gelin buraya.”

, Alet deposu olarak kullanılan barakanın kapısında üç adam duruyordu. İkisi güçlü kuvvetliydi, saçları kısacık kesilmişti, alınları dardı, kuşkusuz zekâları da dar ve kısıtlıydı. Tok sesin sahibi üçüncüsü ise olağanüstü uzun boylu, siyah saçlı, heybetli biriydi.

“Olaydan önceki konuşmalara istemeden tanıklık ettim,” dedi adam. “Witcher’ın öldürüldüğüne inanmak istememiştim, bu sözlerin uydurma olduğunu sanmıştım. Lakin şimdi öyle düşünmüyorum. Gelin, barakaya girin.”

Angouleme derin derin soludu. Belli belirsiz başını sallayan Geralt’a baktı.

Adam yarı elfti.

Yarı elf Schirru boylu posluydu, boyu 1,80 metreyi aşkındı. Uzun, sırtına inen siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Melezliği, badem şeklinde iri, kedilerinki gibi sarıyeşil renklerindeki gözlerinden belliydi.

“Witcher’i öldürdünüz demek,” diye yineledi sevimsiz bir gülümsemeyle. “Yani Bülbül lakaplı Homer Straggen’den önce davrandınız? İlginç, çok ilginç. Kısacası size elli florin vermemi istiyorsunuz. İkinci taksiti. Bu durumda Straggen ödediğim elliyi boşuna kapmış oldu. Size iade edeceğini düşünmüyorsunuzdur sanırım? “

“Bülbül’le neyi nasıl halledeceğim kimseyi ilgilendirmez,” dedi Angouleme. Bir sandığın üzerine oturmuş bacaklarını sallıyordu. “Witcher’la ilgili anlaşmanın ucunda bir görev vardı. Biz bu görevi yerine getirdik. Biz getirdik, Bülbül değil. Witcher öbür tarafı boyladı. Arkadaşlarının üçü de öbür tarafta artık. Yani anlaşma yerine getirildi.”

“En azından böyle olduğunu söylüyorsunuz. Olay nasıl gelişti?”

Angouleme bacaklarını sallamayı bırakmamıştı. “Yaşlandığımda,” dedi her zamanki küstah tarzıyla, “hayat hikâyemi yazacağım. Olayın nasıl geliştiğini orada anlatacağım, en ufak ayrıntısına kadar. O zamana kadar sabretmeniz gerekecek, Efendi Schirru.”

“Sizin için bu kadar sıkıntılı demek,” dedi melez buz gibi bir sesle. “Bu işi hunharca ve sinsice hallettiniz demek.”

“Rahatsız mı etti sizi?” diye sordu Geralt.

Schirru ona dikkatle baktı.

“Hayır,” dedi bir süre sonra. “Rivyah Witcher Geralt daha iyi bir sonu hak etmemişti. Avanağın, salağın biriydi. Eğer daha rahat, düzgün ve onurlu bir ölümle gitseydi bu olaydan efsaneler doğardı. Efsane olmayı hak etmedi o.”

“Ölüm ölümdür.”

“Her zaman değil.” Yarı elf başını hayır anlamında sallarken, gözlerini Geralt’ın kapüşonunun gölgesinde kalan gözlerinden ayırmıyordu. “Emin olun, her zaman değil. Ölümcül darbeyi vuran sanırım şendin.”

Geralt yanıt vermedi. İçinden şiddetle; melezi atkuyruğundan tutup yere devirmek, bildiği ne varsa ağzından almak ve kılıcının topuzuyla dişlerini teker teker dökmek geliyor ama kendini tutuyordu. Çünkü aklı, Angouleme’in uydurduğu numaranın daha iyi sonuçlar verebileceğini söylüyordu.

“Nasıl isterseniz,” dedi Schirru, beklediği yanıtı alamayınca. “Olayın seyrinin rapor edilmesinde ısrarcı davranmayacağım. Belli ki bu konuda konuşmak içinizden gelmiyor, belli ki ortada övünebileceğiniz bir şey yok. Tabii susmanızın bambaşka bir nedeni yoksa… Örneğin hiçbir şeyin gerçekleşmemiş olması gibi. Sözlerinizin doğruluğunu gösterecek kanıtlarınız var , mı acaba?”

“Witcher’ı öldürdükten sonra sağ elini kestik,” dedi Angouleme istifini bozmadan. “Ama daha sonra bir rakun bizden çalıp yedi.”

“Elimizde bir tek bu var.” Geralt gömleğini açıp kurt başlı madalyonu çıkardı. “Witcher boynunda bunu taşıyordu.” r “Bakabilir miyim?”

Geralt fazla duraksamadı.

Yarı elf madalyonu elinde tarttı. “Şimdi inandım,” dedi r ağır ağır. “Şu süslü püslü şey dehşet biçimde sihir yayıyor.

Böyle bir şey Witcher’dan başkasında olmaz.”

“Ve de bir Witcher,” diye sözü aldı Angouleme, “içinde zerre kadar can kalmış olsa bunu kimseye vermezdi. Yani elinizde tuttuğunuz mutlak bir kanıttır. O halde parayı masaya koy bakalım.”

Schirru madalyonu dikkatle cebine soktu, ceketinden bir deste kâğıt para çıkardı, masanın üzerine koyup eliyle düzeltti. “Buyurun.”

Angouleme sandıktan sıçrayarak indi, kalçalarını çocuk gibi sallayarak yaklaştı, masanın üzerine eğildi. Schirru onu saçlarından yakaladığı gibi masa tablasının üzerine yatırdı ve gırtlağına bıçak dayadı. Kız, çığlık atmaya bile fırsat bulamamıştı.

Geralt ve Cahir hemen kılıçlarına davranmışlardı ama çok geçti.

Yan elfin yardımcıları, dar alınlı azmanlar demir kancalarını kapmış ve yaklaşmışlardı bile.

“Kılıçları atın yere,” diye hırladı Schirru. “İkiniz de atın yere, yoksa kızı gebertirim.” ; “Dinlemeyin…” diye başladı Angouleme ama söyleyeceklerini tamamlayamadan bir çığlık attı çünkü yarı elf yumruğunu hızla saçlarına dolamıştı. Bununla yetinmemiş, hançeriyle kızın derisini çizmişti çünkü kızın boynundan sicim gibi kan süzülüyordu şimdi.

“Atın kılıçları yere, dedim! Ciddiyim!”

“Bakarsın anlaşırız?” Geralt içinde yükselen öfkeye aldırmamaya çalışıyordu çünkü zaman kazanmaya karar vermişti.

“Uygar insanlar gibi konuşamaz mıyız?”

Yarı elf pis pis sırıttı. “Anlaşmak mı? Seninle mi Witcher? Buraya anlaşmak değil, senin işini bitirmek için yollandım. Seni sütü bozuk. Kılık değiştirdin, rol yaptın ama seni tanıdım, görür görmez tanıdım hem de. Seni bana bütün ayrıntılarınla tarif ettiler. Seni böylesine ayrıntılı tarif edenin kim olduğunu anlamışsındır sanırım? Seni nerede, kimlerin yanında bulabileceğimi bildireni tahmin edebiliyor musun? Tabii canım, anlamışsındır.”

“Bırak kızı.”

“Fakat seni yalnızca tariflerden tanımıyorum,” diye sözlerini sürdürdü Schirru; Angouleme’i bırakmayı aklının ucundan bile geçirmiyordu. “Seni daha önce görmüştüm. Hatta bir seferinde izini sürmüştüm. Temerya’da. Temmuzda. Dorian şehrine kadar atımla peşinden gelmiştim. Avukatların, Codringher ve Fenn’in yaşadıkları eve kadar. Düşünebiliyor musun?”

Geralt kılıcını, bıçağın yaydığı ışık yarı elfin gözüne girecek biçimde çevirdi. “Pat olup kaldık şimdi. Bu durumdan nasıl çıkacağını çok merak ediyorum, Schirru,” dedi sonra buz gibi sesle. “Bence iki yol var: Birincisi, kızı derhal bırakırsın. İkincisi, kızı öldürürsün… Bir saniye geçmeden de kanların tavana ve duvarlara sıçrar.”

“Ben üçe kadar saydığımda silahlarınız yerde olacak,” dedi Schirru kızı vahşice saçından çekiştirerek. “Ardından kızın bedenini yarmaya başlayacağım.”

“Bakalım bu yarma işinde ne kadar yol alabileceksin.

Bence pek alamayacaksın.”

“Bir!”

“İki!” dedi Geralt ve kılıcına havada daire çizdirdi.

Dışarıdan nal sesleri, kişnemeler, at solumaları ve binlerinin bağırışları geldi.

“Ne olacak şimdi?” Schirru sırıttı. “Bunu bekliyordum.

Durum artık pat değil, mat! Dostlarım geldi.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Cahir, pencereden dışarı bakarak. “İmparatorluk hafif süvarilerinin üniformalarını görüyorum ben.”

“Doğru ama sana mat,” dedi Geralt. “Kaybettin, Schirru.

Bırak kızı.”

“Asla.”

Barakanın kapısı tekmeyle açıldı, çoğu siyah ve tek tip üniforma giymiş en az on kişi içeriye daldı. Onlara sarışın, sakallı ve apoletinde gümüş bir ayı taşıyan biri komuta ediyordu.

“Que aen suecc’s” diye sordu tehdit dolu bir sesle. “Neler oluyor burada? Şu kıyımın sorumlusu kim? Dışarıda yatan cesetlerin. Derhal anlatın!”

“Komutanım…”

“Glaeddyvan vort\ Atın elinizden kılıçları!”

Denileni yaptılar, çünkü tatar yayları üzerlerine doğrultulmuştu. Schirru’nun bıraktığı Angouleme masadan tam yere atlayacaktı ki gözleri kurbağalarınki gibi patlak, iri yarı, alacalı giyinmiş bir herif yakaladı onu. Kız bağırmak istedi ama eldivenli elini kızın ağzına bastırdı.

“Şiddet uygulamayalım,” dedi Geralt, apoleti ayılı komutana. “Cani değiliz biz.”

“Bak hele.”

“Riedbrune Valisi Fulko Artevelde’nin bilgisi ve onayı dâhilinde hareket ediyoruz.”

“Bak hele,” diye yineledi ayı ve verdiği işaret üzerine Geralt’ın ve Cahir’in kılıçları yerden alınıp dışarı taşındı. “Sayın Fulko Ardevelde’nin bilgisi ve onayı dâhilindeymiş. Saygın Efendi Artevelde’nin. Duydunuz mu, çocuklar?”

Adamları -gerek siyah gerekse renkli üniformalılar- böğürerek gülmeye başladı.

Kurbağa gözlünün pençeleri altında kendini sağdan sola atan Angouleme, bağırmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Gerek kalmamıştı zaten. Sırıtan Schirru, kendisine uzatılan eli sıkmadan, siyahlı dört Nilfgaardlı, Cahir'in üzerine çullanmadan ve diğer üç adam tatar yaylarını doğrudan yüzüne doğrultmadan kurbağa gözlü, Angouleme'i adamlarının kollarına itti. Kız, onların kollarında bez bebek gibi sarkıyordu şimdi. Karşı koymayı denemiyordu bile.

Ayı, ağır adımlarla Geralt'a yaklaştı ve zırhlı eldiven giydiği elini yumruk yapıp apış arasına indirdi. Geralt iki büklüm oldu ama yere düşmedi. Gözünü döndüren öfke onu ayakta tutuyordu.

"Tek gözlü Fulko'nun kendi çıkarları için kullandığı ilk ahmakların siz olmadığını duymak," dedi ayı, "belki sizi daha iyi hissettirir. Burada, kimilerinin Bülbül diye tanıdığı Efendi Homer Straggen'le yaptığım kârlı işler onun gözüne batıyor. Bu işler çerçevesinde Homer Straggen'i imparatorluk hizmetlerine dâhil etmiş ve maden ocağının korunması için onu gönüllü savunma birliği komutanı yapmış olmam Fulko'yu çıldırtıyor. Resmen öç alamadığı için de şerefsiz hergeleleri tutup görevlendiriyor."

"Bir de Witcher'i," diye ekledi Schirru yüzünde hain bir gülümsemeyle.

"Dışarıda," dedi ayı sesini yükselterek, "yağmurun altında beş ceset yatıyor. İmparatorluk hizmetinde çalışan beş kişiyi öldürdünüz! Maden ocağındaki işleri aksattınız! Kesinlikle kuşkum yok: Sizler casussunuz, sabotajcısınız, teröristsiniz. Bu topraklarda savaş hukuku geçer. Sizleri buradaki olağanüstü hal yasaları gereği ölüm cezasına çarptırıyorum."

Kurbağa göz bir kahkaha patlattı. Haydutların sımsıkı tuttuğu Angouleme'e yaklaştı, ani bir hareketle memesine yapıştı ve sıktıkça sıktı.

"Ee, Sarıkız?" dedi vıraklar gibi, sesi gözlerinden de daha fazla bir kurbağayı andırıyordu. Kendine muhtemelen kendinin koyduğu haydut lakabı onun espri anlayışını yansıtıyordu. Ancak kamuflaj amaçlı bir rumuz olarak düşünülmüşse gerçekten etkiliydi.

“Yeniden karşılaştık demek,” diye gakladı Bülbül ve kızın memesini çimdikledi. “Sevindin mi?”

Kız, acıyla inledi.

“Orospu seni, benden çaldığın incileri ve taşları ne yaptın?”

“Tek gözlü Fulko emaneten saklıyor hepsini,” diye bağırdı Angouleme, sözde korkmuyormuş hissi uyandırmaya çalışarak. “Git al ondan!”

Bülbül, gaklayarak kurbağa gözlerini iri iri açtı. Şimdi gerçekten bir kurbağayı andırıyordu, tek eksiği diliyle sinek yakalamaktı. Geralt, gözünü bürüyen öfke bulutu ardında kızı yine Ciri’ye benzetmeye başladı.

“Yapışın hepsine,” diye buyurdu sabrı taşan ayı. “Atın dışarı.”

Bülbül’ün, maden ocağını korumakla görevlendirdiği ekipte yer alan haydutlardan biri, “Bir Witcher var aralarında,” dedi, tedirgin bir sesle. “Tehlikeli bir tip bu! Çıplak elle nasıl tutulur? Bize büyü yapar ya da bilmem ne…”

“Korkma.” Schirru elini gülümseyerek cebine vurdu. “Witcher muskası olmadan sihir yapmayı beceremez, muska bende. Yapışın yakasına!”

Dışarıda siyah pelerinleriyle bekleyen silahlı başka Nilfgaardlılar ve Bülbül’ün çetesine bağlı alacalı giysili haydutlar vardı. Maden işçilerinden bir grup da orada toplanmıştı. Hiçbir yerden eksik olmayan çocuklar ve köpekler de ortalıkta gezinip duruyordu.

Bülbül ansızın kontrolünü kaybetti. Sanki içine şeytan girmişti. Öfkeli gaklamalar eşliğinde Angouleme’e okkalı bir yumruk indirdi, kız yere devrilince de defalarca tekme savurdu. Geralt, haydutların elinden kurtulmaya çalışınca ensesine sert bir nesneyle darbe yedi.

“Riedbrune’da seni kazığa oturttuklarını duymuştuk, küçük fahişe,” diye gakladı Bülbül, Angouleme’in önünde akıl hastaları gibi bir sağa bir sola gidip gelirken. “Demek ki kazık senin kaderin! Evet, kıçında kazıkla

gebereceksin sen! Hey, çocuklar, bir direk bulun, ucunu da sivriltin. Elinizi çabuk tutun, hadi!”

“Bay Straggen,” dedi ayı alnını buruşturarak, “böylesine zaman isteyen vahşi bir infazla eğlenmeye gerek yok bence. Doğru olan esirlerin asılması…”

Kurbağa gözlünün hain bakışlarını görünce sustu.

“Sen kes sesini yüzbaşı,” diye gakladı haydut. “Sana karp şunda olmadık görüşler bildirmene izin vermeyecek kadar çok ı- para ödüyorum. Angouleme’e berbat bir ölüm sözü vermiştim, şimdi oynayacağım onunla. İstersen şu ikisini as, onlarla ilgili bir talebim yok.”

“Ama benim var,” diye araya girdi Schirru. “İkisine de ihtiyacım var. Özellikle de Witcher’a. Özellikle ona. Kızı kazığa oturtmanız epeyce zaman alacağı için, ben de bu süreyi kullanmak istiyorum.”

- Yaklaşıp kedi gözlerini Geralt’a dikti.

“Şunu bil ki sütü bozuk,” dedi, “dostun Codringher’in işini Dorian’da ben bitirdim. Bunu, yıllardır hizmetinde bu- lunduğum patronum Efendi Vilgefortz’un emriyle yaptım.

İ Dostunun karnını bıçakla boydan boya yardım. O iğrenç, küçük canavar Fenn’i ise kendi kâğıtlarının içinde yaktım ve kızarttım. Aslında basitçe şişleyebilirdim onu ama hüngür hüngür ağlayıp ciyaklamasını duyabilmek için biraz zaman harcadım. Ne ağlayıp ne ciyakladı, anlatamam sana, şişe geçirilmiş domuz yavrusu gibiydi. Ulumalarında insani hiçbir yan yoktu.

“Sana bunları neden anlattığımı biliyor musun? Çünkü seni de basitçe şişleyemem ya da şişletemem. Sana da zaman ve emek harcayacağım. Nasıl zırlayacağını duymak istiyorum. Ölüm ölümdür mü demiştin? Her ölümün öyle olmadığını birazdan göreceksin. Çocuklar, gresörün ziftini tutuşturun. Bir de zincir bulun.”

Barakanın köşesinde bir şey çatlayıp dağıldı, ardından korkunç gürültüler ve alevler çıkararak patladı. Ham petrol x içeren ikinci bir kap -Geralt

kokusundan tanımıştı- gresörün tam içine denk geldi, üçüncüsü ise atların başında duran adamların yanında infilak etti. Patlamanın ardından alevler yükselince atlar paniğe kapıldı. Bir karmaşa başladı, kalabalığın içinden bedenini alevler sarmış bir köpek uluyarak fırladı. Bülbül'ün haydutlarından biri ansızın kollarını iki yana açtı ve sırtına saplanan okla birlikte yüzükoyun bataklığı boyladı.

"Yaşasın Özgür Yamaçlar!"

Dağın tepesindeki iskelelerin ve ahşap köprülerin üzerinde kurşuni pelerinler ve kürklü bereler giymiş siluetler sağa sola koşuşturuyordu. Ateşten kopan korlar havai fişekler gibi insanların, atların ve madenci kulübelerinin üstüne düşüyordu. İkisi, atölyenin talaşla kaplı zeminine denk geldi.

"Yaşasın Özgür Yamaçlar! Nilfgaardlı işgalcilere ölüm!" Tüylü oklar havada uçuyordu.

Siyah giyimli Nilfgaardlılardan biri atların dibine düştü, Bülbül'ün haydutlarından biri boynunda okla yeri boyladı, saçları kırpılmış Izbandutlardan biri ensesine saplanan okla iki büklüm yere yuvarlandı. Ayı, kulakları tırmalayan bir inlemeyle devrildi. Bir ok göğsüne, boyunluğunun altındaki göğüs kemiğine saplanmıştı. Atılan ok, kimse bunu bilmese de ordu malzemelerinin nakliyesi sırasında çalınmış bir oktu. İmparatorluk standart donanımıydı ancak üzerinde biraz değişiklik yapılmıştı. Çift bıçaklı geniş ucu, saplandıktan sonra dağılabilmesi için birkaç yerinden testereyle yarılmıştı.

Ok ucu, ayının iç organlarına iyice dağıldı.

Bir okun vücudunu delip geçtiği bir çocuk kızıla boyanan bataklığın içinde dönüp duruyordu. Nişan almayı pek bilmeyen özgürlük savaşçılarından biri vurmuştu onu. Geralt'ı tutan adamlardan biri yere düştü. Ardından Angouleme'i tutanlardan da biri yeri boyladı. Kız, kendini diğerinden kurtarıp hançerini postalının koncundan yıldırım hızıyla çekti ve savurdu. Acelesinden Bülbül'ün gırtlağını tutturamadı ama yanağını neredeyse dişleri görünene kadar bir güzel yardı. Bülbül her zamankinden daha güçlü vıraklayarak çığlığı bastı ve patlak gözlerini daha da patlattı. Dizlerinin

üzerine çöktü; ellerinin arasına aldığı yüzünden kanlar fışkırıyordu. Angouleme aklını kaçırmış gibi haykırdı, işini tamamlamak için Bülbül'ün üstüne çullandı ancak tamamlayamadı çünkü ikisinin ortasında bir bomba daha patlayıp ateş ve berbat kokulu dumanlar yaydı.

' Alevler her yeri sarmıştı şimdi. Atlar çifte atıyor, kişniyor, \ şaha kalkıyordu. Haydutlar ve Nilfgaardlılar haykırıyordu.

Maden işçileri çılgın gibi sağa sola koşuşturuyordu. Kimi kaçıyor, kimi de yanan binaları söndürmeye çalışıyordu.

Geralt, Nilfgaardlılardan birinin elinden düşen sihill'ı yerden almıştı bile. O sırada yerden kalkmakta olan Angouleme'e bir gürzle vurmaya çalışan zincir zırhlı, uzun boylu kadının " alnına bir darbe indirdi. Elinde espontonla koşarak gelen siyahlı bir Nilfgaardlıyı da baldırından vurdu. Yoluna çıkan bir başkasının da boğazını yarıp geçti.

Alevlerden biraz yanmış, rastgele durmaksızın koşan bir at, hemen yanı başında bir çocuğu devirip ezdi.

"Atı yakala! Atı yakala!" Cahir hemen yanında durmuş, kılıcını havada sallayarak ikisi için alan yaratıyordu. Geralt ' duymuyor, o tarafa bakmıyordu. Bir başka Nilfgaardlıyı yere sermekle meşguldü. Sonra gözleriyle Schirru'yu aradı.

Angouleme dizlerinin üzerine çökmüştü, yerden bulduğu tatar yayıyla attığı oku, maden ocağını korumak için görevlendirilen haydutlardan birinin karnına sapladı. Sonra ayağa fırlayıp önünden koşarak geçen bir atı dizginlerinden yakaladı.

"Atlardan birini yakala!" diye bağırdı Cahir. "Uzaklaş buradan!"

Witcher yukarıdan aşağıya salladığı kılıcıyla bir başka Nilfgaardlının vücudunu göğüs kemiğinden kalçasına kadar yardı. Başının hızlı bir hareketiyle, kaşlarına ve kirpiklerine bulaşan kanları savurup attı. "Schirru! Neredesin bok herif?"

Bir darbe. Bir çığlık. Yüzüne isabet eden sıcak küçük damlalar…

“Merhamet!” dedi ağlayarak çamurun içine diz çökmüş siyah üniformalı bir oğlan. Witcher duraksadı.

“Kendine gel!” diye kükredi Cahir, sonra Witcher’i omzundan yakalayıp şöyle bir sarstı. “Kendine gel! Aklını mı kaçırdın?”

Angouleme, dörtnala koşturduğu atının sırtında geri döndü, elinde başka bir atın dizginlerini tutuyordu. Peşinde iki atlı vardı. Atlılardan biri, yamaçların özgürlüğü için savaşan bir direnişçinin attığı okla yaralanıp yere düştü. Diğer atlı, silahıyla Geralt’ın kılıcına vurup geçti.

Geralt eyerin üzerinde ayağa fırladı. O sırada yangının alevinde Schirru’yu fark etti. Yarı elf, paniğe kapılmış olan Nilfgaardlıları bağırıp çağırarak bir araya topluyordu. Schirru’nun yanında Bülbül vıraklayarak sövüyordu; kan içindeki ağzıyla yamyam cinleri andırıyordu.

Geralt öfkeyle kükredi, atını çevirdi, kılıcıyla havada geniş bir daire çizdi.

Yanında Cahir avazı çıktığı kadar bağırarak sövmeye başladı, eyerin üzerinde sallandı, alnından sızan kanlar gözlerine ve yüzüne akmıştı. “Geralt! Yardım et!”

Schirru, çevresine bir ekip toplamış, kükreyerek tatar yaylarıyla vurmalarını buyuruyordu. Geralt, kılıcının düz tarafıyla atını dürttü, canına mal olabilecek bir hücuma hazırdı şimdi. Schirru ölmeliydi, başka hiçbir şeyin anlamı yoktu. Gözü başka bir şey görmüyordu. Cahir’i görmüyordu. Angouleme’i görmüyordu…

“Geralt!” diye bağırdı Angouleme. “Cahir’e yardım et!”

Geralt ansızın kendine geldi ve utandı.

Cahir’e sarılıp onu tuttu.

Cahir gözlerini koluyla sildi ancak kanlar yeniden aktı. “Bir şeyim yok, bir sıyrık yalnızca…” sesi titriyordu. “Git buradan, Witcher… Angouleme’in peşi sıra dörtnala uzaklaş. Dörtnala!”

Dağın eteğinden çığlıklar yükseldi, ellerinde baltalar, levyeler ve tırmıklarla bir kalabalık yaklaşıyordu. “Rialto” maden ocağının işçilerinin arkadaşları komşu madenlerden yardıma geliyorlardı - “Mutlu Ocak”tan ya da “Ortak Hedef’ten ya da kim bilir başka bir madenden yola koyulmuşlardı.

Geralt, topuklarını atın sağrısına batırdı. Birlikte dörtnala koşmaya başladılar, yıldırım hızıyla deli gibi uçuyorlardı şimdi.

Atların boynuna sarılırcasına uzanmış çevreye bakmadan fırtına gibi ilerliyorlardı. En iyi at Angouleme’e denk gelmişti; haydutlardan kalma küçük ama ateş gibi bir attı bu. Geralt’ın, Nilfgaard tarzı at başlığı giydirilmiş kahverengi atı kesik kesik solumaya başlamıştı bile. Başını dik tutmakta zorlanıyordu. Cahit’in atı da ordudandı, daha güçlü ve dayanıklıydı, gelgeldim sırtındaki binici eyerin üzerinde sallandıkça, bacaklarını elinde olmadan birbirine bastırdıkça ve yelesine ve boynuna sürekli kan fışkırttıkça ne yapabilirdi ki hayvan?

Yine de dörtnala koşmayı sürdürüyorlardı.

Geralt ve Cahir’i geride bırakmış olan Angouleme, yolun kayaların arasından kıvrılarak bayır aşağı ilerlediği bir dönemeçte durup onları bekledi.

“Peşimizdekiler…” dedi kesik kesik soluyarak ve elinin kirini yüzüne bulaştırdı. “Bizi kovalıyorlar, rahat bırakmayacaklar. .. Madenciler hangi yöne kaçtığımızı gördü. Anayolda asla kalamayız. Yolların olmadığı ormanlara dalıp izimizi kaybettirelim. Atlatalım onları…”

“Hayır,” diye itiraz etti Witcher. Atının ciğerlerinden gelen seslere yüzünde huzursuz bir ifadeyle kulak vermişti. “Anayolda kalacağız… Sansretour’a giden en kısa yolda…”

“Neden?”

“Konuşma zamanı değil şimdi. İleri! Atlarınıza yüklenin…” Dörtnala koştular. Witcher’m kahverengi atı hırıltılar çıkarıyordu.

Kahverengi at yola devam edecek durumda değildi. Sopa gibi sertleşen bacakları artık onu taşımıyordu, sağrıları ağırlaşmıştı, hırıltılar eşliğinde güçlükle soluk alıyordu. Derken yan yattı, bacakları kaskatı kesildi ve Geralt'a baktı; donuklaşan gözlerinde sitem vardı.

Cahir'in atının durumu bir nebze daha iyiydi ama Cahir gitgide kötüleşiyordu. Eyerden yere düştü, güç bela ayağa kalkmaya çalışırken ancak ellerinin ve ayaklarının üzerinde doğrulabildi, midesinde pek bir şey olmadığı halde kustu.

Kan içindeki başına dokunmaya çalışan Geralt ve Angouleme'e bağırarak tepki verdi.

"Lanet olsun," dedi kız. "Dağıtmışlar kafasını."

Genç Nilfgaardlının alnı ve şakağının derisi kafatasından sıyrılmıştı. Akan kanlar yapışkan bir kabuk oluşturuyor olmasaydı, boşta kalan deri, bez misali kulak hizasına kadar sarkacaktı. Görüntü dehşet vericiydi.

"Nasıl oldu bu?"

"Kafasına balta attılar. İşin tuhaf yanı, bunu ne Nilfgaardlılar ne de Bülbül'ün adamları yaptı, maden işçilerinden biriydi."

"Kimin yaptığının ne önemi var!" Witcher, gömleğinin kolunu yırtıp Cahir'in başını sardı. "En büyük şansı, madencinin atmayı beceremeyiş olması, bu sayede kafa derisini yüzmüş, yoksa kafayı ortadan ikiye ayırabilirdi. Kafatası kemiği de beyni de nasibini almış. At Cahir'i taşıyabilecek durumda olsaydı bile, o eyerin üzerinde oturamaz artık."

"Ne yapacağız peki? Senin at dünya değiştirdi sayılır, benim at da şıpır şıpır terliyor… Üstelik peşimizde adamlar var. Burada kalamayız…"

"Kalmak zorundayız. Ben ve Cahir. Bir de Cahir'in atı. Sen yoluna devam et. Hiç durma. Atın güçlü kuvvetli, dörtnala dayanır o. Sonunda hayvan ölecek olsa bile devam et… Angouleme, Sansretour Vadisi'nin bir yerinde Regis, Milva ve Dandelion bizi bekliyor. Olanlardan haberleri yok, Schirru'nun tuzağına düşebilirler. Onları bulup uyarmalısın, sonrasında

dördünüz atları olanca güçleriyle koşturup Toussaint'a uçmalısınız. Sizi oraya kadar takip etmezler. Yani umarım."

"Cahir'le ikiniz peki?" Angouleme dudağını ısırdı. "Siz ne olacaksınız? Bülbül aptal değil; senin can çekişen kahverengiyi görünce çevrede aramadık delik bırakmaz! Sense Cahir'le uzaklaşamazsın buralardan!"

"Peşimizden gelen Schirru. O bu defa seni kovalayacaktır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hiç kuşkum yok bundan. Haydi, atla."

"Sizsiz çıkageldiğimde teyze ne der peki?"

"Açıklarsın. Ama ona değil, yalnızca Regis'e. Ne yapılması gerektiğini bilir o. Bizse… Cahir'in kafa derisi kafatasıyla biraz kaynadığında Toussaint'a yayan gideriz. Yolda karşılaşırız artık. Hadi kızım, sallanma. Atla atına ve çık yola. Peşindekileri yaklaştırma yanına. Seni görebilecekleri kadar kapatma arayı."

"Akıl verme bana! Dayanın! Yakında görüşürüz!" "Yakında görüşürüz, Angouleme."

Geralt anayoldan pek uzaklaşmadı. Ama peşindeki adamlara bakmadan da edemedi. Aslında eyleme geçeceklerine dair bir kaygısı yoktu çünkü zaman kaybetmeden Angouleme'in peşine düşeceklerini biliyordu.

Yanılmamıştı.

On beş dakika bile geçmeden dar geçide ulaşan atlılar, yerde yatan atı görünce durmuş, bağırmış, aralarında tartışmış ve yol kenarındaki çalılıkları didik didik aramıştı. Ancak ardından hiç vakit kaybetmeden takibe devam etmişlerdi. Mutlaka şöyle bir sonuca varmış olmalıydılar: Üç kaçağın ikisi şimdi tek bir atla kaçıyordu, eğer zamanı iyi kullanırlarsa onlara kısa zamanda yetişebilirlerdi. Adamların bazı atlarının iyi durumda olmadığı Geralt'ın gözünden kaçmamıştı.

Peşlerindeki atlıların arasında, hafif süvari alayının siyah pelerinli adamlarından az sayıda vardı, çoğu Bülbül'ün alacalı haydutlarıydı. Lakin Bülbül'ün bu ekibin içinde olup olmadığını anlayamamıştı Geralt; onlara katılmamış, dağılan ağzına şifa arıyordu belki de.

Nal sesleri uzaklarda kaybolunca, Geralt saklandığı eğreltiotlarının arasından doğruldu, inleyen Cahir'i yerden kaldırıp sımsıkı tuttu. "Atın seni taşıyacak gücü yok. Yürüyebilecek misin?"

Nilfgaardlı, hem "evet" hem de "hayır" anlamına gelebilecek bir ses çıkardı. Ya da başka bir şey anlatmak istedi. Ardından ağır adımlar atmaya başladı, zaten önemli olan da buydu.

Dar bir geçit üzerinden bir dere yatağına vardılar. Cahir, kaygan bayırın son birkaç adımını feci şekilde yalpalayarak indi. Sonra dört ayak üzerinde dereye ilerledi, su içti ve başındaki sargıyı bolca suyla ıslattı. Witcher onu acele etmeye zorlamadı, kendisi de derin derin soluk alıp vererek güç topladı.

Geralt, Cahir'e destek olarak ve atı peşleri sıra çekerek dere boyunca ilerledi. Sulara bata çıka yürüdü, molozlara ve devrilmiş ağaç gövdelerine tekmeler savurdu. Ancak Cahir bir süre sonra ona ayak uyduramaz oldu; artık söz dinleyip adım atmıyor, daha doğrusu hiç hareket etmiyordu. Geralt bunun üzerine çareyi onu sürüklemekte buldu ama böyle devam edemezlerdi. Dere yatağı engebeliydi, ayrıca yer yer de şelaleler nedeniyle kesintiye uğruyordu. Geralt'ın peşi sıra çektiği at da işini kolaylaştırmıyordu. Dar geçitten çıkar çıkmaz Witcher kendini nemli orman zeminine attı ve tükenmiş halde kesik kesik soluyarak öylece yattı. Yanına uzanan Cahir inim inim inliyordu. Geralt uzun süre kalkmadı çünkü dizi zonklayarak ağrıyordu.

Derken Cahir canlandı ve mucize eseri ayağa kalktı. Hem sövüyor hem de başını tutuyordu. Yürümeye başladılar. Cahir başlarda hızlı adımlarla ilerliyordu. Sonra yavaşladı. Derken yere düştü.

Geralt onu sırtına aldı, ahlayarak ve taşlara çarpa çarpa yürüdü. Dizinin ağrısı iyice şiddetlenmişti, gözünde ışıklar çakıyordu.

“Bir ay önce…” dedi Cahir inleyerek. “Beni sırtında taşıyacağını kim bilebilirdi ki…”

“Sus Nilfgaardlı… Konuşunca ağırlaşıyorsun…”

Kayalık yamaçlara ulaştıklarında hava kararmak üzereydi. Witcher bir mağara aramadığı gibi bulamadı da. Bitkindi, ilk karşısına çıkan mağaramsı çukura yığıldı.

Bulundukları yere insan kafatasları, kaburgaları, leğen kemikleri ve başka kemikler saçılmıştı ama daha da önemlisi burada kuru dallar vardı.

Cahir ateşlenmiş, tir tir titriyordu. Sallanan derisinin sicim ve eğri bir iğneyle bilinci yerindeyken dikilmesine dişini sıkıp katlanmıştı. Ateşi ise gece yarısı çıkmıştı. Geralt, tehlikeyi göze alıp çukurun içinde bir ateş yaktı. Dışarıda fırtına ve yağmur vardı, birilerinin çevrede dolaşıp yanan ateşleri denetleme olasılığı çok düşüktü ama Cahir’in ısınması gerekiyordu.

Cahit’in ateşi gece boyunca düşmedi. Titredi, inledi, sayıkladı. Geralt uykusuz geçirdiği gecede ateşin sönmemesini sağladı. Bu arada dizinin ağrısı korkunçtu.

Cahir, genç ve güçlü bir delikanlıydı, ertesi sabah gözlerini açtı. Yüzü solgundu, tepeden tırnağa ter içindeydi. Yaydığı sıcaklığı Geralt hemen fark etti. Cahir’in dişleri birbirine çarpsa da Geralt onun ne dediğini anlıyordu. Bilinci açıktı delikanlının. Başının ağrıdığını söylüyordu; kafa derisi saçlarıyla birlikte baltayla kafasından ayrılmış birisi için doğal bir yakınmaydı bu.

Geralt geceyi arada sırada uyuklayarak ve kayalıklardan sızan yağmur sularını kayın kabuğundan yaptığı kabın içinde toplayarak geçirmişti. O da Cahir de çok susamıştı.

“Geralt?”

“Evet.”

Cahir, bulduğu bir uyluk kemiğinin yardımıyla ateşi karıştırdı.

“Şu dövüştüğümüz maden ocağında… Orada korkmuştum, biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Bir an, önüne geleni öldüreceğini sandım. Sanki her şey senin için anlamını yitirmişti… Öldürmek dışında her şey…”

“Biliyorum.”

“Kana susamışlığında şu Schirru’yu gebertmenden korktum. Ölüden bilgi edinemezdim çünkü.”

Geralt hafifçe öksürdü. Genç Nilfgaardlıyı gitgide daha çok beğeniyordu. Yalnızca yürekli değil, aynı zamanda zekiydi.

“Angouleme’i göndermekle doğru yaptın,” diye devam etti Cahir. Dişlerinin birbirine çarpması hafiflemişti artık. “Kızlara göre bir iş değil bu… Onun gibi bir kız için bile değil. Bu işi biz halledeceğiz, ikimiz. Peşimize düşenlerin peşine düşeceğiz ama kuduz gibi rastgele öldürerek değil. Senin geçenlerde intikamla ilgili söylediklerin var ya… Geralt, intikamın bile bir yöntemi olmalı. O yarı elfi enseleyeceğiz… Ciri’nin yerini söylemeye zorlayacağız onu…”

“Ciri yaşamıyor artık.”

“Doğru değil bu. Öldüğüne inanmıyorum. Sen de inanmıyorsun. İtiraf et.”

“İnanmak istemiyorum.”

Dışarıda fırtınadan kıyamet kopuyor, yağmur sicim gibi yağıyordu. Çukurun içi ısınmıştı.

“Geralt?”

“Dinliyorum.”

“Ciri yaşıyor. Yine düş gördüm… Evet, gündönümünde bir şey oldu, uğursuz bir şey… Evet, bundan kuşkum yok, bunu hissettim ve gördüm…

Fakat kız yaşıyor… Kesinlikle yaşıyor. Acele etmeliyiz… Ama öç almak ve öldürmek için değil. Kızın yanına gitmek için.”

“Evet, evet, Cahir. Haklısın.”

“Sen peki? Sen rüya görmüyor musun artık?”

“Görüyorum,” dedi Witcher buruk bir sesle. “Ama Yaruga’yı geçtiğimizden beri çok nadiren. Uyandıktan sonra da hiçbir şey anımsamıyorum. İçimde bir şeyler tükendi, Cahir. Yanıp bitti. İçimde bir şey koptu…”

“Sorun değil, Geralt. İkimiz adına rüya görürüm ben de.”

Gün ağarırken yola koyuldular. Yağmur dinmişti, sanki güneş göğü kaplayan kurşuni bulutları yarıp bir yerden kendini göstermeye çalışıyor gibiydi.

Nilfgaard ordusunun başlığını taşıyan bir atın sırtında ağır ağır ilerliyorlardı. Hayvan, molozların arasında küçük adımlar atarak yürüyordu. Toussaint’a giden Sansretour suyunun kıyısındaydılar. Geralt bu yolu biliyordu. Daha önce geçmişti oradan. Ancak çok zaman önceydi, o günden beri çok şey değişmişti. Ancak devam ettikçe bir nehre dönüşen Sansretour suyu ve içinde aktığı vadi değişmemişti. Ameli Dağları ve onlara tepeden bakan Şeytan Dağı Gorgo da aynıydı.

Bazı şeyler hiçbir şekilde değişmezdi.

“Bir asker emirleri sorgulamaz,” dedi Cahir başındaki sargıyı eliyle yoklayarak. “Analiz etmez, üzerinde düşünmez, kendisine açıklanmasını beklemez. Bizde askerlere önce bunlar öğretilir. Tahmin edeceğin gibi, bana verilen emir üzerinde bir an olsun düşünmemiştim. Bu Cintra prensesini yakalamak için neden beni seçtikleri düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemişti. Emir emirdi. Elbette canım sıkılmıştı, şanlı bir asker olmak istiyordum, şövalyelerle ve ordu askerleriyle çarpışmak istiyordum. .. Ancak istihbarat için çalışmak bizde nişan kazandırır. Keşke zor bir görev verilmiş olsaydı, daha önemli bir esirin peşine düşseydim… ama bir kızı ne yapacaktım?”

Geralt, bir alabalık kılçığını kamp ateşinin içine attı. Sansretour'a akan bir dereden hava kararmadan doya doya yiyebilecekleri kadar bolca balık tutmuşlardı. Alabalıklar yumurtlama döneminde olduklarından yakalanmaları kolaydı.

Geralt, Cahir'in anlattıklarını dinlerken içinde merak ve hüzün duyguları çarpışıyordu.

"Sonuçta her şey bir rastlantı sonucu oldu," dedi Cahir, gözlerini ateşe dikerek. "Düpedüz rastlantı. Sonradan öğrendiğime göre, Cintra Sarayında genç soylulardan bir casusumuz vardı. Kenti fethetmek ve sarayı kuşatmak üzere olduğumuz sırada bu casus gizlice dışarı çıkıp prensesi kentten kaçırmayı denememiz işaretini verdi. Benimki gibi birkaç grup oluşturuldu. Ciri'yi yanında bulunduran kişiler rastlantı eseri benim grubumla karşılaştı.

"Kentin içinde, alevlerin sardığı semtlerde bir kovalamaca başladı. Gerçek bir cehenneme dönmüştü kent. Binaları, duvarları yutan alevler… Atlar yürümek istemiyordu, insanlar da dürtmüyordu artık hayvanları. Emrimdeki dört asker onları ölüme sürüklediğimi söyleyip bağırmaya başlamıştı. Onları güçlükle kontrol altında tutabildim.

"Alevlerin arasında koşturup kaçakları izlemeyi sürdürdük ve yetiştik onlara. Bir anda karşımıza çıkmışlardı, tam beş Cintralı! 'Kıza göz kulak olun,' diye bağırmama fırsat kalmadan herkes birbirine girmişti. Kız da bu arada yere düşmüştü çünkü onu eyerin üzerinde tutan kişi ilk önce ölmüştü. Adamlarımdan biri kızı yerden kaldırıp atın sırtına oturtmaya çalıştı ama işini sonlandıramadı, Cintralılardan biri adamımı önce sırtından vurdu, sonra bütün bedenini delik deşik etti. Kılıcın bıçağının Ciri'nin başının dibinden geçtiğini gördüm. Kız yine çamurların içine yuvarlandı. Korkudan yarı baygın gibiydi, cesetlere sarıldığını, onların altına saklanmayı çalıştığını gördüm… Anası öldürülmüş kedi yavrusu gibiydi…"

Cahir susup yutkundu. "Düşmana, nefret ettiği bir Nilfgaardlıya sokulduğunun farkında bile değildi."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Yalnızca biz kalmıştık," dedi Cahir, "ben ve Ciri. Çevremiz cesetler ve alevlerle sarılıydı. Ciri su birikintilerinin içine girdi, derken sular ve kanlar şiddetli buhar yaymaya başladı. Bir bina

yıkıldı; kıvılcımlardan ve dumanlardan başka bir şey göremez olmuştum. Atım o tarafa gitmek istemedi. Ciri'ye seslendim, yanıma gelmesini söyledim, alevlerden çıkan cızırtıları bastırmaya çalışırken sesim çıkmaz olmuştu. Ciri beni görmüş ve duymuştu ama tepki vermiyordu. At, ilerlemek istemiyordu ben de ona hâkim olamıyordum. Attan inmek zorunda kaldım. Ciri'yi tek elimle hemen kaldıramadım çünkü öteki elimle dizginleri tutmak zorundaydım. Hayvan dizginleri öylesine sert çekiştiriyordu ki az kalsın düşüyordum. Ciri, onu yerden kaldırmamla birlikte bağırmaya başladı. Sonra kaskatı kesildi ve bayıldı. Kızı, kan ve su karışımı bataklığın içinde ıslattığım pelerinime sardım. Atın sırtında doğrudan ateşlerin içinden geçtik.

"Hangi mucizenin eseri olarak oradan çıkmayı başardığımızı anımsamıyorum. Karşımıza bir duvar çıktı, arkası nehirdi. Gelgeldim kaçmakta olan kuzeylilerin toplandığı noktaydı burası. Subay miğferimi başımdan attım çünkü kanatlar yanmış olsa da beni miğferimden hemen tanırlardı. Bunun dışında üniformam paramparça olmuştu, beni ele veremezdi. Ama kızın bilinci açık olsaydı ve bağırsaydı oracıkta işimi bitirirlerdi. Şanslıydım.

"Çeyrek mil kadar onlarla birlikte ilerledim, sonra yavaşladım, yığınla ceset taşıyan bir nehrin kıyısındaki çalılıkların arasına gizlendim."

Cahir sustu, sargılı başını iki eliyle yokladı. Yüzü kızardı, yoksa alevlerin yansıması mıydı bu?

"Ciri kir içindeydi. Onu soymak zorunda kaldım. Bağırmadı, karşı koymadı… Titriyordu yalnızca ve gözlerini açmıyordu. Yıkamak ve kurulamak için ona ne zaman dokunsam kendini kasıyor, taş kesiliyordu… Biliyorum, konuşmalı, sakinleştirmeliydim onu… ama bir anda sizin dilinizde ağzımdan tek sözcük çıkmaz oldu… Çocukluğumdan beri bildiğim ana dilimde. Aklıma tek sözcük gelmedi, kızı usulca ona dokunarak sakinleştirmek istiyordum… ama kaskatı kesiliyor ve inliyordu… Kuş yavrusu gibi…"

"Kâbuslarında görüyordu bunu," diye fısıldadı Geralt.

"Biliyorum. Ben de."

“Sonra ne oldu?”

“Uykuya daldı. Ben de uyudum. Yorgunluktan. Uyandığımda yanımda değildi. Hiçbir yerde yoktu. Gerisini anımsamıyorum. Beni bulanlar, daireler çizerek koştuğumu ve kurt gibi uluduğumu anlattılar. Ellerimi, ayaklarımı bağlamak zorunda kalmışlardı. Sakinleşmemin ardından istihbaratçılar, Vattier de Rideaux’nun adamları, beni karşılarına oturttular. Bütün dertleri Cirilla’ydı. Kız neredeydi, nereye kaçmıştı, benden nasıl kaçmıştı ve ben kaçmasına neden göz yummuştum… Baştan alıyor, tekrar tekrar soruyorlardı: Kız neredeydi, nereye kaçmıştı… Öfkeyle bağırıp bir atmaca gibi küçük kızların peşine düşen bir imparatordan söz ettim. Bu bağırmam yüzünden bir yılı aşkın bir süre bir kaleye kapatıldım. Ardından suçum bağışlandı çünkü bana ihtiyaçları vardı. Thanedd Adası’nda, ortak lisanı bilen ve Ciri’yi daha önce görmüş olan biri gerekiyordu. İmparator, Thanedd’e gitmemi istemişti… Ancak bu kez başarısız olmamam koşuluyla. Ona Ciri’yi getirmeliydim.”

Bir süre duraksadı.

“Emhyr bana şans tanımıştı. Görevi geri çevirebilir, şansımı kullanmayabilirdim. Böyle bir karar, ömür boyu imparatorun gözünden düşmem ve sonsuza kadar unutulmam anlamına gelirdi ama yine de istesem reddedebilirdim. Yapmadım. Çünkü biliyor musun, Geralt… Onu unutamıyordum.

“Sana yalan söylemeyeceğim. Kızı sürekli düşlerimde gördüm. Üstelik nehir kıyısında soyup yıkadığım haliyle sıska bir çocuk olarak görmedim. Onu… Onu hâlâ kadın olarak görüyorum, güzel, kendinden emin, kışkırtıcı… Kasıklarındaki ateş kırmızısı gül dövmesi gibi ayrıntılarla…”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Bilmiyorum, ben de bilmiyorum… ama rüyalarımda öyleydi ve hâlâ öyle. Onu hâlâ, vaktiyle düşümde gördüğüm gibi görüyorum uykularımda. Thanedd’deki görevi bu yüzden kabul etmiştim. Sonrasında da bu yüzden aranıza katılmak istedim. Onu… onu bir kez daha görmek… istiyorum. Bir kez daha saçlarına dokunmak, gözlerinin içine bakmak… Onu seyretmek

istiyorum. İstersen vur, öldür beni. Artık içimde tutmayacağım. Sanırım… Sanırım seviyorum onu. Rica ediyorum gülme.”

“Hiç gülecek durumda değilim.”

“Sizlerle bu yüzden yollara düştüm. Anladın mı?”

“Kızı kendin için mi, yoksa imparatorun için mi istiyorsun?”

“Ben gerçekçiyim,” diye fısıldadı Cahir. “Beni nasılsa istemeyecektir. Lakin imparatorun eşi olarak hiç değilse arada sırada görebilirim onu.”

“Gerçekçi biri olarak,” dedi Witcher burnundan soluyarak, “onu önce bulup kurtarmak zorunda olduğumuzun da bilincindesindir. Rüyalarının seni aldatmadığı ve Ciri’nin hayatta olması koşuluyla tabii.”

“Bunu biliyorum. Peki ya onu bulursak? O zaman ne olacak?”

“Bakarız. Bakarız, Cahir.”

“Beni yanıltma. Dürüst ol. Kızı almama izin vermeyeceksindir.”

Geralt yanıt vermedi.

Cahir de sorusunu yinelemedi. “O güne kadar,” dedi buz gibi bir sesle, “dost kalabilir miyiz?”

“Evet, Cahir. Olanlar için senden bir kez daha özür diliyorum. Bana ne oldu, gerçekten bilmiyorum. Aslında hain olduğundan ya da ikili oynadığından ciddi anlamda kuşkulanmamıştım.”

“Hain değilim ben. Sana asla ihanet etmeyeceğim Witcher.”

Geniş bir yatakta hızla akan Sansretour Nehrinin kayalıkların arasına oyduğu dar geçitten ilerlediler. Doğuya, Toussaint Prensliği’nin sınırına doğru yol aldılar. Şeytan Dağı Gorgo karşılarında yükseliyordu. Dağın zirvesini görebilmek için başlarını iyice arkaya yatırmaları gerekiyordu.

Ama yukarıya bakmadılar.

Önce dumanın kokusunu aldılar, biraz sonra da kamp ateşini, ateşin üzerinde çubuklara geçirilmiş kızartılan alabalıkları gördüler. Ateşin başında tek başına oturan kişi dikkatlerini çekti.

Kısa bir süre öncesine kadar, onun, bir Witcher'in bir vampir görmekten büyük mutluluk duyacağını biri söylemeye cesaret etse, Geralt onunla dalga geçer, acımasızca alay eder, ahmağın önde gideni olduğunu haykırırdı.

Çubukları düzeltmekle meşgul olan Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy, "Oo," dedi. "Hele bakın kimler gelmiş kimler!"

Taktak, namıdiğer taktak ruh, coblynau, çekiç, dağ cini, karkonoş, bekçi ya da viran, cüce bir cin türüdür ama boy ve güç açısından cüceleri önemli ölçüde sollan Taklakların ayrıca cinlerde görülmediği ölçüde devasa sakalları vardın Taklaklar maden ocaklarında, kuyularda, çukurlarda, uçurumların dibinde, karanlık oyuklarda, kayalıkların içinde, her tür mezarda ve mağarada yaşan Bulunduğu yerlerde toprağın altında mutlaka madenler, bakır, demir, kömür, tuz ve petrol gibi zenginlikler vardın Bu yüzden taktaklara çoğunlukla maden ocaklarında, özellikle de terk edilmiş olanlarda rastlanın Bununla birlikte hâlihazırda çalışmakta olan ocaklarda da bulunmayı seven Kötücül bir musibet ve haşere, madenciler için bir lanet ve beladır. Eziyet edip madencilere yollarını şaşırtır, kayalara tak tak vurarak onları yanıltır ve ürkütür, koridorları yıkıp yolları kapatır, madencilerin aletlerini ve eşyalarını çalar, kırıp döker, hatta bir köşeye gizlenip başlarına sopayla vurmaktan zevk duyan Şeytanlığın ölçüsünü kaçırmaması için, madenciler ona rüşvet vermeyi seçerler, karanlık galerilere ve kuyulara ekmek, tereyağı, bir parça keçi peyniri, pastırma, bir şişe içki bırakırlar çünkü taktak içki için çıldırır.

Physiologus

Bölüm 7

H I tehlikeyi atlattılar,” dedi vampir, Draakul’u dürterken.

-L “Üçü de atlattı tehlikeyi; Milva, Dandelion ve elbette Angouleme. Kız bize Sansretour Vadisi’nde tam zamanında yetişip her şeyi anlattı ama tabii bolca o renkli laflarından kullanarak. Haydutların yaklaşmakta olduğunu haber verdi, biz de hemen Toussaint sınırını aştık. Milva bu işten hiç hoşlanmadı, bütün derdi ikinizin yardımına koşmaktı ama onu vazgeçirmeyi başardım. Dandelion prensliğin sınırları içinde olduğuna sevineceği yerde yüreği ağzında gezdi. Toussaint’da onu böylesine korkutan şeyin ne olduğunu biliyor musun acaba?” “Bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum,” dedi Geralt yüzünü ekşiterek. “Bizim ozanın başının belaya girmediği yer yok ki. Şimdilerde düzgün kişilerin arasında bulunduğu için biraz duruldu ama gençliğinde elinden kimse kurtulamazdı. Şöyle diyeyim, yalnızca çocuklara ve ağaçların en tepesine tırmanan kadınlara elini uzatmazdı.

Kadınların kocaları da hiç hoşlanmazdı bu durumdan elbette. Toussaint'da Dandelion'ı görür görmez eski hikâyeleri anında anımsayacak bir koca vardır mutlaka… Aslında önemli değil bunlar. Peşimizdeki adamlardan ne haber? Umarım…"

"Toussaint'a kadar bizi izlediklerini sanmıyorum," dedi Regis gülümseyerek. "Sınır şövalyelerle dolu, canları çok sıkılıyor ve çarpışmak için bahane arıyorlar. Ayrıca sınırda karşılaştığımız bir hacı grubuyla birlikte kendimizi bir anda kutsal Myrkvid korusunda bulduk. Burası korku saçan bir yer. Öyle ki dünyanın dört bir yanından Myrkvid'e gelen hacılar ve şifa arayan hastalar, ormanın kenarındaki yerleşim merkezinde kalıyor ve iç kısma girmeyi göze alamıyorlar. Söylentilere göre, kutsal meşe ormanlarına girme cesaretini gösterenlerin hayatı, söğüt dallarıyla yakılmış ateşte son bulurmuş."

Geralt derin bir soluk aldı. "Yoksa orada…"

"Elbette." Vampir, Geralt'ın sözünü bitirmesini beklemedi. "Myrkvid korusunda druidler yaşıyor. Vaktiyle Angren'de, Caed Dhu yakınlarında yaşamışlar, sonraları Monduirn Gölü'ne, son olarak da Myrkvid'e göçmüşler. Onlarla karşılaşmak alnımıza yazılmıştı. Bu karşılaşmanın yazgımız olduğundan daha önce söz etmiş miydim sana?"

Geralt yüksek sesle iç geçirdi, arkasından atıyla gelen Cahir de öyle yaptı. "Bu druidler arasında tanıdığın biri var mı?"

Vampir yine gülümsedi. "Tanıdığım bir kadın var," dedi. "Evet, onların içinden biri. Hatta yükselmeyi başarmış biri. Bölgeyi o yönetiyor."

"Bir hierophant yani?"

"Bir flamina. Druidlerde bir kadının ulaşabileceği en yüksek mertebedir bu. Aynı düzeydeki erkeklere hierophant denir."

"Haklısın, unutmuşum. Yani Milva ve diğerleri…"

"Hepsi flamina'mn ve druidlerinin koruması altındalar." Vampir, alışkanlığı olduğu üzere soru daha sorulmadan yanıta geçiyor, sorulmamış soruyla

ilgili ayrıntılara geçiyordu. “Sizi bulmak için acele ettim çünkü çözemediğim tuhaf bir olay meydana geldi. Durumumuzu anlatmak istediğim flamina beni konuşturmadı. Her şeyden haberi olduğunu bildirdi. Nicedir gelmemizi bekliyormuş…”

“Anlamadım?”

“Ben de şaşkınlığımı gizleyemedim.” Vampir, atını dizginledi, üzengiye basıp ayağa kalktı ve çevresine bakındı.

“Birini ya da bir şey mi arıyorsun?” diye sordu Cahir.

“Aramıyorum, buldum. İnelim atlardan.”

“Bana kalsa bir an önce…”

“Hadi, inelim. Her şeyi açıklayacağım.”

Oldukça dik bir kayadan inen şelalenin şarıltısında birbirlerini duyabilmek için yüksek sesle konuşmak zorundaydılar. Aşağıda, şelalenin küçük bir göl oluşturduğu noktada, kaya duvarında kapkara bir mağara girişi dikkat çekiyordu. Witcher dik dik ona baktı.

“Evet, aynen orası,” dedi Regis, Witcher’in tahminini doğrularcasına. “Seni karşılamak için yola çıktım çünkü seni oraya göndermekle görevlendirildim. Söylediğim gibi, druidlerin senden, Ciri’den ve hedefimizden haberleri vardı. Bütün bunları, işte orada yaşayan birinden öğrenmişler. İşte o kişi, druidlerin sözüne inanacaksak eğer, seninle görüşmek istiyormuş.”

“Druidlerin sözüne inanacaksak eğer,” diye alaylı bir sesle tekrarladı Geralt. “Buralara daha önce gelmiştim. Şeytan Dağının derin mağaralarının içinde nelerin yaşadığını bilirim. Yok yoktur orada. Çoğuyla da görüşülüp sohbet edilemez. Olsa olsa kılıçla yapılır bu görüşme. Senin druid kadın başka neler anlattı? Başka nelere inanmam gerekiyormuş?”

“Bana açıkça şunu anlattı,” dedi vampir, simsiyah gözlerini Geralt’a dikerek, “yaşayan doğayı yok eden, öldüren canlılardan, hele ki

Witcherlardan genelde hiç hoşlanmazmış. Ben de ona, senin şu sıralar yalnızca ad olarak bir Witcher sayıldığını açıkladım. Sana zarar vermediği sürece yaşayan doğaya asla zarar vermediğini anlattım. Şunu bilmelisin ki, flamina son derece uyanık bir kadındır, Witcherhktan dünya görüşünü değiştirdiğin değil, koşullar öyle gerektirdiği için uzaklaştığını derhal anladı. Witcher'a yakın birinin başına bir felaket geldiğini çok iyi biliyorum,' dedi. 'Witcher bu yüzden işini bırakıp ona yardıma koşmak zorunda kaldı.'"

Geralt yorum yapmadı, gelgeldim bakışlarıyla konuştuğu için vampir açıklama yapmakta gecikmedi.

"Flamina aynen şunları söyledi: 'Witcher olmayan Witcher, , tevazu ve özveri gösterebileceğini kanıtlayacak. Toprağın en karanlık uçurumlarına dalacak. Silahsız olarak. Yanına tek bir silah, tek bir keskin demir almayacak. Keskin fikirlerini de geride bırakacak. Tüm saldırganlıkları, öfkeleri, kötülükleri, kibri de. Tevazu gösterecek. Orada, o uçurumun içinde, Witcher olmayan mütevazı Witcher onu yoran sorularına yanıt bulacak. Lakin Witcher, Witcher olarak kalırsa hiçbir şey bulmayacak."

Geralt, şelale ve mağara yönüne doğru tükürdü. "Bir oyun bu," dedi. "Eğlence! Aptalca bir oyun! Kâhinlik, özveri, mağaralarda esrarengiz karşılaşmalar, sorulara yanıtlar… Böylesine basmakalıp ifadeleri sadece gezgin masalcılar kullanır. En iyi ihtimalle biri benimle dalga geçiyor. Elbette bütün bunlar şaka değilse…"

"Ben buna asla şaka demem," dedi Regis kararlı bir sesle.

"Kesinlikle değil, Rivyalı Geralt."

"Nedir o halde? Druidlerin şu ünlü garabetlerinden biri mi?"

"Gözümüzle görmeden hiçbir zaman anlayamayız," diye araya girdi Cahir. "Gel, Geralt, birlikte girelim içeri…"

"Hayır," dedi vampir başını iki yana sallayarak. "Flamina bu konuda kesin kararlıydı. Witcher'in oraya tek başına gitmesi gerekiyor. Silahsız. Kılıcını bana ver. Yokluğunda koruyacağım onu."

“Lanet olsun…” diye başladı Geralt, gelgeldim Regis hemen atılıp onu susturdu.

“Ver bana kılıcını,” deyip elini uzattı. “Yanında başka bir silahın daha varsa, onu da bana bırak. Flamina nın söylediklerini unutma. Saldırganlık yok. Özveri. Tevazu.”

“Orada neyle karşılaşacağımı biliyor musun peki? Mağarada kim ya da ne bekliyor?”

“Hayır, bilmiyorum. Gorgo’nun yeraltı koridorlarında her türlü yaratık yaşar.”

“Berbat şeyler olabilir.”

Vampir hafifçe öksürdü. “Hayır diyemem,” dedi ciddi bir sesle. “Ancak bu tehlikeyi göze almalısın. Girmek istediğini biliyorum zaten.”

Geralt yanılmamıştı. Mağaranın girişi tahmin ettiği gibi kurukafalar, kaburgalar, kaval kemikleri ve daha başka kemiklerden oluşan devasa bir yığınla doluydu ama ortalıkta çürüme kokusu yoktu. Anlaşılan kemikler çok eskiydi ve istenmeyen misafirlere gözdağı vermek içindi.

Ya da en azından Geralt öyle olduğunu düşündü.

Karanlıkta ilerledi, ayağının altında kemikler çatırdıyordu.

Gözleri karanlığa hemen uyum sağlamıştı.

Devasa, kayalık bir mağaranın içindeydi şimdi. Büyüklüğünün gözle algılanması olanaksızdı çünkü derinliği yukarıdan uzanan sarkıtlarla gizleniyordu. Rutubetten parlayan ve binbir çeşit renkte çakıl taşıyla harelenen zeminde beyaz ve pembe renklerde dikitler uzanıyordu, kaideleri kalındı, yukarı doğru inceliyorlardı. Bazılarının ucu, Witcher’in boyunu aşıyordu. Bazılarıysa yükseldikçe başka dikitlerle birleşmiş ve sütun benzeri damlataşlar oluşturmuştu. Kimse seslenmiyordu ona. Duyabildiği tek ses, su damlalarının yaydığı yankılardı.

Witcher karanlığın içine, damlataş sütunlarına doğu ağır ağır ilerledi. İzlendiğini biliyordu.

Sırtında kılıcının olmaması büyük bir boşluk yaratıyordu, apaçık ve rahatsız edici bir boşluktu bu, yeni kırılmış bir dişin verdiği hisse benziyordu sanki.

Geralt adımlarını yavaşlattı.

Az öncesine kadar dikitin dibinde bir kaya parçası sandığı şey, ışıldayan kocaman gözleriyle şimdi ona bakıyordu. Tozlarla kaplı, kurşuniye çalan kahverengi post yığınının içinde devasa ağızlar açıldı, kazma gibi sivri dişler göründü.

Barbegazi.

Geralt ağır ağır ve dikkatle ilerledi; barbegazi'Xer irili ufaklı olmak üzere her yerdeydi, yolunun üzerinde yatıyorlardı ve kenara çekilmek gibi bir niyetleri belli ki yoktu. Henüz çok sakindiler ama Geralt istemeden birinin üzerine bassa, neler olabileceğini kestiremiyordu.

Damlataşlar ormanı andırıyordu, Geralt dümdüz ilerleyemiyordu, kendine yan yollar bulmak zorundaydı. Tavanı kaplamış olan kirpi dikenini andıran sarkıtlardan sular damlıyordu.

Sayıları gitgide artan barbegazi.'\çx Geralt'a topluca eşlik ediyordu. Geralt onların monoton homurtularını ve soluklarını duyuyor, keskin ve ekşimsi kokularını alıyordu.

Derken durmak zorunda kaldı. Yolunun üzerinde iki dikitin ortasında, yolunu değiştiremeyeceği bir noktada kocaman bir echinops durmaktaydı. Geralt yutkundu. Bir echinops'un dikenlerini en az üç metre öteye fırlatabildiğin! çok iyi biliyordu. Dikenlerin özel bir yapısı vardı: Vücuda girdikten sonra kırılıyor, sivri uçları duyarlı bir organa ulaşana kadar bedenin içinde ilerliyordu.

"Sersem Witcher!" diye bir ses duydu karanlığın içinden. "Ödlek Witcher! Korkuyor, haha!"

Ses tuhaf ve yabancıydı ama Geralt bu tür seslerden daha önce de defalarca duymuştu. Konuşarak iletişime alışık f olmayan canlılar böyle konuşurdu, bu yüzden vurgular tuhaf, heceler uzundu.

“Sersem Witcher! Sersem Witcher!”

Geralt hiç sesini çıkarmadı. Dişlerini sıkıp echinops’un yanından geçti. Canavarın dikenleri, denizşakayığının du yargaları gibi kabarmaya başlamıştı. Ancak bu dalgalanma yalnızca bir an sürdü, echinops ardından donup kaldı. Bu haliyle üst üste yığılmış bataklık bitkilerini andırıyordu.

Geralt’ın yolunu iki devasa barbegazi kesti; aralarında anlaşılmaz konuşmalar yaptılar. Tavandan kanat çırpma ve tıslamayı andıran kıs kıs gülme sesleri geliyordu, belli ki içer ride yaprak burunlu yarasalar ve vespertilio yarasaları vardı.

“Geldi cani, katil geldi! Witcher geldi!” diye karanlıktan az önce duyduğu ses yükseldi. “İçeri girdi! Cesarete bakın!

’ Ama kılıcı yok katilin. Nasıl can alacak ki? Bakışlarıyla mı?

Haha!”

“Belki de,” dedi, vurgusu çok daha tuhaf olan başka bir f ses, “biz onu öldürelim diye gelmiştir? Haha!”

Barbegazi’ler hep bir ağızdan bağıra çağıra konuşmaya başlamıştı şimdi. Olgun bir balkabağı büyüklüğündeki biri iyice yaklaşıp Geralt’ın topuklarının dibinde dişlerini takırf dattı. Witcher, dilinin ucuna kadar gelen küfürleri kendine sakladı. Yoluna devam etti. Sarkıtlardan damlayan suların yankısı duyuluyordu.

Geralt’ın bacağına hızla bir şey yapıştı. Witcher, tekme atmamak için kendini zor tuttu.

Yaratık büyük değildi, olsa olsa pekinez köpeği kadardı. Üstelik pekinez köpeğini andırıyordu biraz. Geralt bu canlının neyin nesi olduğunu anlamadı. Böyle bir şeye yaşamı boyunca rastlamamıştı.

“Viçır!” diye bağırdı pekinez tiz ama anlaşılır bir sesle. Sımsıkı sarıldığı Geralt’ın postalını bırakmıyordu. “Viçıçır! Piç kurusu.”

“Bırak,” dedi Geralt dişlerinin arasından. “Postalımı bırak, yoksa kıçına bir tekme savuracağım.”

“Bırak postalımı,” diye yineledi Geralt, kendine hâkim olmaya çalışarak. “Silahsız geldim, savaşmak niyetinde değilim. Bana engel…”

Aldığı iğrenç kokuyla duraksadı, gözlerinin yaşardığını fark etti.

Ayağına sarılmış olan pekinez benzeri yaratık, gözlerini iri iri açmış ve postalının üzerine dışkılıyordu. İğrenç kokuya şimdi daha da iğrenç sesler eşlik ediyordu.

Geralt ağız dolusu sövüp küstah yaratığı ayağıyla itti.

Olması gerektiği kadar şiddetli değildi bu tekme. Yine de beklediği oldu.

“Ufaklığı tekmeledi!” Barbegazi coşkulu gevezeliğini bastıran bir kükreme yükseldi karanlığın içinden. “Ufaklığı tekmeledi! Kendinden zayıf birinin canını acıttı!”

Geralt’ın ayaklarının dibinde bir anda birkaç barbegazi toplanmıştı şimdi. Taş gibi sert kemikli ayaklarıyla ona sarılmış, sımsıkı tutuyorlardı. Geralt kendini savunmayı bırakıp tümüyle teslim oldu. Kirlenen postalını, en büyük ve saldırgan olan yaratığın postuna sürtüp temizledi. Giysisinden tutup aşağı çektiklerini hissedince yere oturdu.

Damlataş sütunlarının birinin üzerinden kocaman bir şey aşağıya kaydı, yere atladı. Geralt onu hemen tanıdı. Bir “taktak”tı bu. Güçlü, iri yarı, kıllı, eğri bacaklıydı, omuzları birer karıştı, kızıl sakalı omuzlarından da genişti.

Taktak yaklaşırken zemin titredi, sanki taktak değil de ağır bir savaş atı geliyordu. Yaratığın nasırlı ve taraklı ayakları, kulağa aptalca gelse de yarım metre büyüklüğündeydi.

Taktak, Geralt’ın üzerine eğildi; berbat şekilde içki kokuyordu. Alçaklar burada içki damıtıyor, diye içinden geçirdi Geralt.

“Kendinden zayıf birine vurdun, Witcher.” Kötü kokulu soluğu Geralt’ın yüzüne vurmuştu. “Ufak, kendi halinde, masum bir canlıya nedensizce saldırdın ve canını yaktın. Sana güvenilmeyeceğini biliyorduk zaten. Saldırgansın sen. Katil içgüdüleri var sende. Kaçımızı öldürdün bugüne kadar hergele, ha?”

Geralt yanıt vermeyi uygun görmedi.

“Oooo!” Taktak, henüz sindirilmemiş alkol kokan soluğunu Geralt’ın yüzüne yeniden üfledi. “Küçüklüğümden beri bunu düşlüyordum! Küçüklüğümden beri! Düşüm sonunda gerçek oldu. Sol tarafa bak.”

Geralt sersem gibi söz dinleyip sol tarafa baktı ve dişlerinin üstüne koca bir yumruk yedi. Öyle şiddetliydi ki gözünde şimşekler çaktı.

“Oooh!” Taktak’ın, leş gibi kokan sakalının arasından eğri büğrü koca dişleri göründü. “Küçüklüğümden beri bunu düşlüyordum! Sağ tarafa bak.”

“Yeter!” mağaranın derinlerinden bir yerden kükreyen sesle bir emir duyuldu. “Bu kadar oyun ve şaka yeter! Lütfen bırakın geçsin.”

Dudağı patlayan Geralt kan tükürdü. Postalını, kayalıklardan akan suların biriktiği bir çukurda yıkadı. Pekinez suratlı kokarca yüzüne alaylı bir ifadeyle bakıp sırıtıyordu ama neyse ki ona bir şey yapamayacak kadar uzaktaydı.

Taktak da dişlerini göstererek sırıtıyor, bir yandan da yumruğunu ovalıyordu. “Git Witcher,” diye homurdandı. “Madem çağırıyor seni, git yanına. Burada bekleyeceğim çünkü dönüşte buradan geçeceksin.”

Witcher’ın girdiği mağara hayret verici bir şekilde ışıl ışıldı. Sarkıtlarla kaplı tavandaki açıklıklardan içeriye giren ışık huzmeleri birbirini kesiyor, kayalıkları ve sütunları büyülü bir ışıltıyla kaplıyordu. Ayrıca havada ışık yayan sihirli bir küre süzülüyordu, duvarlardaki kristallerin yansımalarıyla bu renkler daha da canlanmıştı. Bunca ışığa karşın mağaranın kenarları karanlığa gömülüydü, damlataşlardan kemerler dizisi kapkaraydı.

Doğanın âdeta bu görev için yarattığı bir duvarda o sırada devasa mağara resimleri oluşuyordu. Resimleri çizen uzun boylu, sarışın bir elfti, sırtına renk renk boyaların bulaşmış olduğu bir pelerin atmıştı. Esrarlı doğal ışıkta başında sanki bir ışık halkası varmış gibi duruyordu.

“Otur.” Elf, başını çevirmeden fırçanın ucuyla bir kaya parçasını gösterdi. “Canını yakmadılar, değil mi?”

“Hayır. Pek sayılmaz.”

“Onlara anlayış göstermek zorundasın.”

“Gerçekten öyle. Zorundayım.”

“Çocuk gibiler biraz. Geleceğin için müthiş sevinçliydiler.”

“Fark ettim.”

Elf ancak şimdi yüzüne baktı. “Otur,” diye tekrarladı. “Birazdan emrinde olacağım. İşim bitmek üzere.”

Elfin bitirdiği iş, hatları sadeleştirilmiş bir hayvanı betimliyordu, muhtemelen bir bizondu. Aslında bitmiş olan, görkemli boynuzlarından ve onlardan geri kalmayan kuyruğuna kadar uzanan konturlarıydı yalnızca. Geralt, ona gösterilen kayanın üzerine oturup olabildiğince sabır ve tevazuu göstermeye çalıştı.

Elf birbirine geçirdiği dişlerinin arasından usulca ıslık çalmaya başladı, fırçasını boya çanağına batırdı ve bizonunun gövdesini hızlı hareketlerle mora boyadı. Bir an düşündükten sonra da hayvanın yanlarına kaplan deseni çizgiler çekti.

Geralt sesini çıkarmadan izliyordu.

Elf sonra bir adım geri çekilip bir av sahnesini betimleyen mağara resmini incelemeye koyuldu. Çizgili mor bizonun peşinden çılgınca koşan insan figürleri vardı; özensiz fırça darbeleriyle çizilmişlerdi, ellerinde yaylar ve mızraklar tutuyorlardı.

Geralt’ın sabrı taşmıştı artık. “Nedir bu?”

Elf, fırçanın temiz ucunu ağzına sokup Geralt’a göz ucuyla baktı. “Bu,” dedi, “tarih öncesi dönemlere ait bir resim; binyıllar önce bu mağarada yaşamış ve vakitlerinin önemli bir kısmını nesilleri çoktan tükenmiş mor bizonları avlamakla geçirmiş olan ilk insanlar tarafından çizilmiş. Bu tarih öncesi döneme ait avcıların kimi sanatçıydı, sanatsal yolla rahatlama ihtiyacı duyuyorlardı. Onları meşgul eden meseleleri ebedileştirme gereksinimi içindeydiler.”

“Müthiş.”

“Elbette öyle,” dedi elf. “Sizin âlimleriniz yıllardır mağaraların içinde sürünüp ilk insanların izlerini arıyorlar. Ne zaman bir ize rastlasalar, inanılmaz ölçüde büyüleniyorlar, çünkü bu kıtaya, hatta bu dünyaya sonradan gelip yerleşmediğinizin kanıtlarını buluyorlar. Atalarınızın öteden beri burada yaşadığının, sonuç olarak bu dünyanın onlardan sonraki nesillere ait olduğunun kanıtını ele geçirmiş oluyorlar. Öyle ya, her ırk belli köklere ihtiyaç duyar. Hatta köklerinin ağaç tepelerinde aranması gereken sizin insan ırkınız bile. Gülünç bir sözcük oyunu değil mi, ne dersin? Hicvetmeye değer. Sanattan anlar mısın? Sence buraya başka ne çizilebilir?”

“Tarih öncesi avcıların kalkmış büyük kamışlarını çiz.” “İyi fikir.” Elf, fırçasını boyaya batırdı. “İlkel uygarlıkların tipik bir özelliğidir kamış kültü. Ayrıca insan cinsiyetinin fiziksel bir dejenerasyona uğradığı kuramına da katkıda bulunabilir. Eski insanların gürzü andıran penisleri vardı, sonraki kuşaklara dumura uğramış gülünç küçük penisler kaldı… Teşekkürler, Witcher.”

“Rica ederim. Öylesine içimden geldi. Tarih öncesi dönemler için boyalar fazlasıyla canlı duruyor.”

“Duvarlardan akan tuzun etkisiyle boyalar üç dört gün içinde solacak ve resimler en mükemmel biçimde tarih öncesi dönemi yansıtacak. Sizin âlimler gördüğünde sevinçten donlarına yapacaklar. Benim bunu can sıkıntısından yaptığımı kimse fark etmeyecek, hiç kuşkun olmasın.”

“Edecekler.”

“Nasıl peki?”

“Çünkü eserine imza atmadan duramayacaksın.”

Elf, cansız bir kahkaha attı. “Bildin! Beni hemen çözdün. Ah, kibir denen zalim, senin içinde boğulmak sanatçı için nasıl da güç! Tabloya imzamı attım bile. Bak, şuraya.”

“Yusufçuk değil mi bu?”

“Hayır. Benim adımı simgeleyen bir ideogram. Adım Crevan Espane aep Caomhan Macha. Basitleştirmek için Avallac’h adını kullanıyorum, sen de beni böyle çağırabilirsin.”

“Öyle yapacağım.”

“Sanaysa Rivyalı Geralt diyorlar. Bir Witcher’sin. Şimdilerde kayıp bir kızın peşine düştüğün için canavar katletmeyi bıraktın.”

“Haberler şaşılacak kadar hızlı yayılıyor. Şaşılacak kadar uzaklara hem de. Buralara geleceğimi öngördüğün anlatılıyor. Anladığım kadarıyla gelecekle ilgili kehanetlerde bulunabiliyorsun.”

“Herkes gelecekle ilgili kehanetler yapabilir,” dedi Avallac’h ellerini bir beze silerken. “Herkes yapar, mesele değil. Kehanette bulunmak beceri değildir. Beceri, doğru kehanette bulunmaktır.”

“Hicvi hak eden şık bir fikir silsilesi. Sen elbette doğru kehanetlerde bulunuyorsun.”

“Evet, oldukça sıklıkla. Ben, sevgili Geralt, çok şey biliyor, çok şeyin üstesinden gelebiliyorum. Ayrıca, siz insanların ifadesiyle, akademik unvanım buna işaret ediyor. Unvanım tam olarak şöyle: Aen Saevherne.

“Âlim.”

“Aynen.”

“Umarım bilgisini paylaşmaya hazır bir âlimdir.”

Avallac’h bir süre sustu.

“Paylaşmak mı?” dedi sonra uzatarak. “Seninle mi? Bak canım, bilgi bir ayrıcalıktır, yalnızca kendin gibilerle paylaşırsın. Ben bir, elf, bir âlim, seçkin sınıfa mensup biri olarak bir maymundan, fareden ya da başka bir memeliden oluşup evrende yalnızca beş milyon yıl önce belirmiş herhangi bir canlının soyundan biriyle bilgimi neden paylaşayım ki? İki kıllı eliyle bir kemiği kemirmek için belli hareketler gerektiğini ancak bir milyon yıl sonra keşfedebilen bir canlıyla. Üstelik bu kemiği sonra kıçına sokup mutluluktan ciyaklayan bir canlıyla hem de.”

Elf susup döndü ve gözlerini yeniden resmine dikti.

“Bilgimi seninle paylaşacağımı tahmin etme cesaretini nereden buluyorsun, insan?” Söyle bana!”

Geralt, postalına yapışıp kalmış kakaları da silip temizledi. “Belki de,” dedi soğuk bir sesle, “kaçınılmaz olduğu içindir.”

Elf hızla dönüp, “Kaçınılmaz olan nedir?” diye sordu dişlerinin arasından.

“Belki de,” dedi Geralt sesini yükseltmeden, “birkaç yıl sonra insanlar birilerinin onlarla paylaşmaya hazır olup olmadıklarına aldırmadan bütün bilgilere sahip olacağı içindir? Senin bir elf ve âlim olarak şu duvarların ardına ustalıkla gizlediğin bilgiler de bunların arasında olacaktır belki? İlk insanlarla ilgili sahte kanıtlar içeren resimlerle donatılmış bu duvarları kazmalarla paramparça etmeyi insanların canının istemeyeceği umuduyla gizlediğin bilgileri? Ne diyorsun? Ah, kibir denen zalim!”

Elf, sesli soludu ama keyfî yerindeydi.

“Haklısın,” dedi. “Sizlerin bir şeyleri paramparça etmeyeceğine inanmak, aptallığa varan bir kibirlenme olurdu. Siz her şeyi paramparça ediyorsunuz. Ama sonuç ne oluyor? Bunların sonucu ne oluyor, insan?”

“Bilmiyorum. Sen söyle ama söylemeyi uygun görmüyorsan ben de yoluma giderim. Ancak başka bir çıkışı kullanmayı yeğlerim çünkü dışarıda birkaç kaburgamı kırmaya hazırlanan haşarı çeten bekliyor.”

“Buyur.” Elf, ani bir hareketle ellerini iki yana açtı, kaya takırtılarla ve gümbürtülerle yarıldı, mor bizon vahşice ortadan ikiye ayrıldı. “Oradan ışığa çık. Mecazi anlamda ya da sözcük anlamında olsun, her zaman doğru yoldur.”

“Biraz yazık oldu,” dedi Geralt. “Freski kastediyorum.”

Elf kısa bir süre sustuktan sonra, “Sanırım şaka yapıyorsun,” dedi samimi ve yumuşak bir tonda. “Freske bir şey olmaz. Kayayı aynı formülle kapatacağım, çatlak izi bile kalmayacak. Çık. Ben de sana eşlik edeceğim. Sana bir şey daha söylemem ve de göstermem gerektiği sonucuna vardım.”

İçerisi karanlıktı ama mağaranın devasa büyüklükte olduğunu Witcher hemen anlamıştı. İçerinin ısısından ve hava hareketlerinden belliydi bu. Üzerinde yürüdükleri çakıl taşları ıslaktı.

Avallac’h, büyüyle bir ışık yaktı, tek bir sihir sözü söylememiş, elf yöntemlerine göre bir hareket yapmıştı. Işıltılı küre tavana doğru uçtu, mağara duvarlarını kaplayan necef taşı oluşumları sayısız parıltılarla ışıldadı ve gölgelerin dansı başladı. Witcher elinde olmadan derin derin iç geçirdi.

Geralt elf rölyeflerini ve heykellerini ilk kez görmüyordu ancak her seferinde aynı etkiyi yaşıyordu. Âdeta hareket halindeyken, titrerken donup kalmış gibi duran elf siluetleri bir heykeltıraşın eseri olamazdı, canlı dokuyu beyaz mermere dönüştürmek güçlü bir büyünün etkisi olmalıydı.

En yakınındaki heykel, dişi bir elfi betimliyordu, bacaklarını altına almış, siyah bir mermer plakanın üzerine oturmuştu. Yaklaşan ayak seslerinden rahatsız olmuşçasına başını yana çevirmişti. Çırılçıplaktı. Bembeyaz ışıldayan mermer, elften yayılan sıcaklığın âdeta hissedilmesini sağlıyordu.

Avallac’h durdu, heykellerin arasından uzanan yolda yükselen sütunlardan birine yaslandı.

“Beni ikinci kez anında çözdün, Geralt,” dedi alçak sesle. “Evet haklıydın, kaya duvarına çizilmiş bizon bir kamuflajdı.

Amaç, duvarın kırılıp ardına ulaşılmasını engellemek. Buranın yağmalanmasının, yerle bir edilmesinin önüne geçmek. Her soyun, elflerin bile köklere sahip olma hakkı vardır. Burada gördüklerin bizim köklerimiz. Lütfen dikkatli yürü. Sonuçta bir mezarlık burası.”

Necef taşları üzerinde oynaşan ışık yansımaları karanlıkta kalmış başka ayrıntıları da açığa çıkarıyordu. Heykellerle dolu yolun ardında kemerler, merdivenler, holler, dönemeçler ve sütunlu avlular vardı. Her şey süt gibi mermerdendi.

Avallac’h durup eliyle işaret etti. “Tüm bunların kalıcı olmasını istiyorum. Bizler gittikten sonra da bütün kıta, hatta bütün dünya yüzlerce metre kalınlığındaki bir buz ve kar tabakasının altına gömüldükten sonra bile Tir nâ Bea Arainne ayakta kalacak. Buradan gidecek ama günün birinde geri döneceğiz. Bunu bize aen Ithlinnespeath, Ithlinne Aegli aep Aevenien kehaneti müjdeliyor.”

“Gerçekten inanıyor musunuz buna? Bu kehanete. Kaderciliğiniz böylesine derin mi?

“Her şey,” dedi elf, Geralt’a değil, örümcek ağı misali ince ve narin çalışılmış yassı bir rölyefle kaplı mermer sütuna bakarak, “öngörülmüş ve kehanetle bildirilmiştir. Sizin kıtaya gelişiniz, savaşlar, dökülen elf ve insan kanları… Irkınızın büyümesi, bizimkinin gerilemesi… Kuzeyli ve güneyli hükümdarların çarpışması. Güneyin kralı, kuzeyin krallarına başkaldıracak, onların topraklarını taşkın gibi kaplayıp hükmü altına alacak, krallıkları darmadağın edilip halkları yok edilecek… Dünyanın yok edilişi işte böyle başlayacak. Itlina’nın metnini anımsıyor musun Witcher? Uzakta olan salgından, yakında olan kılıçtan, saklanan açlıktan ölecek, hayatta kalanı don bitirecek… Çünkü Tedd Deireadh Çağı, bitiş çağı geliyor, kılıç ve balta çağı, nefret çağı, beyaz soğuk ve kurt fırtınaları çağı…”

“Şiirsel anlatımlar bunlar.”

“Şiirsellikten uzak şeyler anlatayım mı, ister misin? Güneş ışınlarının yayılma açısının değişmesi sonucu, sonsuz buzun sınırı önemli ölçüde değişiyor. Kuzeyden bastıran buzullar, buranın dağlarını un ufak edip güneye kaydıracak. Her şey bembeyaz karların altında kaybolacak. En az bir mil kalınlığındaki bir tabakanın altında. Ve de soğuk, gerçekten çok soğuk olacak.”

“Yün donlar giyeceğiz,” dedi Geralt heyecansız bir sesle. “Posttan yapılmış mantolar ve de başlıklar.”

“Lafı ağzımdan aldın,” dedi elf sakin bir sesle. “Sözünü ettiğin donları ve başlıkları giyince siz hayatta kalacaksınız, sonra buralara döneceksiniz, kuyular açacaksınız, bu mağaraların altını üstüne getireceksiniz, yağmalayacaksınız, her yerini yıkıp dağıtacaksınız. Itlina’nın kehanetinde buna yer verilmemiş ama ben biliyorum. İnsanların ve hamamböceklerinin kökünü kurutmak olanaksızdır, bir dişi ile bir erkek her zaman kalır. Biz elflere gelince, Itlina açıkça söylemiştir: Yalnızca kırlangıcın peşinden gidenler uzun ömürlü olacak. Baharın simgesi olan kırlangıç, kurtarıcıdır; yasaklı olanlara kapılar açacak, onlara kurtuluş yolunu gösterecektir. Kırlangıç, Eski Kan’ın çocuğudur.”

“Ciri’yi mi kastediyorsun?” dedi Geralt kendini tutamayarak. “Yoksa Ciri’nin çocuğunu mu? Nasıl? Neden?”

Avallac’h onu duymamış gibi yaptı. “Eski Kan’ın temsilcisi kırlangıç,” diye tekrarladı. “Onların kanının. Gel. Ve bak.”

Gizemli derecede gerçekçi, çoğu bir hareketi yansıtan heykeller arasında Avallac’h’ın parmağıyla gösterdiği yine de öne çıkıyordu. Geniş bir levha üzerinde duran, bedeni kısmen öne doğrulmuş olan beyaz mermerden elf, sanki az önce uyanmış, doğrulmaya ve ayağa kalkmaya hazırlanır gibiydi. Yüzünü, yanı başındaki boş alana çevirmişti, kaldırdığı eliyle görünmeyen birine dokunuyordu âdeta.

Avallac’h’ın sessizliği bozması uzun sürdü. “Bu Lara Dorren aep Shiadhal. Mezar değil bu elbette, bir kenotaf[8]. Heykelin duruşu şaşırttı mı seni? İki âşığı, Lara’yı ve Lodlu Cregennan’ı mermerden yaratma fikri destek görmedi. Cregennan bir insandı, Ameli mermerini onun heykeli için

harcamak bağışlanamaz bir suç olurdu. Bir insanın heykelini dikmek buraya, Tir Nâ Bea Arainne'ye küfretmek gibi olurdu. Öte yandan, bu duyguya dair bütün anıları kasten silmek çok daha büyük bir suç olurdu. Bu durumda bir orta yol bulundu. Cregennan şeklen burada değil ama aslında burada. Lara'nın bakışında ve pozunda. Âşıklar birlikteler. Onları hiçbir şey ayıramadı. Ne ölüm ne de unutulma… Hatta kin."

[8] Temsilî mezar, (ç. n.)

Witcher'a, elfin umursamaz ses tonu bir an için değişmiş gibi gelmişti ama bu olanaksızdı herhalde.

Avallac'h, heykele yaklaştı, dikkatli ve yumuşak bir el hareketiyle mermer omza dokundu. Sonra döndü ve üçgen yüzünde her zamanki hafif alaylı gülümseme belirdi. "Uzun yaşamanın en büyük dezavantajının ne olduğunu biliyor musun, Witcher?"

"Hayır."

"Seks."

"Nasıl yani?"

"Doğru işittin. Seks. Yaklaşık yüz yıl sonra sıkıcı olmaya başlıyor. Büyüleyici ve heyecanlandırıcı ve yeni olan hiçbir yanı kalmıyor. Her şey daha önce yaşanmış oluyor. Derken ansızın Kürelerin Çarpışması oldu ve siz insanlar belirdiniz burada. İnsanlık âleminden kalanlar, sizin tümüyle imha ettiğiniz eski bir dünyadan, bambaşka bir dünyadan gelen canlılar doluştu buraya. Hâlâ kıllı olan ellerinizle onları imha ettiniz ve beş milyon yıl sonra kendi türünüzü yarattınız. Sizler bir avuçsunuz, ortalama yaşam süreniz gülünç derecede kısa, yani hayatta kalmanız çoğalma hızınıza bağlı, bu yüzden dizginlenemez bir şehvete sahipsiniz, seks sizi bütünüyle esir almış, hatta bu dürtünüz varlığınızı sürdürme dürtünüzden daha güçlü. Öncesinde adamakıllı düzüşmüşseniz ölüm neden olmasın ki! İşte sizin bütün felsefeniz bundan ibaret."

İçinden fazlasıyla gelse de Geralt onun sözünü kesmedi, hiçbir yorum yapmadı.

“Ansızın ne oldu?” diye sözlerini sürdürdü Avallac’h. “Canları sıkkın, elf kadınlarından sıkılmış elf erkekleri sürekli ihtiraslı olan insan kadınlarıyla birleşti, canları sıkkın elf kadınları yaşam sevinci ve coşkuyla insan soyunun erkeklerine sapıkça bir merakla teslim oldu. Kimsenin açıklayamadığı bir şey ortaya çıktı: Normalde on ya da yirmi yılda bir yumurtlayan elf kadınları, bir insanla birleştiklerinde güçlü bir orgazm yaşayıp yumurtluyorlardı. Gizli bir hormon ya da bir hormon kombinasyonu harekete geçti. Elf kadınları, yalnızca insanlarla birleşerek çocuk doğurabileceklerini anladılar. Sizden daha güçlü olduğumuz dönemde kökünüzü kazımamızı kadınlarımız engelledi. Derken siz daha güçlü konuma geçtiniz ve bizim kökümüzü kazımaya başladınız. Elf kadınları her zaman sizden yana oldu. Birlikte yaşamayı, birlikte çalışmayı ve birlikte var olmayı desteklediler. Asıl dertlerinin birlikte sevişmek olduğunu itiraf etmek istemiyorlardı elbette.”

“Bunun benimle ne ilgisi var?” diye sordu Geralt.

“Seninle mi? Hiçbir ilgisi yok. Ciri, Lara Dorren aep Shiadhal soyundan geliyor, Lara Dorren ise insanlarla birlikte yaşamayı savunan biriydi. Özellikle de bir insanla. Lodlu Cregennan’la, insan bir büyücüyle. Lara Dorren, Cregennan’la defalarca ve başarılı bir şekilde birlikte oldu. Daha basit bir ifadeyle: Hamile kaldı.”

Witcher bu kez de sessizliğini korudu.

“Ancak Lara Dorren sıradan bir elf değildi. Bir genetik yüklemeydi. Uzun yıllar süren çalışmalar sonucunda özel olarak hazırlanmıştı. Başka bir genetik yüklemeyle, bir elfle elbette kendisinden de özel olan bir çocuk doğurması bekleniyordu. Fakat o insan spermiyle gebe kalınca bu şansı mezara götürdü, yüzyıllar süren planlamaların ve hazırlıkların sonucunu boşa çıkardı. En azından o zamanlar böyle düşünülüyordu. Cregennan’ın çocuğu olan melezin, üstün değere sahip annesinden olumlu özellikler alabileceği kimsenin aklına gelmiyordu. Hayır, böylesine uygunsuz bir birleşmeden iyi bir şey beklenemezdi…”

“Bu yüzden ağır bir ceza gerekiyordu.”

“Hayır, düşündüğün gibi olmadı.” Avallac’h, Geralt’a hızlı bir bakış attı. “Lara Dorren ile Cregennan’ın birleşmeleri elflere tarifsiz zararlar, insanlara ise yalnızca yarar getirdiği halde Cregennan’ı öldüren elfler değil insanlar oldu. Lara’yı elfler değil, insanlar mahvetti. Elflerin âşıklara kinlenmek için çokça nedenleri olmasına karşın olaylar gerçekten böyle gerçekleşti. Tabii bu nedenler arasında kişisel olanlar da vardı.”

Elfin sesinde ikinci kez meydana gelen değişiklik Geralt’ı düşündürdü.

“Her neyse,” diye sözlerini sürdürdü Avallac’h, “birlikte yaşama, sabun köpüğü gibi kısa ömürlü oldu, iki ırk birbirinin gırtlağına yapıştı. Bugüne kadar süregelen savaş başladı. Geçen süre içinde, Lara’nın genetik mirası… Tahmin edeceğin gibi kaybolmadı. Hatta gelişti bile ama ne yazık ki mutasyona uğradı. Evet, senin Ciri bir mutant.”

Elf, bu kez de bir yanıt alamadı.

“Elbette işin içinde canlıları kurnazca birbirleriyle çiftleştiren büyücülerin parmağı vardı tabii ama olay onların da kontrolünden çıktı. Lara Dorren’in genetik özelliklerinin Ciri’de böylesine güçlü bir biçimde vücut bulmasının nedenini, buna neyin yol açtığını kimse açıklayamıyor. Thanedd’de senin kemiklerini dağıtan Vilgefortz bence biliyor bunu. Lara’nın ve Riannon’un altsoyu üzerinde incelemeler yapan büyücüler bir dönem kendilerini bütünüyle bu işe verdiler, gelgelelim umdukları sonuca varamayınca heyecanlarını yitirip deneysel çalışmalarını noktaladılar. Gelgelelim deney kendi kendine de olsa devam etti. Pavetta’nın kızı, Calanthe’nin torunu, Riannon’un torununun torunu Ciri, Lara Dorren’in soyundan geliyordu gerçekten. Vilgefortz bunu öğrendi, muhtemelen bir rastlantı sonucu oldu bu. Nilfgaard İmparatoru Emhyr var Emreis de biliyor bunu.”

“Sen de biliyorsun.”

“Hatta onlardan daha fazlasını biliyorum. Ama bunun bir anlamı yok. Kader değirmeni çalışıyor, yazgının değirmen taşları öğütüyor… Alna yazılan gerçekleşmek zorunda.”

“Ne geçekleşecek peki?”

“Kadere yazılmış olan şey. Baştan beri belirlenmiş olan, mecazi anlamda elbette… Kusursuz işleyen, hedefi, planı ve sonucu içinde barındıran bir mekanizmanın çalışmasına yön veren şey.”

“Bu söylediklerin ya şiir ya da metafizik. Ya da her ikisi de çünkü bazen sınır belirlemek güç oluyor. Daha somut bir açıklama yapabilir misin? En azından birazcık daha? Seninle tüm bunları tartışmayı isterdim ama çok acelem var.”

Avallac’h, Geralt’ı uzun uzun süzdü. “Neden bu acele? Nereye gideceksin? Ah, özür dilerim… Sanırım anlattıklarımı zerre kadar anlamadın. O halde doğrudan söyleyeyim: Senin şu büyük kurtarma harekâtının anlamı kalmadı artık. Kız bütünüyle yenildi.

“Ve bunun birçok nedeni var,” diye sözlerini sürdürdü elf, bakışlarını Witcher’in taşlaşmış yüzüne çevirerek. “Birincisi, artık çok geç, olabilecek en kötü olay gerçekleşti, kızı bundan kurtaramazsın artık. İkincisi, artık doğru yola girdi, kırlangıç kendi başının çaresine bakabiliyor, içinde ulu bir güç var, bundan böyle hiçbir şeyden ürkmüyor, senin yardımına ihtiyacı kalmadı. Üçüncüsü… Hımmm…”

“Seni dikkatle dinliyorum, Avallac’h. Büyük bir dikkatle.”

“Üçüncüsü… Ona şimdi başka biri destek oluyor. Kaderin bu kızı yalnızca seninle bağladığına inanacak kadar kibirli olamazsın sanırım.”

“Bu kadar mı?”

“Evet.”

“O halde hoşça kal.”

“Bekle.”

“Söylemiştim, acelem var.”

“Bir an için farz edelim ki,” dedi elf sakin bir sesle, “neler olacağını biliyorum ve geleceği görüyorum. Olması gerekenin senin çabalarından bağımsız olarak gerçekleşeceğini söylesem ne olur? Tek başına giriştiğin

bütün işlerin sonuçsuz kalacağını söylesem? Sana dünyanın sakin bir köşesinde kendine yer bulup hiçbir şey yapmadan oturmanı ve gidişatın kaçınılmaz sonuçlarını beklemeni söylesem, kabul eder miydin?"

"Hayır."

"Hedef, plan ve sonuç gibi sarsılmaz mekanizmalara duyduğun güvensizlikten kaynaklanan eylemlerinin, çok düşük f bir ihtimal olsa da ancak olumsuz yönde değişikliklere yol açabileceğini söylesem, konuyu bir kez daha gözden geçirir miydin? Ah, geçirmeyeceğini yüzünden okuyorum zaten. O ' halde doğrudan soruyorum: neden?"

"Gerçekten merak ediyor musun?"

"Gerçekten ediyorum."

"Çünkü senin yaratıcıların planı ve önceden saptanmış amaçlarıyla ilgili metafizik basmakalıp sözlerine inanmıyorum. Sizin şu ünlü Itlina kehanetlerinize ve gelecekle ilgili diğer öngörülerinize de inanmıyorum. Bence bunlar tıpkı senin ' kaya resimlerin gibi saçmalık ve kandırmaca. Yani mor bir bizon Avallac'h, başka bir şey değil. Bana yardım edemiyor ' musun, yoksa etmek mi istemiyorsun, kestiremiyorum. Ancak ' seni suçlayamam…"

"Sana yardım etmediğimi ya da etmek istemediğimi söylüyorsun. Ne şekilde edebilirim ki?"

Geralt bir süre duraksadı. Pek çok şeyin, sorunun doğru bir şekilde sorulmasına bağlı olduğunun bilincindeydi.

"Ciri'yi bulabilecek miyim?"

Yanıt hemen geldi. "Bulacaksın ama ardından hemen yeniden kaybetmek üzere. Üstelik sonsuza kadar, kesinlikle. Ancak öncesinde bütün yoldaşlarını kaybedeceksin. İçlerinden birini önümüzdeki haftalarda, belki de günlerde yitireceksin. Hatta birkaç saat içinde bile olabilir."

"Teşekkür ederim."

“Henüz bitirmedim. Hedef ve planın işleyiş şekline doğrudan müdahale etmen binlerce insanın ölümüne yol açacak. Bu büyük bir önem taşımıyor çünkü bundan kısa bir süre sonra milyonlarca insan yaşamını yitirecek. Tanıdığın dünya yok olacak, varlığını sonlandıracak, aradan belli bir süre geçtikten sonra yeni bir biçimde yeniden doğacak. İşte tam da bu gelişmeleri engellemeye ya da olayların akışını değiştirmeye kimsenin gücü yok, olmayacak da. Ne senin ne benim ne büyücülerin ne de âlimlerin. Ciri’nin bile. Buna ne diyorsun?”

“Mor bizon. Her şeye rağmen sana teşekkür ederim, Avallac’h.”

Elf, omuz silkti. “Bu arada az da olsa merak ettiğim bir şey var: Değirmenin mekanizması içine düşen küçük bir taşın nasıl bir etkisi olabilir? Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Sanmam. Bana Ciri’yi gösteremezsin herhalde, değil mi?”

“Kim demiş onu?”

Geralt’ın soluğu kesildi.

Avallac’h hızlı adımlarla bir mağara duvarına doğru yürüdü ve Witcher’a onu izlemesini işaret etti.

Işıldayan necef taşlarını gösterip, “Tir nâ Bea Arainne duvarlarının özgün özellikleri vardır. Benim de -büyük bir tevazuyla söylüyorum- özel yeteneklerim vardır. Ellerini şunun üzerine koy. Dikkatle oraya bak. Düşüncelerinle yoğunlaş. Ciri’nin sana şu an ne kadar çok ihtiyacı olduğunu düşün. Zihinsel olarak ona ne kadar yardım etmek istediğine odaklan. Yardıma koşmak istediğini, onun yanında olmak istediğini düşün. Resmin gözünün önüne kendiliğinden belirmesi ve anlaşılır olması gerekir. Bak ama şiddetli tepkilerden kaçın. Konuşma. Bu iletişim değil, hayal olacak.”

Geralt ona söylenenleri yerine getirdi.

Gördüğü ilk hayaller, vaat edilenin aksine net değildi. Bulanıktı ama öylesine şiddet yüklüydü ki Geralt geri çekilme ihtiyacı duydu. Bir masa

üzerinde kesik bir el… Parlak bir tabakanın üzerine yayılmış kan… Ölü atların üzerinde iskeletler. .. Kelepçeli Yennefer…

Bir kule mi? Siyah bir kule mi? Ardında… kutup ışıkları mı?

Ansızın, hiçbir uyarı yapılmadan resim aydınlandı. Hatta fazlasıyla…

“Dandelion!” diye haykırdı Geralt. “Milva! Angouleme!”

“Hı?” diye sordu Avallac’h ilgiyle. “Ha, evet. Sanırım her şeyi mahvettin.”

Geralt, mağara duvarından bir sıçrayışla uzaklaşırken bazalt taşına takılıp tökezledi, “önemli değil, lanet olsun!” diye bağırdı. “Dinle Avallac’h, acilen druid ormanına gitmeliyim…”

“Caed Myrkvid’e mi?”

“Evet, aynen! Arkadaşlarımın hayatı tehlikede! ölüm kalım savaşı veriyorlar! Başka insanların da hayatı tehlikede… Ne taraftan… Of, lanet olsun! Gidip kılıcım ile atımı alayım…”

“Hiçbir at,” diye Witcher’in sözünü kesti elf sakin bir sesle, “hava kararmadan önce seni Myrkvid’e götüremez…”

“Ama ben…”

“Sözümü bitirmedim daha. Gidip şu ünlü kılıcını al, ben de o arada bir binek temin ederim. Dağ yolları için mükemmeldir ama binek atına pek benzemez diyebilirim. Onun sayesinde yarım saate varmadan Caed Myrkvid’de olacaksın.”

Taktak, tıpkı bir at gibi kokuyordu ama benzerlikler bu kadardı. Geralt bir seferinde Mahakam’da cücelerin düzenlediği bir yaban koyunu yarışına katılmış ve bunu bir radikal spor türü olarak değerlendirmişti. Çılgın gibi koşturan bir taktak’ın sırtına oturduğu şu anda radikal sözcüğünün gerçek anlamını kavramıştı.

Yere yuvarlanmamak için parmaklarını yaratığın fırça gibi sert kıllarına geçirmiş, bacaklarını yanlarına bastırmıştı. Taktak, leş gibi ter, idrar ve içki

kokuyordu. Peşinden birileri kovalıyormuş gibi delice koşuyordu. Devasa ayaklarının altındaki zemini, tabanları tunçtan yapılmışçasına zangırdatıyordu. Hızını bir an bile kesmeden bayırları tırmanıp inerken yarattığı rüzgâr kulakları uğuldatıyordu. Daracık sırtlarda, bayırlarda ve kayalıklarda öylesine koşturuyordu ki Geralt uçurumları görmemek için gözlerini sımsıkı yumuyordu. Yaratık, hiçbir yaban koyununun geçemeyeceği çağlayanı, şelaleyi, uçurumu ve boğazı aşıyor, başarıyla gerçekleştirdiği her sıçrayışa kulakları sağır eden vahşi bir böğürme eşlik ediyordu. Daha doğrusu böyle anlarda şiddeti artan bir böğürme yükseliyordu çünkü taktak aralıksız böğürüyordu.

“Yavaşla!” Karşıdan gelen hava, sözcüklerini âdeta boğazına geri tıkıyordu.

“Neden?”

“İçmişsin!”

“Uaaahahaha!”

Delice ilerliyorlardı ve kulakları uğulduyordu.

Taktak leş gibi kokuyordu.

Devasa ayakların kayalıklarda çıkardığı gümbürtü kesildi, molozların gıcırtısı başladı. Derken zemindeki taşlar azalmaya başladı, yerden hızla yeşil bir şey geçti. Ardından yeşiller ve kahverengiler ışıldadı çünkü taktak akıl almaz sıçrayışlarla bir çam ormanından geçiyordu. Reçine kokusu, canavarın berbat kokusuna karışmıştı.

“Uaaahahaha!”

Çamlar sona erdi, yerdeki yaprakların hışırtısı duyulmaya başladı. Zemin şimdi kızıl, kızılımsı kahve, sarı ve turuncu renklere boyanmıştı.

I F I

Taktak son bir sıçrayışla bir odun yığınının üzerinden atladı. Geralt az kalsın dilini ısırıp koparacaktı.

Çılgın yolculuk başladığı gibi tuhaf bitti. Taktak topuklarını toprağa gömdü, kükredi ve Witcher'i kuru yapraklarla kaplı ' zemine fırlattı. Geralt yerde öylece kalakaldı, soluk alamadığı için sövemedi bile. Sonra söylenerek kalktı ve yeniden sancımaya başlayan dizini ovaladı.

"Düşmedin," dedi taktak; sesinde şaşkınlık vardı. "Vay, vay."

Geralt yorum yapmadı.

"Geldik." Taktak, kıllı ayağıyla gösterdi. "İşte Caed Myrkvid."

Aşağıda bir koyak vardı, kalın sis tabakasıyla örtülüydü. Dumanların arasından koca ağaçların tepeleri yükseliyordu.

Taktak, soru sorulmasını beklemeden, "Bu sis doğal değil," dedi burnunu çekerek. "Ayrıca o yönden duman kokusu geliyor. Yerinde olsam acele ederdim. Hey, ben de gelmek isterim aslında… Canım şöyle sıkı bir dövüş istiyor! Günün birinde sırtıma bir Witcher oturtup insanların üzerine çullanmayı küçüklüğümden beri düşlemişimdir! Ancak Avallac'h ' kendimi göstermeyi bana yasakladı. Mesele birliğimizin gü venliği çünkü…"

"Biliyorum."

"Ağzına bir tane patlattığım için kızma bana."

"Kızmıyorum."

"Sen düzgün birisin."

"Teşekkür ederim. Beni sırtına oturttuğun için de."

Taktak, kızıl sakalının arasından dişlerini gösterdi ve ağzından içki kokusu yayıldı. "Ben de teşekkür ederim."

Myrkvid Ormanı üzerine yayılan sis yoğundu, girintili çıkıntılı şekliyle aşçı bir kadının bir pastanın üzerine bol kepçeden yaydığı kaymağı andırıyordu. Bu sis, Witcher'a Brokilon'u, dryad'Xarxn ormanını anımsatmıştı; orası da güvenlik ve kamuflaj amacıyla benzeri sihirli bir duman bulutuna bürünürdü. Bulundukları noktada çoğunlukla gürgen ve kayın ağaçlarından

oluşan ormanın azametli ve tehdit dolu atmosferi de Brokilon'u andırıyordu.

Tıpkı Brokilon'da olduğu gibi, Geralt ormanın kıyısında, kuru yapraklarla kaplı yolda az daha cesetlere takılıp düşecekti.

Acımasızca katledilmiş insanlar ne druid ne de Nilgfgaardlı idi, Bülbül'ün ve Schirru'nun çetesinden olmadıkları da kesindi. Geralt sisin içindeki arabaları henüz fark etmeden, Regis'in hacılardan söz ettiği aklına geldi. Anlaşılan hacı adaylarından bazılarının yolculuğu iyi sonlanmamıştı.

Rutubetli havaya karışmış duman ve yanık kokusu rahatsız edici ölçüde şiddetlenerek rehberlik ediyordu. Az sonra duyulan sesler de yolu göstermeye başladı. Seslenmeler. Kötü bir kemandan ahenksiz bir müzik de yayılıyordu.

Geralt adımlarını hızlandırdı.

Yağmurun yumuşattığı yolun üzerinde bir araba duruyordu. Tekerleklerinin dibinde cesetler vardı.

Haydutlardan biri arabanın içini karıştırıyor, ev eşyalarını ve araç gereçleri dışarı atıyordu. İkinci adam koşulmuş atları tutuyor, bir diğeri öldürdükleri bir hacının sırtından tilki kürkünü soyup alıyordu. Dördüncü haydut elinde rastgele tuttuğu yayı kuşkusuz ganimetlerin arasında bulduğu kemana sürtüyor ama enstrümandan tek bir düzgün ses çıkaramıyordu.

Bu uyumsuz seslerin yaydığı gürültünün iyi bir yanı vardı- Geralt'ın adımlarının duyulmasını önlüyordu.

Müzik bir anda sustu, kemanın telleri yürekleri yakarcasına inledi, haydut kuru yaprakların arasına devrilip zemini fışkırttığı kana buladı. Atları tutan adam çığlık bile atamadı çünkü sihill nefes borusunu parçalamıştı. Üçüncü haydut arabadan atlamaya zaman bulamadı, baldırındaki atardamar yarıklığı için haykırarak yeri boyladı. Dördüncü haydut kılıcını kınından çıkarmayı başarmıştı ama kaldırmasına fırsat kalmamıştı.

Geralt, serçe parmağıyla bir kan lekesini sildi.

“Evet, yavrular,” dedi ormana ve duman kokusuna doğru, “sizinki aptalca bir fikirdi. Bülbül’e ve Schirru’ya kulak vermeyecektiniz. Evlerinizde kalsanız daha iyi olacaktı.”

Çok geçmeden başka arabalar ve cesetler gördü. Öldürülmüş çok sayıdaki hacıların arasında beyaz giysileri kirlenmiş druidler de yatmaktaydı. Artık uzakta olmayan yangının dumanı bütün çevreye yayılmıştı.

Haydutlar bu kez daha dikkatliydi. Geralt yalnızca birinin yanına usulca yanaşabildi; haydut, kanlar içindeki bir kadının ellerinden ve bileklerinden değersiz yüzüklerini ve bilekliklerini çıkarmakla meşguldü. Geralt, haydudun tepesine bir darbe indirdi, adam böğürdü ve bunun üzerine diğerleri -Nilfgaardlı haydutlar- uluyarak Geralt’a hücum etmeye çalıştılar.

Geralt bir sıçrayışta yeniden ormana daldı, gövdenin sırtını örtmesi için önüne ilk çıkan ağacın altına girdi. Haydutlar ona henüz yetişemeden nal sesleri duyuldu, çalılıkların ve sislerin arasından devasa bir at belirdi, sırtında altın sarısı ve kırmızı karolarla kaplı bir eyer örtüsü ve zırhlar içinde birini taşıyordu. Atlının sırtında bembeyaz bir pelerin, başında da gagalı bir miğfer vardı. Haydutlar geri çekilmeyi başaramadan şövalye tepelerinde belirmişti; kılıcını bir sağa bir sola savurunca kanlar fışkırdı. Müthiş bir manzaraydı bu.

Geralt’ın o yöne bakmaya zamanı yoktu; o da vişne rengi tunikli bir haydutla ve siyahlar giymiş bir Nilfgaardlı ile boğuşuyordu. Boş bulunup savunmasını indiren haydudun ağzına bir yumruk çaktı. Nilfgaardlı da havada uçan dişleri görünce tabana kuvvet kaçmaya başlayıp sislerin arasında kayboldu.

Geralt az kalsın, sırtında çizgili eyer örtüsü olan atın ayaklarının altında kalacaktı. At, tek başına koşturuyordu.

Geralt hiç zaman kaybetmeden çalılıkların arasından, çığlıkların, küfürlerin ve şangırtıların geldiği tarafa doğru atıldı.

Üç haydut, beyaz pelerinli şövalyeyi atından indirmiş öldürmeye çalışıyordu. Adamlardan biri bacaklarını ayırmış, elinde baltayla, diğeri de kılıcıyla vuruyordu; üçüncü adam da tavşan gibi sağa sola sıçrayıp elindeki

mızrağı saplamak için şövalyenin bedeninde açıkta kalmış bir nokta arıyordu. Adamların yere fırlattığı şövalye, miğferinin içinden anlaşılmaz şeyler söyleyerek bağırıyor, iki eliyle tuttuğu kalkanla darbeleri savuşturuyordu. Her balta darbesiyle birlikte kalkan iniyordu, artık neredeyse göğüs zırhına yaklaşmıştı. Açıkça belliydi, bir ya da iki darbe daha yedikten sonra şövalyenin iç organları zırhın aralıklarından dışarı fırlayacaktı.

Geralt peş peşe yaptığı üç sıçrayışla kargaşanın ortasına indi. Kılıcını önce yanında biten eli mızraklı kızıl saçlının gırtlağına sapladı, ardından baltalının karnını yardı. Şövalye, üzerindeki zırha karşın kıvrak bir manevra yaptı, kalkanının kenarını üçüncü haydudun dizine çaktı, yere yuvarlanan adamın yüzüne üç yumruk indirdi ve kalkanını fışkıran kanların önüne tuttu. Ardından dizlerinin üzerinde doğruldu, eğreltiotlarının arasında el yordamıyla kılıcını aradı. Derken Geralt'ı gördü ve kaskatı kesildi.

"Kimin eline düştüm şimdi?" diye homurdandı miğferinin ardından.

"Kimsenin. Burada yatanlar benim de düşmanlarım."

"Haaa…" Şövalye, miğferinin siperliğini açmaya çalıştı, gelgelelim metal eğrildiği için mekanizma tutukluk yapıyordu. "Namusum üzerine söylüyorum! Desteğiniz için yüzlerce defa teşekkür ederim."

"Ben size teşekkür ederim. Yardımıma yetiştiniz."

"Gerçekten mi? Ne zaman?"

Hiçbir şey görmemiş, diye düşündü Geralt. Şu demir tenceresinin deliklerinden bile görmemiş beni.

"Adınız nedir?" diye sordu şövalye.

"Geralt. Rivyalıyım."

"Hangi armaya bağlısınız?"

"Şimdi armacılık zamanı değil, sayın şövalye."

“Gerçekten haklısınız, yiğit süvari Geralt.”

Şövalye kılıcını bulmuştu. Ayağa kalktı. Her yeri eğilip bükülmüş kalkanının üzerinde eyer örtüsünde olduğu gibi altın yaldız ve kırmızı tonlarında karolar vardı, karoların içinde dönüşümlü olarak A ve H harfleri yer alıyordu.

“Bu benim soy armam,” diye açıkladı şövalye. “Bunlar da derebeyim hanımefendi Anna Henrietta’nın baş harfleri. Kendime satranç şövalyesi diyorum. Bir gezgin süvariyim. Adımı ve armamı söyleyemem. Bir şövalye andı içtim. Namusum üzerine söylüyorum, yardımınız için bir kez daha teşekkür ederim süvari.”

“Ben size teşekkür ederim.”

Yere serdikleri haydutlardan biri inlemeye ve kuru yapraklar arasında hışırtılar çıkarmaya başlamıştı. Satranç şövalyesi hemen yanında bitip adamı güçlü bir yumrukla yere yapıştırdı. Haydut, iğneye geçirilmiş örümcek gibi çırpındı.

“Acele edelim,” dedi şövalye. “Alçaklar orayı kasıp kavuruyor. Namusum üzerine söylüyorum, dinlenme zamanı değil henüz!”

“Doğru,” dedi Geralt. “Çete ormana yerleşmiş, hacıları ve druidleri öldürüyor. Arkadaşlarım güç dürümdalar…”

“Bana bir an için izin verin lütfen.”

Başka bir hayduttan yaşam belirtileri gelmişti. Şövalye onu da bir çırpıda yere yapıştırıp şişledi. Adam havaya diktiği bacaklarını öyle bir titretiyordu ki postalları ayağından çıktı.

“Namusum üzerine!” satranç şövalyesi kılıcını likenlere sürtüp temizledi. “Bu itler yaşamdan zor kopar! Yaralıları öldürmem sizi şaşırtmasın, süvari. Namusum üzerine yemin ederim ki eskiden böyle yapmazdım. Ancak bu serseriler aklı başında insanları kıskandıracak kadar hızlı iyileşiyorlar. Bir seferinde bir hergeleyle üç kez peş peşe uğraşmak zorunda kalınca işlerini daha esaslı bitirmeye başladım. Bir daha uğraşmayayım diye.”

“Anlıyorum.”

“Gördüğünüz gibi bir gezgin süvariyim. Ama namusum üzerine söylüyorum, bezgin değilim. Oo, benim atım bu. Gel buraya, Buzephal!”

Orman aydınlanmaya, ağaçlar seyrelmeye başlamıştı. Ormanın bu bölümünde büyük meşe ağaçları yükseliyordu. Yangının kokusu ve dumanları iyice yakından geliyordu artık. Derken yangını gözleriyle gördüler.

Çatıları hasırla örtülü barakalardan oluşan küçük yerleşim merkezinin tamamı alevler içindeydi. Araba brandaları da yanıyordu. Arabaların arasına cesetler saçılmıştı, çoğunun üzerinde uzaktan da seçilebilen beyaz druid giysileri vardı.

Haykırarak kendilerini cesaretlendiren ve arabaları siper olarak kullanan haydutlar ve Nilfgaardlılar kazıklar üzerine / oturmuş ve dev bir meşenin gövdesine yaslanmış bir eve saldırıyordular. Ev, sağlam kalaslardan yapılmıştı, dik bir çatısı vardı, haydutların attığı meşaleler zarar vermeden kayıp çatıdan düşüyordu. Çevresi kuşatılmış olan evden ciddi bir savunma ve geri püskürtme geliyordu. Geralt’ın gözlerinin önünde haydutlardan biri arabanın arkasından kafasını çıkartır çıkartmaz yıldırım çarpmış gibi yere yuvarlandı; başına bir f ok saplanmıştı.

“Arkadaşların,” dedi satranç şövalyesi keskin zekâsını göstererek, “o binada olmalılar! Namusum üzerine, çok zor dürümdalar! Haydi, hızla yardımlarına koşalım!”

Geralt’ın kulağına keskin çığlıklar ve komutlar geldi, çok geçmeden Bülbül denen haydutu başındaki sargıdan tanıdı. Bir an yarı elf Schirru’yu da gördü; siyah pelerinli Nilfgaardlıların arkasına saklanmıştı. Ansızın boynuz sesleri yükseldi, öylesine yüksek perdedendi ki ağaçların yaprakları kopup yere düştü. Savaş atlarının nalları takırdıyor, atlarının sırtında dörtnala koşturarak gelen süvarilerin zırhları ve kılıçları yanıp sönüyordu. Haydutlar çığlıklar atarak dağıldı.

“Namusum üzerine!” diye bağırdı satranç şövalye ve atını mahmuzladı. “Bunlar arkadaşlarım! Bize yetiştiler! Haydi ’ saldırıyoruz, biz de bu

şandan nasibimizi alalım! Durmayın, dalalım!”

Satranç şövalyesi, Buzephal’in sırtında dörtnala koşarken, kaçmaya çalışan haydutların üzerine ilk çullanan kişi oldu, yıldırım hızıyla iki hergeleyi yere serdi. Diğerleri ürkmüş kuşlar gibi pır diye uçtular. İki haydut, koşarak yaklaşan Geralt’a yöneldi ama “Witcher işlerini bir çırpıda bitirdi.

Üçüncü haydut, Cebrail adında bir silahla Geralt’ı vurmaya çalıştı. Adamın elindeki minyatür tatar yayını, Cebrail adında Verdenli bir zanaatkâr icat etmiş ve patentini almıştı. Silahının tanıtımını, “Kendi kendini savun” sözüyle yapıyordu. Reklamda, “Çevremiz haydutlarla ve şiddetle dolu,” diye yazıyordu. , “Adalet aciz ve çaresiz. Kendi kendini savun! Cebrail marka el tatar yayın olmadan evden çıkma. Cebrail senin nöbetçin, Cebrail seni ve sevdiklerini haydutlardan korur.”

Satışlar rekor kırmıştı. Çok geçmeden her haydutun gasp sırasında işe yarayacak bir Cebrail’i olmuştu.

Geralt bir Witcher’di, havada uçan bir oku savuşturabilirdi. Ancak dizinin ağrısını unutmuştu. Savuşturma hareketi bir an geç kalmıştı ve silahın yaprak şeklindeki ucu kulağını yırttı. Duyduğu acı, onu etkisiz hale getirdi ama bu durum ; yalnızca bir an sürdü. Haydudun, tatar yayını çekip kendini savunmasına zaman kalmadı, öfkeden gözü dönen Geralt, kılıcını önce haydutun kollarına indirdi, sonra sihill’i iyice havaya kaldırıp adamın bağırsaklarını dışarı çıkardı.

Henüz kulağındaki ve boynundaki kanları silemeden, kısa boylu, gözleri yapay bir şekilde parlayan sansar gibi atak biri üzerine saldırdı. Elinde tuttuğu Zerrikanya[9] kılıcı saberre yi müthiş bir ustalıkla kullanıyordu. Geralt’ın iki darbesini art arda savuşturdu, her iki kılıcın değerli çeliği çınlıyor ve kı- vılcımlar çıkarıyordu.

[9] Güneydoğuda esrarengiz bir ülke. (ç. n.)

Sansar hızlı ve keskin bakışlı biriydi, Witcher’ın topalladığını hemen fark etmişti. Derhal etrafında dolaştı ve kendisi için en avantajlı açıdan saldırdı. Olağanüstü hızlıydı, indirdiği ve tehlikeli çapraz vuruşla sonlanan her darbede saberre’nin bıçağı âdeta inliyordu. Geralt, hamleleri savuşturmakta

gitgide zorlanıyordu. Ayrıca sancıyan dizinin üstüne yüklenmek zorunda kaldığı için daha çok aksıyordu.

Sansar ansızın eğildi, sıçradı, ustalıklı bir çalım gerçekleştirdi, kılıcını çaprazlama yukarıdan aşağıya doğru indirmeye başladı. Geralt darbeleri çaprazlama savuşturdu. Haydut ustalıklı bir dönüş yaptı, daha dönerken aşağıdan yukarıya doğru hız alıp korkunç bir vuruşa hazırlandı. Derken ansızın gözlerini ardına kadar açıp şiddetli bir biçimde hapşırdı, sümükler yüzüne bulaştı ve işte o sırada bir an için savunmasını ihmal etti. Witcher zaman kaybetmeyip kılıcını adamın boynuna indirdi ve kılıç düşmanın kaburgalarına kadar saplandı.

“Biri çıkıp uyuşturucu kullanmanın zararlı olmadığını savunsun isterse,” diye tısladı Witcher, seğiren cesede bakarak.

Elindeki baltayla saldırmaya hazırlanan bir haydut tökezledi, yüzükoyun çamurların içine uzandı. Ensesine bir ok saplanmıştı.

“Geliyorum Witcher,” diye bağırdı Milva. “Geliyorum! Dayan!”

Geralt döndü, artık vuracağı kimse kalmamıştı. Milva, çevredeki son haydudu da şişlemişti. Diğerleri onları izleyen alacalı atlılarla birlikte ormana kaçmıştı. Satranç şövalyesi, Buzephal’in sırtında birkaçının peşine düşmüştü. Ormandan korkunç çığlıklar yükselince onları yakaladığı anlaşılmıştı.

Henüz ölmemiş siyah üniformalı Nilfgaardlılardan biri ansızın ayağa fırlayıp kaçmaya yeltendi. Milva yıldırım hızıyla yayını havaya kaldırıp çekti, tüylü ok havada süzüldü, Nilfgaardlı kuru yaprakların içine düştü; gri tüylü bir ok sırtında dimdik duruyordu.

Milva kesik kesik soludu. “Asacaklar bizi,” dedi.

“Nereden çıkardın bunu?”

“Burası Nilfgaard. Ben de iki aydır genellikle Nilfgaardlı öldürüyorum.”

“Burası Toussaint, Nilfgaard değil.” Geralt, elini başının yan tarafına götürdü; eli kan içinde kalmıştı.

“Lanet olsun. Şurada ne var, bakar mısın Milva?”

Milva dikkatle ve uzun uzun baktı. “Kulağının ucu kopmuş sadece,” dedi sonra. “Sıkıntılı bir durum yok.”

“Söylemesi kolay. Ben o kulağımı çok seviyordum. Bir şeyle sarmam gerekiyor. Yardım et bana, yoksa kan tuniğime akacak. Dandelion ve Angouleme neredeler?”

“Barakada, hacıların yanında. Ah, lanet olsun…”

Bir anda her yer nal sesleriyle inledi, sislerin arasından savaş atlarının sırtında üç süvari belirdi. Atlarını dörtnala koşturuyor, pelerinleri ve flamaları rüzgârda dalgalanıyordu. Geralt, atlıların savaş çığlıkları henüz kesilmeden Milva’yı omzundan yakaladığı gibi arabanın altına çekti. Dört metre uzunluğundaki mızraklarıyla hücum eden süvariler şakaya gelmezdi.

“Çıkın ortaya!” Atlıların savaş atları, arabanın çevresindeki toprağı nallarıyla eşeliyorlardı. “Silahlarınızı atın ve ortaya çıkın!”

“Asacaklar bizi,” diye mırıldandı Milva. Haklı olabilirdi.

“Hey, alçak herifler,” diye kükredi atlılardan biri; kalkanının gümüş zemini üzerinde siyah bir boğa kafası vardı. “Hey, it sürüsü! Namusum üzerine yemin ediyorum, asılacaksınız!”

“Namusum üzerine!” diye gürledi, mavi kalkan taşıyan genç sesli biri. “Şuracıkta parçalara ayıracağız hepsini!”

“Bana bakın! Hey! Kesin!”

Sislerin arasından Buzephal’in sırtındaki satranç şövalyesi belirdi. Eğilmiş siperliğini açmayı sonunda başarmış, gür sarı bıyıkları ortaya çıkmıştı. “Serbest bırakın, derhal!” diye bağırdı. “Haydut değil onlar, düzgün, namuslu insanlar. Bu kadın, hacıları korumak için yiğitçe çarpıştı. Şu süvari ise iyi bir şövalye!”

“İyi bir şövalye mi?” Boğa kafası, miğferinin siperliğini kaldırıp Geralt’a inanmayan gözlerle baktı. “Namusum üzerine yemin ederim! Olamaz!”

“Benim de namusum üzerine!” Satranç şövalyesi göğüs zırhını yumrukladı. “Olabilir, namus sözü veriyorum! Üç it beni zorla yere yatırmıştı, oldukça zor durumdaydım ama bu yiğit süvari hayatımı kurtardı. Adı Rivyalı Geralt.”

“Hangi armaya bağlı?”

“Ne gerçek adımı ne de armamı açıklayabilirim,” diye homurdandı Witcher. “Şövalye andı içtim. Gezgin Geralt’ım.”

“Ooo,” diye bağırdı tanıdık tiz bir ses. “Bakın hele, rüzgâr kimleri atmış buraya! Hah, sana söylemiştim teyze, Witcher yardımımıza gelecek, demiştim.”

“Tam da zamanında hem de!” dedi Angouleme’in ve oldukça korkmuş bir grup hacının arkasından çıkagelen Dandelion. Lavtası ve yanından ayırmadığı dosyası da elindeydi. “Bir saniye bile erken gelmedin. Dramdan iyi anlıyorsun, Geralt. Bir tiyatro oyunu yazmalısın sen!”

Ansızın sustu. Boğa kafa oturduğu eyer üzerinde öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. “Vikont Julian?”

“Baron de Peyrac-Peyran?”

Meşe ağaçlarının arkasından iki şövalye daha çıktı. Miğferinin üzerinde beyaz bir kuğunun kanatlarını açtığı şövalye, iki esiri ensesinden yakalamıştı. Diğeri ise büktüğü urganlar İçin uygun bir dal arıyordu.

“Ne Bülbül ne de Schirru, yazık,” dedi Angouleme. Ama Geralt’ın bakışları gözünden kaçmamıştı.

“Yazık,” diye karşılık verdi Geralt, “ama yanlışı düzeltmeye çalışacağız. Sayın şövalye…”

Boğa kafası, daha doğrusu Baron de Peyrac-Peyran onunla ilgilenmedi. Gözü Dandelion’dan başkasını görmüyordu âdeta.

“Namusum üzerine,” dedi sonra ağır ağır. “Gözlerim beni yanıltmıyor! Bu, Sayın Vikont Julian’ın ta kendisi! Hah! Sayın Düşes ne sevinecek ama!”

“Vikont Julian da kim?” diye sordu Witcher.

“Ben,” dedi Dandelion alçak sesle. “Sen karışma bu işe, Geralt.”

“Sayın Henrietta ne sevinecek ama,” diye tekrarladı Baron Peyrac-Peyran. “Hah, namusum üzerine! Hepinizi Beauclair Sarayı’na götüreceğiz. Sakın bir bahane aramayın Vikont, kesinlikle bahane kabul etmiyorum!”

“Haydutların bir kısmı kaçtı.” Geralt buz gibi bir sesle konuşuyordu. “Önce onların yakalanmasını öneriyorum. Ardından böylesine ilginç başlayan bir günü nasıl sürdüreceğimizi düşünürüz. Ne dersiniz Sayın Baron?”

“Namusum üzerine,” dedi boğa kafası, “bundan bir sonuç çıkmaz. Peşlerine düşmek olanaksız. Caniler dere üzerinden kaçtılar, bizse dereye ayağımızı bile süremeyiz, hatta atlarımızın nalının ucunu bile sokamayız. Ormanın o bölümü dokunulamaz bir kutsal mekândır ve Toussaint’m saygıdeğer hükümdarı, muhterem Düşes Anna Henrietta’nın druidlerle yaptığı antlaşma doğrultusunda…”

Öfkelenen Geralt, “Caniler o tarafa kaçtılar, lanet olsun!” diye adamın sözünü kesti. “Bu dokunulamaz kutsal mekânda cinayet işleyecekler! Siz de kalkmış bilmem ne antlaşmasıyla…”

“Biz şövalye sözü verdik!” Baron de Peyrac-Peyran’ın kalkanında boğa kafası yerine koyun kafası olsa yeriydi. “Bize yasak! Antlaşmalar var! Druid bölgesine tek adım atmak yok!”

“Yasak olana yasaktır,” dedi Angouleme öfkeyle. Haydutlara ait iki atın dizginlerini tutmuştu. “Boş konuşmalara aldırma Witcher. Biz atlayıp gidelim. Benim Bülbül’le henüz kapatılmamış bir hesabım var. Sanırım sen de yarı elfle birkaç laf etmek istersin!”

“Ben de geliyorum,” dedi Milva. “Kendime hemen bir kısrak bulurum şimdi…”

“Ben de,” dedi Dandelion telaşla. “Ben de geliyorum…”

“Hayır, işte bu olmaz!” diye bağırdı baron. “Namusum üzerine Vikont Julian bizimle Beauclair Sarayı’na gelecek. Kendisiyle karşılaştığımız halde yanımızda götürmeyecek olsak düşes bunu asla bağışlamaz. Sizleri tutmayayım, planlarınızda ve yapmak istediklerinizde özgürsünüz. Vikont Julian’ın yoldaşları olarak muhterem Henrietta sizleri de layıkıyla karşılayacak ve konuk olarak saraya kabul edecektir ama siz onun misafirperverliğini reddederseniz…”

“Reddetmiyoruz,” diye baronun sözünü kesti Geralt ve tehditkâr bir bakışla Angouleme’i uyardı; kız baronun arkasına geçmiş, elleriyle çirkin ve onur kırıcı hareketler yapıyordu. “Düşesi reddetmek gibi bir niyetimiz yok. Kendisine nezaket ziyaretimizi yapıp hürmetlerimizi sunacağız. Lakin öncesinde halletmemiz gereken işi halledeceğiz. Biz de söz verdik; bizim de bir ant içtiğimiz söylenebilir. Görevimizi yerine getirir getirmez Beauclair Sarayı’nın yolunu tutacağız. Oraya mutlaka geleceğiz. Sırf,” dedi Witcher anlamlı bir vurguyla, “dostumuz Dandelion’un, yani Julian’ın, kırıcı ya da onurunu zedeleyici herhangi bir muamele görüp görmediğini anlamak için olsa bile geleceğiz.”

“Namusum üzerine!” Baron ansızın gülümsedi. “Vikont Julian, ne kırılacak ne de onuru zedelenecektir, şerefim üzerine söz veririm! Söylemeyi unuttum Vikont, Dük Raimund iki yıl önce bir felç sonucu yaşamını yitirdi.”

“Haha,” diye kahkaha attı Dandelion. Yüzü birden aydınlanmıştı. “Dük nalları dikti demek! Bu gerçekten sevindirici bir haber! Yani acı dolu ve yıkıcı bir haber, büyük bir kayıp… Toprağı bol olsun… Durum madem böyle, acilen Beauclair’e gidelim, şövalyeler! Geralt, Milva, Angouleme, sarayda görüşürüz!”

Dereyi bata çıka aştılar, meşelerin arasından yol alıp üzengilere kadar ulaşan eğreltiotlarının arasından atları ormana sürdüler. Olabildiğince hızlı ilerliyorlardı çünkü Geralt druidler için kaygılanıyordu. Çetenin hayatta kalan elemanlarının, Toussaintlı gezgin süvarilerin kendilerine verdiği zararın öcünü druidlerden almaya kalkışmasından korkuyordu.

“Şu Dandelion meselesi iyi denk geldi,” dedi Angouleme ansızın. “Bülbül’ün adamları barakayı kuşattıkları sırada Dandelion, Toussaint’tan neden böylesine çekindiğini bana itiraf etti.”

“Tahmin etmiştim,” dedi Witcher. “Bu kadar yüksekleri hedeflediğini bilmiyordum tabii. Ooo, Düşes demek!”

“Birkaç yıl önceymiş. Artık sizlere ömür olan Dük Raimund yemin etmiş, şairin kalbini kesip çıkaracak, kızarttıracak, sadakatsiz eşinin önüne akşam yemeği olarak koyacak ve yemesi için onu zorlayacakmış. Dandelion, ölmeden önce Dük’ün eline düşmediği için çok şanslı. Biz de şanslıyız…”

“Orası henüz belli değil.”

“Dandelion, Düşes Henrietta’nın ona deliler gibi âşık olduğunu savunuyor.”

“Dandelion bunu daima savunur.”

“Kapa çeneni!” diye homurdandı Milva, dizginleri çekti ve yayını eline aldı.

Bir haydut meşelerin çevresini dolanarak onlara doğru koşuyordu. Başında beresi, elinde silahı yoktu, körü körüne geliyordu. Koşuyor, düşüyor, güç bela doğruluyor sonra yeniden koşuyordu ve de bağırıyordu. Tiz, kulakları tırmalayan korkunç bir sesle bağırıyordu.

“Ne bu?” diye sordu Angouleme şaşkınlık içinde.

Milva hiç konuşmadan yayını çekti. Ok fırlatmıyor, haydudun yaklaşmasını bekliyordu, haydutsa sanki onu görmüyormuş gibi dosdoğru geliyordu. Witcher’in ve Angouleme’in atlarının arasından geçti. Adamın yüzünü gördüler; kireç gibi olmuş, korkudan çarpılmıştı. Gözleri iri iri açılmıştı.

“Ne bu?” diye tekrarladı Angouleme.

Milva şaşkınlığını atıp kendine geldi, eyerin üzerinde döndü ve kaçmakta olan haydudun sırtına bir ok fırlattı. Haydut böğürerek eğreltiotlarının arasına devrildi.

Yer titremeye başladı ve meşe ağacından meşe palamutları yere düştü.

“Adamın kimden kaçtığını merak ettim,” dedi Angouleme.

Yer yine titredi. Çalıların arasında hışırtılar oldu, kırılmış dallar çatırdadı.

“Ne bu?” diye sordu Milva ve üzengiye basarak doğruldu. “Nedir bu, Witcher?”

Geralt, sesin geldiği yöne baktı, gördü ve yüksek sesle iç geçirdi. Angouleme de gördü ve beti benzi attı. “Siktir!”

Milva’nın atı da gördü. Panikle kişnedi, şahlandı, kalçasını titretti. Milva eyerden düşüp yere çakıldı. Atı ormanın içine kaçtı. Witcher’in atı da bir an bile duraksamadan Milva’nınkinin peşinden gitti, gelgelelim bir dalın altından geçmek gibi bir hata yaptı. Bu dal, Witcher’ı eyerden yere fırlattı. Witcher, yere çarptığı an dizinde hissettiği acıdan bayılır gibi oldu.

Atının üzerindeki kontrolü en uzun Angouleme korusa da sonunda o da yeri boyladı. Atı dörtnala kaçmaya başladı ve kaçarken az kalsın o sırada doğrulmaya çalışan Milva’yı çiğneyecekti.

İşte o sırada, üzerlerine doğru gelen o şeyi iyice gördüler. O an, hayvanların paniğe kapılmasına hiç ama hiç şaşırmadılar.

Yaratık, dev bir ağacı, dallı budaklı yaşlı bir meşeyi andırıyordu, belki gerçekten bir meşeydi. Ancak tuhaf bir meşe olduğu kesindi. Çayırların ortasında, yere düşen yapraklar ve palamutlar arasında göğe yükseleceği, çevresinde sincaplar zıplayacağı ve ketenkuşları üzerine pisleyeceği yerde bu meşe hızla ormanın içinden geçiyor, kalın köklerinin üzerinde bata çıka ilerlerken dallarını sallıyordu. Canavarın şiş gövdesi yaklaşık iki kulaç çapındaydı ve gövdesindeki delik bir boşluk değil muhtemelen ağzıydı çünkü sürekli açılıp kapanıyor ve büyük bir kapı çarparak kapanıyormuş gibi sesler çıkıyordu.

Zemin, korkunç ağırlığı altında titrediği için denge sağlamak çok güçtü ama yaratık çukurlu yollarda akıl almaz bir ustalıkla ilerliyordu. Üstelik adımlarını rastgele atmıyordu.

Geralt ve ekibinin gözleri önünde ağaçların dallarını ittirip çatırdatıyordu; derken bir çukura gizlenmiş bir haydutu çekip çıkardı ve bunu bir leyleğin kendisinden saklanmış kurbağayı yakalaması kadar ustalıklı yaptı. Dalların arasındaki serseri, taşı bile yumuşatacak kadar ağlayıp sızlanıyordu. Geralt, canavarın sırtında üç haydut taşıdığını gördü. Bunlardan biri Nilfgaardlıydı.

“Kaçın,” diyebildi güçlükle, boşuna ayağa kalkmaya çalışırken. Sanki biri kızgın çivileri art arda dizine çakıyormuş gibi hissediyordu. “Milva… Angouleme… Kaçın!”

“Seni bu durumdayken bırakamayız!”

Meşe canavarı onları duymuş, kökleri yere vura vura keyifle onlara doğru ilerledi. Geralt’ı yerden kaldırmak için çabalayan ama başaramayan Angouleme, ağza alınmayacak küfürler savurmaya başladı. Milva titreyen elleriyle kirişe bir ok yerleştirmeye uğraştı ama bir türlü olmadı.

“Kaçın!”

Çok geçti. Meşe canavarı yanlarına ulaşmıştı bile. Dehşetten taş kesilmiş halde canavarın kurbanlarını gördüler; dallara sarılı dört haydut pençesine düşmüştü. İçlerinden ikisi yaşıyordu çünkü boğuk çığlıklar atıyor ve çırpınıyorlardı. Üçüncüsünün kolları ve bacakları sarkmıştı, anlaşılan baygındı. Belli ki canavar onları canlı yakalamaya çalışmıştı ama dördüncü kurbanda başaramamıştı bunu, muhtemelen dikkatsiz davranıp haydudu fazla sıkmıştı. Adamın dışarı fırlamış gözlerinden, iyice dışarı sarkmış dilinden, kana ve kusmuğa bulanmış çenesinden belliydi.

Bir saniye sonra Geralt ve arkadaşları havadaydı, dallara dolanmışlardı ve hep bir ağızdan çığlık çığlığa bağırıyorlardı.

Aşağılardan, köklerden, “Gezin, güzel güzel gezin,” diye bir ses yayılıyordu. “Gezin, gezin, güzel ağacım.”

Meşe canavarının arkasından bir druid kız geliyordu, beyaz elbiseler giymiş, başına çiçeklerden bir çelenk oturtmuştu. Canavarı, yapraklı ince bir dalla arkadan dürtüyordu.

“Onlara bir şey yapmayacağım, güzel ağacım, bastırma öyle. Sakin ol. Gezin, güzel güzel gezin.”

“Biz haydut değiliz,” diye yukarıdan inledi Geralt; dallar göğsünü sıkıştırdığı için sesi güçlükle çıkabiliyordu. “Söyle indirsin bizi. Masumuz…”

“Herkes öyle der.” Druid kız, kaşının çevresinde dönen bir kelebeği kovaladı. “Gezin, güzel güzel gezin.”

“Altıma işedim…” diye inledi Angouleme. “Lanet olsun, altıma işedim!”

Milva hırıltılar çıkarıyordu. Başı göğsüne düşmüştü. Geralt ağız dolusu sövdü. Yapabildiği tek şeydi bu çünkü. J

Druid kız arkadan dürtüyor, meşe canavarı da ormanın içinde hızla yürüyordu. Bu yürüme sırasında canavarın her zıplayışında hepsinin —tabii bilinçleri açık olanların- dişleri takırdıyordu. Ortalık âdeta yankılanıyordu. Çok geçmeden geniş bir kayrana ulaştılar. Geralt’ın dikkatini, beyaz giysiler içinde birkaç druid ve yanlarında duran bir meşe canavarı daha çekti. Öteki canavarın avı biraz daha azdı. Onun dallarında yalnızca üç eşkıya asılıydı ve içlerinden biri yaşıyordu.

Yerdeki druidlerden biri, “Caniler, adiler, değersiz insanlar!” diye bağırdı. Uzunca bir bastonla ayakta durabilen bir ihtiyardı bu. “İyice bakın. Myrkvid ormanlarında canilerin ve adilerin nasıl cezalandırıldıklarını iyice görün. Birazdan göreceklerinizi başkalarına anlatabilmeniz için sizi serbest bırakacağız. Uyarı olsun diye!”

Kayranın ortasında devasa bir çalı çırpı yığını vardı, yığının tepesine kızılcık sopalarından örülmüş ve dıştan kazıklarla desteklenen bir kafes oturtulmuştu. Tıknaz bir oyuncak bebek[10] şeklindeydi. Kendilerini çığlıklar eşliğinde yerden yere atan insanlarla tıklım tıklım doluydu. Witcher, Bülbül’ün dehşetten kısılmış gaklayan sesini net şekilde duydu. Yarı elf Schirru’nun korkudan kireç gibi olmuş çarpılmış yüzünü gördü. İkisi de kızılcık sopalarının üzerinde eziliyordu.

[10] Druidler insanlardan intikam almak amacıyla bu kafeslere insan biçimi vermişler, (ç. n.)

“Druidler!” diye haykırdı Geralt, çevredeki gürültüyü bastırabilmek için var gücünü kullanarak. “Hanımefendi Flamina! Ben Witcher Geralt!”

“Ne dedin?” diye yanıt verdi, aşağıda duran uzun boylu, zayıf bir kadın. Omuzlarına dökülen çelik grisi saçları vardı, tepesine gökçe otundan bir taç oturtulmuştu.

“Ben, Geralt… Witcher… Emiel Regis’in arkadaşı…”

“Tekrarla, anlayamadım.”

“Geraaalt! Vampirin arkadaşın!”

“Hah! Böyle söylesene!”

Meşe canavarı, çelik rengi saçlı druid kadının bir işareti üzerine grubu yere indirdi. Bunu yumuşak bir hareketle yaptığı söylenemezdi. Hepsi yere düştü ve hiçbiri kendi olanaklarıyla ayağa kalkamadı. Milva bayılmıştı, burnundan kan boşalıyordu. Geralt güçlükle doğruldu ve gidip kızın yanına çömeldi.

Çelik rengi saçlı druid yanlarına gelip durdu, hafifçe öksürdü. İnce hatlı bir yüzü vardı, sıska sayılırdı, deriyle kaplı bir kurukafa gibi sevimsiz çağrışımlar yapıyordu. Ancak kantaron mavisi gözleri sevimli, bakışları dostçaydı.

“Kaburgaları kırılmış herhalde,” dedi Milva’ya bakarak. “Hemen hallederiz. Şifacılarımız kendisinden yardımlarını esirgemeyecektir. Olanlar için özür dilerim. Kimler olduğunuzu nereden bilebilirdim ki? Sizi Caed Myrkvid’e davet etmemiş, kutsal mekânımıza ayak basmanız için onayımı vermemiştim. Gerçi Emiel Regis size kefil oldu ancak ormanımızda bir Witcher’in varlığı, canlıları öldüren bir kiralık katilin..

“Buradan derhal uzaklaşacağım, muhterem Flamina,” dedi Geralt. “Yeter ki…”

Ansızın durdu. Bir Druid'in, elinde yanan bir çırayla insanlarla dolu kafesin oturtulmuş olduğu çalı çırpı yığınına yaklaştığını görmüştü. "Hayır!" diye bağırdı, yumruklarını sıkarak. "Durun!"

"Bu kafes," dedi Flamina, Geralt'ı duymamış gibi yaparak, "aslında kış aylarında yiyecek bulamayan hayvanların yemliği olarak düşünülmüştü, içi samanla doldurulacak ve ormanda duracaktı. Bu adi herifleri yakaladıktan sonra, hakkımızda ağızdan ağıza yayılan söylentiler ve iftiralar aklıma geldi. Tamam o halde, diye düşündüm, kızılcık sopası bebeği sizin olsun. Bunu aslında kendi ellerinizle hazırladınız, dehşet verici bir kâbus olarak, öyleyse kâbusunuzu yaşayarak ölün…"

"Beklemelerini söyle onlara," dedi Geralt kesik kesik soluyarak. "Muhterem Flamina… Ateşe vermeyin kafesi… Bu haydutlardan birinde benim için önemli bilgiler var…"

Flamina kollarını göğsünde kavuşturdu. Kantaron mavisi gözlerindeki bakışlar hâlâ samimi ve dostçaydı. "Yoo, olmaz," dedi sert bir sesle. "Öyle bir şey yok. Ben baş tanık sistemine inanmıyorum. Cezadan kaçmak ahlaksızlıktır."

"Durun!" diye haykırdı Witcher. "Ateşe vermeyin! Dur…"

Flamina elini hafifçe kaldırdı ve hâlâ yakınlarında duran meşe canavarı, kök ayaklarıyla tepindi ve Witcher'in omzuna ağacın bir dalını bastırdı. Geralt kendini hızla yerde buldu.

"Verin ateşe!" diye buyurdu Flamina. "Kusura bakma Witcher ama bunun olması gerekiyor. Biz druidler, hangi biçimde olursa olsun yaşama büyük saygı gösteririz. Lakin canileri bağışlamak sersemliktir. Caniler dehşet yaratır. Biz de onlara dehşetten bir örnek sunalım. Bu örneği yinelemek zorunda kalmamayı umut ediyorum."

Çalı çırpı hızla tutuştu, yığını alevler sardı ve duman yaymaya başladı. Kafesten yayılan çığlıklar tüyler ürperticiydi. Gerçi ateşin çatırtısından ve gürültülerden pek olası değildi ama Geralt yine de Bülbül'ün çaresiz gaklamalarını ve Schirru'nun acı dolu çığlıklarını duyar gibi oldu.

Haklıymış, diye düşündü, her ölüm aynı değilmiş.

Sonra, dehşet verici uzun bir süreden sonra odun yığını ve kafes patlarcasına büyüyen alevlerin ortasında kaldı. Bu cehennemin içinde hiçbir şey canlı kalamazdı.

“Geralt, madalyonun,” dedi yanında duran Angouleme.

“Anlamadım,” dedi Geralt çatallı sesiyle. Boğazı düğüm düğümdü. “Ne dedin?”

“Kurt başlı gümüş madalyonun Schirru’daydı. Artık kesin olarak yok oldu. Bu sıcakta eriyip gitmiştir.”

“Ne yapalım,” dedi Geralt, Flamina’nın kantaron mavisi gözlerine bakarak. “Artık Witcher değilim. Witcher dönemim sona erdi. Thanedd’de, Martı Kulesinde. Yaruga üzerindeki köprüde. Gorgo Tepesi’nde. Şimdi burada, Myrkvid Ormam’nda. Hayır, Witcher değilim artık. Witcher madalyonu olmadan idare etmeyi öğrenmeliyim artık.”

Kral, eşini, kraliçesini sonsuz bir aşkla seviyordu, kraliçe de onu bütün kalbiyle… Böyle bir birliktelik ancak felaketle son bulabilirdi.

Flourens Delannoy, Masallar ve Söylenceler Delannoy, Flourens, dilbilimci ve tarihçi, 1435yılında Ficovaro'da doğdu, 1460-1475yılları arasında imparatorluk sarayında sekreter ve kütüphaneci olarak görev yaptı. Efsaneleri ve halk masallarını durmaksızın araştırdı, imparatorluğun kuzey bölgelerinde Eski Dil'in anıtları kabul edilen pek çok araştırmayı kaleme aldı. En önemli eserleri şunlardır: "Kuzeyin Mitleri ve Efsaneleri ", "Masallar ve Söylenceler", "Şaşkınlık ya da Eski Kan Miti", "Witcher Efsanesi" ve "Witcher ile Dişi Witcher ya da Fasılasız Arama". 1476yılında Graupian Şato Akademisi'ndeprofesör oldu, orada 1510yılında hayatını kaybetti.

Effenberg ve Talbot Encyclopaedia di Maxima Mundi, IV. Cilt

Bölüm 8

Gölden esen şiddetli rüzgâr, yelkenleri çatırdatıyor, ince bir dolu gibi yağan sağanak yüzüne vurdukça canını acıtıyordu. Büyük kanalın suyu çelik grisine dönüşmüştü, rüzgâr üzerinde daireler çiziyordu, yağmur sicim gibi içine yağıyordu.

"İzninizle bu taraftan efendim. Tekne bekliyor."

Dijkstra derin derin soludu. Deniz yolculuğundan usanmıştı, deniz kıyısındaki duvarın sert ve sağlam taşlarını ayaklarının altında hissedebildiği birkaç dakika onu mutlu etmişti. Sallanan güverteye ayak basma zorunluluğundan nefret ediyordu. Yapacak bir şey yoktu. Kovir'in kışlık başkenti Lan Exeter, dünyanın diğer başkentlerinden bütünüyle farklıydı. Lan Exeter Limanı'na gemiyle ulaşan yolcular, taş iskeleye bir sonraki gemiye geçmek için ayak basıyorlardı yalnızca. Bindikleri dar ve uzun teknenin çok sayıda küreği vardı, pruvası dik, kıçı yüksekti. Lan Exeter, suyun üstüne kuruluydu, Tango Nehri'nin denize karıştığı noktadaydı. Kentin caddeleri değil, kanalları vardı, bu yüzden kent trafiği sandallarla gerçekleşiyordu.

Kendisini iskele merdiveninin başında bekleyen Redanya büyükelçisiyle selâmlaştıktan sonra tekneye oturdu. Kıyıdan hareket ettiler, kürekler sulara

eş zamanlı vururken tekne hızlandı. Redanya büyükelçisi susuyordu.

Redanya ne zamandan beri Kovir'e büyükelçi yolluyor, diye düşündü Dijkstra. Olsa olsa yüz yirmi yıldır. Kovir ve Poviss yüz yirmi yıldır Redanya için yurtdışı konumunda. Oysa eskiden öyle değildi.

Redanya, Praxeda Körfezi'nin karşı tarafında kalan kuzey topraklarını oldum olası kendi derebeyliği olarak görüyordu. Kovir ve Poviss, Tretogor Sarayı'nda kullanılan ifadeyle, krallığın en büyük mandalarıydı. Orada hüküm süren kontlara Troydenid adı veriliyordu çünkü sözüm ona ortak ataları olan Troyden'in varisiydiler. Prens Troyden, sonraki yıllarda adının önüne "Büyük" yazdıran Redanya Kralı I. Radovid'in öz kardeşiydi. Troyden, henüz gençlik yıllarında bile iğrenç ve terbiyesiz biriydi, insanlar onun yaşı ilerledikçe bürüneceği kişiliği düşündükçe fenalık geçiriyorlardı. Halkın bu konudaki duygularını paylaşan Kral Radovid, erkek kardeşinden tiksiniyordu. Kurtulmak, olabildiğince uzaklara sürebilmek için onu Kovir kontluğuna atadı. Kovir'den daha ötede bir yer yoktu çünkü.

Kont Troyden, resmî olarak Redanya'ya bağımlı, yani bir vasal idi, kendisine hizmetleri karşılığında toprak tahsis edilmişti ama Troyden alışa gelinmiş bir vasal değildi çünkü hiçbir görevi ve yükümlülüğü bulunmuyordu. Geleneksel derebeylik yeminini bile etmesine gerek kalmamıştı, ondan yalnızca topraklara zarar vermeme sözü istenmişti. Kimilerine göre, Radovid merhamet etmişti çünkü Kovir mandasının ne vergi geliri ne savaş durumunda askerî destek verecek gücü vardı. Kimilerine göre de Radovid, kontun yüzünü görmek istemiyordu. Öyle ki kardeşinin para ve yardımcı birliklerle Tretogor'a çıkageleceği düşüncesi bile içini daraltıyordu. Gerçeğin hangisi olduğunu kimse bilmiyordu ama yine de her şey olduğu gibi kalmıştı. I. Radovid'in ölümünden yıllar sonra, Redanya'da büyük kralın çıkardığı yasa hâlâ geçerliydi. Birincisi: Kovir Kontluğu bağımlı bir devletti ancak ne vergi ödemesi ne de hizmet etmesi gerekiyordu. İkincisi: Kovir'de kimin tahta geçeceğini Troyden Sarayı belirleme hakkına sahipti. Üçüncüsü: Tretogor Sarayı, Troydenlerin iç meselele- rine karışmayacaktı. Dördüncüsü: Troyden Sarayı mensupları Tretogor'daki devlet törenlerine davet edilmeyecekti. Beşincisi: Herhangi başka bir törene de katılamayacaklardı.

Kuzeyde olup bitenlerden genelde kimsenin haberi olmu-, yordu, zaten bunları merak eden de yoktu. Redanya'ya, genelde Kaedwen üzerinden ulaşan haberlere göre, Kovir Kontluğu kuzeydeki küçük bölgelerin hükümdarlarıyla ihtilaflar yaşıyordu. Prenslik ayrıca Hengfors, Malleore, Creyden, Talgar ve adları akılda kolay kalmayan başka küçük bölgelerle antlaşmalar yapıyor, ittifaklar kuruyor ya da savaşıyordu. Oralarda biri r diğerini boyunduruğu altına almış, topraklarını ilhak etmişti, biri diğeriyle hanedanlık birliği kurmuştu, biri diğerini yenmiş ve hâkimi olmuştu. Sonuç olarak bunları kimin kime ve neden yaptığını kimse tam olarak bilmiyordu.

Savaş ve çarpışma haberleri bir yığın eski tüfeği, maceraperestleri, heyecan arayan boş gezenin boş kalfalarını kuzeye çekiyordu tabii. Aslında hepsi ganimet ve eğlence peşindeydi. Ayrıca Cintra ve Rivya gibi uzak bölgelerden de yetişen heyecan meraklıları oluyordu. Yine de çoğunluğu Redanya f ve Kaedwen sakinleri oluşturuyordu. Özellikle Kaedwenli süvari alayları Kovir'e akın ediyordu ve söylentilere bakılırsa alaylardan birini Kaedwen krallarından birinin gayrimeşru kızı olan ünlü Aideen komuta ediyordu. Hatta Redanya'da konuşulanlara göre, kuzeydeki kontluğun ilhak edilip Redanya tahtından koparılması tartılıp biçiliyordu. Hatta birileri oraya silahlı bir müdahalenin yapılması gerekliliğini dile getiriyordu.

Gelgelelim Tretogor, kuzeyle ilgilenmediğini açıkça gösteriyordu. Saray hukukçularının da ortaya koyduğuna göre, karşılıklı anlaşma halen geçerliliğini koruyordu; buna göre Kovir'in saraya karşı herhangi bir sorumluluğu bulunmuyordu. Bu nedenle Redanya da Kovir'e herhangi bir destek sağlamayacaktı. Zaten Kovir de hiçbir zaman yardım talebinde bulunmamıştı.

Bu arada Kovir ve Poviss kuzey bölgelerinde girdikleri çatışmalardan daha güçlü ve kudretli olarak çıkmıştı. O zamanlar bundan kimsenin haberi olmamıştı. Kuzeyin kudretinin gitgide artmasının en açık belirtisi ihracatın ivme kazanmasıydı. Kovir hakkında onlarca yıldır anlatılan fıkraya göre bölgenin tek zenginliği kum ve deniz suyuydu. Kovir ocaklarının ve tuzlalarının cam ve tuz alanında dünyada tekel olmalarıyla birlikte bu fıkra pek anlatılmaz oldu.

Yüzlerce kişinin sularını Kovir ocaklarının amblemini taşıyan bardaklardan içmesine ve çorbalarını Poviss tuzuyla tatlandırmasına karşın, insanların

gözünde buralar uzak, girilmez, sapa ve düşman ülkelerdi. Özellikle de yaban ellerdi.

Redanya ve Poviss'te, "Cehennemin dibine git," yerine, "Poviss'e sürül," denirdi. Bir usta, dikkafalı çıraklarına, "Dükkânımı beğenmiyorsanız Kovir'e gidin," derdi. Bir profesör, edebiyle tartışmayı bilmeyen öğrencilerine, "Burada Kovir âdetleri geçmez," diye bağırırdı. Bir çiftçi, tufan öncesi tarlaları biçmekten kaçınan ve anız yakma sistemini eleştiren oğlunu, "Senin kurnazlığın Poviss'te söker," diye azarlardı.

Geleneksel âdetleri beğenmeyen Kovir'e gitmeliydi!

Bu tür tekerlemelere hedef olan kişiler, zamanla düşünmeye başlamış ve Kovir ile Poviss'in yollarını hiç ama hiçbir şeyin kapatmadığını kavramıştı. Böylece kuzeye ikinci göç dalgası başlamıştı. İlk dalgada olduğu gibi bunlar da genelde hayat koşullarından memnun olmayan, farklı olan ve farklı şeyler isteyen sıra dışı insanlardı. Ancak göçmenler bu kez yaşamla başa çıkamayan ve hiçbir yere sığamayan maceraperestler değildi. En azından hepsi böyle değildi.

Gerçekdışı ve çılgınca olduğu savunulan tezlerine inanan âlimler kuzeye gidiyordu. Genel görüşe rağmen, bilim adamlarının tasarladığı makineleri ve mekanizmaları yaratmanın mümkün olduğuna inanan teknisyenler ve mühendisler katırlarına binmişti. Molekül yapımı için sihir kullanmaktan onurları zedelenmeyen büyücüler yola koyulmuştu. Cirolarını artırma umutlarını, kısa vadeli risklerin üzerinde tutan tacirler gidiyordu. En verimsiz toprakların bile tarlalara dönüştürülebilip mahsul vereceğine, uygun koşullar sağlandığında çeşitli hayvan türlerinin yetiştirilebileceğine inanan çiftçiler ve hayvancılıkla uğraşan kişiler yollara düşmüştü.

Kuzeye gidenlerin arasında, doğanın ve kayalıkların çetinliğini kesin bir işaret kabul eden madenciler ve yerbilimciler de vardı çünkü toprağın yüzeyi böylesine verimsizse, altında mutlaka zenginlikler olmalıydı, öyle ya, doğa dengeyi severdi.

Yüzeyin altı zenginliklerle doluydu gerçekten.

Aradan çeyrek yüzyıl geçtikten sonra Kovir; Redanya, Aedirn ve Kaedwen'in toplamı kadar doğal kaynak çıkarmaya başlamıştı. Kovir, demir cevheri çıkarmada ve işlemede sadece Mahakam'ın gerisindeydi ama çelik alaşımında kullanılan madenler Kovir'den Mahakam'a yollanıyordu. Dünyada çıkarılan gümüş, nikel, kurşun ve kalayın dörtte biri; bakır cevherinin ve saf bakırın yarısı; mangan, krom, titan ve volframın dörtte üçü ve sadece saf olarak çıkarılabilen platin, ferrosaurum, kriobelit ve dvimerit gibi metallerin büyük bir bölümünün dörtte biri Kovir ve Poviss'ten sağlanıyordu.

Ayrıca dünyada çıkarılan altının yüzde sekseni aşkın bölümü de Kovir ve Poviss kaynaklıydı.

Kovir ve Poviss, kuzeyde yetişmeyen ve yetişmesi olanaksız olan toprak mahsullerine ve üretemedikleri her şeye bu altınlar karşılığında ulaşıyordu. Aslında üretememelerinin nedeni beceriksizlik değil, yapılan masrafa değmemesiydi.

Vaktiyle sırtında bir çıkınla bu topraklara ayak basmış bir göçmenin oğlu ya da torunu olan Kovirli ya da Povissli bir I usta, Redanyalı ya da Temeryalı bir meslektaşının dört misli gelir elde ediyordu şimdi.

Kovir, bütün dünyayla ticaret yapıyordu ve alışverişe giderek artan ölçeklerde devam etmeyi planlıyordu ama olmadı.

Redanya tahtına oturan Radovid, büyük büyükbabası Büyük Radovid'in yalnızca adını değil, kurnazlığı ve hırsını da almıştı. Dalkavukların ve yaltakçı yazarların "Korkusuz", diğerlerinin "Kızıl" olarak tanımladığı bu kral, ondan önce kimsenin fark etmediği ya da edemediği bir şeyi görmüştü:

Kovir'in gerçekleştirdiği dev ticaretten Redanya neden tek kuruş almıyordu? Kovir sonuçta önemsiz bir kontluktu, bir derebeyliği, Redanya tacının küçücük bir taşıydı yalnızca.

Kovir denen bağımlı devletin derebeyine hizmet etme zamanı geldi de geçiyordu!

Kızıl, ellerini ovuşturuyordu. Kovir'in gelirlerinin onda biri iyi paraydı!

Kazık çitli bir köy gözüyle bakılan Pont Vanis'e Redanya elçileri yollandı. Elçiler dönüşlerinde Kızıl'a ilginç şeyler anlattılar.

Pont Vanis köy falan değildi. Kovir Krallığı'nın yazlık ikametgâhı dev bir kentti, burada hüküm süren Kral Gedovius, Kral Radovid'e şu yanıtı yollamıştı:

Kovir Krallığı asla bir vasal değildir. Tretogor'un iddia ettiği haklar ve talepler temelsizdir ve hiçbir zaman yürürlüğe girmemiş bir yasanın ölü harflerine dayanmaktadır. Tretogor kralları, Kovir hükümdarlarına hiçbir zaman egemen olmamıştır çünkü Kovir hükümdarları -ki bu yıllıklardan da açıkça anlaşılır- Tretogor'a hiçbir zaman haraç ödememiştir, hiçbir zaman askerî destek vermemiştir, özellikle de devlet törenlerine hiçbir zaman katılmamıştır. Herhangi başka bir törene de.

Elçilerin aktardığı üzere, Kovir Kralı Gedovius üzgündü ancak Kral Radovid'i derebeyi ya da hükümranı olarak tanımıyordu. Hele ona gelirlerinin onda birini asla ödemeyecekti. Bu ödemeyi Kovir vasalları ve ona bağlı bölgeler de yapmayacaktı çünkü onlar Kovir hükümranlığı altında yaşıyordu.

Kısacası, Tretogor kendi işine bakmalı ve bağımsız bir krallık olan Kovir'in meselelerine burnunu sokmamalıydı.

Kızıl'ın tepesi atmıştı. Bağımsız bir krallık mı? Yabancı bir ülke mi? İyi o halde! Biz de Kovir'e yabancı bir hükümdarlık muamelesi yaparız!

Redanya ve Kızıl'ın kışkırttığı Kaedwen ve Memerya, Kovir'e misilleme olarak gümrük ve depolama vergileri getirdiler. Güneye inen Kovirli bir tacir, istese de istemese de bütün mallarını bir Redanya kentinde satışa sunmak ve satmak ya da mallarını bırakıp geri dönmek zorundaydı. Aynı şekilde güneyden gelip Kovir'e giden bir tacir de aynı zorunluluğa tabiydi.

Kovir'in deniz yoluyla naklettiği mallardansa Redanya korkunç gümrük vergileri talep ediyordu, gemiler Redanya veya Temerya limanlarına uğramasa bile. Kovir gemileri bu vergileri ödemek istemiyordu elbette, bu yüzden kaçmayı başaramayanlar talebi karşılamak zorunda kalıyordu. Çok geçmeden denizlerde başlayan kedi fare oyunu kısa bir süre sonra bir olaya

yol açmıştı. Bir Redanya devriye gemisi, Kovirli bir taciri tutuklamaya çalışmış, bunun üzerine iki Kovir firkateyni olay yerine gelmiş ve devriye gemisi yanmaya başlamıştı. Olayda hayatını kaybedenler olmuştu.

Bunun üzerine sabırlar taşmıştı. Kızıl Radovid, asi vasala görgü kuralları öğretmeye karar verdi. Dört bin askerlik bir Redanya ordusu Braa Nehri'ni geçti ve Kaedwenli bir öncü birliği Caingorn'a girdi.

Bir hafta sonra ise ölmekten kurtulan iki bin Redanyalı, Braa Nehri'nin öteki kıyısına ilerliyor ve Kaedwen birliğinden geriye kalan birkaç kişi Atmaca Dağlarından geçerek evlerine dönmeye çalışıyordu. Kuzeyin dağlarından çıkan altının neye harcandığı böylece belli oldu. Kovir'in silah altındaki ordusu savaş ve yağma deneyimli yirmi beş bin profesyonel askerden oluşuyordu. Dünyanın en ücra köşelerinden getirilmiş paralı askerlerdi hepsi. Kovir tahtına bağlılıkları aldıkları dillere destan yüksek ücretlere ve sözleşmeyle belirlenmiş garantili emeklilik gelirlerine dayanıyordu. Her türlü riske hazırdılar çünkü kazanılan her savaş çok yüksek primler anlamına geliyordu. Bu varlıklı askerleri, onlar gibi deneyimli, yetenekli ve artık zenginleşmiş subaylar savaşa götürüyordu. Kızıl ve Kaedwen Kralı Benda bu askerleri çok iyi tanırdı çünkü hepsi bir süre önce onların ordularına hizmet etmiş ve beklenmedik bir anda ordudan ayrılıp ülke sınırları dışına çıkmışlardı.

Kızıl, aptal değildi ve hatalarından ders çıkarmayı iyi bilirdi. Sefer ilan edilsin diye tutturan öfkeden köpürmüş generalleri dizginledi. Ablukaya alıp düşmanı açlıktan kırmak isteyen tacirlere kulak asmadı ve seçkin birliklerinin öldürülmesi üzerine öce ve kana susamış Kaedwen Kralı Benda'yı yatıştırdı. Kızıl, pazarlık görüşmeleri düzenledi. Onun için en acı olan şeyden, boyun eğmekten bile kaçınmıyordu: Kovir, görüşmeleri kendi topraklarında, Lan Exeter'de yapılması koşuluyla kabul etmişti çünkü.

Vaktiyle yalvarır gibi Lan Exeter'a gitmişlerdi, diye düşündü Dijkstra, pelerinine sarınırken. Boyun eğen ricacılar gibi. Tıpkı bugün benim olduğum gibi.

J Redanya donanması Proxeda Körfezi'ne gitmiş, oradan rotasını Kovir sahillerine kırmıştı. Kızıl Radovid, Kaedwen Kralı Benda ve arabulucu olarak onlara eşlik eden Novigrad başpiskoposu, amiral gemisi Alata'nın

güvertesinden Pont Vanis'e geçişi engellemek üzere denize uzanan ve üzerlerinde kale duvarlarının ve burçların yükseldiği dalgakıranlara şaşkınlıkla bakıyorlardı. Krallar Pont Vanis'ten kuzeye, Tango Nehrinin ağzına doğru yol alırken limanların, tersanelerin ve gemicilik işletmelerinin yan yana dizildiğini gördüler. Sık ormanlar ve bembeyaz yelkenler gördüler. Anlaşılan Kovir kuşatmalara, misillemelere ve gümrük savaşlarına karşı bir çözüm bulmuştu. Kovir, denizlerde egemenliği ele geçirmeye açıkça hazırdı.

Alata, Tango'nun geniş ağzına girdi ve taşlı dış limanda demirledi. Gelgelelim kralları denizde beklenmedik bir yolculuk daha bekliyordu. Lan Exeter kentinde yollar yoktu, kanallar vardı. Bunlardan biri büyük kanaldı, kentin ana arteriydi, i. limandan dosdoğru kralın sarayına çıkıyordu. Krallar koyu kırmızı ve sarı yaldızlı işlemelerle ve bir armayla bezeli kadırgalata geçtiler. Armada yer alan Redanya kartalına ve Kaedwen tekboynuzuna Kızıl ve Benda şaşkınlık içinde baktılar.

Büyük kanalda yapılan yolculuk sırasında krallar ve maiyetlerindekiler çevrelerine bakınıp hiç konuşmadılar. Aslında konuşacak halleri kalmamıştı. Zenginliği ve debdebeyi bildiklerini, hiçbir gösteriş ve lüksün onları şaşkına çeviremeyeceğini sanmakla yanılmışlardı.

Büyük kanalda ilerlerken amirallik binası ve esnaf birliği merkezinin önünden geçtiler. Sahil şeridini doldurmuş, varlıklı oldukları kıyafetlerinden anlaşılan renkli bir kalabalığın önünden geçtiler. Kanalın iki yakasını dolduran ihtişamlı sanayici şatolarının ve esnaf villalarının önünden geçtiler; dar yapılar ihtişamlı ön cepheleriyle kıyıları gökkuşağı gibi kaplıyor, şıklıklarıyla göz kamaştırıyordu. Lan Exeter'de evlerin ön cephelerine göre vergi ödeniyordu, ön cephenin genişliğine orantılı olarak vergiler yükseliyordu.

Kralın kışlık sarayı olan kıyının tek geniş cepheli binası Ensenada Sarayı'nın kanalın dibine kadar uzanan merdivenlerinde karşılama komitesi ve Kovir Kralı Gedovius ile eşi Gemma beklemekteydi. Kraliyet çifti gelenleri kibarca ama alışılmadık bir biçimde selamladı. Gedovius, Radovid'i sevgili amcacığım, diye karşıladı. Gemma, Benda'ya gülümseyerek dönüp sevgili büyükbabacığım, diye hitap etti. Ne de olsa Gedovius bir Troydenid idi. Oysa Gemma'nın soyu Kaedwen'den kaçmış

Aideen’e kadar uzanıyordu, Aideen’in damarlarında Ard Carraigh krallarının kanı akmıştı.

Kanıtlanmış olan akrabalık saraylar arasındaki uyumu ve samimiyeti artırıyordu ancak pazarlıklara bir katkıda bulunmuyordu. Aslında özünde ortada pazarlık falan yoktu. “Çocuklar” kısaca isteklerini dile getirdiler. “Büyükbabalar” dinledi. Ardından da sonraki kuşakların Birinci Exeter Antlaşması olarak adlandırdığı bir evrakın altını imzaladılar. İlk antlaşma, daha sonra yapılanlardan farklı olarak giriş bölümünün ilk sözlerine uygun bir başlık taşıyordu: Mare Liberum Apertum.

Denizler açık ve serbesttir. Ticaret serbesttir. Kâr, kutsaldır. Başkalarının ticaretini ve kârını kendininki kadar sev. Birilerine ticaret yapmayı ve kâr sağlamayı zorlaştırmak doğa yasalarına aykırıdır. Kovir, kimsenin vasalı değildir. Bağımsız, kendi kendini yöneten tarafsız bir krallıktır Gedovius’un ve Gemma’nın, sırf kibarlık olsun diye bile Radovid’in ve Benda’nın onurunu kurtaracak en ufak bir ödün vermeye niyetleri yok gibiydi. Ancak sonunda yine de bir geri adım attılar: Kızıl Radovid’in resmî evraklarda kendi ömrü boyunca Kovir ve Poviss Kralı unvanını; Benda’nın ise yine ömrü boyunca Caingor ve Malleore Kralı unvanını kullanmasına rıza gösterdiler.

Elbette unvanların asla değiştirilmemesi koşuluyla.

Gedovius ve Gemma yirmi beş yıl hüküm sürdüler; oğulları Gerard’la birlikte Troydenidlerin kraliyet soyu son buldu. Kovir tahtına Esteril Thyssen, Thyssenid hanedanının ilk varisi oturdu.

Kısa zamanda dünyanın bütün hanedanlıklarıyla kan bağı kuran Kovir kralları, antlaşmalara harfiyen uydular. Komşularının meselelerine asla karışmadılar. Yabancı tahtların vârisleriyle ilgili ortaya hiçbir soru atmadılar; oysa Kovir prenslerinin ya da krallarının Redanya, Aedirn, Kaedwen, Cidaris ve hatta Verden ile Rivya tahtları üzerinde hukuken hak talep edebileceklerini ortaya koyan pek çok tarihi karmaşa söz konusuydu. Kudretli Kovir’in, yabancı bölgeleri ele geçirmek ya da boyunduruğu altına almak gibi bir çabası hiçbir zaman olmadı, balista ve katapultlarla donatılmış savaş gemilerini asla yabancı sulara yollamadı. Denizlerde üstünlüğü ele geçirmeye kalkışmadı. Kovir için, mare liberum apertum,

kimseye ait olmayan açık denizlerde özgürce ticaret yapabilme hakkı yeterliydi. Kovir'e göre ticaret ve kâr kutsaldı.

Ve de sarsılmaz tarafsızlık.

Dijkstra, ensesini rüzgârdan ve yağmurun keskin soğuğundan korumak için paltosunun kunduz kürkü yakasını kaldırdı. Düşüncelerinden kopup çevresine bakındı. Büyük kanalın suyu âdeta kararmıştı. Yağmurun ve sisin etkisiyle Lan Exeter'in gururu olan amirallik binası bile kışla gibi duruyordu. Tacirlerin binaları bile her zamanki ihtişamlarını yitirmişti. Dar olan ön cepheleri her zamankinden daha dar görünüyordu. Kim bilir, belki de daraldılar, diye düşündü Dijkstra; Kral Esterad vergileri yeniden yükselttiyse, uyanık duvarcı ustaları binaları daraltmış olabilirdi.

"Sizin burada havalar uzun zamandır mı böyle berbat ekselansları?" diye sordu, sormuş olmak ve sinir bozucu sessizliği bozmak için.

"Eylül ortasından beri kontum," dedi büyükelçi. "Dolunaydan bu yana. Kış erken bastıracak gibi görünüyor. Talgar'a ilk kar yağdı bile."

"Talgar'da karların hiçbir zaman erimediğini sanıyordum," dedi Dijkstra.

Büyükelçi, Dijktstra'yı sözlerinin espri mi yoksa bilgisizlik mi olduğunu anlamak ister gibi süzdü.

"Talgar'da," diye kendince espri yaptı büyükelçi, "kış eylülde başlayıp mayısta biter. Diğer mevsimler ilkbahar ve sonbahardır. Bir de yaz vardır… Genelde ağustos dolunayından sonraki ikinci salı gününe denk gelir. Çarşamba sabahına kadar sürer."

Dijkstra gülümsemedi.

"Lakin orada bile," diye devam etti büyükelçi asık suratla, "ekim sonunda kar yağması alışılmış bir durum değildir."

Redanya asilzadelerinin büyük bir bölümü gibi büyükelçi de Dijkstra'dan hoşlanmazdı. Baş casusu saraya kabul etmeyi ve ona hizmet etmeyi şahsına hakaret olarak görüyordu; hükümdarlık konseyinin Kovir'le yapılacak

görüşmeler için onu değil Dijkstra'yı seçmiş olması ise düpedüz onur kırıcıydı. Dokuz kuşaktır kont unvanını taşıyan de Ruyter sülalesinin en ünlü kolundan gelen bir de Ruyter olarak, bu sonradan görme hödüğe "kont" diye hitap etmek zorunda kalması midesini bulandırıyordu. Gelgeldim deneyimli bir diplomat olarak kinini gizlemeyi ustalıkla başaran biriydi.

Kürekler eş zamanlı olarak bir kalkıp bir iniyor, tekne kanalda süzülüyordu. Küçük ama çok zarif bir yapı olan kültür ve sanat sarayının önünden geçiyorlardı.

"Ensenada'ya mı gidiyoruz?"

"Evet, kontum," dedi büyükelçi. "Dışişleri bakanı, sizi gelir gelmez görmek istediğini üstüne basarak belirtti, sizi bu yüzden doğrudan Ensenada'ya götürüyorum. Akşama saraya bir tekne yollayacağım çünkü akşam yemeğinde size ev sahipliği yapmak isterim…"

"Beni mazur görmenizi rica edeceğim ekselansları," diye onun sözünü kesti Dijkstra, "sorumluluklarım davetinizi kabul etmeme izin vermiyor. Halledecek çok işim var ama zamanım az, hoşluklardan vazgeçerek idare etmek zorundayım. Başka bir sefere akşam yemeği yeriz. Daha şanslı, daha sakin bir dönemde."

Büyükelçi reverans yaparken belli etmeden rahat bir soluk aldı.

Dijkstra, Ensenada'ya elbette arka kapılardan birinden alındı. Çok da sevindi buna. Kralın incecik sütunlar üzerine oturtulmuş sivri çatılı kışlık sarayına, doğrudan büyük kanaldan beyaz mermerden yapılmış görkemli, uzun bir merdivenden çıkılıyordu. Arka kapılara çıkan merdiven ise ana merdiven kadar etkileyici değildi ama tırmanması oldukça kolaydı. Dijkstra basamakları çıkarken yine de dişlerini birbirine geçirdi ve ona eşlik eden muhafızların, uşakların ve bölge temsilcisinin duyamayacağı bir tonda sövdü.

Sarayın içinde onu bir merdiven ve birkaç basamak daha bekliyordu. Dijkstra yine sessizce sövdü. Kemikleri dağılmış ve sonrasında sihirle iyileştirilmiş olan ayağı, nemden, soğuktan ve teknedeki oturma şeklinden

olacak berbat bir sancıyla kendini hissettirmeye başlamıştı. Böylece kötü anılar da tazelenmişti. Dijkstra dişlerini gıcırdattı. Çektiği dertlerin sorumlusu olan Witcher'in da kemiklerinin kırıldığını biliyordu. Witcher'in da şiddetli acılarla kıvranıyor olmasını ve sancılarının uzun sürmesini bütün kalbiyle diledi.

Dışarıda hava artık kararmaya başlamıştı, Ensenada'nın koridorları karanlıktı. Dijkstra'nın bölge temsilcisiyle birlikte yürüdüğü yolu ise, iki yanlarından ilerleyen birkaç uşağın taşıdığı meşaleler aydınlatıyordu. Bölge temsilcisinin onu soktuğu odanın kapısında teber taşıyan muhafızlar duruyordu, yedek teberler kıçlarına sokulmuşçasına dimdiktiler. Meşale taşıyan uşakların sayısı bu bölgede daha fazlaydı, dolayısıyla aydınlık Dijkstra'nın gözlerini alıyordu. Böylesine gösterişli bir karşılama Dijkstra'yı şaşırtmıştı biraz.

Odaya girer girmez şaşkınlığı son buldu ve yerlere kadar eğildi.

"Hoş geldin, Dijkstra," dedi Kovir, Poviss, Narok, Velhad ve Talgar Kralı Esterad Thyssen. "Kapıda durma öyle, yaklaş. Görgü kurallarını unut şimdi, gayriresmi bir görüşme bu."

"Majesteleri."

Esterad'ın eşi Kraliçe Zuleyka, Dijkstra'nın hürmetkar reveransına umursamaz bir baş hareketiyle karşılık verirken, elindeki tığ işinden bir an olsun başını kaldırmadı.

Koskoca salonda kral ve kraliçeden başka kimsecikler yoktu.

"Doğru." Esterad, Dijkstra'nın çevresine merakla baktığını fark etmişti. "Biz bize, yani üç kişi sohbet edeceğiz. Böylesinin daha iyi olacağını hissediyorum."

Dijkstra, kendisine gösterilen, Esterad'ın tam karşısındaki koltuğa oturdu. Kralın omuzlarında yakasına kakım kürkü geçirilmiş bordo renkte bir pelerin, başında ise pelerine uygun tonlarda bir kadife şapka vardı. Bütün Thyssenid erkekleri gibi uzun boylu, iri yarıydı, yabani bir gösterişe sahipti. Denizlerden henüz dönmüş gemiciler gibi daima güçlü ve sağlıklı

görünürdü, öyle ki âdeta deniz suyunun, soğuk ve tuzlu rüzgârın kokusunu üzerinde taşıyordu. Bütün Thyssenidlerde olduğu gibi kralın gerçek yaşını tahmin etmek çok güçtü. Kişinin yaşını en çok ortaya koyan bölgeler olan saçlarına, tenine ve ellerine bakıldığında Esterad'ın kırk beş yaşında olduğu söylenebilirdi. Ancak kralın elli altı yaşında olduğunu Dijkstra biliyordu.

"Zuleyka," dedi Kral, karısına doğru eğilerek. "Şu adama bak. Ajan olduğunu bilmesen buna inanır miydin?"

Kraliçe Zuleyka uzun boylu sayılmazdı, dolgun vücutluydu, sevimli bir pejmürdeliği vardı. Onun görünümündeki kadınlara özgü bir giyinme anlayışına sahipti, giysilerini onu büyükanne gibi gösterecek biçimde seçerdi. Zuleyka bu etkiyi yaratabilmek için belli bir kalıbı bulunmayan kurşuni renkte oldukça geniş elbiseler giyiyordu. Başına atalarından kalma bir başlık takmıştı. Ne makyaj yapmış ne de bir mücevher takmıştı.

"İyi Kitap," dedi sevimli ve alçak bir tonda, "komşularımızı eleştirmememizi öğretir bize. Aksi halde bizi de eleştirenler olur. Umarım dış görünüşe göre yapmazlar bunu."

Esterad Thyssen karısına derin bir şefkatle baktı. Karısına sınırsız bir sevgiyle bağlı olduğunu, yirmi dokuz yıllık evlilikleri süresince duygusunun zerre kadar azalmadığını, aksine gitgide artıp şiddetlendiğini herkes bilirdi. Hatta Esterad'ın Zuleyka'yı bir kez olsun aldatmadığı savunulurdu. Dijkstra böylesine olanaksız bir şeye inanamıyordu. Yine de krala gözdesi olabilmesi amacıyla gizlice yetkin kadın ajanlar yollamayı üç kez denemişti ama hiçbir sonuç elde edememişti.

"Ben lafı uzatmaktan hiç hoşlanmam," dedi Kral. "Bu yüzden seninle neden yüz yüze görüşmek istediğimi hemen açıklayacağım Dijkstra. Birincisi, senin rüşvetten çekinmediğini bilirim. İlke olarak memurlarımdan eminimdir ama ağır bir şekilde sınanmalarına, şeytana uymamak için uğraşmalarına ne gerek var? Dışişleri bakanıma vermeyi öngördüğün rüşvet ne kadardı?"

"Bin Novigrad kronu," dedi ajan, kılı bile kıpırdamadan. "Pazarlık yapacak olursa bin beş yüze kadar çıkacaktım."

“Seni işte bu yüzden seviyorum,” dedi Esterad Thyssen kısa bir sessizliğin ardından. “Dehşet bir orospu çocuğusun. Bana gençliğimi anımsatıyorsun. Sana bakıyorum ve senin yaşlarındaki halimi görüyorum.”

Dijkstra bir reveransla teşekkür etti. Kraldan yalnızca sekiz yaş daha gençti. Esterad’ın bunu çok iyi bildiğinden kuşkusu yoktu.

“Dehşet bir orospu çocuğusun,” diye tekrarladı Kral, “ama düzgün ve adam gibi bir orospu çocuğu. Bu çağda senin gibisi kolay bulunmaz.”

Dijkstra yeniden reverans yaptı.

“Her ülkede,” diye sözlerini sürdürdü Esterad, “bir sosyal düzen fikrinin kör fanatikleri çıkar. Bu fikre olan bağlılıklarından dolayı her şeye hazırdırlar. Suç işlemeye de hazırdırlar çünkü amaçların araçları meşrulaştırdığına ve kavramların anlamını değiştirdiğine inanırlar. Can almazlar, düzeni kurtarırlar. İşkence etmezler, şantaj yapmazlar: Devletin yüce çıkarlarını korurlar ve düzgün koşullarda yaşanması için mücadele verirler. Eğer biri yerleşik düzenin dogmalarına karşı çıkarsa, bu kişinin yaşamı söz konusu insanların gözünde beş para bile etmez. Hizmet ettikleri toplumun aslında tümüyle bireylerden oluştuğuyla ilgilenmezler bile. Bu tür kişiler geniş bir bakış açısına sahiptir… ve böylesi bir bakış açısı başkalarını görmeme konusunda en kesin yöntemdir.”

“Nicodemus de Boot yöntemi,” dedi Dijkstra kendini tutamayarak.

“Az kalsın tutturacaktın.” Kovir Kralı bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Corvolu Vysogota idi bu. Pek ünlü olmasa da iyi bir ahlakçı ve filozoftu. Oku onu, tavsiye ederim. Belki sizin oralarda da bir kitabı kalmıştır hâlâ. Belki de hepsini yakmamışsınızdır? Biz konumuza dönelim. Dijkstra, sen insafsızca fırıldak çeviren, rüşvet veren, şantaj ve işkence yapabilen bir adamsın. Birinin hakkında ölüm kararı verirken ya da gizlice öldürülmesini emrederken kılın bile kıpırdamaz. Her şeyi sadakatle hizmet ettiğin krallık için yapıyor olman seni haklı çıkarmıyor ve benim gözümde seni daha sevimli biri yapmıyor. Asla hem de. Bunu bilmelisin.”

Ajan, bunu bildiğini anlatan bir hareketle karşılık verdi.

Kraliçe başını elişinden kaldırıp baktı. “Onların tevazularından dürüstlüklerini anlarsınız,” diye İyi Kitap’tan bir alıntı yaptı. Oysa ajanın yüzünün zerre kadar kızarmadığını görmüştü. /

“Peki,” dedi Esterad. “Konumuza dönelim. Devlet meselelerini konuşalım. Zuleyka, bu adam vatanına hizmet etmek için denizlere açıldı. Anavatanı olan Redanya tehlikede. Kral Vizimir’in trajik ölümünden sonra orada kaos var. Redanya’yı, kendilerine hükümdarlık konseyi adını vermiş olan soylu ahmaklardan oluşan bir çete yönetiyor. Bu çete, sevgili Zuleyka, Redanya yararına hiçbir şey yapmayacak. Tehlikeyle yüzleştiği an ya kaçacak ya da Nilfgaard İmparatoru’nun incilerle bezeli botlarına kapanacak. Bu çete Dijkstra’dan nefret ediyor çünkü o bir ajan, katil, sonradan görme ve hödük. Ancak Redanya’yı kurtarmak için denizleri aşıp gelen kişi de Dijkstra. Böylece Redanya’ya verdiği önemi göstermiş oldu.”

Esterad Thyssen sustu, burnunu çekti, konuşmaktan yorulmuştu. Kürklü, bordo şapkasını düzeltti, biraz alnına düşmüştü çünkü.

“Evet Dijkstra,” diye devam etti. “Krallığının neye ihtiyacı var? Para dışında tabii ki.”

“Para dışında,” dedi ajan taş bir yüzle, “herkesin sağlığı yerinde, teşekkürler.”

“Haa.” Kral başını salladı ve yeniden kayan şapkasını yeniden arkaya itti. “Haa. Anlıyorum.”

“Anlıyorum,” diye devam etti. “Görüşüne katılıyorum.

Para olunca her belanın ilacı satın alınabiliyor. Sorun, parada.

O da sizde yok. Olsaydı, sen burada olmazdın. Doğru mu anladım?”

“Kesinlikle.”

“Peki, ne kadara ihtiyacınız var, sorabilir miyim?”

“Fazla değil. Bir milyon bizant.”

“Fazla değil mi?” Esterad Thyssen, ne olur ne olmaz diye şapkasını iki eliyle tuttu. “Fazla değil, öyle mi? Ooo!”

“Majesteleri için,” diye kekeledi ajan, küçük bir meblağdır bu.”

“Küçük mü?” Kral, şapkasından çektiği ellerini tavana doğru uzattı. “Ooo! Bir milyon bizant küçük bir meblağmış, ne dediğini duydun mu Zuleyka? Dijkstra, bir milyona sahip olmanın ve bir milyona sahip olmamanın arasında iki milyon olduğunu biliyor musun? Philippa ile ikinizin Nilfgaard’a karşı kendinizi savunabilecek bir yöntem aradığınızı biliyor ve , anlıyorum aslında ama siz şimdi tam olarak ne istiyorsunuz?

Bütün Nilfgaard’ı satın almak mı?”

Dijkstra yanıt vermedi. Zuleyka ise kendini yine tutkuyla r tığ işine vermişti. Esterad, bir süre salonun tavanındaki çıplak denizkızlarına bakıyormuş gibi yaptı.

Ansızın ayağa kalkıp, “Yanıma gel,” dedi ajana.

Kral Gedovius’u gösteren devasa bir tablonun önünde durdular. Kral, gri bir atın üstüne oturmuş, elindeki asayla orduya bir şey gösteriyordu, gösterdiği nokta mutlaka gidilmesini istediği doğru yöndü ancak tuvale sığmamıştı. Esterad cebini karıştırıp bulduğu altın kaplamalı küçük bir çubuğu resmin çerçevesine doğru tuttu ve alçak sesle bir büyülü sözcük r r söyledi. Gedovius ve atın görüntüsü kayboldu, onun yerine bilinen dünyanın rölyef bir haritası belirdi. Kral, çubuğuyla haritanın bir köşesinde bulunan gümüş düğmeye dokundu, büyü yoluyla ölçeği değiştirdi ve haritanın bütününe Yaruga Vadisi’ni ve Dört Krallık’ı yaydı.

“Mavi olan Nilfgaard,” dedi. “Kırmızı ise sizsiniz. Ne bön bön bakıyorsun öyle? Buraya bak!”

Dijkstra o sırada diğer tablolara bakıyordu, çoğunlukla nü ve denizcilik konulu resimlerdi. Merak ediyordu, Esterad’ın diğer ünlü haritası acaba büyüyle hangi tablonun ardına gizlenmişti? Söz konusu harita Kovir’in askerî ve ticari gizli servisini; rüşvetçi, jurnalci, ajan, sabotajcı, kiralık katil, pasif ajan ve aktif vali ağını gösteriyordu. Dijkstra, böyle bir haritanın var

olduğunu biliyordu ve buna ulaşmak için uzun zamandır gösterdiği çabalar boşa çıkmıştı.

“Kırmızı sizsiniz,” diye tekrarladı Thyssen. “Berbat duruyor, değil mi?”

Evet fena, diye içinden itiraf etti Dijkstra. Son zamanlarda sürekli olarak stratejik haritalar incelemişti ama Esterad’ın bu rölyef haritasının üzerinde durum daha kötü görünüyordu. Küçük mavi kareler ürkütücü ejderha çenesini andırıyordu, sanki her an kapanacak ve dişleriyle zavallı kırmızı kareleri öğütecekmiş hissini veriyordu.

Esterad çevresine bakındı, işaret değneği olarak kullanacağı bir şey aradı, sonunda en yakınında boş olarak duran bir şövalye zırhının yanından bir epe çekip çıkardı.

Açıklamalarına, “Nilfgaard,” diye başladı, epeyle orayı göstererek, “Lirya ve Aedim’e saldırdı, sınır kalesi Glevitzingen e hücum etmeleri ise savaş nedeni olarak gösterildi. Glevitzingen’e gerçekte kimlerin ve hangi tebdili kıyafetle saldırdığını şimdi açıklamayacağım. Ayrıca Emhyr’in silahlı askerî harekâtının Aedirn’in ve Temerya’nin benzer harekâtından kaç saat veya gün önce olduğuyla ilgili spekülasyonları da saçma buluyorum. Bu işi tarihçilere bırakıyorum. Ben daha çok bugünkü durumla ve yarın olacaklarla ilgileniyorum. Şu an için Nilfgaard, Dol Angra’da ve Aedirn’de, Dol Blathanna’da bir tampon bölge oluşturan elf derebeyliği tarafından da korunuyor. Dol Blathanna, Aedirn sınırında, Kaedwen Kralı Henselt’in mecazi anlamda Emhyr’in boğazından alıp kendinin yuttuğu noktada yer alıyor.”

Dijkstra buna hiçbir yorum yapmadı.

“Kral Henselt’in giriştiği harekâtın ahlaki değerlendirmesini de tarihçilere bırakıyorum,” diye sözlerini sürdürdü Esterad, “ama Henselt’in kuzey sınırını ilhak ederek Emhyr’in Pontar Vadisi’ne girmesini engellediğini görmek için haritaya bir kez bakmak yeterli. Böylece Temerya’yı yandan gelecek bir taarruza karşı garanti altına almış oldu. Sizi, Redanya’yı da. Ona müteşekkir olmalısınız.”

“Kendisine teşekkür ettim,” diye mırıldandı Dijkstra, “ama abartmadan. Aedirn Kralı Demawend şu sıralar Tretogor’un konuğu. Henselt’in davranışıyla ilgili Demawend’in oldukça kesin ahlaki bir görüşü var. Görüşlerini her zaman kısa ve etkili sözcüklerle ifade eder.”

“Tahmin ediyorum.” Kovir Kralı başını salladı. “Şimdilik bu konuyu bırakıp güneye, Yaruga Nehri’ne bakalım. Emhyr, Dol Angra saldırısı sırasında Temerya Kralı Foltest’le devrim niteliğinde bir antlaşma yaparak yan bölgeleri de koruma altına almış oldu. Gelgelelim Aedirn’deki çarpışmalar sonlanır sonlanmaz imparator bu antlaşmayı doğrudan çiğneyip Brugge’e ve Sodden’e saldırdı. Foltest bu korkak antlaşmasıyla iki haftalık barış süresi kazanmış oldu, daha doğrusu on altı günlük. Bugün ise günlerden yirmi altı eylül.”

“Evet.”

“Yirmi altı eylül günü durum şöyle: Brugge ve Sodden zapt edildi. Raswan ve Mayena kaleleri düştü. Temerya ordusu Maribor Savaşında yenilip kuzeye püskürtüldü. Maribor kuşatma altında. Bu sabah henüz teslim olmamıştı ama hava kararda artık Dijkstra.”

“Maribor dayanır. Nilfgaardlılar orayı tam olarak kuşatamadı.”

“Bu doğru. Fazla ilerlediler, ikmal hatlarını haddinden fazla uzattılar, kanatlarını tehlikeli biçimde savunmasız bıraktılar. Kış gelmeden kuşatmadan vazgeçecekler, Yaruga yakınlarına çekilecekler, cepheyi eski çizgisine çekecekler. Peki ya ilkbaharda ne olacak Dijkstra? Karların altından çimler göründüğünde ne olacak? Yaklaş. Haritaya bak.”

Dijkstra baktı.

“Haritaya bak,” diye tekrarladı kral. “Emhyr var Emreis’in ilkbaharda yapacaklarını söyleyeceğim sana.”

“İlkbaharda bugüne kadar görülmemiş çapta bir taarruz başlayacak,” dedi Carthia van Canten, ayna karşısında altın sarısı buklelerini düzeltirken. “Bunun şaşırtıcı bir haber olmadığını biliyorum. Kadınlar köy çeşmesinin başında çamaşır yıkarken ilkbahar taarruzunu konuşarak zaman öldürürler.”

O gün olağanüstü gergin ve sabırsız olan Assire var Anahid, neden böylesine olay yaratıcı olmaktan uzak haberlere katlanmak zorunda bırakıldığını yine de sormadı. Cantarella'yı iyi tanırdı. Cantarella bir şeyi dile getiriyorsa mutlaka nedenleri olurdu. Açıklamalarını çoğunlukla mantıklı bir çıkarımla noktalardı.

"Ancak halkın bildiğinden biraz fazlasını biliyorum," diye sözlerini sürdürdü Cantarella. "Vattier bana her şeyi, imparatorla yaptığı istişarenin tamamını anlattı. Bana haritalarla dolu bir çanta getirdi, o uyuduktan sonra hepsini inceledim… Anlatmaya devam edeyim mi?"

"Elbette edeceksin." Assire gözlerini kıstı. "Buyur o zaman, tatlım."

"Büyük taarruz tabii ki Temerya'ya karşı planlanmış. Pontar Nehri sınır bölgesine, Novigrad-Vizima-Ellander hattına. Taarruzu, Menno Coehoorn komutasında merkez ordu birliği yürütecek. Kanatları, Aedirn'den çıkıp Pontar Vadisi'ne ve Kaedwen'e ilerleyecek olan doğu ordu birliği koruyacak."

"Kaedwen'e mi?" Assire kaşlarını kaldırdı. "Ganimet paylaşırken kurulan yarım yamalak dostluğun sonu olacak bu desene."

"Kaedwen sağ kanadı tehdit ediyor." Carthia van Canten dolgun dudaklarını hafifçe büzdü. Bebek yüzü, dile getirdiği stratejik bilgelikle korkunç bir tezat içindeydi. "Önleyici amaçlı bir taarruz. Bunun için görevlendirilen doğu birliği, Kral Henselt'in Temerya'ya yardım etmeyi aklından çıkarması için onun ordusunu olduğu yere sabitleyecek.

"Batıda," diye sözlerini sürdürdü Carthia, "özel hareket timi Verden saldıracak; görevi, Cidaris'i boyunduruğu altına alıp Novigrad, Gors Velen ve Vizima çevresindeki ablukayı tamamlamak. Çünkü genelkurmay bu üç kalenin kuşatılmasını gerekli görüyor."

"Her iki birliğin komutanlarının adını söylemedin."

"Doğu Birliği: Ardal aep Dahy." Cantarella hafifçe gülümsedi. "Verden Birliği: Joachim de Wette."

Assire kaşlarını iyice kaldırdı. “Tuhaf,” dedi. “Emhyr kızlarını evlilik listesinden çıkardığı için küsen iki asil. İmparatorumuz ya çok saf ya da çok açıkgöz.”

“Eğer asillerin hazırladığı komplodan Emhyr’in haberi olduysa, bunu Vattier’dan öğrenmedi,” dedi Cantarella. “Vattier ona hiçbir şey anlatmadı.”

“Devam et.”

“Taarruz, bugüne kadar görülmemiş çapta olacaksa; yedek birlikleri, yardımcı ve ek hizmetleri de ekleyince operasyona üç yüz bin üzerinde adam katılacak. Bir de elfler tabii.”

“Başlama tarihi peki?”

“Henüz belli değil. Temel sorun ikmal ama yolların açıklığı anlamında. Çünkü kışın ne zaman biteceğini kimse kestiremiyor.”

“Vattier başka neler anlattı?”

“Zavallı şey çok yakındı.” Cantarella ağzını yayarak güldü. “İmparator onu yine yerden yere vurmuş. Herkesin önünde. Stefan Skellen’in ve bütün servisinin yine gizemli bir biçimde ortadan kaybolması yüzünden. Emhyr, Vattier’a, uluorta beceriksiz demiş. İnsanları tek bir iz bırakmadan ortadan kaldıracağı yerde, onların kaybolmasına şaşıran istihbarat başkanı diye tanımlamış. Bunun için Vattier’ın tam olarak anımsayamadığı kinayeli bir kelime oyunu bulmuş. Sonra İmparator, Vattier’a, ‘Senin bile haberin olmadan başka bir gizli servis kurulmuş olmasın yoksa?’ diye alaylı bir ifadeyle sormuş. İmparatorumuzun keskin bir zekâsı vardır. Neredeyse on ikiden vurur.”

“Neredeyse,” diye mırıldandı Assire. “Başka, Carthia?”

“Vattier’ın Skellens’in bölümüne yerleştirdiği ajanın adı Neratin Ceka’ydı. Vattier onu çok takdir ediyor olmalı çünkü ortadan kaybolması canını oldukça sıkıyor.”

Jediah Mekesserin ortadan kaybolması da benim canımı sıkıyor, diye içinden geçirdi Assire. Ancak Vattier de Rideaux'nun aksine neler olup bittiğini ben yakında öğreneceğim.

"Rience peki? Vattier onunla bir daha görüşmedi mi?"

"Hayır. Hiç sözünü etmedi."

İkisi de bir süre sustu. Assire'in kucağında oturan kedi yüksek sesle miyavladı.

"Hanımefendi Assire."

"Evet, Carthia?"

"Aptal metres rolünü daha uzun süre oynamak zorunda mıyım? Artık öğrenimime dönsem, kendimi bilimsel çalışmalarıma versem…"

"Fazla sürmeyecek," diye onun sözünü kesti Assire. "Birazcık daha var. Dayan, kızım."

Cantarella iç geçirdi.

Sohbeti sonlandınp vedalaştılar. Assire var Anahid kediyi koltuktan kovaladı, Toussaint'da bulunan Fringilla Vigo'nun mektubunu bir kez daha okudu. Düşüncelere daldı çünkü mektupta yazanlardan huzursuz olmuştu. Satır aralarında Assire'in hissettiği ama anlamadığı bir şey vardı. Nilfgaardlı büyücü Assire var Anahid megaskobu çalıştırıp Redanya'daki Montecalvo Sarayı'yla bağlantı kurduğunda saatler gece yarısını çoktan geçmişti.

Philippa Eilhart'ın sırtında ince askılı minicik bir gecelik; yanağında, göğüs ve boyun kısmında rujlu dudak izleri vardı. Assire midesinin bulandığını belli etmemek için epeyce uğraştı. Asla, bunu asla anlayamayacağım. Anlamak da istemiyorum zaten.

"Açık konuşabilir miyiz?"

Philippa kolunu uzatıp bir hareket yaptı ve çevresini sır alanıyla kapladı. “Şimdi evet.”

“Bazı bilgilerim var,” diye başladı Assire sert bir ifadeyle. “Aslında olay yaratacak türden değiller, çeşme başındaki kadınlar bile bunları konuşuyor. Ancak…”

“Bütün Redanya,” dedi Esterad Thyssen, haritasına bakarak, “an itibarıyla otuz beş bin muvazzaf askeri savaş alanına sürebilir. Bunlardan dört bini ağır zırhlı süvari. Yaklaşık olarak elbette.”

Dijkstra başını salladı. Hesap kesinlikle doğruydu.

“Demawend ile Meve’nin benzeri bir ordusu vardı. Emhyr bu orduyu yirmi altı günde yerle bir etmişti. Takviye sağlamazsanız Redanya ve Temerya birliklerinin sonu aynı olacak. Sizin, senin ve Philippa Eilhart’ın fikrinizi destekliyorum, Dijkstra. Birliklere ihtiyacınız var. Güçlü, eğitimli ve iyi donatılmış süvari sınıflarına ihtiyacınız var. Şöyle bir milyon bizant değerinde bir süvari bölüğü gerek size.”

Ajan, bu hesaplamaya da katıldığını gösterecek şekilde başını salladı.

“Fakat senin de mutlaka bildiğin üzere,” diye sözlerini sürdürdü kral sert bir ifadeyle, “Kovir her zaman tarafsızdı ve öyle de kalacak. Nilfgaard İmparatorluğu’yla aramızda ta büyükbabam Esteril Thyssen ve İmparator Fergus var Emreis dönemlerinde imzalanmış bir akit bulunuyor. Bu akdin içeriği Kovir’e, Nilfgaard’ın düşmanlarına askerî destek vermeyi yasaklıyor. Aynı şekilde askerî amaçlı parasal desteği de.”

Dijkstra hafifçe öksürdü. “Emhyr var Emreis, Temerya’nın ve Redanya’nın işini bitirdikten sonra başını kuzeye çevirecektir. Emhyr asla doymayacak. Aranızdaki akit o zaman boş bir kâğıt değerinde olacak belki. Az önce Nilfgaard’la yaptığı antlaşmayla on altı günlük barış satın alan Temerya Kralı Foltest’ten söz etmiştiniz.”

“Oo dostum,” diye karşı çıktı Esterad. “Böyle bir örnekle gelemezsin. Antlaşmalar evlilik gibidir: Akılda ihanet kuşkusuyla yapılmaz, yapıldıktan sonra da kuşkuya yer yoktur. Bunu kabullenmeyen evlenmeye kalkışmasın.

Evlenmezsen, boynuz /aa yemezsin ama sen de itiraf edersin ki boynuzlanma korkusu yüzünden bekâr kalmak zavallı ve gülünç bir gerekçedir. Gelgelelim boynuzlanmak evliliklerde tartışılabilecek bir şey . değildir. Kişi boynuzlanmadığı sürece böyle bir soru sorulmaz ama boynuzlandıktan sonra da konuşacak bir şey kalmaz. t Konu boynuzlardan açılmışken sorayım, güzel Marie'nin eşi, ' Redanya hazinedarı Markiz de Mercey nasıl?"

"Majestelerinizin," dedi Dijkstra hafifçe eğilerek, "imrenilecek derecede iyi muhbirleri bulunuyor."

"Elbette öyle," dedi kral çekinmeden. "Sayılarını ve becerilerini bilsen şaşardın. Fakat senin adamlarının da geri kalır yanları yok hani! Hele saraylarıma, buraya ve Pont Vanis'e soktuklarının! Yemin ederim, hepsi takdire şayan!"

Dijkstra'nın kılı bile kıpırdamadı.

"Emhyr var Emreis'in de," diye sözlerini sürdürdü Esterad, bakışlarını tavandaki denizkızlarına çevirerek, "iyi yerlere yerleştirdiği birkaç iyi ajanı bulunuyor. Bu yüzden tekrar ediyorum: Kovir Devletinin yüce çıkarları tarafsızlık ve pacta sunt servandadır[11]. Kovir, imzaladığı antlaşmaları çiğnemez. Karşı tarafın çiğneme ihtimali olsa bile!"

[11] Ahde vefa (ç. n.)

"Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki," dedi Dijkstra, "Redanya, Kovir'den antlaşmayı çiğnemesini istemiyor. Redanya Kovir'den ne bir ittifak, ne de Nilfgaard'a karşı askerî destek bekliyor. Redanya'nın istediği… Sonra geri ödeyeceğimiz küçük bir meblağı ödünç almak…"

"Nasıl geri ödeyeceğinizi şimdiden görüyorum," diye Dijkstra'nın sözünü kesti Kral. "Elbette bu hayalî bir öngörü ' çünkü size bir kuruş borç vermeyeceğim. İkiyüzlü gerekçeler de gösterme, sana hiç yakışmıyor, sırıtıyor. Başka ciddi, akıllı ve uygun olabilecek gerekçelerin var mı?

"Hayır."

“Ajan olduğun için kendini şanslı sayabilirsin, dedi Este rad Thyssen kısa bir sessizliğin ardından. “Ticaretle uğraşsan çok başarısız olurdun çünkü.”

Dünya var olalı beri kralların ve kraliçelerin yatak odaları ayrıydı. Krallar farklı aralıklarla kraliçelerin odalarını ziyaret ederdi ama kraliçelerin beklenmedik bir anda kralların odalarına gittiği de olurdu. Ardından çiftlerin her biri kendi odasına ve yatağına geçerdi.

Kovir kralı ve kraliçesi bu konuda bir istisna oluşturuyordu. Esterad Thyssen ve Zuleyka aynı yatağı paylaşıyorlardı. Aynı odada devasa bir cibinliği olan devasa bir yatakta yatıyorlardı.

Uykuya dalmadan önce Zuleyka gözlüğünü takar, kendini tebaasına böyle göstermeye utanırdı ve İyi Kitap’ı okurdu. Esterad Thyssen ise konuşurdu.

O gece de böyle olmuştu. Esterad uyku takkesini takmış, asasını eline almıştı. Asayı eline alıp oynamaya bayılırdı ama herkesin ortasında yapmazdı çünkü tebaasına yapmacık biri gibi görünmekten çekinirdi.

“Biliyor musun Zuleyka,” dedi, “son zamanlarda tuhaf düşler görüyorum. Şu cadıyı, annemi defalarca ve peş peşe gördüm Karşıma dikilip, ‘Tankred’e bir kadın buldum, Tankred e bir kadın buldum,’ diye tekrarlıyor ve bana sevimli, çok genç bir kız gösteriyor. Bu kız kim, biliyor musun? Calanthe’nin to Junu Ciri. Calanthe’yi anımsıyor musun, Zuleyka?”

“Evet, sevgili kocam.”

“Ciri,” diye devam etti Esterad, asasıyla oynarken, “Emhyr var Emreis’in sözüm ona evleneceği kız. Tuhaf, şaşırtıcı bir bağ… Kahretsin, bu kız nasıl Tankred için seçilmiş olur?”

“Tankred için,” dedi Zuleyka, sesi biraz değişmişti ama ne zaman oğlundan söz etse sesi değişirdi, “en iyi çözüm bir kadın olacaktır. Belki sakinleşir o zaman biraz…”

“Olabilir.” Esterad iç geçirdi. “Sanmıyorum ama olabilir. Her halükârda evlilik biraz şans işi. Hımmm… Bu Ciri… Hah! Kovir ve Cintra! Yaruga ağzı! Kulağa hiç fena gelmiyor, hem de hiç! Hoş bir bağ olurdu… Hoş bir akrabalık… Ancak kıza Emhyr göz koyduysa… İyi de kız neden rüyama giriyor? Lanet olsun, neden böyle saçma sapan şeyler görüyorum düşümde? Anımsıyor musun, gündönümünde seni uyandırmıştım hani? Ayy, nasıl bir kâbustu o öyle, iyi ki ayrıntıları anımsamıyorum. .. Hımmm… Acaba bir astrolog mu getirtsek? Bir kâhin kadın? Ya da medyum?”

“Lan Exeter’den Hanımefendi Sheala da Tanville.”

“Hayır.” Kral alnını buruşturdu. “O kadını istemem. Fazla zeki. İkinci bir Philippa Eilhart yetişiyor bence! Bu zeki kadınlar iktidara bayılıyor, lütuflarla ve sırlarla şımartılmamalılar.”

“Her zamanki gibi haklısın, sevgili kocam.”

“Hımmm… Ama bu düşler…”

“İyi Kitap diyor ki,” dedi Zuleyka, kitabın birkaç sayfasını çevirerek, “insan uyuyunca tanrılar kulaklarını açar ve onunla konuşurmuş. Ermiş Majoran’ın öğretisine göre, düşümüzde ya büyük bir bilgelik ya da büyük bir saçmalık görüyoruz. Mesele, farkı fark edebilmek.”

“Tankred’in, Emhyr’in nişanlısıyla bir evlilik birliği kurması büyük bir bilgelik olmasa gerek,” diye iç geçirdi Esterad. “Söz bilgeliğe gelmişken, beynim uykuda bilgelikle dolsa çok memnun olurdum. Aklım, Dijkstra’yı buraya getiren meseleyle meşgul. Çok güç bir mesele. Bak, canım Zuleyka, Nilfgaard’ın büyük bir güçle kuzeye doğru ilerlemesi ve Novigrad’ı işgal etmek için yanıp tutuşması sevinilecek bir durum değil. Novigrad’da her şey, bizim tarafsızlığımız bile güneyde olduğundan çok daha farklı görülüyor. Yani Redanya ve Temerya’nın Nilfgaard’ın hücumunun önünü kesmesi, saldırganları Yaruga üzerinden geri püskürtmesi çok iyi olurdu. Fakat bunları bizim paramızla yapmaları doğru mu? Beni dinliyor musun, çok sevgili karım? “

“Dinliyorum, sevgili kocam.”

“Ne diyorsun peki?”

“Bütün bilgelik İyi Kitap’ta var.”

“Peki Dijkstra gelip bir milyon istediğinde ne öneriyor senin İyi Kitap?”

“Kitap,” dedi Zuleyka, gözlüğünü çıkarmadan göz kırparak, “bayağı zenginliklerden söz etmiyor ama bir ayette şöyle deniyor: Vermeyi almaktan daha çok sevin, ayrıca bir yoksula sadaka vermek asilliktir. Tam olarak şöyle yazıyor: Her şeyini elden çıkar, ruhunu asilleştirecektir.”

“Keseni ve işkembeni de boşaltacaktır,” diye mırıldandı Esterad Thyssen. “Zuleyka, kitapta asil sadakalar dışında başka şeylerle ilgili bilgelikler yazıyor mu? Örneğin eşdeğer takas konusunda ne diyor?”

Kraliçe gözlüğünü düzeltip nadir eserin sayfalarını çevirip okudu: “Adem tanrılara ne verirse, tanrılar da ona aynısını verecektir.”

Esterad bir süre konuşmadı.

“Belki bir şey daha vardır,” dedi sonra.

Zuleyka yine sayfaları çevirdi.

“Buldum bir şey,” dedi ansızın, “Peygamber Lebioda’nın bilgeliğinde. Okuyayım mı, ister misin? “

“Lütfen oku.”

“Peygamber Lebioda der ki: Yoksulu bağışınla desteklemelisin, bu doğru. Ancak ona bütün bir karpuz vermek yerine yarım karpuz ver, aksi halde yoksul sevinçten aklını yitirir.”

“Yarım karpuz.” Esterad eliyle geçiştirdi. “Yani yarım milyon bizant, öyle mi? Zuleyka, yarım milyona sahip olmak ve yarım milyona sahip olmamak arasında bir milyon fark vardır bunu biliyor musun?”

“Sözümü bitirmeme izin vermedin.” Zuleyka, kocasına gözlük camlarının ardından sert sert baktı. “Peygamber şöyle devam ediyor: Yoksula karpuzun

dörtte birini vermek daha da iyidir. Bundan da iyisi, başka birinin yoksula bütün bir karpuz vermesini sağlamaktır. Çünkü yoksula bir karpuz armağan etmeye hazır olan biri illa vardır, alicenaplıktan olmasa bile çıkarı ve namının yürümesi için yapar bunu."

"Hah!" Kovir Kralı asasını komodine vurdu. "Gerçekten Peygamber Lebioda kafası çalışan biriymiş! Vermek yerine başkasının vermesini sağlamak demek! Bunu sevdim, bal gibi tatlı sözler bunlar! Bu peygamberin başka bilge sözlerine de bak, canım Zuleyka'm. Redanya'nın benim paramla halletmeye çalıştığı ordu sorununu çözecek başka bilgelikler de bulacağından hiç kuşkum yok."

Zuleyka kitabı uzun uzun karıştırdı, derken yeniden okumaya başladı: "Bir seferinde öğrencisi Peygamber Lebioda'ya şöyle demiş: 'Ne yapmam gerektiğini öğret bana üstadım! Bir yakınım en sevdiğim köpeğimi istiyor benden. Sevdiğimi verirsem acıdan kalbim kırılacak ama vermezsem, reddederek yakınımı kıracağım için mutsuz olacağım. Ne yapmalıyım?' 'En sevdiğin köpekten daha az sevdiğin bir şeyin var mı?' diye sordu peygamber. - 'Var, üstadım,' dedi öğrenci. 'Haylaz, uyuz bir lanet kedim var. Onu hiç sevmiyorum.' Peygamber Lebioda da konuştu: 'Haylaz, uyuz, lanet kedini al ve yakınına armağan et. O zaman mutluluğun iki kat olacak. Hem kediden kurtulacak hem de yakınını sevindireceksin. Çünkü genelde yakınlar armağanın kendisini değil, armağan almayı arzular.'" Esterad alnını buruşturup bir süre sustu.

"Zuleyka?" diye sordu sonra. "Bunlar gerçekten o peygamberin sözleri miydi?"

"Haylaz, uyuz, lanet kedini al…"

"Duydum!" diye bağırdı kral ama ardından hemen yatıştı. "Kusura bakma sevgilim. Nasıl bir bağlantı kurulduğunu anlayamadım, kediler ve…"

Birden sustu ve derin derin düşünmeye başladı.

Seksen beş yıl sonra, koşullar belli olaylar ve kişiler hakkında rahatça konuşulabilecek kadar değiştiğinde, Esterad Thyssen'in torunlarından biri, en büyük kızı Gaudemunde'nin oğlu, Creyden Dükü Guiscard Vermuellen

konuşmaya başladı. Dük Guiscard artık yaşını başını iyice almış bir ihtiyardı ama tanığı olduğu olayları iyi anımsıyordu. Redanya'nın Nilfgaard'la savaşmak için süvari ordusunu donattığı bir milyon bizantı nereden bulduğunu açıklayan kişi Dük Guiscard olmuştu. Söz konusu milyon, sanıldığı gibi Kovir'in değil, Novigrad'ın hâzinesinden sağlanmıştı. Guiscard'ın açıkladığı üzere, Esterad Thyssen Novigrad parasını denizaşırı ticaret yapan şirketlerdeki payları karşılığında almıştı. Çelişkili nokta ise bu şirketlerin genelde Nilfgaardlı tacirlerden müteşekkil olmasıydı. Yaşını başını almış dükün açıklamalarından, Redanya ordusunun kurulmasını belli ölçüde Nilfgaard'ın karşıladığı ortaya çıkmıştı.

"Büyükbabam," diye geçmişi anlatıyordu Guiscard Vermuellen, "karpuzlardan söz eder ve muzipçe gülümserdi. Çıkarcılıktan bile olsa bir yoksula armağan verecek birinin her zaman olacağını söylerdi. Nilfgaard'ın, Redanya ordusunun güçlenmesine ve savaşa hazır duruma gelmesine katkı sağlamış olmasından dolayı başkalarını suçlayamayacağını da söylerdi.

"Ama sonra büyükbabam babamı çağırdı," diye sözlerini sürdürdü ihtiyar. "O yıllarda keşif birliği başkanı olan babamı ve içişleri bakanını huzuruna getirtti. Babam ve bakan uygulamak zorunda kaldıkları emirleri öğrendiklerinde donup kaldılar. Hapishanelerde, toplama kamplarında ve sürgünde bulunan üç bini aşkın kişiyi serbest bırakacaklardı. Ayrıca yüzden fazla kişinin ev hapsi son bulacaktı.

"Hayır, söz konusu kişiler yalnızca haydut, sıradan suçlu ve kiralık ajan değildi. Aflar özellikle muhalifleri kapsıyordu. Af kapsamına girenler arasında devrik kral Rhyda'nın taraftarları ve rejimi zorla ele geçiren idinin inatçı gerillaları bulunuyordu. Ayrıca hepsi düşüncelerini uluorta dile getirmiş kişiler değildi, çoğu sabotaj, suikast ve silahlı ayaklanma nedeniyle içerideydi.

"Ama büyükbabam," diye sözlerini sürdürdü dük, "birinci sınıf bir espri yapmışçasına gülüyordu. Sonrasında söylediklerini tek tek anımsıyorum: 'Baylar, yatmadan önce İyi Kitap'ı okumuyor olmanız çok yazık. Eğer okusaydınız, hükümdarınızın düşüncesini anlardınız. Bu durumda emirlerimi anlamadan yerine getireceksiniz. Canınızı gereksiz yere

sıkmayın, hükümdarınız ne yaptığını biliyor. Şimdi gidin ve benim haylaz, uyuz lanet kedilerimi serbest bırakın.’

“Aynen böyle söyledi: Haylaz, uyuz kedilerimi. O tarihte henüz kimse bilmese de söz konusu kişiler sonradan kahraman, ödüllerle donatılacak şanlı komutanlar olacaktı. Büyükbabamın ‘kedileri’ sonranın ünlü condottierileriydi[12]: Adam ‘Adieu’ Pangratt, Lorenzo Molla, Juan ‘Frontino’ Guttierez…

[12] Ortaçağ’da paralı asker komutanları, (ç. n.)

Redanya’da ‘Tatlı Afacan’ diye anılan Julia Abatemarco…

Ancak büyükbabamın gözünde uyuz kedilerdi bunlar.”

“Sonraları,” diye geveledi Guiscard Vermuellen, “büyükbabam bir gün elimden tuttu, beni dışarı, büyükannem Zuleyka’nın martıları beslediği terasa çıkardı. Büyükbabam ona dedi ki…”

İhtiyar, vaktiyle seksen beş yıl önce Ensenada Sarayı’nın Büyük Kanal üzerinde yükselen terasında Kral Esterad Thyssen’in karısı Kraliçe Zuleyka’ya söylediklerini ağır ağır anımsayabilmek için tarifsiz bir çaba içindeydi.

‘“Bu dünyada her şeyden çok sevdiğim karım, Peygamber Lebioda’nın bilgeliklerinin arasında bir bilgelik daha keşfettiğimi biliyor musun? Uyuz kedilerimi Redanya’ya armağan etmemin bana bir avantaj daha sağlayacağı bir bilgelik bu. Kediler, Zuleyka’m, evlerine geri döner. Kediler her zaman evlerine geri döner. Eh, kedilerim evlerine döner, beraberlerinde asker maaşı, ganimet ve servet getirirlerse, ben de bu kedilerden vergi alırım!’”

Kral Esterad Thyssen’in Dijkstra’yla son görüşmesi baş başa gerçekleşmişti, onlara Zuleyka bile katılmamıştı. Dev salonda kendi kendine oynayan on yaşlarında bir de çocuk vardı ama o sayılmazdı; yerde oturmuş, kendini kurşun askerlerine öylesine vermişti ki iki adamı görmüyordu bile.

“Bu Guiscard,” dedi Esterad başıyla çocuğu işaret ede rek. “Torunum, Gaudemunde’min ve bir de şu işe yaramaz Prens Vermuellen’in oğlu. Bu ufaklık, Guiscard, Kovir’in tek umudu, eğer Tankred Thyssen’in… Tankred’in başına bir şey gelecek olursa…”

Dijkstra, Kovir’in sorununu yakından tanıyordu. Esterad’ın kişisel sorunundan haberdardı. Tankred’in çoktan başına bir şey geldiğini biliyordu. Genç adam tahta otururs a çok kötü bir kral olurdu.

“Kendi sorununu hallolmuş bil,” dedi Esterad. “Yakında ; Tretogor’un kasasına girecek olan bir milyon bizantı en etkin değerlendirme yollarını düşünmeye başlayabilirsin artık.”

Eğildi ve Guiscard’ın alacalı kurşun askerlerinden birini, palasını havaya kaldırmış bir süvariyi gizlice eline aldı.

“Bunu al ve iyi sakla. Sana aynen böyle bir asker gösteren kişi, benim elçim olacak; aslında görüntüsüyle hiç böyle birine benzemeyecek, benim adamım olduğuna ve bir milyon meselesini bildiğine ilk görüşte inanamayacaksın. Onun dışında kim gelirse gelsin bil ki provokatördür ve ona provokatör muamelesi yapmalısın.”

“Redanya,” dedi Dijkstra reverans yaparak, “majestenizin bu alicenaplığını asla unutmayacaktır. Ben de kendi adıma şahsi şükranlarımı sunarım.”

“Hiçbir şey sunma, onun yerine, bakanımın rızasını satın almayı düşündüğün binliği ver bana. Bir kralın rızası rüşvete değmez mi yoksa?”

“Majesteleri tenezzül ediyorlar…”

“Ediyorum, ediyorum. Ver parayı, Dijkstra. Bine sahip olmak ile bine sahip olmamak arasında…”

“.. .toplamda iki bin fark vardır. Biliyorum.”

Ensenada’nın kuytu bir kanadında bulunan geniş sayılmayan bir odada, büyücü Sheala de Tancarville, Kraliçe Zuleyka’nın anlattıklarını büyük bir ilgi ve ciddiyetle dinliyordu.

“Olağanüstü.” Başını salladı. “Olağanüstü, kraliçe hazretleri.”

“Her şeyi arzu ettiğin gibi yaptım, Hanımefendi Sheala.”

“Bunun için şükranlarımı sunuyorum. Sizi bir kez daha temin ederim ki hayırlı bir amaç için çalıştık. Ülke ve de hanedanlık çıkarları için.”

Kraliçe Zuleyka hafifçe öksürdü, sesi hafifçe değişti. “Ya… Ya Tankred, Hanımefendi Sheala?”

“Söz vermiştim,” dedi Sheala de Tancarville buz gibi bir sesle. “Yapılan yardımı karşılıksız bırakmayacağıma söz vermiştim. Ekselansları huzur içinde uyuyabilir.”

“Bunu öyle isterim ki,” diye iç geçirdi Zuleyka. “Hem de çok. Konu uyumaktan açılmışken… Kral kuşkulanmaya başladı. Düşleri onu şaşırtıyor ve bir şeye şaşırdığı zaman kuşkuya kapılır.”

“Krala düş göndermeye bir süre ara vereceğim o halde,” dedi büyücü kadın. “Lakin kraliçemin uykularına gelince, huzurlu olabilirsiniz. Prens Tankred kötü çevresinden sıyrılacak. Baron Surcratasse’ın sarayına artık gitmeyecek. Hanımefendi de Lisemore’un yanına da. Redanya büyükelçisinin karısının yanına da.”

“Bu kişilerin ziyaretine artık gitmeyecek mi? Hiçbir zaman mı?”

“Söz konusu kişiler,” Sheala de Tancarville’in siyah gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi, “Prens Tankred’i davet edip yoldan çıkarmaya artık cesaret edemeyecekler çünkü bunun neye mal olacağını bilecekler. Sizi temin ederim. Sizi ayrıca temin ederim ki Prens Tankred kendini yeniden derslerine verip bol bol çalışacak, ciddi ve sorumluluk sahibi bir delikanlı olacak. Kadın peşinde koşmaktan da vazgeçecek. Hevesi geçecek… Ta ki biz ona Cirilla’yı, Cintra prensesini tanıtıncaya kadar.”

“Ah, buna bir inanabilsem.” Zuleyka ellerini kavuşturup havaya baktı. “Bir inanabilsem!”

Sheala gülümsedi ve bu hareketine kendisi de şaşırdı. “Büyünün gücüne inanabilmek kolay değildir, kraliçe hazretleri. Zaten olması gereken de budur.”

Philippa Eilhart şeffaf geceliğinin incecik askılarını düzeltti, göğsünde ve boynunda kalan makyaj kalıntılarını da sildi. Böylesine zeki bir kadın, diye içinden geçirdi Sheala de Tancarville tiksintiyle, hormonlarına söz geçiremiyor.

“Konuşabilir miyiz?”

Philippa çevresini sır alanıyla kapladı. “Şimdi evet.”

“Kovir’de her şey halledildi. Olumlu yönde.”

“Teşekkürler. Dijkstra gitti mi?”

“Henüz değil.”

“Neden gecikiyor?”

“Esterad Thyssen’le uzun görüşmeler yapıyor.” Sheala de Tancarville ağzını çarpıttı. “Kral ve ajan birbirlerinden tuhaf bir şekilde hoşlanıyorlar.”

“Bizim buranın havasıyla ilgili fıkraları duymuş muydun Dijkstra? Kovir’de yalnızca iki mevsim olduğunu…”

“Kış ve ağustos. Duydum, evet.”

“Peki, Kovir’e yaz geldiğinin nasıl anlaşıldığını biliyor musun?”

“Hayır.”

“Yağmur biraz sıcak yağar.”

“Haha.”

“Şaka bir yana,” dedi Esterad Thyssen ciddi bir sesle, “bu gitgide daha erken gelen ve daha uzun süren kışlar beni biraz tedirgin ediyor. Böyle bir

kehanet vardı. Itlina Kehaneti'ni okumuşsundur sanırım. Onlarca yıl aralıksız kış mevsiminin yaşanacağından söz eder. Kimileri bunun bir tür mecaz olduğunu savunuyor ama benim korkularım var. Bir defasında Kovir'de dört yıl boyunca soğuklar oldu, yağmurlar yağdı, toprak mahsul vermedi. Nilfgaard'dan sürekli yiyecek gelmeseydi insanlar kitleler halinde açlıktan ölmeye başlayacaktı. Düşünebiliyor musun?"

"Açıkçası hayır."

"Ben düşünebiliyorum. İklim sertleşirse hepimiz aç kalabiliriz. Açlık, yenilmesi müthiş zor bir düşmandır."

Ajan başını evet anlamında salladı, dalgındı.

"Dijkstra?"

"Majesteleri?"

"Ülkenin iç kısımlarında huzuru sağladın mı?"

"Pek sayılmaz ama uğraşıyorum."

"Biliyorum, haberler geliyor. Thanedd'de kalleşlik yapanlardan yalnızca Vilgefortz canını kurtarmış."

"Yennefer'in ölümünden sonra, evet. Yennefer'in hayatını kaybettiğini biliyor musunuz, kralım? Ağustosun son gününde, Skellige Adaları ile Kap Peixe de Mar arasında yer alan ünlü Sedna Çukuru'nda esrarengiz bir şekilde öldü."

"Vengerbergli Yennefer," dedi Esterad ağır ağır, "hain değildi. Vilgefortz'la iş birliği yapmıyordu. İstersen sana bunun kanıtlarını gösterebilirim."

"İstemiyorum," dedi Dijkstra kısa bir sessizlikten sonra. "İleride belki ama şimdi değil. Şu sıralar hain olması işime geliyor."

"Anlıyorum. Büyücülere güvenme Dijkstra. Hele ki Philippa'ya."

“Ona hiçbir zaman güvenmedim ama iş birliği yapmak zorundayız. Biz olmasak Redanya kaos içinde yok olup gider.”

“Bu doğru ama sana bir tavsiyede bulunmama izin verirsen kendini biraz sakın. Neden söz ettiğimi biliyorsun. Bütün ülkede kurulmuş olan darağaçları, işkence odaları, elflerin maruz kaldığı zulümler… Bir de şu dehşet verici Drakenborg Kalesi. Vatanperverlikle hareket ettiğini biliyorum ama kendine kötü bir efsane yaratıyorsun. Masumların kanını emen kurt adam gözüyle bakılıyor sana.”

“Birinin bu işi yapması gerekiyor.”

“Biri de ceremesini çekecek. Adil davranmaya gayret ettiğini biliyorum ama sen de yanılabiliyorsun. Eli kanlı insan temiz kalamaz. Kendi çıkarın uğruna kimseye zarar vermediğini biliyorum ama kim inanır buna? Kim inanmak ister? İşler tersine döndüğünde masumları öldürmekle ve bundan çıkar sağlamakla suçlanacaksın. Yalan denen illet insana zamk gibi yapışıp kalır.”

“Biliyorum.”

“Sana kendini savunma şansı tanımayacaklar. Senin gibilere şans tanınmaz. Üzerine lanetler yağdıracaklar. Sonrasında tabii… Gözünü dört aç Dijkstra.”

“Açıyorum. Ellerine düşmem ben.”

“Senin kralını, Vizimir’i ele geçirdiler. Duyduğuma göre bir yanında duran muhafızı hançerleyip…”

“Bir kral, ajandan çok daha kolay vurulur. Bana ulaşamayacaklar. Asla ulaşamayacaklar.”

“Ulaşamasınlar zaten. Neden biliyor musun Dijkstra? Çünkü bu lanet olası dünyaya bir şekilde adalet gerek.”

Gün geldi, ikisi de bu konuşmayı anımsadı. Kral da ajan da. Dijkstra, Tretogor’da, katillerin sarayın bütün koridorlarından yaklaşan ayak seslerini

duyduğunda kralın söylediklerini anımsadı. Esterad ise Ensenada'dan Büyük Kanal'a inen göz kamaştırıcı mermer merdivenlerde Dijkstra'nın ağzından dökülen sözleri anımsadı.

"Aslında mücadele edebilirdi." Guiscard Vermuellen, boş bakan bulanık gözlerini âdeta anılarına çevirmişti. "Suikastçılar yalnızca üç kişiydi, büyükbabamsa güçlü kuvvetli bir adamdı. Mücadele edebilirdi, nöbetçiler gelinceye kadar kendini savunabilirdi. Ya da doğrudan kaçabilirdi ama büyükannem Zuleyka oradaydı. Büyükbabam yalnızca ve yalnızca onu korudu, Zuleyka'ya siper oldu, kendi canını umursamadı. Yardım geldiğinde Zuleyka'nın burnu bile kanamamıştı. Esterad yirmiden fazla darbe almıştı. Bilinci bir daha hiç açılmadı ve üç saat sonra öldü."

"İyi Kitap'ı hiç okuduğun oldu mu Dijkstra?"

"Hayır, majesteleri ama içinde neler yazdığını biliyorum.'"

"Düşünsene, dün kitabı rastgele açtım ve karşıma şu cümle çıktı: 'Sonsuzluğa giden yolda herkes kendi merdivenini tırmanır ve kendi yükünü taşır.' Bu konuda fikrin nedir?"

"Benim için gitme zamanı geldi Kral Esterad. Kendi yükümü taşımamın zamanı geldi."

"Sağlıcakla kal ajan."

"Sağlıcakla kal kral."

Assengard’ın ünlü eski şenliğinden çıktıktan sonra on altı saatlik bir yolculuğa koyulup güneye, Yüzgöller adını taşıyan bölgeye indik. Bu bölgeye tepeden baktığınızda âdeta sanatsal bir düzenlemeyle desenler oluşturan çok sayıda göller görürsünüz. Önderimiz elf Avallac’h, bu desenler arasından üçlü yonca yaprağını andıranını bulmamızı istemişti. Gerçekten de bulmuştuk ama sonradan anladık ki orada üç değil dört göl bulunmaktaydı, dördüncü göl uzunlamasınaydı, güneyden kuzeye doğru uzanıyordu ve yoncanın yaprağını oluşturuyordu. Tam Mira adını taşıyan bu gölü çevreleyen Kara Ormanın kuzey kıyısında Kırlangıç Kulesi adını taşıyan gizemli bir burç olduğunu öğrenmiştik, buraya elf dilinde Tor Zireael deniyordu.

İlk başta sisten başka bir şey görememiştik. Tam Avallac’h ‘a kulenin nerede olduğunu soracaktım ki bir el hareketiyle susmamızı işaret etmiş, şu sözleri söylemişti: “Bekleyin ve umut edin. Umut, iyi bir alamet ve ışıkla geri dönecek. Gözünüzü sınırsız sudan çevirmeyin, orada iyi müjdelerin elçilerini göreceksiniz. “

Buyvid Backhuysen, Büyü Diyarlarına Keşif Gezileri Bu kitap baştan sona saçmalıktır. Tam Mira kıyısındaki harabeler defalarca farklı kişilerce incelendi. Büyülü değiller. Bu yüzden, B. Backhuysen in açıklamalarının aksine, efsanevi Kırlangıç Kulesi’nin kalıntıları olamazlar.

Ars Magica, XIV. Baskı

Bölüm 9

Geliyorlar, geliyorlar!”

Yennefer nemli, rüzgârın darmadağın ettiği saçlarını iki eliyle tutup merdiven korkuluklarına doğru yürürken, plaja doğru koşan kadınların yolundan çekildi. Batı rüzgârının yarattığı dalgalar sahile çarpıyor, kayalıkların arasından sürekli bembeyaz köpükler fışkırıyordu.

“Geliyorlar! Geliyorlar!”

Ard Skellige'nin ana kalesi Kaer Trolde'nin en üst mevzilerinden takımadaların neredeyse tamamı görülebiliyordu. An Skellig hemen karşıda, boğazın hemen ardında yer alıyordu. Güney kısmı alçak ve düzdü, bulunulan açıdan görünmeyen kuzey kısım ise dikti, fiyortlarla doluydu. Epeyce ileride, sol tarafta, dağlarının zirveleri bulutların arasına uzanan yemyeşil Spikeroog Adası keskin kayalıklarıyla dalgaları yarıyordu. Sağ tarafta ise Undvik Adası'nın tepeleri martılarla, ebabil kuşlarıyla ve karabataklarla dolu sarp kayalıkları göze çarpıyordu. Undvik'in arkasında, takımadaların en küçüğü olan Hinderfjall'in ormanlarla kaplı zirvesi görünüyordu. Biri Kaer Trolde'nin kulelerinden birinin en tepesine tırmansa ve güney yönüne baksa, diğer adalardan âdeta ayrılmış ve yapayalnız kalmış Faroe Adası'nı görürdü. Ada, okyanusun derinliğinin ona yetersiz kaldığı dev bir balığın sırtını andırıyordu.

Yennefer aşağıda kalan setlere indi ancak apar topar sahile koşup heyecanlı ayaktakımının arasına karışmaya onurları ve sosyal konumları izin vermeyen bir grup kadının yanından ayrılmadı. Aşağıda uzanan kent, dalgaların kıyıya sürüklediği bir yengeç gibi kapkara ve şekilsizdi.

An Skellig ve Spikeroog adaları arasında yer alan boğazda tek yelkenliler birbiri ardına ilerliyordu. Yelkenleri güneş ışığında bir beyaz bir kırmızı yanıp sönüyor, küpeştelere asılı kalkanların pirinç plakaları ışıl ışıl yanıyordu.

"Önce Halkaboynuz boğaza giriyor," dedi kadınlardan biri. "Ardından Fenris..

"Trigla" dedi diğer heyecanlı ses. "Onun ardından da Drac… Arkalarından Havru geliyor…"

"Anghira… Tamara… Daria… Yok, Scorpena bu… Danayı göremiyorum. Daria yok…"

Karnı burnunda, gür sarı saçlarını örmüş, karnını tutmuş bir kadın boğuk bir sesle inledi. Derken yüzü kireç gibi oldu, bayıldı ve kopup halkalarından ayrılmış bir perde gibi yere yığıldı. Yennefer hemen kadının yanına koştu, çömeldi, eliyle kadının kamına bastırdı, büyülü bir sözcüğü haykırdı, kasılmaları ve nöbetleri engelledi, rahim dokusunu ve çözülmek üzere olan

plasentayı güvenli bir şekilde sıktı. Tehlikenin bütünüyle önüne geçebilmek için tekmelerini avucunda hissettiği bebeğe yatıştırıcı ve koruyucu bir büyü yaptı.

Büyü enerjisinin zerresini bile boşa harcamamak amacıyla kadını bir tokatla kendine getirdi.

“Götürün kadını buradan ama dikkat edin.”

“Aptala bakın…” dedi yaşını almış kadınlardan biri. “Az kalsın…”

“Gerçekten beyinsiz… Kocası Niels belki hayattadır, belki öteki teknelerden birindedir…”

“Yardımınız için teşekkür ederim büyücü hanım.”

“Götürün,” diye tekrarladı Yennefer ayağa kalkarken. Çömeldiği sırada elbisesinin dikişinin patladığını fark edince sövmemek için kendini güç tuttu.

Bir kat aşağı indi. Tek yelkenliler birbiri ardına kıyıya yanaşıyor, askerler karaya çıkıyordu. Sakalları birbirine karışmış, omuzları silahlı, kudurmuş adamlardı hepsi. Büyük bir kısmında beyaz sargılar dikkati çekiyordu; çoğu, yanındakinin yardımıyla ilerleyebiliyordu. Hatta bazılarını arkadaşları omuzlamıştı.

Kıyıyı dolduran Skelligeli kadınlar kocalarını uzaktan görünce çığlık atıyor, mutluluktan ağlıyordu. Şanssızlar ise düşüp bayılıyordu. Ya da ağır ağır, ağızlarını açıp yakınmadan oradan uzaklaşıyorlardı. Bazen de Daria’nm kırmızı beyaz yelkenini görebilme umuduyla çevrelerine bakıyorlardı.

Ancak Daria görünürlerde yoktu.

Yennefer, pek çok kafanın arasından Skellige Kontu Crach an Craite’in kızıl saçlı başını gördü. Kont Halkaboynuz teknesinden inen son kişilerden biriydi. Çevresine emirler yağdırıyor, görevler veriyor, denetliyor, ilgileniyordu. Ona doğru bakan, biri siyah saçlı diğeri sarışın iki kadın ağlıyordu. Mutluluk gözyaşları döküyorlardı. Kont her şeyle ilgilendiğinden

emin olduktan sonra kadınların yanına gitti, ikisini de ayılar gibi sarıp sarmalayıp öptü. Sonra başını kaldırıp Yennefer'e baktı. Gözleri âdeta yanıp sönmeye başladı, güneş yanığı yüzü taş kesildi.

Duymuş, diye düşündü büyücü kadın. Haberler çabuk yayılıyordu. Beni önceki gün Spikeroog Adasının arkasındaki boğamda ağla yakaladıklarını kont henüz yoldayken öğenmiş. Kaer Trolde da benimle karşılaşacağını biliyordu.

Büyü mü yoksa posta güvercini mi?

Kont, Yennefer'e ağır ağır yaklaştı. Deniz, tuz, zift ve yorgunluk kokuyordu. Yennefer onun mavi gözlerine baktı ve bakar bakmaz kulaklarında öfkeli askerlerin savaş çığlıkları, kalkan ve kılıç şakırtıları, balta takırtıları çınladı. Vurulanların haykırışlarını duydu… Yanan Daria'dan denize atlayanların çığlıkları çalındı kulağına…

"Vengerbergli Yennefer."

"Skellige Kontu Crach an Craite." Yennefer hafifçe eğildi.

Ancak kont reveransa karşılık vermedi. İşte bu kötü, diye düşündü Yennefer.

Yennefer'in tenindeki morluğu hemen gördü, kürek darbesinden kalmıştı bu. Yüz ifadesi yeniden sertleşti, dudakları seğirdi, bir an için aralandı. "Sana her kim vurduysa, bunun hesabını verecek."

"Kimse vurmadı. Merdivenden düştüm."

Kont kadını dikkatle inceledi, sonra omuz silkti. "Şikâyetçi olmak istemiyorsan olma. Zorla araştırma yapmaya vaktim yok. Sana söyleyeceklerim var, iyi dinle şimdi. Dikkatle dinle çünkü bunlardan başka bir şey duymayacaksın benden."

"Dinliyorum."

"Yarın bir tek yelkenliye bindirilip Novigrad'a götürüleceksin. Orada önce kent yönetimine teslim edileceksin, sonrasında da Temerya ya da Redanya

hükümetine, yani kim elini çabuk tutarsa. Her ikisinin de seni aynı şekilde çok istediğini biliyorum.”

“Bu kadar mı?”

“Sayılır. Hakkın olan son bir açıklama daha var: Skellige Adalarının, hukuki nedenlerle tehdit edilen kişilere sığınma hakkı verdiği oldukça sık yaşanmış bir durumdur. İşlenmiş bir suçun kefaretini ağır işlerle, yiğitlikle, fedakârlıkla ve kanla ödemek için adalarda bolca olanak ve fırsat var ama senin durumun için geçerli değil bu Yennefer. Sana sığınma hakkı tanımayacağım; eğer böyle bir beklentiye girdiysen, yanlış hesap yapmışsın. Senin gibilerden nefret ederim ben. İktidar uğruna başkalarını ayaklandıran, kendi çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan, düşmanla bir olup komplo hazırlayan, yalnızca itaat değil, aynı zamanda şükran borçlu oldukları kişileri arkadan vuran insanlardan tiksinirim. Senden nefret ediyorum Yennefer çünkü Nilfgaard’ın emriyle suç ortaklarınla birlikte Thanedd’deki ayaklanmayı düzenlediğin sırada tek yelkenlilerim Attre önündeydi, adamlarım ayaklananlara destek veriyordu. Üç yüz adamım iki bin Siyahlı’nın karşısına dikilmişti! Yiğitliğin ve sadakatin, hainliğin ve ihanetin bir ödülü, bir karşılığı olmalı! Şehitleri nasıl ödüllendireyim şimdi? Anıtlar dikerek mi? Taştan sütunlara yazılar oyarak mı? Hayır! Şehitleri başka bir şekilde ödüllendireceğim, onlara saygımı farklı bir şekilde göstereceğim. Attre kumullarına dökülen kanlarının karşılığında senin kanın giyotin tahtalarının arasından akacak, Yennefer.”

“Ben masumum. Vilgefortz’un komplosuna katılmadım.” “Bunu yargıçlara kanıtlarsın. Seni yargılayacak olan kişi ben değilim.”

“Beni yargıladın bile. Hatta cezamı bile belirlemişsin.”

“Çok konuştuk! Söyledim, yarın gün doğarken zincire vurulmuş halde Novigrad Mahkemesine götürüleceksin. Hak ettiğin cezayı orada alacaksın. Şimdi büyü yapmaya çalışmayacağına dair bana söz ver.”

“Söz vermezsem ne olacak?”

“Büyücümüz Marquard, Thanedd’de hayatını kaybetti, seni kontrol altına alabilecek bir büyücümüz yok ne yazık ki burada. Ancak Skellige’nin en iyi

okçuları tarafından sürekli göz hapsinde tutulacağını sakın unutma. Kuşkulu tek bir el hareketi bile yapacak olursan vurulacaksın.”

“Anlaşıldı.” Yennefer başını salladı. “O halde söz veriyorum.”

“Güzel. Teşekkür ederim. Elveda, Yennefer. Seni yarın sabah uğurlamaya gelmeyeceğim.”

“Crach.”

Kont giderken geri döndü. “Dinliyorum.”

“Novigrad’a giden bir gemiye binmeye zerre kadar niyetim yok. Masumiyetimi Dijkstra’ya kanıtlamaya zamanım da yok. Şimdiden suçlu olduğumu gösteren kanıtlar uydurup uydurmadıklarını bilmiyorum, bu riske giremem. Ayrıca tutuklanmamın ardından ani bir beyin kanamasından ölme ya da hücremde garip bir şekilde intihar etme riskine de giremem. Ne zaman kaybetmek ne de riske girmek gibi bir lüksüm var. Bütün bunların benim için neden riskli olduğunu da sana açıklayamam. Novigrad’a gitmeyeceğim.”

Kont kadını uzun uzun süzdü.

“Gitmeyeceksin,” diye tekrarladı kont. “Bunu düşünmeye nasıl cesaret edebiliyorsun? Bir zamanlar seninle bir ilişki yaşadığımız için mi? Sakın buna güvenme Yennefer. Bir zamanlar olan olmuş ama artık bir hükmü yok.”

“Biliyorum ve buna güvenmiyorum. Novigrad’a gitmeyeceğim kont çünkü acilen birinin yardımına koşmak zorundayım. Asla yalnız ve yardımsız bırakmamaya yemin ettiğim birinin yanında olmalıyım. Sen, Skellige Kontu Crach an Craite bana bu yolda yardım edeceksin çünkü sen de benzer bir yemin ettin. On yıl önce. Aynı kişiye, Calanthe’nin torunu Ciri’ye. Cintra’nın aslan yavrusuna. Ben, Vengerbergli Yennefer, Ciri’yi kendi kızım gibi görüyorum. Bu yüzden senden yeminini yerine getirmeni onun adına talep ediyorum. Yeminini yerine getir, Skellige Kontu Crach an Craite.

“Gerçekten mi?” diye tekrarladı Crach an Craite. “Tatlarına bile bakmak istemiyor musun? Bunca leziz yiyeceğin.”

“Gerçekten.”

Kont üstelemedi ve yayvan tabaktaki ıstakozlardan birini ahşap tablanın üstüne aldı, güçlü bir pens darbesiyle boylamasına kırdı. Üzerine bolca limon suyu ve sarımsak sosu döktükten sonra kabuğun içinden parmaklarıyla etleri çıkarmaya başladı.

Yennefer görgü kurallarına uyarak yemeğini gümüş bir çatal bıçak takımıyla yiyordu. Ancak yediği, aşçının ona şaşkınlık içinde ve biraz da alınarak özel olarak hazırladığı kuzu pirzolasıydı. Çünkü büyücü kadın ne istiridye ne karakabuk midyesi ne kendi suyunda marine edilmiş somon ne kum midyesi çorbası ne füme fener balığı kuyruğu ne ızgara kılıçbalığı ne merina balığı buğulaması ne ahtapot ne karides ne langust ne de denizkestanesi istemişti. Hele taze yosun hiç istememişti.

Zerre kadar bile olsa deniz kokan her şey ona Fringilla Vigo ile Philippa Eilhart’ı anımsatıyordu: çılgınlık derecesinde tehlikeli ışınlanmayı, dalgaların içine yuvarlanışını, yuttuğu deniz sularını, üzerine atılan ağı… O ağlardan sarkan yosunlar, karşısındaki çanağın içindekilerle tıpa tıp aynıydı. Yosunların saçlarına dolanmasını ve omuzlarına inen çamdan yapılmış küreklerin verdiği dayanılmaz acıyı yeniden hisseder gibi oluyordu.

“Bu durumda,” diye sözlerini sürdürdü Crach, bacaklarını kırdığı ıstakozun etini emerken, “sana inanmaya karar verdim Yennefer. Fakat bunu senin hatırın için yapmadığımı bilmelisin. Calanthe’ye ettiğim bloedgeas, yani kan yemini elimi kolumu bağlıyor. Ciri’ye yardım etme amacın gerçek ve samimiyse, ki öyle olduğunu varsayıyorum, başka bir seçeneğim kalmıyor: Sana bu yolda yardımcı olmak zorundayım…”

“Teşekkür ederim ama böyle dokunaklı sözler etme. Tekrar ediyorum: Thanedd’deki komployla işim yok. İnan bana.”

Kont eliyle geçiştirdi. “Neye inandığım önemli mi? Krallarla işe başlamalıydın, ajanları seni bütün dünyada arayan Dijksktra’yla başlamalıydın. Philippa Eilhart’la ve saraya sadık büyücülerle. Kendi

ağzınla itiraf ettiğin gibi onlardan kaçıp Skellige'ye geldiğin kişilerle başlamalıydın. Kanıtlarını onların önüne koymalıydın…"

"Kanıtlarım yok," diye kontun sözünü kesti Yennefer, kalbi kırılmış aşçının kuzu pirzolanın yanında garnitür olarak servis ettiği Brüksel lahanasını öfkeyle eşeleyerek. "Olsaydı bile açıklayamazdım. Bunu sana anlatmam olanaksız ama susma zorunluluğum var. Bana inan, Crach. Lütfen."

"Söylemiştim…"

"Söyledin," diye atıldı Yennefer. "Destek olacağını söyledin. Teşekkür ederim ancak masum olduğuma hâlâ inanmıyorsun. İnan artık."

Crach, içini boşalttığı ıstakoz kabuğunu kenara atıp karakabuk midyesi tabağını önüne çekti. Midyeleri epeyce karıştırıp içlerinden en büyüğünü seçti.

"Anlaştık," dedi sonunda ellerini masa örtüsüne silerken. "İnandım çünkü inanmak istiyorum. Ancak sana yine de iltica ve sığınma hakkı tanımayacağım. Yapamam bunu ama Skellige Adaları'nı istediğin zaman terk edip istediğin yere gidebilirsin. Acele etmeni öneririm. Buraya büyünün kanatları üzerinde geldiğini söyleyebiliriz. Başkaları da senin rotanı kullanabilir. Büyülü sözleri onlar da biliyor."

"Ben iltica ve sığınma peşinde değilim kont. Ciri'nin yardımına koşmalıyım."

"Ciri," diye tekrarladı kont. "Aslan yavrusu… Tuhaf bir çocuktu."

"Neden geçmiş zaman?"

"Ha, evet." Kont yine eliyle geçiştirdi. "Yanlış ifade ettim. Artık çocuk olmadığını anlatmak istemiştim. Sırf bu yüzden öyle konuştum. Cirilla, Cintra'nın aslan yavrusu… Yazı ve kışı Skellige Adaları'nda geçirirdi. Ne olaylar çıkarmıştı, ooo! Küçük bir şeytandı, aslan yavrusu falan değil… Lanet olsun, yine geçmiş zamanda konuştum… Yennefer, anakaradaki söylentiler buraya da ulaşıyor… Kimileri Ciri'nin Nilfgaard'da olduğunu söylüyor…"

“Nilfgaard’da değil o.”

“Kimileri de kızın artık hayatta olmadığını konuşuyor.” Yennefer susup dudağını ısırdı.

“Fakat ikinci söylentiye inanmıyorum,” dedi kont kararlı bir sesle. “Ciri yaşıyor. Bundan kuşkum yok çünkü aksini gösteren hiçbir belirtiye rastlamadım… Kız yaşıyor!”

Yennefer kaşlarını kaldırdı ama soru sormadı. İkisi de uzunca bir süre konuşmayıp Ard Skellige kayalıklarına çarpan dalgaların çağıltısını dinledi.

“Yennefer,” dedi Crach bir süre sonra. “Kıtadan başka haberler de geldi. Thanedd’deki çarpışmadan sonra Brokilon’da gizlenen senin Witcher’inin oradan ayrıldığını, Ciri’yi kurtarmak üzere Nilfgaard’a doğru yola çıktığını duydum.”

“Tekrar ediyorum, Ciri Nilfgard’da değil. Senin ifadenle benim Witcher’imin ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama o… Crach, ona karşı… sempati beslediğim bir sır değil ama Ciri’yi kurtaramayacağını, bunu başaramayacağını biliyorum. Tanıyorum onu. Her şeyi kördüğüme dönüştürecek, kendini kaybedecek, felsefe yapmaya başlayacak ve kendine zarar verecek. Ardından da öfkesini yenmek için önüne çıkana kılıcını sallayacak. Sonra da kefaret niyetine herhangi anlamsız bir iyilikte bulunacak. En sonunda da boş yere öldürülecek mutlaka, tahminimce sırtına bir darbe yiyerek…”

“Derler ki,” diye aceleyle araya girdi Crach, büyücü kadının uğursuzca değişip titremeye başlayan sesinden ürkerek, “yani Ciri’nin Witcher’in kaderine yazgılı olduğu söylenir. Vaktiyle Cintra’da kendi gözlerimle de görmüştüm, Pavetta’nın nişanında…”

“Yazgı farklı yorumlanabilir,” dedi Yennefer, kontun sözünü sertçe keserek. “Hem de çok farklı ama bu tür tartışmalarla zaman harcamayalım. Tekrar ediyorum, Geralt’ın amacını bilmiyorum ya da herhangi bir amacı var mı, onu da bilmiyorum. Bu meseleyi üstlenmek istiyorum. Kendi yöntemlerimle. Var gücümle Crach, var gücümle. Öyle oturmak, başımı ellerimin arasına alıp ağlamak benim tarzım değil. Ben eyleme geçerim!”

Kont kaşlarını kaldırdı ama konuşmadı.

“Eyleme geçeceğim,” diye tekrarladı büyücü kadın. “Planım hazır. Sense bana destek olacaksın Crach, ettiğin yemine sadık kalarak.”

“Hazırım,” dedi kont kararlı bir ifadeyle. “Her şeye. Tek yelkenliler de limanda hazır. Emret, Yennefer.”

Yennefer kendini tutamayarak kahkaha attı.

“Hiç değişmemişsin. Hayır Crach, cesaretten ve mertlikten eser yok sende. Nilfgaard’a gidip, altın kuleli kentin kapılarındaki kilide balta indirmene gerek kalmayacak. Benim ihtiyacım olan yardım o kadar sansasyonel değil ama daha somut… Hâzinenin durumu nasıl?”

“Ne diyorsun?”

“Kont Crach an Craite. İhtiyacım olan yardım nakit parayla ölçülebilir.”

Ertesi gün hava aydınlanır aydınlanmaz çalışmalar başlamıştı. Yennefer’e tahsis edilen odalarda hüküm süren korkunç kargaşaya büyücünün emrine verilen Başyaver Guthlaf büyük bir güçlükle hâkim olabiliyordu.

Yennefer bir masaya oturmuş, başını evraklardan kaldıramıyordu. Sayıyor, topluyor, çıkarıyor, adanın hâzinesine ve Cianfanelli Bankası’nın ada şubesine çarçabuk götürülmek üzere faturalar düzenliyordu. Çiziyor, eskizler yapıyordu ve taslakları hiç vakit kaybetmeden zanaatkârlara, simyacılara, kuyumculara ve cam ustalarına ulaştırılıyordu.

Bir süre her şey yolunda gitmiş, sonrasında sıkıntılar başlamıştı.

“Kusura bakmayın, sayın büyücü,” dedi başyaver Guthlaf kararlı bir sesle. “Olmayınca olmuyor. Size varımızı yoğumuzu verdik ama biz mucize ve büyü yaralamayız! İzninizle belirtmek isterim ki elinizde bulunan elmasların toplam değeri…”

“Toplam değeri ne işime yarayacak?” diye çıkıştı Yennefer. “Bana büyükçe bir parça gerek. Evet, ne büyüklükte, usta?”

Elmas ustası çizime bir kez daha baktı. “Böyle bir kesim ve yüzey yaratmak için mi? En az otuz karat.”

“Böyle bir taşı,” dedi Guthlaf kesin bir dille, “koca Skellige’de bulamazsınız.”

“Doğru değil bu,” diye karşı çıktı sarraf. “Var bir tane.”

“Aklından geçen nedir Yennefer?” Crach an Craite kaşlarını çattı. “Saldırıp tapmağı yağmalamaları için silahlı adamlar mı yollayayım? Elması vermezlerse rahibeleri hiddetimle tehdit mi edeyim? Böyle bir şey söz konusu olamaz. Dindar biri sayılmam ama tapınak tapınaktır, rahibe de rahibedir. Nezaketle rica edebilirim yalnızca. Taşın benim gözümde taşıdığı önemi ve isteğimin yerine getirilmesi durumunda şükranlarımın ne kadar büyük olacağını ima edebilirim ama her durumda ricadır bu. Alçak gönüllü ve itaati elden bırakmayan bir rica.”

“Doğrudan geri çevrilecek bir rica yani?”

“Evet ama denemekte bir sakınca olmaz. Ne kaybederiz? Birlikte Hindarsfjall’e gider, ricamızı bildiririz. Taşın benim için taşıdığı değeri rahibelere anlatırım. Sonrası sana kalmış. Pazarlık yap. Gerekçelerini sun. Rüşvet vermeyi dene. Heyecanlandır onları. Aklına gelen nedenleri say. Çaresizliğini göster, ağla, nöbet geçir, yüreklerini sızlat, acısınlar sana… Yahu Yennefer, sana mı ders vereceğim!”

“Saydıklarının bir yararı olmaz, Crach. Bir büyücü bir rahibeyle ortak bir dil yakalayamaz. Dünya görüşlerimiz arasındaki uçurum çok derin çünkü. Ayrıca bir büyücünün ‘kutsal’ bir insan eserini kullanmasına izin vermek… Hayır, unutalım gitsin. Olacak iş değil…”

“Peki, bu elmas sana neden lazım?”

“Bir ‘pencere’ inşa itmek için. Yani uzak iletişim için bir megaskopa ihtiyacım var. Birkaç kişiyle görüşmek zorundayım.”

“Büyüyle mi? Uzak mesafeler üzerinden mi?”

“Kaer Trolde’nin en yüksek kulesine çıkıp bağırmak yeterli olsaydı seni rahatsız etmezdim.”

Suyun üzerinde daireler çizerek uçan martılar ve ebabil kuşları çığırıyordu. Hindarfjall’in dik yamaçlarına ve resiflerine yuva yapmış kızıl gagalı deniz saksağanları sürekli ötüyordu, sarı başlı sümsük kuşları kısık sesleriyle gevezelik ediyordu. Başları tüylü karabataklar sahile yaklaşmakta olan cankurtaran gemisini yeşil gözleriyle dikkatle izliyordu.

“Su yüzeyine kadar yükselen şu büyük kaya,” dedi güverte parmaklığına yaslanmış olan Crach an Craite karşıyı göstererek, “Kaer Hemdall, Hemdall’ın nöbet kalesi yeni. Hemdall efsanevi kahramanımızdır. Efsaneye göre; Tedd Deireadh, r yani Son Çağ, Beyaz Soğuk, Kurt Fırtınaları çağı geldiğinde Hemdall, Morhögg ülkesinden gelen kötü güçlere, hayaletlere, şeytanlara ve kaos fantomlarına kafa tutacak. Gökkuşağı köprüsünde boynuzdan borusunu çalarak silahlara davranma ve sıraya girme vaktinin geldiğini haber verecek. Halkı Rag nar Roog’a, Son Savaş’a çağıracak ve bu savaş gecenin mi çökeceğine yoksa güneşin mi doğacağına karar verecek.”

Cankurtaran gemisi dalgaların arasından süzüldü, Hemdall’ın nöbet kalesi ve başka bir fantastik kayalığın ortasında yer alan körfezin sakin sularına girdi.

“Şu gördüğün küçük kayalığın adı Kambi,” dedi kont. “Kambi bizim efsanelerimizde sihirli bir altın horozdur, öterek Hemdall’ı uyarır, Morhögg’den gelip kaos ordusunu taşıyan cehennem gemisi Naglfar’ın yaklaştığını haber verir. Naglfar, ölülerin tırnaklarından yapılmıştır. İnanmayacaksın ama Yennefer, bugün Skellige’de, Morhögg hayaletlerine yapı malzemesi vermemek için cenaze törenlerinden önce hâlâ ölülerinin tırnaklarını kesen insanlar var.”

“İnanırım. Efsanelerin gücünü iyi bilirim.”

Fjord onları rüzgârdan biraz koruyordu. Derken yelkenler sallanmaya başladı.

“Boynuz boru çalın,” diye emretti Crach mürettebata. “Yanaşıyoruz. Kutsal kadınlar ziyaretlerine geldiğimizi anlasınlar.”

Taş merdivenin tepesinde bulunan bina yosunlarla, yapraklarla ve çalılıklarla öylesine sarılıydı ki dev bir kirpiyi andırıyordu. Yennefer’in dikkatini çekmişti, çatısında yalnızca çalılar değil küçük ağaçlar yetişmişti.

“Tapınak burası,” dedi Crach. ‘‘Çevresindeki korunun adı Hindar, burası da tapınağa dâhil, ökseotları buradan gelir. Bildiğin gibi Skellige’de beşikten mezara kadar her şey ökseotuyla süslenir… Dikkatli ol, merdiven kaygandır… Dini yosunlar sarmış, hahaha… Gel, kolundan tutayım… Hâlâ aynı parfüm… Yenna…”

“Crach. Lütfen. Bir zamanlar olan olmuş ama artık bir hükmü yok.”

“Özür dilerim. Gidelim.”

Tapınağın önünde birkaç genç rahibe sessizce bekliyordu.

Kont onları kibarca selamladıktan sonra, Modron Sigrdrifa adındaki idarecileriyle görüşmek istediğini bildirdi. Rahibeler içeri girdi; içerisi oldukça tepede bulunan pencerelerden giren ışık huzmeleriyle aydınlanmıştı. Bu huzmelerden biri sunağın üzerine düşüyordu. ı “Yüz fener balığı,” diye mırıldandı Crach. “Bu brisingamen’in[13] ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Çocukluğumdan beri v gelmemiştim buraya… Gerdanlığın karşılığında Cidaris’in bütün tersanelerini satın alabilirsin. Bütün çalışanları ve bir yıllık üretimleriyle birlikte hem de.”

[13] Germen tanrıça Freya’nın gerdanlığı, (ç. n.)

Kont, fazla olmasa da abartıyordu.

Mütevazı mermer sunağın üstünde, kedi ve atmaca figürlerinin yukarısında Modron Freya heykeli yükseliyordu. Ulu Ana Tanrıça, ona özgü anaç görünümündeydi; heykeltıraş onu aşırı belirgin bir gebeliğe işaret eden geniş kostümler içinde r betimlemişti. Tanrıçanın hafifçe öne eğdiği başındaki örtü yüz hatlarını gizliyordu. Tanrıça’nın göğsü üzerinde kavuşturduğu ellerinden birinde bir elmas vardı, bir altın gerdanlığın r

parçasıydı. Elmasın rengi hafiften maviye çalıyordu. Su gibi berraktı ve kocamandı.

Tahminen yüz elli karattı.

. “Bu elması kesmek bile gerekmez aslında,” diye fısıldadı Yennefer. “Pembe elmas kesimi uygulanmış, tam istediğim gibi. Işığı kıracak en mükemmel yüzeylere sahip…”

’ “Yani şanslıyız.”

’ “Hiç sanmam. Birazdan rahibeler belirir ve benim gibi bir kâfiri hakaretlerle dışarı atarlar.”

“Biraz abartmıyor musun?”

\ “Asla.”

“Ananın tapınağına hoş geldin kont. Sen de hoş geldin, sayın Vengerbergli Yennefer.”

Crach an Craite bir reverans yaptı. “Merhaba, muhterem Sigrdrifa Ana.”

Rahibe uzun boyluydu, neredeyse Crach’ın boyundaydı, bu da Yennefer’den en az bir karış daha uzun boylu olduğu anlamına geliyordu. Sarı saçlı, mavi gözlüydü, uzun, pek güzel sayılmayan ve pek kadınsı olmayan bir yüze sahipti.

Onu bir yerde görmüş olmalıyım, diye düşündü Yennefer. Yakınlarda sanki? Ama nerede?

“Kaer Trolde’de, limana inen merdivenlerde,” dedi rahibe gülümseyerek. “Gemiler boğazdan kıyaya doğru gelirken. Bebeğini kaybetmek üzere olan gebe kadına yardım ettiğin sırada ben bir kat üstte duruyordum. Elbisen pahalı ipek taftadandı, aldırmadan çömelmiştin. Gözlerimle gördüm. Buna tanık olduktan sonra duygusuz ve çıkarcı büyücü kadınlar hakkındaki hikâyelere kulaklarımı tıkıyorum.”

Yennefer hafifçe öksürdü, sonra reverans yapmak üzere başını hafifçe eğdi.

“Ana’nın sunağı önünde duruyorsun, Yennefer. Lütfü sana ulaşsın.”

“Muhterem, ben… Senden mütevazı bir ricam var…”

“Bir şey söyleme. Kont sanırım epeyce işin vardır. Bizi yalnız bırak, burada, Hindarsfjall’de. Biz aramızda anlaşırız. Kadınız. Hangi meslekleri icra ettiğimizin, kim olduğumuzun önemi yok: Aynı kişiye, Bakire, Ana ve Acuzeye hizmet ediyoruz. Yanımda diz çök, Yennefer. Ananın huzurunda başını eğ.”

“Tanrıça’nın boynundan gerdanlığını mı almak?” diye tekrarladı Sigrdrifa; sesinde kutsal öfkeden ziyade şaşkınlık vardı. “Hayır, Yennefer. Olanaksız bu. Hatta cesaret edemememin ötesinde bir nedeni var bunun… Cesaret etsem bile, gerdanlık çıkmaz. Kolyenin klipsi bile yok. Heykelle bütünleşmiş durumda.”

Yennefer uzun süre konuşmadı, rahibeyi sakin bakışlarla süzdü. “Bunu bilseydim,” dedi sonra buz gibi bir sesle, “kontla derhal Ard Skellige’ye giderdim. Yok hayır, seninle sohbet ederek geçirdiğim zamanı kayıp saymıyorum ama bana çok az yararı oldu. Gerçekten çok az. İtiraf ediyorum, iyi niyetin ve candanlığın beni yanılttı…”

“İyiliğini istiyorum,” diye sakin bir sesle Yennefer’in sözünü kesti Sigrdrifa. “Planlarını da bütün kalbimle onaylıyorum. Ciri’yle tanıştım, o çocuğu sevdim ve yazgısından çok etkilendim. Ona yardıma koşma konusundaki kararlılığına hayranım. Her isteğini yerine getireceğim ama gerdanlık olmaz, Yennefer. O gerdanlık olmaz. Sakın isteme.”

“Sigrdrifa, Ciri’nin yardımına koşabilmem için acilen bazı bilgilere ihtiyacım var. Belli bilgiler bunlar. Onlar olmadan acizim. Bu bilgilere yalnızca iletişim yoluyla erişebilirim. Uzun mesafeler arasında iletişim kurabilmem için büyü yardımıyla büyülü bir eser, bir megaskop yapmak zorundayım.”

“Sizin şu ünlü kristal kürelerinize benzer bir sistem mi? “

“Çok daha karmaşık. Küre, sadece kendisiyle uyumlu bir küreyle iletişime geçilmesine izin verir. Buradaki cüce bankaf sının bile küresi var,

merkezdeki küreyle iletişime geçmek için kullanılıyor. Bir megaskopun olanakları çok daha geniştir…

Şimdi bunları neden konuşuyoruz ki? Elmas olmadan bir so-7 nuca varılamayacak. Eh, ben gideyim artık…”

“Acele etme.”

Sigrdrifa ayağa kalktı, nefi boylu boyunca yürüdü, sunağın ve Modron Freya heykelinin önünde durdu. “Tanrıça,” dedi, “kâhin kadınların da hamisidir. Medyumların da. Telepatların da. Böyle olduğunu Ana’nın kutsal hayvanları simgeler: Gizli şeyleri gören ve duyan kedi ile her şeye tepeden bakan atmaca. Tanrıça’nın mücevheri, boynundaki brisingamen ise kehanetin gerdanlığıdır. Gören ve duyan sistemler kurmaya ne gerek var, Yennefer? Yardım istemek için Tanrıça’ya yönelmek daha kolay değil mi?”

Yennefer sövmemek için kendini son anda güçlükle tutabildi. Ne de olsa kutsal bir mekânda bulunuyordu.

“Akşam duası yaklaşıyor,” diye sözlerini sürdürdü Sigrdrifa. “Öteki rahibelerle birlikte kendimi meditasyona adayacağım. Tanrıça’dan Ciri’ye yardım etmesini isteyeceğim. Ciri buraya defalarca gelmiş, Ulu Ana’nın boynundaki gerdanlığa defalarca bakmış biridir. Değerli zamanının bir ya da iki saatini daha harca, Yennefer. Dua vakti burada bizimle ol. Dua ederken beni destekle. Düşüncelerinle ve varlığınla.”

“Sigrdrifa…”

“Lütfen. Benim için yap ve de Ciri için.”

Brisingamen mücevheri. Tanrıça’nın boynunda…

Yennefer esnememek için uğraştı. Bari şarkılar söylenseydi, yakarışlar, gizemler olsaydı… Mistik bir folklor örneğin… Bu kadar canı sıkılmaz, uykusu böylesine bastırmazdı o zaman. .. Oysa yalnızca diz çöküp başlarını önlerine eğmişlerdi. Hareketsiz ve sessiz…

Ancak istediklerinde güç kullanabiliyorlar, üstelik bu konuda biz büyücülerden geri de sayılmazlar. Bunu nasıl başardıkları hâlâ bir muamma. Herhangi bir hazırlıkları, eğitimleri ya da bilimsel araştırmaları yok… Yalnızca dua ve meditasyon. Kehanet mi? Bir tür kendi kendine hipnoz mu? Tissaia de Vries böyle olduğunu söylüyordu… Bilinçaltı enerji yaratıyorlar, transa geçtikten sonra da bu enerjiyi kullanma yeteneği geliştiriyorlar, tıpkı bizim büyülü sözlerle yaptığımız gibi. Enerjiyi değiştirerek kullanıyor ve bunu Tanrının lütfü, armağanı olarak görüyorlar. İmanları onlara güç veriyor.

Biz büyücü kadınlar neden başaramıyoruz böyle bir şeyi?

Denesem mi acaba? Buranın atmosferinden ve aurasından yararlansam mı? Transa geçebilirim örneğin… Gözümü şu elmasa dikmem yeterli olurdu… Brisingament… Megaskopumda rolünü nasıl müthiş oynayacağına yoğunlaşarak…

Brisingamen… Sabah yıldızı gibi parıldıyor orada, o karanlıkta, titreşen mumların ve tütsülerin arasında…

“Yennefer.”

Yennefer başını hafifçe kaldırdı.

Tapınağın içi karanlıktı ve duman kokuyordu.

“Uyumuşum sanırım. Kusura bakmay…”

“Kusura bakılacak bir durum yok. Benimle gelsene.”

Dışarıda gökyüzü yıldızlarla kaplıydı, yaydığı ışık kaleydoskop gibi sürekli değişiyordu. Kutup ışığı mıydı bu? Aurora borealis mi? Ağustos ayında mı?

“Ne kadarını feda edersin, Yennefer?”

“Anlamadım.”

“Kendini feda etmeye hazır mısın? Paha biçilmez büyünü.”

“Sigrdrifa,” dedi Yennefer öfkeyle. “Basmakalıp numaraları üzerimde deneme. Doksan dört yaşındayım. Bu bilgiyi günah çıkarma sırrı olarak değerlendir. Bana çocuk gibi davranamayacağını anlaman için verdim bu sırrımı sana sadece.”

“Sorumu yanıtlamadın.”

“Böyle bir niyetim yok çünkü bu yaptığın, kabul etmediğim bir mistisizm. Ayininiz sırasında uyuyakaldım. Sıkıldım. Senin tanrıçana inanmıyorum.”

Sigrdrifa arkasını döndü ve Yennefer farkında olmadan çok derin bir soluk aldı.

“İnançsızlığın pek hoşuma gitmedi,” dedi, gözlerinin içi sıvı altınla dolu olan kadın. “Peki, inançsızlığın bir şeyi değiştiriyor mu?”

Yennefer’in o an yapabildiği tek şey, soluğunu vermekti.

“Gün gelecek,” dedi altın gözlü kadın, hiç kimse, çocuklar bile büyücülere inanmayacak. Bunu sana bilerek haince söylüyorum. Misilleme niyetine. Gidelim.”

“Hayır…” Yennefer elinde olmadan soluk alıp vermekten kendini kurtarmıştı şimdi. “Hayır! Hiçbir yere gitmeyeceğim. Yeter! Bu yaptığın büyü ya da hipnoz. İllüzyon! Trans! Gelişmiş savunma mekanizmalarım var benim… Bütün bunları tek bir büyülü sözcükle toz haline getiririm, evet yaparım! Lanet olsun…”

Altın gözlü kadın yaklaştı. Gerdanlığındaki elmas sabah yıldızı gibi yanıp söndü.

“Sizin diliniz karşılıklı anlaşmaya hizmet etmeyi bırakıyor yavaş yavaş,” dedi. “Derin ve akıllıymış havalarına büründükçe daha da anlaşılmaz oluyor. Gerçekten, ‘eee’den ve ‘agu’dan başka bir şey söyleyemediğiniz dönemler sizi daha çok seviyordum. Gel.”

“Bu bir illüzyon, trans… Hiçbir yere gitmeyeceğim!”

“Seni zorlamak istemiyorum. Ayıp olurdu böylesi. Sen akıllı ve gururlu bir kızsın, kişilik sahibisin.”

Bir düzlük. Sonsuz yeşillik. Çayırlar. Fundalıkların arasından, pusuya yatmış yırtıcı bir hayvanın sırtıymış gibi yükselen bir kayalık.

“Sen benim mücevherimi istedin, Yennefer. Belli konulardan emin olmadan önce veremem onu sana. Nelere sahip olduğunu öğrenmek istiyorum. Bu yüzden seni buraya, çok ama çok eski zamanlardan beri güç ve iktidar kaynağı olan bu yere getirdim. Senin paha biçilmez büyün sözüm ona her yerdeymiş. Elini uzatman yeterliymiş. Elini uzatmaya korkuyor musun?”

Yennefer’in, düğümlenen boğazından tek bir sözcük çıkmıyordu.

“Dünyayı değiştirecek güç,” dedi, adının söylenmesi yasak olan kadın, “sence kaos, sanat ve bilim, öyle mi? Bir lanet, lütuf ve ilerleme mi? Peki ya, hiç iman aşk ve özveri yok mu?

“Duyuyor musun? Horoz Kambi ötüyor. Dalgalar kıyıya vuruyor, Naglfarl’ın yarattığı dalgalar bunlar. Hemdall’ın boynuzu çalıyor; Hemdall yüzünü düşmana dönmüş, Bifrost gökkuşağının üzerinde duruyor. Beyaz Soğuk geliyor, fırtına ve tipi geliyor… Yeryüzü, yılanın şiddetli hareketleriyle sarsılıyor…

“Kurt, güneşi yutuyor. Ay, kapkara. Yalnızca soğuk ve karanlık hâkim. Kin, öç ve kan…

“Kimden yana olacaksın, Yennefer? Bifrost un doğusunda mı, yoksa batı kıyısında mı yer alacaksın? Hemdall’ın yanında mı, yoksa karşısında mı olacaksın?”

Horoz Kambi ötüyor.

“Kararını ver, Yennefer. Seç. Çünkü gerektiğinde seçimini ’ yapabilmen için sana vaktiyle can verildi.

“Işık mı karanlık mı?”

“İyi ve kötü, ışık ve karanlık, düzen ve kaos mu? Bunlar simgeler yalnızca, gerçekte böyle kutuplaşmalar yok! Işık ve f karanlık herkesin içinde vardır, biraz birinden biraz ötekinden.

Bu konuşma anlamsız. Anlamsız. Mistisizme geçmeyeceğim. Sen ve Sigrdrifa’ya göre için güneşi yutuyor. Benim içinse güneş tutulması sadece bu. Böyle de kalmalı.”

“Kalmak mı? Ne kalacak?”

Toprağın ayaklarının altından kayıp gittiğini, korkunç bir gücün kollarını ters döndürdüğünü, omuz eklemlerini ve bileklerini kırdığını, omurlarını Strappado[14] işkencesinde olduğu gibi gerdiğini hissetti. Yennefer acıyla bağırdı, kendini yerden yere atıp gözlerini açtı. Hayır, düş görmüyordu. Düş olamazdı bu. Bir ağacın üzerindeydi, dev bir dişbudağın dallarında çarmıha gerilmişti. Tepesinde, çok yükseklerde bir atmaca daireler çiziyordu, yerdeki karanlıkların içindeyse bir yılanın tısladığını, pullarının birbirine sürtündüğünü duydu.

[14] Ters askı: Kişinin kollarının arkasında birleştirilip baş aşağı asıldığı işkence türü. (ç. n.)

Yanı başında bir şey hareket etti. İyice gerildiği için müthiş acı veren kolunun üzerinde bir sincap yürüyordu.

“Hazır mısın şimdi?” diye sordu sincap. “Özveride bulunmaya hazır mısın? Feragat etmeye hazır mısın?”

“Hiçbir şeyim yok benim!” Duyduğu acılardan uyuşmuş gibiydi. “Hem olsaydı bile böyle feragat mantığına inanmıyorum ben! Milyonlar adına acı çekmek istemiyorum! Acı falan çekmek istemiyorum! Kimse için!”

Jana! Ah Jana!

Şu kambur canavarı uzaklaştır yanımdan! Görmek istemiyorum onu artık!

Benim olduğu kadar senin de kızın o.

Gerçekten mi? Benim yaptığım çocuklar normal.

Nasıl cesaret edebiliyorsun?.. Nasıl suçlayabiliyorsun?..

Senin elf akrabalarının arasında büyücü kadınlar vardı. İlk gebeliğinde çocuğu bilerek düşürdün. Bundan dolayı geldi başına bu. Elf kanın ve rahmin çürüdü senin, kadın. Bu yüzden dünyaya canavarlar getiriyorsun.

Bu zavallı çocuk… Tanrıların iradesiydi bu! O benim kadar senin de kızın! Ne yapayım? Boğayım mı? Göbeğini mi kesmeyeyim? Ne yapayım şimdi? Ormana götürüp terk mi edeyim onu? Tanrılar adına, ne istiyorsun benden?

Baba! Anne!

Defol, hilkat garibesi seni.

Nasıl cesaret edebiliyorsun? Çocuğu dövmeye nasıl cesaret edebiliyorsun? Dur! nereye gidiyorsun? Nereye? Onun yanına mı? Onun yanına!

Evet, kadın. Ben bir erkeğim, arzularımı istediğim zaman, istediğim yerde dindirebilirim, doğduğum günden beri hakkım bu ve senden tiksiniyorum. Senden ve soysuz karnının meyvesinden. Akşam yemeğine bekleme beni. Bu gece dönmeyeceğim.

Anne…

Neden ağlıyorsun öyle?

Beni neden dövüyor, neden itiyorsun? Usluydum oysa…

Anne! Baba!

“Beni bağışlayabilecek misin?”

“Çoktan bağışladım.”

“Doya doya öcünü aldıktan sonra mı?”

“Evet.”

“Pişman mısın?”

“Hayır.”

Acı, elleri ve parmakları kemiren korkunç bir acı.

“Evet, suçluyum! Bunu mu duymak istemiştin? İtiraf ve pişmanlık mı? Vengerbergli Yennefer’in pişman olup küçüldüğünü mü duymak istemiştin? Hayır, bu keyfî yaşatmayacağım sana. Suçumu itiraf ediyor ve cezamı bekliyorum. Ama bağışlanmak için yalvardığımı duyamayacaksın!”

Acı, bir insanın dayanma sınırını aşmıştı.

“Bana ihanete uğrayanları, aldatılanları, kullanılanları hatırlatıyorsun, benim elimle, benim elimden ölenleri hatırlatıyorsun… Bir zamanlar kendimi öldürmeye kalktığımı mı hatırlatıyorsun? Geçerli nedenlerim vardı! Hiçbir şeyden pişman değilim! Zamanı geriye alabilseydim bile… Hiçbir şeyden pişman değilim.”

Atmaca Yennefer’in omzuna oturdu.

Kırlangıç Kulesi. Kırlangıç Kulesi. Hızla Kırlangıç Kulesine. Haydi kızım.

Horoz Kambi ötüyordu.

Ciri siyah bir kısrağın sırtına oturmuş, dörtnala koşarken kırlaşmış saçları uçuşuyor. Yüzünden kanlar fışkırırcasına akıyor, kıpkırmızı kanlar… Siyah kısrak kuş misali yükseliyor, kapının kemeri üzerinden süzülüyor. Ciri eyerin üzerinde bocalayıp sendeliyor ama düşmüyor…

Ciri gecenin ortasında, taşlarla ve kumlarla kaplı ıssız bir alanda, elini kaldırmış, elinden ışıltılı bir küre fırlıyor… Nallarıyla yığıntıları eşeleyen bir tekboynuz… Başka tekboynuzlar da var… Ateş… Yangın…

Geralt bir köprü üzerinde… Savaşıyor… Ateşin ortasında. Alevler kılıcına aksetmiş.

Fringilla Vigo, yeşil gözleri hazdan iri iri açılmış, kısa siyah saçlı başını açık bir kitaba, kitabın başındaki resimli sayfaya yaslamış… Başlığın bir

kısmı görülebiliyor: Ölümün Kaçınılmazlığı Üzerine İnceleme…

Fringilla’nın gözlerine Geralt’ın gözleri yansımış.

Uçurum. Dumanlar. Aşağıya doğru uzanan bir merdiven. İnilmesi kaçınılmaz olan bir merdiven. Bir şey son buluyor. Tedd Deireadh, Son Çağ geliyor…

Karanlık. Rutubet. Taş duvarların insanın içine işleyen soğuğu. El ve ayak bileklerinde demirin soğuğu. Acıyan ellerinde nabız gibi atan, ezilmiş parmaklarını yaran sızı…

Ciri onun elinden tutuyor. Karanlık uzun bir koridor, taştan sütunlar, heykeller belki de… Karanlık. Rüzgârın uğultusunu andıran fısıldaşmalar.

Kapılar. Kocaman kanatları olan görkemli kapılar önlerinde sessizce açılıyor. En sonda, zifirî karanlıkta kendiliğinden açılmayan bir kapı. Açılması yasak bir kapı.

Korkuyorsan geri dön.

Bu kapıyı açmak yasak. Biliyorsun bunu.

Evet.

Beni bile bile getirdin buraya.

Korkuyorsan geri dön. Bunun için hâlâ vaktin var. Henüz geç değil.

“Sen peki?

Benim için artık geç.

Horoz Kambi ötüyor.

Tedd Deireadh geldi.

Aurora borealis.

Işık.

“Yennefer. Uyan.”

Başını hızla kaldırdı. Ellerine baktı. İkisi de yerindeydi. Sağlamdı üstelik.

“Sigrdrifa? Uyumuşum…”

“Gel.”

“Nereye?” diye fısıldadı. “Bu kez nereye?”

“Ne dedin? Seni anlamıyorum. Gel. Bunu görmelisin. Bir şey oldu… Tuhaf bir şey. Bunun nasıl açıklanacağını hiçbirimiz bilmiyoruz ama tahmin edebiliyorum. Lütuf… Tanrıça’nın lütfü nasip oldu sana, Yennefer.”

“Neden söz ediyorsun, Sigrdrifa?”

“Bak.”

Yennefer baktı. Ve yüksek sesle inledi.

Brisingamen, Modron Freya’nın kutsal mücevheri artık Tanrıça’nın boynunda değildi. Yennefer’in ayaklarının dibindeydi.

“Doğru mu duydum?” diye sordu Crach an Craite. “Bu büyülü atölyeni alıp Hindarsfjall’e mi taşınıyorsun? Rahibeler kutsal elması ellerine mi terk ediyor? Lanetli makinende kullanmana izin verecekler mi?”

“Evet.”

“Hadi, hadi. Yennefer dinlerine mi geçtin yoksa? Adada neler oldu?”

“Önemli değil. Tapınağa döneceğim, o kadar.” “İstediğin paralar peki? Hâlâ gerekiyor mu?

“Muhtemelen evet.”

“Başyaver Guthlaf bu konudaki talimatlarını yerine getirecek ama bir an önce talimatta bulun Yennefer. Elini çabuk tut. Yeni haberler aldım.”

“Lanet olsun, korktuğum başıma geldi. Yerimi öğrenmişler mi?”

“Hayır, henüz değil ama Skellige Adaları’nda ortaya çıkacağını söyleyip beni uyardılar ve seni derhal tutuklamamı emrettiler. Savaş konvoylarından da birilerini esir almamı ve ağızlarından zorla bilgi almamı, seninle ilgili az da olsa bilgi toplamamı istediler. Senin Nilfgaard’da ya da eyaletlerde neler yaptığınla ilgili bilgiler. Yennefer, acele et. İzini sürerler ve Skellige’de olduğunu ortaya çıkarırlarsa biraz zor durumda kalırım.”

“Elimden geleni yapıyorum. Seni tehlikeye atmama konusunda da gayret gösteriyorum. Korkma.”

Crach yüzünü astı. “Sana ‘biraz’ dedim. Onlardan korkum yok. Ne krallardan ne de büyücülerden. Bana bir şey yapamazlar çünkü ihtiyaçları var. Sana yardım etmem ise sadakat yeminimin gereğiydi. Evet, evet doğru duydun. Resmî olarak hâlâ Cintra tacına bağımlıyım. Cirilla’nın ise bu taca resmen hakkı bulunuyor. Cirilla’nın temsilcisi, onun tek vasisi olarak bana emir vermeye, benden itaat ve hizmet beklemeye resmen hak sahibisin.”

“Safsatayla kılı kırk yarmak bu.”

“Öyle tabii.” Kont bir kahkaha attı. “Gerekirse, Emhyr’in her şeye rağmen kızı evlenmeye zorladığı ortaya çıkarsa bu hakkımı uluorta duyuracağım. Ayrıca, bir takım hukuk oyunlarıyla Ciri’nin tahta geçme hakkı elinden alınırsa ve yerine başka biri, örneğin şu ahmak Vissegerd getirilirse de sesimi yükselteceğim. O zaman itaati ve sadakat yeminini unutacağım.”

“Ya,” dedi Yennefer gözlerini kısarak, “her şeye rağmen Ciri’nin artık hayatta olmadığı ortaya çıkarsa?”

“Yaşıyor,” dedi Crach kesin bir ifadeyle. “Bundan zerre kadar kuşkum yok, biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“İnanmayacaksın.”

“Bir dene bakalım.”

“Cintra kraliçelerinin kanı,” diye başladı Crach, “tuhaf bir biçimde denizle bağlantılıdır. Bu kanı taşıyan bir kadın öldüğünde denizde gerçek bir cinnet durumu başlar. Ard Skellige’nin, Riannon’un kızlarının ardından gözyaşı döktüğü söylenir. Fırtına öylesine kuvvetlidir ki batıdan bastıran dalgalar aralıklardan ve boşluklardan doğu tarafına geçer ve kayalıklardan ansızın tuzlu sular fışkırır ve bütün ada sarsılmaya başlar. Basit halk bunu şöyle yorumlar: Ard Skellige hüngür hüngür ağlıyor. Yine biri öldü. Riannon’un kanı öldü. Eski Kan.”

Yennefer sesini çıkarmadı.

“Masal değil bu,” diye devam etti Crach. “Gördüm, kendi gözlerimle gördüm. Üç kez. Medyum Adalia öldüğünde, Calanthe öldüğünde… ve de Ciri’nin annesi Pavetta öldüğünde.”

“Pavetta,” dedi Yennefer, “fırtınadan öldü, yani pek denemez ki…”

“Pavetta,” dedi Crach, yüzünde hâlâ düşünceli bir ifadeyle kadının sözünü keserek, “fırtınadan ölmedi. Fırtına onun ölümünden sonra başladı; deniz, Cintra kanı taşıyan birinin ölümünden sonra her zaman yaptığı gibi tepki verdi. Bu meseleyi yeterince araştırdım ve hiç kuşkum yok.”

“Neden kuşkun yok?”

“Pavetta ve Duny’nin bindikleri gemi Sedna Çukuru’nda kayboldu. Orada kaybolan ilk gemi değildi üstelik. Duymuşsundur mutlaka.”

“Masal bunlar. Gemiler doğal afetlere uğrar, tamamen doğaldır bu…”

“Skellige’de,” diye Yennefer’in sözünü sertçe kesti kont, “hepimiz doğal afetleri doğal olmayanlardan ayıracak kadar gemilerden ve gemicilikten anlarız. Sedna Çukuru’nda gemiler doğal olmayan bir şekilde batıyor. Rastlantı değil bu. Pavetta ve Duny’nin bindikleri gemi için de geçerli.”

“Tartışmak istemiyorum,” diye iç geçirdi büyücü kadın. “Bunun ne önemi var şimdi? Üstünden neredeyse on beş yıl geçtikten sonra?”

“Benim için var.” Kont ağzını büzdü. “Bu meseleyi aydınlatacağım. Az kaldı. Öğreneceğim… Açıklamalar bulacağım. Bilinmeyen her şeyin açıklamasını bulacağım. Cintra’da yaşanan katliamla ilgili de öğreneceklerim var..

“Neymiş bunlar?”

“Nilfgaardlılar Cintra’ya hücum ettikleri sırada,” diye mırıldandı kont gözlerini pencereden dışarıya dikerek, “Calanthe, kızın gizlice kentten çıkarılmasını buyurmuştu. Kent çoktan alevler içindeydi, Siyahlılar her yeri sarmıştı, kuşatılmış kentten çıkmak neredeyse imkânsızdı. Kraliçeye, bu riskli eylemden vazgeçmesi, Ciri’nin Nilfgaard komutanları önünde şeklen teslim olması ve böylece Cintra’nın yüce çıkarlarını kurtarması önerildi. Yoksa Ciri yanan sokaklarda düşük rütbeli askerlerin elinde boş yere ölüp gidecekti. Ancak dişi aslan… Olayın tanıklarına bunun üzerine ne demiş, biliyor musun? “

“Hayır.”

“‘Kızın kanı lekelenecekse, Cintra’nın kaldırım taşlarına aksın daha iyi.’ Nasıl lekelenecekmiş, tahmin ediyor musun?”

“İmparator Emhyr’le evlenerek. Namussuz Nilfgaardlıyla. Kont, çok geç oldu. Yarın gün ağarırken başlayacağım… Seni gelişmeler hakkında sürekli bilgilendireceğim.”

“Sana güveniyorum. İyi geceler, Yenna… Hımmm…”

“Ne var, Crach?”

“Acaba, hımmm, ister miydin?”

“Hayır, kont. Bir zamanlar olan olmuş ama artık bir hükmü yok. İyi geceler.”

“Buyur, buyur.” Crach an Craite, başını yan yatırmış, ziyaretine gelen kadını süzüyordu. “Triss Merigold şeref vermiş. Nasıl şık bir elbise bu böyle! Hele iç kısmı… Çinçilla değil mi? Seni hangi rüzgâr Skellige’ye attı böyle, diye sorardım ama neden geldiğini biliyorum.”

“Güzel.” Triss, fettanca gülümseyip kumral saçlarını düzeltti. “Biliyor olman çok güzel, kont. Böylece giriş yapmak, açıklamalarda bulunmak gerekmiyor, zaman kaybetmeden asıl meseleye geçebiliriz.”

“Hangi meseleye?” Crach, kollarını göğsünde kavuşturup büyücü kadına buz gibi baktı. “Neyin girişini yapacakmışız? Ne gibi açıklamalar bekliyorsun? Sen kimi temsilen buradasın, Triss? Kimin adına geldin? Hizmetinde bulunduğun Kral Foltest, seni sürgünle ödüllendirdi. Hiçbir suç işlemediğin halde seni Temerya’dan sürdü. Duydum ki yakında Dijkstra’yla birlikte Redanya hükümetini kuracak olan Philippa Eilhart seni kanatları altına almış. İltica için elinden geldiğince şükranlarını sunduğunu görüyorum. Eski arkadaşın olan kadının izini sürmek için gizli ajanlıktan bile kaçınmıyorsun.”

“Beni kırıyorsun kont.”

“Yanılıyorsam beni bağışlamanı rica ederim. Yanılıyor muyum?”

İkisi de uzun süre konuşmayıp birbirini kuşkulu bakışlarla süzdü.

Sonra Triss eliyle geçiştirdi, sövdü, ayağını yere vurdu. “Of, lanet olsun! Birbirimizle uğraşmayı bırakalım! Kimin kime hizmet ettiğinin, kimin kimden taraf olduğunun, kimin hangi nedenlerden kime sadakat gösterdiğinin ne önemi var şimdi? Yennefer artık hayatta değil. Ciri’nin nerede ve kimin elinde olduğu hâlâ bilinmiyor… Bu gizli saklı işlerin anlamı ne? Ajan olarak gelmedim, Crach. Kendi isteğimle tek başıma geldim. Ciri için duyduğum kaygı getirdi beni.”

“Herkes Ciri için kaygılanıyor. Ne şanslı kızmış bu böyle!”

Triss’in gözlerinde bir ışık yanıp söndü. “Ben olsam bu konuda dalga geçmezdim. Hele senin yerinde olsam, asla.”

“Kusura bakma.”

İkisi de susup bakışlarını pencereye çevirdi. Kızıla boyanmış güneş, Spikeroog’un ormanlarla kaplı zirvelerinin ardında batmaktaydı.

“Triss Merigold.”

“Dinliyorum kont.”

“Akşam yemeğine kalmanı rica ediyorum. Ha evet, aşçı bütün büyücü kadınlar deniz ürünlerini reddediyor mu, diye sormuş.”

Triss, deniz ürünlerini reddetmiyordu. Aksine bunlardan düşündüğünün iki misli yediği için şimdi beli için dertlenmeye başlamıştı; elli altı santimlik beliyle gurur duyardı çünkü. Sindirimini beyaz şarapla, ünlü Est Est Toussaint’la hızlandırmaya karar verdi. Crach gibi o da şarabını boynuzdan içiyordu.

“Demek Yennefer,” diye sözlerine devam etti Triss, “On ’ dokuz ağustosta buraya çıkageldi, gökyüzünden olaylı bir ’ şekilde bir balıkçı ağının içine düşerek. Sen de Cintra’nın V sadık vasalı olarak ona sığınma hakkı tanıdın. Bir megaskop ’ yapmasında ona yardımcı oldun… Kiminle ne konuştuğunu bilmiyorsun elbette.”

Crach an Craite, boynuzdan büyük bir yudum aldı ve ge ğirmemek için kendini zor tuttu. “Bilmiyorum.” Ama yüzünde kurnazca bir ifadeyle gülümsüyordu. “Elbette bilmiyorum.

Zavallı ve basit bir denizci olarak, güçlü büyücülerin yaptıklarını nereden bilebilirim ki?”

Modron Freya rahibesi Sigrdrifa, kontun sorusu onu tonlarca ağırlığın altına şokmuşçasına başını iyice öne eğdi. “O bana güvendi, kont,” diye mırıldandı alçak bir sesle. “Susacağıma dair yemin etmemi istemedi benden ama sırrının saklanmasını r önemsediği ortadaydı. Gerçekten bilemiyorum ya…”

“Modron Sigrdrifa,” diye rahibenin sözünü kesti Crach T an Craite sert bir sesle. “Senden istediğim şey hainlik yap man değil. Tıpkı senin gibi ben de Yennefer’i destekliyorum, Ciri’yi bulup kurtarmasını tıpkı senin gibi ben de istiyorum.

Ben bir Bloedgeas, bir kan yemini ettim! Fakat Yennefer için kaygılıyım. Bu kadın olağanüstü gururlu biri. Çok büyük bir riske girse bile, yalvararak küçültmez kendini. Bu yüzden o istemeden yardımına gitmek gerekebilir. Bunu yapabilmek içinse bazı bilgilere ihtiyacım var.”

Sigrdrifa hafifçe öksürdü. Yüzü ifadesizdi. Konuşmaya başladığında sesi hafifçe titriyordu. “Şu makineyi geliştirdi…

Aslında makine de değil çünkü ortada bir mekanizma yok, yalnızca iki ayna, siyah bir kadife perde, mahfaza, iki mercek, dört lamba bir de tabii brisingamen var… Büyülü sözleri söylediğinde ışık iki lambadan…”

“Ayrıntıları bırakalım. Yennefer kimlerle iletişime geçti?”

“Birkaç kişiyle konuştu. Büyücülerle… Her şeyi duymadım ama duyduklarım… İçlerinde önemsiz kişiler vardı. Kimse karşılıksız yardım etmek istemedi… Para istediler… Hepsi para istedi…”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Crach. “Yennefer’in gönderdiği paralarla ilgili banka beni bilgilendirdi. Yeminim bana bayağı büyük paralara mal oluyor! Lakin para gelir ve gider. Yennefer ve Ciri için harcadıklarımı, Nilfgaard eyaletlerinden çıkaracağım. Sen anlatmaya devam et, Sigrdrifa Ana.”

“Bazılarına,” dedi rahibe başını öne eğerek, “Yennefer şantaj yaptı. Elinde, onları rezil edecek bilgiler olduğunu, iş birliği yapmamaları halinde bunları bütün dünyaya açıklayacağını söyledi… Kont… Bu kadın, akıllı ve bütününe bakıldığında iyi biri… ama insaf diye bir şey tanımıyor. Saygısız ve acımasız.”

“Çok iyi bilirim. Yaptığı şantajların ayrıntılarını bilmek istemiyorum sana da bunları hızlıca unutmanı öneririm. Tehlikeli bilgiler bunlar. Üçüncü kişiler böylesine ateşle oynamamak.”

“Biliyorum kont. Sana itaat borcum var… Amaçların araçları kutsayacağına inanıyorum ayrıca. Senden başka kimse benden bir şey öğrenemez. Ne sohbette dostum ne de işkencede düşmanım.”

“Güzel, Modron Sigrdrifa. Çok güzel… Bu sorularda konu neydi, anımsıyor musun?”

“Her konuşulanı anlayamadım kont. Zor anlaşılan bir jargon kullandılar… Sürekli Vilgefortz diye birinden söz ettiler…”

“Tabii.” Crach dişlerini gıcırdattı.

Rahibe ona korkuyla baktı. “Elflerden ve âlimlerden de çok söz ettiler,” diye sözlerini sürdürdü. “Bir de büyülü geçitlerden. Hatta Sedna Çukuru’ndan… Ancak sanırım asıl mesele kulelerdi.”

“Kuleler mi?”

“Evet, iki kule. Martı Kulesi ve Kırlangıç Kulesi.”

“Tahmin etmiştim,” dedi Triss. “Yennefer ilk iş olarak Thanedd’deki olayları inceleyen Radcliffe Komisyonu’nun gizli t raporunu temin etmiş. Bu olayla ilgili hangi haberlerin buraya, J, Skellige’ye ulaştığını bilmiyorum… Martı Kulesi ışınlanma sıyla ilgili bir şey duydun mu? Bir de Radcliffe Komisyonu.” Crach an Craite büyücüye kuşkuyla baktı. “Buraya, adalara,” dedi yüzünü buruşturarak “Ne siyaset ne de kültür girer. Biz uzak kalıyoruz.”

Triss, kontun ne ses tonuyla ne de ifadesiyle ilgilendi.

“Radcliffe Komisyonu, Thanedd’den çıkıp başka yerlere giden ışınlanma izlerini enine boyuna inceledi. Adada bulunan Tor Lara geçidi var olduğu sürece ışınlanma büyüsünü önemli ölçüde engelliyordu. Ancak kuşkusuz bildiğin gibi Martı Kulesi havaya uçtu ve yıkıldı, böylece ışınlanma engeli ortadan kalktı. Thanedd Adası’ndaki olaylara katılanların çoğu, açılan geçit sayesinde adayı terk etti.”

“Gerçekten.” Kont gülümsedi. “Sen örneğin doğrudan Brokilon’a uçtun. Sırtına da Witcher’i oturttun.”

/ “Bak hele.” Triss, kontun gözlerinin içine baktı. “Buraya siyaset girmez, kültür de girmez ama dedikodular pekâlâ girermiş ama şimdilik bırakalım bunu, yeniden Radcliffe Komisyonu’nun ’ işine dönelim. Komisyonun hedefi, Thanedd’den kimin nereye ışınlandığını saptamaktı. Geçmiş olayları canlandıran, sinopsis denen büyüler kullanıldı. Aynı zamanda saptanan ışınlanma dayanınca…”

“Aynen. Komisyon da aynı saptamayı yaptı ve şu sonuca vardı: Ciri’yi ele geçiren Vilgefortz, kaçacak başka yol bulunmayınca imdat kapısını kullandı yani kendini kızla birlikte Sedna Çukuru’na, orada bekleyen bir Nilfgaard gemisine ışınladı. Ciri’nin henüz on temmuzda, Thanedd’deki olaylardan yalnızca on gün sonra Loc Grim’deki kraliyet sarayında tanıştırılmasını komisyon böyle açıklıyor.”

“Eh, tabii.” Kont gözlerini kıstı. “Çok şeyi açıklar bu. Elbette komisyonun yanılmamış olduğu koşuluyla.”

“Elbette.” Büyücü kadın, gözlerini gözlerine diken kontun bakışlarına karşılık verdi, hatta alaylı bir biçimde gülümsedi. “Loc Grim’de saraya gerçek Ciri değil, kızın benzeri başka biri tanıştırılmış olabilir. Bu da çok şeyi açıklayabilir. Ancak Radcliffe Komisyonu’nun tespit ettiği başka bir gerçeği hiç açıklamıyor. Öylesine tuhaf bir gerçek ki bu, raporun ilk versiyonunda ihtimal dışı kabul edilip değinilmemiş. Gelgeldim raporun çok gizli tutulan ikinci versiyonunda yer alıyor.

Hipotez olarak.”

“Seni can kulağıyla dinliyorum Triss.”

“Komisyonun hipotezi şöyle: Martı Kulesi’nin ışınlama j fonksiyonu devreye girdi. Birisi kulenin içinden geçti ve bu geçişin enerjisi öylesine yüksekti ki ışınlanma infilak ederek dağıldı.

“Yennefer,” diye kısa bir sessizliğin ardından sözlerine devam etti Triss, “bunu öğrenmiş olmalı. Yani Radcliffe Komisyonunun saptamasını. Gizli

rapora yazdıklarını. Yani bir ihtimal var… Az da olsa bir ihtimal var… Ciri, Tor Lara geçidinden zarar görmeden geçmiş olabilir. Nilfgaard'ın ve Vilgefortz'un elinden kurtulmuş olabilir…"

"Nerede peki o zaman?"

"Bunu bilmeyi ben de çok isterdim."

Ortalık zifirî karanlıktı, bulut kümelerinin ardına gizlenmiş ay, tek bir ışık huzmesi bile yaymıyordu. Rüzgâr, önceki geceye göre oldukça hafiflediği için hava soğuk sayılmazdı. Tekne, daireler çizen dalgaların üzerinde sallanmıyordu bile. Havada bataklık, çürümüş bitki kokusu vardı.

Kıyının bir yerinde bir kunduzun kuyruğunu suya vurmasıyla birlikte ikisi de irkildi. Ciri, Vysogota'nın oturduğu yerde uyukladığından ve kunduzun onu uyandırdığından emindi.

"Anlatmaya devam et," dedi Ciri, burnunu kolunun temiz kalmış, sümüğün henüz bulaşmadığı bir yerine silerken. "Uyuma, sen uyuklayınca benim de gözlerim kapanıyor. Yoksa akıntı bizi sürükler ve gözlerimizi denizin ortasında açarız! Şu ışınlanmaları anlatmaya devam et!"

"Sen Thanedd'den kaçtıktan sonra," dedi münzevi, "Tor Lara'dan, Martı Kulesi geçidinden geçtin. Ancak ışınlanma konusunun otoritesi kabul edilen yazar Geoffrey Monck, elf ışınlanması biliminin başyapıtı olan Eski Halkın Büyüsü adlı kitabında, Tor Lara geçidinin Kırlangıç Kulesine çıktığını söyler, Tor Zireael'e…"

"Daha açık konuşabilir misin?"

"Konuşabilirim Ciri ama balık sepetini çıkarma zamanı şimdi. Mutlaka yılan balıkları dolmuştur içine. Hazır mısın?"

"Hazırım." Ciri ellerinin içine tükürüp tekne kancasına uzandı. Vysogota, suyun içinde yüzen halatı tuttu.

"Haydi bakalım, dışarı… Hooop! Şimdi tekneye! Ciri, tut! Hemen sepete at, yoksa kaçarlar!"

Ağaç gövdesinden oyulmuş kayıkla iki gecedir yoldaydılar, nehrin yosunlarla kaplı bir koluna daldılar, sürüler halinde denize açılan yılan balıklarının girmesi için suya sepetler indirdiler. Saatler gece yarısını epeyce geçtikten sonra külübeye döndüklerinde tepeden tırnağa yapış yapış, sırılsıklam ve ölesiye yorgundular.

Fakat hemen yatmadılar. Takas yapmak üzere tuttukları balıkları kasalara yerleştirip kasaların ağızlarını iyice kapatmaları gerekiyordu çünkü yılan balıkları küçücük bir aralık bulsalar ertesi sabah geriye bir tanesi bile kalmazdı. İşleri bittikten sonra Vysogota en kalınlarından iki üç balık seçip derilerini yüzdü, küçük parçalara kesti ve una bulayıp kocaman bir tavada kızarttı. Sonra sohbet edip yemeklerini yediler.

“Biliyor musun, Ciri,” dedi yaşlı adam, “bir konu hâlâ uykularımı kaçırıyor. Sen iyileştikten sonra tarih konusunda fikir birliğine varamadığımız aklımdan hiç çıkmıyor, oysa yanağındaki yara, olabilecek en esaslı takvimdi. Yara, on saatten eski olamazdı ama sen dört gün önce yaralandığın konusunda ısrar ettin. Yanıldığından emin olmama rağmen bu konuyu düşünmekten kendimi alamadım ve kendime şu soruyu sordum: O dört güne ne oldu?”

“Ee? Sence ne oldu?”

“Bilmiyorum.”

“İyi o zaman.”

Kedi uzun bir mesafeden sıçradı, pençeleriyle yakaladığı fare ince sesler çıkardı. Kedinin hiç acelesi yoktu, farenin önce boynunu kopardı, iç organlarını deşti ve afiyetle yemeye koyuldu. Ciri olanları boş gözlerle izliyordu.

“Martı Kulesi’nin ışınlaması Kırlangıç Kulesine çıkıyor,” diye yeniden başladı Vysogota. “Ancak Kırlangıç Kulesi…”

Kedi, fareyi yiyip bitirmiş, geriye tatlı niyetine kuyruğunu bırakmıştı.

“Tor Lara’nın ışınlaması,” dedi Ciri esneyerek, “arızalı ve çöle çıkıyor. Sana bunu sanırım yüz kere tekrarladım.”

“Mesele bu değil, başka bir şey. Şu: bu iki ışınlama arasında bir bağlantı bulunuyor. Tamam, Tor Lara geçidi bozuktu. Ama bir de Tor Zireael var. Kırlangıç Kulesi’ne ulaşabilseydin, kendini Thanedd Adası’na geri ışınlayabilirdin. Düşmanlarının ulaşamayacağı bir noktaya gelir, tehlikeden uzaklaşmış olurdun.”

“Çok işime gelirdi gerçekten ama küçük bir sorun var: Şu Kırlangıç Kulesi’nin nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Bu konuda sanırım yardımcı olabilirim. Üniversite eğitiminin insana ne kazandırdığını biliyor musun, Ciri?”

“Hayır. Ne kazandırıyor?”

“Kaynaklardan yararlanma yeteneği.”

“Biliyordum,” dedi Vysogota gururla, “bulacağımı biliyordum. Aradım, aradım… Of lanet olsun…”

Taşıdığı kitap yığını ellerinden kaydı, beşikdevri basmaları yere düştü, lime lime olmuş ciltlerin yaprakları kopup ortalığa dağıldı.

“Ne buldun?” Ciri, yaşlı adamın yanına çömelip dağılan yaprakları toplamasına yardımcı oldu.

“Kırlangıç Kulesi’ni!” Münzevi, yapraklardan birinin üzerine kurulan kediyi kovaladı. “Tor Zireael. Bana yardım et.”

“Amma da tozlular! Yapış yapış bir de! Vysogota? Ne bu? Şu fotoğraftaki? Ağaçta asılı şu insan?”

“Bu mu?” Vysogota kitaptan kopan sayfaya baktı. “Hemdall efsanesinden bir sahne. Kahraman Hemdall, kendini feda edip acı çekerek bilgiye ve iktidara ulaşabilmek için dokuz gün ve gece boyunca Yggdrasill’de[15] asılı kalmıştı.”

[15] İskandinav mitolojisinde yer alan, tüm diyarları birbirine bağlayan devasa dişbudak ağacı. (ç. n.)

Ciri alnını ovuşturdu. “Düşümde birkaç kez böyle bir şey görmüştüm. Ağaçta asılı bir insan…”

“Gravür… bu işte, kitaptan düşmüş. İstersen daha sonra okursun ama şimdi daha önemlisi… Hah, sonunda buldum. Büyü Diyarlarına Keşif Gezileri. Buyvid Backhuysen’in eseri, kimilerine göre kuşkulu bir kitap…”

“Yani sahte gözüyle mi bakıyorlar?”

“öyle de denebilir ama kitaba çok değer veren insanlar da oldu… Şimdi dinle… Lanet olsun, ne kadar karanlık içerisi…”

“Yeterince aydınlık burası, yaşlandığın için ağır ağır gözünü de kaybediyorsun,” dedi Ciri, gençliğin verdiği lakayt bir acımasızlıkla. “Ver, kendim okuyayım. Nereden başlıyor?”

“Buradan.” Yvsogota, kitaptaki yeri kemikli parmağıyla gösterdi. “Yüksek sesle oku.”

“Şu Buyvid’in amma komik bir dili varmış. Assengard, yanılmıyorsam bir şato herhalde. Ama nasıl bir yer ki şu Yüzgöller? Hiç duymamıştım. Trifolium ne peki?”

“Yonca. Sen okumanı tamamladıktan sonra sana Assengard’ı ve Yüzgöller’i anlatacağım.

“Elf Avallac’h aynı sözleri söyler söylemez gölün sularının altından o minik siyah kuşlar çıkageldi hızla; kış boyunca suyun derinlerine sığınmışlardı. Çünkü âlimlerin bugün bildiği gibi kırlangıçlar diğer kuşlar gibi sonbaharda gidip ilkbaharda dönmezler, onun yerine küçük pençeleriyle tutunur ve koca bir kütle oluşturup suyun dibine çökerler. Bütün kışı orada geçirir ve bahar gelince suyun derinlerinden uçarak yükselirler. Çünkü bu kuşlar, yalnızca baharın simgesi ve umudu değil, aynı zamanda lekesiz duruluğun bir örneğidir çünkü toprağa oturmaz, dünyevi kir ve rezillikle bir teması olmaz artık.

“Lakin biz gölümüze dönelim: Daireler çizen minik kuşlar bize göründüler, küçük kanatlarıyla sisi dağıttılar ve sislerin arasından hiç beklenmedik bir anda muhteşem, büyülü bir kule belirdi ve bizler şaşkınlıktan âdeta hep bir ağızdan iç geçirdik. Bu kule buğuyla örülmüş gibiydi, hava akımı temelini oluşturuyordu ama tepesi ışıltılı ışık huzmelerini, büyülü Aurora borealis’i taç misali giymişti. Gerçekten de o kule, insan zekâsının kavrayamadığı güçlü bir büyü sanatıyla yapılmış olmalıydı.

“Elf Avallac’h bizim şaşkınlığımızı fark edince şöyle konuştu: ‘Burası Tor Zireael, Kırlangıç Kulesi. Dünyaların ve çağın kapısının kesiştiği noktadır. Gözlerin şenlensin, ey insan, bu manzaradan çünkü her zaman herkese nasip olmaz.’

“Yaklaşabilir miyiz, kuleyi yakından görebilir miyiz ya da ellerimizle dokunabilir miyiz, diye sorduğumuzda Avallac’h güldü. ‘Tor Zireael,’ dedi, “sizler için bir düş nesnesidir, düşlere dokunulamaz. Hem böylesi daha iyi,’ dedi ardından, ‘kule yalnızca âlimlerin ve seçilmiş nadir kişilerin hizmetindedir ve bu kapı onlar için çağın, umudun ve yeniden doğuşun kapısıdır. Diğer insanlar içinse kâbus kapısıdır.’

“Sözlerini bitirir bitirmez her yeri yeniden kaplayan sis, gözlerimizin bu büyülü manzarayı görmesine izin vermedi…”

“Yüzgöller bölgesine bugün Mil Tracha deniyor,” diye anlattı Vysogota. “Oldukça geniş, Yelena Nehri’nin ortasından geçtiği, göller arasında düzlük bir arazi burası; Metinna’nın kuzeyinde, Nasair ve Mag Turga sınırlarının yakınında yer alıyor. Buyvid Backhuysen, kuzeyden Assengard’dan gelip göle indiklerini yazıyor… Bugün Assengard yok artık, yalnızca yıkıntıları kalmış, en yakın kent Neunreunth. Buyvid, Assengard’dan on altı saat yol gittiklerini belirtiyor. Saat, o zamanlar uzunluk ölçüsü olarak çeşitli mesafelerde kullanılıyordu ama biz en sık kullanılan hesaptan yararlanırsak, on altı saatlik bir yol elli mile tekabül eder. Bizden yani Pereplut’tan yaklaşık üç yüz elli mil uzaklıktaki Assengard’ın elli mil güneyinde. Bir başka deyişle Kırlangıç Kulesine yaklaşık üç yüz mil mesafede bulunuyorsun, Ciri. Senin Kelpi’yle yaklaşık iki hafta yolculuk yapman anlamına geliyor. Baharda elbette. Şimdi olmaz çünkü bir ya da iki gün sonra don başlar.”

“Kitaplarda okuduğum Assengard’dan yalnızca harabeler kalmış,” dedi Ciri burnunu buruşturarak. “Kaedwen’deki elf kenti Shaerrawedd’i kendi gözlerimle gördüm, oraya gittim.

İnsanlar ne var ne yok toplamışlar, soymuşlar, geriye çıplak taşlardan başka bir şey bırakmamışlar. Bahse girerim, senin Kırlangıç Kulesinden de geriye taşlar kalmıştır ama büyük olanlar yalnızca, küçükler mutlaka çalınmıştır. Orada bir de geçit varsa…”

“Tor Zireael büyülüydü. Herkes göremiyordu. Işınlamalar zaten hiçbir zaman gözle görülmez.”

“Doğru,” dedi Ciri ve düşüncelere daldı. “Thanedd’deki görülmüyordu. Ansızın çıplak bir duvardan ortaya çıkmıştı… Hem de tam zamanında, çünkü peşime düşen büyücü epeyce yaklaşmıştı… Sesini duyuyordum… Sanki ısmarlamışım gibi geçit görünür oldu.”

“Hiç kuşkum yok,” dedi Vysogota kısık sesle, “eğer Tor Zireael’e gitmiş olsaydın portal sana orada da görünürdü. Taşların ortasında kalıntı bile olsa. O koşullarda da bulacağından ve harekete geçireceğinden hiç kuşkum yok. Senin emirlerine uyacağından da eminim. Ciri, senin seçilmiş biri olduğuna inanıyorum.”

“Saçların Triss, mum ışığında ateşe benziyor. Gözlerinse lacivert taşına. Dudakların mercan âdeta…”

“Kes, Crach. Sarhoş musun sen? Bana bir şarap doldur ve anlat.”

“Ne anlatayım?”

“Numara yapma! Yennefer’in Sedna Çukuru’na gitmeye nasıl karar verdiğini anlat.”

“Nasıl gidiyor, ilerleyebiliyor musun? Hadi anlat Yennefer.”

“önce sen benim sorumu yanıtlayacaksın: Sana her gelişimde karşılaştığım o iki kadın kim? Sanki kanepeye bulaşmış kedi bokuna bakar gibi bana

bakan o iki kadın. Kim onlar?” “Resmî statülerine göre mi yoksa gerçek anlamda mı?” “İkincisi tabii.”

“Benim kadınlarım onlar.”

“Anladım. Uygun bir fırsatını yakaladığında, bir zamanlar olmuş şeylerin artık bir hükmünün olmadığını anlat onlara.”

“Çoktan anlattım ama kadınlar böyle işte. Aldırma. Anlat, Yennefer. İşinde kaydettiğin ilerlemeler ilgilendiriyor beni.”

Büyücü kadın dudağını ısırdı. “Ne yazık ki çok az ilerleyebildim ve de zaman akıp gidiyor.”

“Evet, akıp gidiyor.” Adam başını salladı. “Ve de yeni olaylar doğuruyor. Anakaradan ilgini çekecek haberler aldım. Vissegerd’in birliğinden. Vissegerd’in kim olduğunu biliyorsundur umarım?”

“Cintralı bir general mi?”

“Bir mareşal. Daha doğrusu saray nazırı. Temerya Ordusu’na bağlı, Cintralı göçmenlerden ve gönüllülerden oluşan bir birliği komuta ediyor. Birlikte, bana birinci ağızdan haberler ulaştıracak adalı gönüllüler bulunuyor.”

“Kim peki bunlar?”

“Buraya, Skellige’ye on dokuz ağustosta, dolunaydan iki gün sonra geldin. Aynı gün, yani on dokuzunda Vissegerd’in birliği Ina kıyısında gerçekleşen çarpışmalar sırasında aralarında Geralt’ın ve arkadaşı gezgin şairin de bulunduğu bir göçmen grubuna saldırmış…”

“Dandelion mu?”

“Aynen. Vissegerd, ikisini de casuslukla suçlamış, tutuklamış ve ölümle cezalandırmak istemiş. Ancak ikisi de kaçıp Nilfgaardlıları Vissegerd’e karşı kışkırtmışlar. Sözüm ona onlarla bir komplo kurmuşlar.”

“Saçmalık.”

“Bence de öyle ama senin düşüncelerinin aksine Witcher’in belki kurnaz bir plan kurduğu fikri aklımdan çıkmıyor. Ciri’yi kurtarmak için Nilfgaardlılara gizlice sokulup gözlerine girmeye çalıştığı gibi örneğin…”

“Ciri, Nilfgaard’da değil. Geralt’ın da herhangi bir planı yok. Plan yapmayı beceremez o. Bırakalım bu konuyu. Yirmi altı eylüle geldiğimiz ve benim hâlâ yeterince bilgi toplamamış olmam önemli şu an. Harekete geçemeyecek kadar az bilgi var elimde… Ama eğer…”

Sustu, gözlerini pencereye çevirip siyah kadife şeride takılı obsidyen taşıyla oynamaya başladı.”

“Eğer ne?”

“Geralt’la dalga geçmek yerine onun yöntemini deneyebilirim.”

“Hiçbir şey anlamadım.”

“Kendimi feda etmeyi deneyebilirim. Özverinin karşılığı olurmuş, iyi etkiler doğururmuş ya… Bir tanrıçanın lütfü şeklinde bile olsa… Kendilerini feda edenleri ve bir dava uğruna acı çekenleri seven ve takdir eden bir tanrıçanın lütfü…”

Adam alnını buruşturdu. “Hâlâ bir şey anlamıyorum ama söylediklerin hoşuma gitmiyor, Yennefer.”

“Biliyorum. Benim de öyle. Ama zaten çok ileri gittim… “

“Korktuğum başıma geldi,” diye fısıldadı Triss. “Tam da korktuğum başıma geldi.”

“Demek ki vaktiyle doğru anlamışım.” Crach an Craite’in çene kasları oynamaya başlamıştı. “Yennefer, lanetli aygıtıyla yaptığı konuşmaları birinin dinlediğini biliyordu. Ya da iletişime geçtiği kişilerden birinin onu sinsice ele vereceğini…”

“Ya da her ikisi de.”

“Biliyordu.” Crach dişlerini gıcırdattı. “Yine de başladığı işe devam etti. Belki de yemdi bu? Kendini mi yem yapmıştı yoksa? Düşmanı kışkırtmak için bildiğinden daha fazla bilgiye sahipmiş gibi mi davranmıştı yoksa? Sedna Çukuru’na gitti…”

“Meydan okumak için. Kışkırtmak için. Tabii korkunç bir riske girerek, Crach.”

“Biliyorum. Hiçbirimizi riske atmak istemedi… Gönüllüler dışında. Bu yüzden iki tane tekyelkenli istedi…” “İstediğin iki tekne hazır. ‘Alkyone’ ve ‘Tamara’. Mürettebatlarıyla tabii. ‘Alkyone’u, Sven’in oğlu Guthlaf kullanacak, bu şerefe nail olmayı rica etti, seni beğeniyor Yennefer. ‘Tamara’nın dümeninin başına çok güvendiğim bir kaptan olan Asa Thjazi geçecek. Aaa, az kalsın unutuyordum. ‘Tamara’nın mürettebatı arasında oğlum Hjalmar Çarpıkdudak da olacak.”

“Oğlun mu? Kaç yaşındaki?”

“On dokuz.” , “Erken başlamışsın.”

“Sen kendine bak. Hjalmar, kişisel nedenlerden dolayı mürettebata girmek istedi. Aksine ikna edemedim onu.”

“Kişisel nedenler mi?”

“O hikâyeyi gerçekten bilmiyor musun?”

“Hayır. Anlat.”

Crach an Craite içki boynuzunu boşalttı, anılarını düşünüp gülümsedi.

“Ard Skelligeli çocuklar,” diye başladı, “kışın paten yapmaya bayılırlar, her yerin buzlarla kaplanmasını dört gözle beklerler. Kimileri göl donar donmaz hemen buz patenine başlar, oysa buz tabakası bir yetişkini taşıyamayacak kadar incedir henüz. Tabii en güzeli yarışlardır. Hız alırlar ve gölün bir kıyısından diğerine koştururlar. Erkek çocuklar ‘somon sıçrayışı’ adını verdikleri yarışlar yaparlar. Burada mesele, suyun içinden çıkan köpekbalığı dişlerine benzeyen sivri kayalıklar üzerinden patenlerle atlamaktır.

Çağlayanları kademe kademe atlayan somon balıkları gibi. Çocuklar kendilerine bu kayalıklardan bir dizi seçer ve hamle yaparlar… Ben de sümüklünün biriyken atlardım böyle…”

Crach an Craite dalgın dalgın gülümsedi.

“Elbette,” diye sözlerini sürdürdü, “en fazla kayalığın üzerinden atlayan çocuk yarışı kazanır ve tavuskuşu gibi şişinirdi. O zamanlar, Yennefer, bu şeref senin en itaatkâr uşağına ve şimdi konuştuğun kişiye nail olurdu genellikle. Ancak bizi daha çok ilgilendiren dönemin şampiyonu ise çoğunlukla oğlum Hjalmar oldu. Gençlerden hiçbirinin cesaret edemediği kayalıkların üzerinden atladı. Burnu her daim havadaydı, onu yenmeye çalışmaları için bütün çocuklara meydan okuyordu ve meydan okuyuşu karşılık buldu: Cintra Prensesi Pavetta’nın kızı Ciri tarafından. Ciri, adalı değildi ama burada Cintra’dan daha çok kaldığı için kendini buralıymış gibi hissediyordu.”

“Pavetta’nın başına gelen kazadan sonra da mı? Buraya gelmesini Calanthe’nin yasakladığını sanıyordum? “

“Biliyor muydun bunu sen?” Crach, kadına hızlı bir bakış attı. “Evet, bir hayli bilgin var, Yennefer. Bir hayli. Calanthe’nin öfkesi ve yasakları altı ay bile etkili olmadı, Ciri ardından yazları ve kışları yine burada geçirmeye başladı… Patenlerini şeytan gibi kullanıyordu ama erkek çocuklarla ‘somon sıçrayışı” yarışı mı? Hjalmar’a meydan okumak mı? Yapmadı diyemem!”

“Yani atladı,” diye tahmin yürüttü büyücü kadın.

“Evet, Cintralı küçük şeytan atladı. Dişi aslanın kanından gerçek bir aslan yavrusu. Hjalmar da alay konusu olmamak için daha fazla kayalıktan atlamak zorunda kalmıştı. Riske girdi.

Bacağı, kolu, dört kaburgası birden kırıldı, yüzü darmadağın oldu. Yüzündeki iz ömrünün sonuna kadar geçmeyecek. Hjalmar Çarpıkdudak! Ve de ünlü nişanlısı. He he!”

“Nişanlısı mı?”

“Bunu da mı bilmiyordun? Neler biliyor, bunu mu bilmiyorsun? Hjalmar o ünlü atlayıştan sonra evde hasta yatarken Ciri ziyaretine geliyordu. Ona kitaplar okuyor, anlatıyor, elini tutuyordu… Odaya biri girdiğinde ikisi de turp gibi kızarıyordu. Derken Hjalmar bana nişanlandıklarını söyledi. Yere yığılacağım sandım. Seni sümüklü, sana öyle bir nişan yaparım ki dünyayı ters görürsün, dedim. Fakat biraz ürkmüştüm çünkü aslan yavrusunun kanı kaynıyordu, her şeyi alelacele yapıyordu, aklına geldiği gibi davranan çılgının biriydi…

Neyse ki Hjalmar sargılar ve kırık tahtaları içindeydi, kızın ileri gitme şansı yoktu…”

“Kaç yaşlarındaydılar o tarihte?”

“Hjalmar on beş yaşındaydı, kız on ikisini bile doldurmamıştı.”

“Kaygı konusunu biraz abartmışsın o zaman.”

“Olabilir ama bu konuyu açmak zorunda kaldığım Calanthe, işi hiç hafife almadı. Biliyordum, Ciri’yi evlendirme planları yapıyordu, aklında sanırım Kovir Prensi Tankred Thyssen ya da Redanya Prensi Radovid vardı, tam emin değilim. Dedikodular, masum ya da yarı masum öpüşmelerle ilgili bile olsa, kafasındaki evlilik planlarına zarar verebilirdi. Calanthe, Ciri’yi hemen alıp Cintra’ya götürdü. Kız direndi, salya sümük ağladı ama tepkileri para etmedi. Cintra’nın dişi aslanı kimseye ağzını açtırmadı. Bunun üzerine Hjalmar yüzünü iki gün boyunca duvara çevirip kimseye yanıt vermedi. İyileşir iyileşmez tek kişilik bir kayık çalıp Cintra’ya gitmeye kalkıştı. Kayışla dayak yiyip sakinleşti ama sonra…”

Crach an Craite susup düşüncelere daldı.

“Sonra yaz, ardından sonbahar geldi ve güneyden, Marnadal Merdiveni üzerinden Nilfgaard bütün gücüyle Cintra’ya doğru ilerledi. Hjalmar, adam sayılmak için başka bir fırsat yakaladı. Cintra yakınlarındaki Marnadal’de, sonrasında Sodden’de Siyahlılara cesurca kafa tuttu. Sonrasında da, tekyelkenliler Nilfgaard kıyılarına doğru ilerlerken, o günlerde öldüğü sanılan yarı nişanlısının öcünü kılıcıyla aldı. Buna inanmamıştım çünkü sana sözünü ettiğim görüngüler henüz ortaya çıkmamıştı, şimdi olası bir

kurtarma operasyonunu duyunca, Hjalmar hemen gönüllü olarak müracaat etti.”

“Anlattıkların için teşekkür ederim, Crach. Dinlerken kendime geldim. Dertlerimi… unuttum.”

“Ne zaman yola çıkıyorsun, Yennefer?”

“önümüzdeki günlerde. Bakarsın yarın. Son bir konuşma daha yapmam gerekiyor.”

Crach an Craite’in gözleri atmacalarınkini andırıyordu. Derin derin oyuyorlardı, ta diplere kadar…

“Yennefer’in lanetli aygıtını dağıtmadan önce en son kiminle görüştüğünü acaba biliyor musun Triss Merigold? Yirmi yedi ağustosu yirmi sekiz ağustosa bağlayan gece? Kiminle ve hangi konuda?”

Triss, gözlerini kirpiklerinin altına gizledi.

Elmasın kırdığı ışık huzmesi aynanın yüzeyinde bir ışıltı yaratmıştı. Yennefer iki elini birden uzattı, üstüne basa basa büyülü sözcükleri söyledi. Göz kamaştıran ışık yansıması, bir sis kümesine dönüştü ve içinden bir görüntü çıkmaya başladı. Duvarları alacalı elişi halılarla kaplı bir odanın görüntüsüydü bu.

Pencerede bir hareket ve tedirgin bir ses. “Kim? Kim var orada?”

“Beni kandıramazsın sümüklü. Mimiklerini iyi tanırım, çok uzun zaman gördüm çünkü. Benden gizli Geralt’la düşüp kalkmaya başladığında yüzün aynen böyle olurdu. Vaktiyle de şimdi yüzünde gördüğüm bu saf ve uykulu maskeyi takınırdın. , Yüzündeki ifade o zaman ne anlama geldiyse şimdi de öyle!” Triss kıpkırmızı kesildi. Yanındaki pencerede Philippa Eilhart belirdi, sırtına lacivert bir erkek tuniği giymişti. “Aferin,” dedi. “Her zamanki gibi hızlı, her zamanki gibi keskin zekâlısın. Her zamanki gibi kavranması ve anlaşılması zorsun. Seni sağ salim gördüğüme sevindim Yennefer. Montecalvo’dan yapılan çılgın ışınlamanın trajik bir sonla bitmediğine sevindim.”

“Gerçekten sevindiğini varsayalım.” Yennefer ağzını büzdü. “Her ne kadar çok cesur bir varsayım olsa da bu. Neyse önemli değil. Beni kim ele verdi?”

Philippa omuz silkti. “Önemli mi bu? Dört gündür hainlerle iletişim içindesin. Doğuştan satılık ve hain olan insanlarla. Bir de hainlik yapmaya kendin zorladığın insanlarla. Bunlardan biri seni ele verdi. Yani olması gerektiği gibi. Sakın böyle bir şeyi beklemediğini söyleme.”

“Elbette bekliyordum,” dedi Yennefer öfkeyle. “Bunun en iyi kanıtı, sizlerle iletişime geçmiş olmam. Şart değildi bu.”

“Evet, şart değildi. Yani bu konuşmadan kazançlı çıkmayı bekliyorsun.”

“Aferin. Her zamanki gibi hızlı, her zamanki gibi keskin zekâlısın. Locanızın sırrının bende güvende olduğunu bildirmek için sizinle iletişime geçtim. Sizi ele vermeyeceğim.”

Philippa, indirdiği göz kapaklarının altından baktı. “Bu açıklamayla zaman kazandığını, huzur ve güvenlik elde ettiğine inanıyorsan, yanlış hesap yapmışsın, derim. Birbirimizi kandırmayalım Yennefer. Montecalvo’dan kaçarken seçimini yaptın, barikatın belli bir tarafında yer aldın. Locadan olmayan locaya karşıdır. Şimdi Ciri’nin bulunmasında önümüzü kesmeye çalışıyorsun ancak seni harekete geçiren gerekçeler bizimkilere ters. Bize karşı eylemdesin. Ciri’yi siyasi amaçlarımız için kullanmamızı engellemek istiyorsun. Fakat şunu bilmelisin, Ciri’yi duygusal emellerinde kullanamaman için elimizden geleni yapacağız.”

“Yani savaş mı diyorsun?”

“Rekabet.” Philippa pis pis sırıttı. “Yalnızca rekabet, Yennefer.”

“Namusunla ve dürüstçe mi?”

“Şaka yapıyorsun herhalde.”

“Tabii ki! Hiç değilse bir konunun dürüstçe ve açıkça konuşulmasını istiyorum. Ama bana bir yararı olacağını düşünerek yapıyorum bunu.”

“Konuş.”

“Önümüzdeki günlerde, belki yarın sonuçlarını önceden kestiremediğim bazı olaylar meydana gelecek. Rekabetimiz ve çekişmemiz bir anda bütün önemini yitirebilir. Çok basit bir nedenden: Artık bir rakip olmayacak.”

Philippa Eilhart mavi farla belirginleştirdiği gözlerini kıstı. “Anlıyorum.”

“Arkamdan adımın temize çıkmasını sağlayın o halde. Hain ve Vilgefortz’un işbirlikçisi olarak görülmekten kurtulayım. Bunu bizzat senden rica ediyorum.”

Philippa bir süre konuşmadı.

“Ricanı kabul etmiyorum,” dedi sonra. “Kusura bakma ama loca temize çıkmanı istemeyecek, ölürsen hain olarak öleceksin. Ciri’nin gözünde hain ve cani olacaksın çünkü kızı etki altına almak böylece kolaylaşacaktır.”

“Ölümle sonuçlanacak bir girişimde bulunmadan önce,” diye ansızın araya girdi Triss, “Bari geriye…”

“Vasiyetname mi?”

“Devam etmemizi sağlayan bir şey… Senin yolunda yürümemizi sağlayabilecek bir şey. Ciri’yi bulabilmek için çünkü mesele kızın iyi olması! Yaşaması! Yennefer, Dijkstra bazı… bazı izler buldu. Eğer Ciri, Vilgefortz’un elindeyse, onu korkunç bir ölüm bekliyor demektir.”

“Kes sesini, Triss,” diye sertçe çıkıştı Philippa Eilhart. “Burada pazarlık yok.”

“Size bilgiler bırakacağım,” dedi Yennefer ağır ağır. “Bulduklarımla ve niyetimle ilgili bilgiler bırakacağım size. Takip edebileceğiniz bir iz bırakacağım ama boşuna yapmayacağım bunu. Beni dünyanın gözünde temize çıkarmak istemiyorsanız, sizin de dünyanın da canı cehenneme o zaman. Hiç değilse beni Witcher’in gözünde temize çıkarın.”

“Hayır,” diye itiraz etti Philippa bir an bile duraksamadan. “Loca buna da sıcak bakmıyor. Witcher’in gözünde de hain ve satılık büyücü olarak kalacaksın çünkü Witcher’in senin öcünü almak için çılgınca sağa sola

saldırmasını loca istemiyor. Witcher senden nefret ederse öç de almaz. Ayrıca Witcher ölmüştür herhalde. Ya da her an ölebilir.”

“Onun yaşamasına karşılık bilgi,” dedi Yennefer boğuk bir sesle. “Kurtar onu, Philippa.”

’ “Hayır, Yennefer.”

“Loca istemiyor çünkü.” Büyücü kadının gözlerinde mor bir alev belirdi. “Duydun mu, Triss? Al işte senin locan! İşte sana locanın gerçek yüzü, gerçek ilgi alanları! Ne diyorsun buna peki? Sen küçük kıza kılavuzluk ettin, kendi ağzınla söyledin, neredeyse ablası gibiydin. Ya Geralt…”

“Triss’e romantik yaklaşma, Yennefer.” Philippa da gözlerinden ateş çıkararak karşılık verdi. “Kızı senin yardımın olmadan bulup kurtaracağız. Sen başarırsan, eline sağlık der, teşekkür ederiz çünkü üzerimizden bir yükü almış olursun. Sen kızı Vilgefortz’un elinden çekip alacaksın, biz de senin elinden. Geralt mı? Geralt da kim?”

“Duydun mu, Triss?”

“Beni bağışla,” dedi Triss Merigold boğuk bir sesle.

“Bağışla, Yennefer.”

“Hayır, Triss, hayır. Asla!”

, Triss önüne baktı. Crach an Craite’in gözleri atmacalarınkini andırıyordu.

“Son esrarengiz görüşmeden bir gün sonra,” dedi Skel lige Adaları kontu ağır ağır, “hani senin, Triss Merigold un haberinin olmadığı şu görüşmeden sonra, Yennefer adayı terk etti ve yönünü Sedna Çukuru’na çevirdi. Neden orayı seçtiğini sorduğumda, gözlerimin içine bakıp, doğal afetlerin doğal olmayan afetlerden farkını araştırmak zorunda olduğunu söyledi. İki tek yelkenliyle, ‘Tamara’ ve ‘Alkyone’la gitti; teknelerin mürettebatı tamamen gönüllülerden oluşuyordu. Günlerden yirmi sekiz ağustos idi, iki hafta önce yani. Yennefer’i ondan sonra bir daha görmedim.”

“Ne zaman öğrendin…”

“Beş gün sonra,” dedi kont sertçe. “Eylül hilalinden üç gün sonra.”

Kaptan Asa Thjazi huzursuz bir halde kontun karşısında oturuyordu. Dudaklarını yalıyor, bankın üstünde sağa sola kayıyor, parmaklarını çatırdatıyordu. Gökyüzünü kaplayan bulutlar arasından sonunda çıkmayı başarmış olan kızıl rengi güneş, Spikeroog üzerinde ağır ağır batıyordu.

“Konuş Asa,” diye buyurdu Crach an Craite.

Asa Thjazi hafifçe öksürdü. “Hızlı gidiyorduk,” diye anlatmaya devam etti, “Rüzgârı arkadan alıyor, saatte on iki knottan fazla yol alıyorduk. Böylece yirmi dokuzunun gecesi Peixe de Mar fenerinin ışığını gördük. Nilfgaardlılarla karşılaşmamak için dümeni hafifçe batıya kırdık… Eylül hilalinden bir önceki günün sabahında şafak sökerken Sedna Çukuru bölgesine girdik. O sırada büyücü kadın beni ve Guthlaf’ı yanına çağırdı…” ‘

“Gönüllülere ihtiyacım var,” dedi Yennefer. “Yalnızca gönüllülere. Kısa bir süre boyunca bir tekyelkenli kullanabilecek adamlar lazım. Kaç adam gerektiğini bilmiyorum, bu konudan anlamam çünkü ama rica ediyorum, ‘Alkyone’a gerektiğinden bir adam bile fazla bindirmeyin. Tekrar ediyorum: Yalnızca gönüllü istiyorum. Planım… çok riskli. Deniz savaşından daha riskli.”

“Anlıyorum.” Yaşlı başyaver başını evet anlamında salladı. “İlk kişi olarak ben yazılıyorum. Ben Guthlaf, Sven’in oğlu, bu şerefi bana bahşetmenizi rica ediyorum, hanımım.”

Yennefer, Guthlaf’ın gözlerinin içine uzun uzun baktı. “Peki,” dedi, “ama o şeref bana ait.”

“Ben de yazıldım,” dedi Asa Thjazi. “Ama Guthlaf kabul etmedi. Birinin ‘Tamara’ya komuta etmesi gerektiğini söyledi. Sonuçta on beş kişi yazıldı. Aralarında Hjalmar da vardı, kontum.”

Crach an Craite kaşlarını kaldırdı.

“İhtiyacımız ne kadar Guthlaf?” diye tekrarladı büyücü kadın.

“En düşük rakam nedir? Lütfen esaslı hesapla.”

Başyaver bir süre susup hesap yaptı.

“Sekiz kişi işimizi görür,” dedi sonra. “Uzun sürmezse tabii… ama buradakilerin hepsi gönüllü, yani ayrıca…”

“Şu on beş kişiden sekiz seç,” diye başyaverin sözünü sertçe kesti Yennefer. “Bu senin görevin. Seçtiklerine söyle, ‘Alkyone’a binsinler. Diğerleri ‘Tamara’da kalacak. Aa, evet, kalacaklardan birini ben belirleyeceğim. Hjalmar!”

“Hayır! Bana bunu yapamazsın! Ben yazıldım ve senin yanında yer alacağım! Ben…”

“Sus! Sen ‘Tamara’da kalacaksın! Bu bir emirdir! Tek kelime edersen seni gemi direğine bağlatırım!”

“Anlat, Asa!”

“Büyücü kadın, Guthlaf ve sekiz gönüllü ‘Alkyone’a binip boşluğa doğru yola çıktılar. Biz ‘Tamara’ teknesindekiler buyurulduğu gibi onları uzaktan izliyorduk ama arayı fazla açmıyorduk. O saate kadar iyi giden havaya sanki ansızın şeytan el attı. Evet doğru, işin içinde bir şeytanlık, kötü bir güç vardı, Kont… yalan söylüyorsam, kalafata çekileyim…”

“Anlat.”

“Bulunduğumuz yer, yani ‘Tamara’ sakindi. Rüzgâr arada şiddetlenip gökyüzü bulutlarla kaplansa da sakince ilerliyorduk. Ama ‘Alkyone’un olduğu yerde ansızın kıyamet koptu. Tam bir cehennemdi…”

Alkyone’un yelkenleri öylesine sarsılıyordu ki iki geminin arasındaki mesafeye rağmen çıkardığı gürültü duyuluyordu. Gökyüzü kararmış, bulutlar kümelenmişti. Tamara’nın çevresinde gayet sakin görünen deniz, dalga dalga kabarıyor, Alkyone’un içi sularla doluyordu. Önce biri bağırdı, başka biri ona eşlik etti, derken herkes bağırmaya başladı.

Hızla yaklaşan bulutların kapladığı gökyüzünün altında, Alkyone denizde mantar gibi oradan oraya savruluyor, dönüyor, kâh burnuyla, kâh kıçıyla sulara gömülüyor, batıp batıp çıkıyordu. Bazı anlarda gözden tamamen kayboluyordu. Bazen yalnızca çizgili yelkenleri görünüyordu.

“Büyü bu!” diye bağırdı, Asanın arkasında duran biri.

“Şeytan büyüsü!”

Anafor, Alkyone’u gitgide daha hızlı çeviriyordu. Dalgaların çarpma hızına dayanamayarak tekyelkenlinin küpeştesinden kopan plakalar, havada disk gibi süzülüyor, kırılan kürekler sağa sola fırlıyordu.

“Camadana vurun!” diye haykırdı Asa Thjazi. “Davranın küreklere! Yanlarına gidiyoruz! Yardım etmek zorundayız!”

Fakat artık çok geçti.

Alkyone’un bulunduğu noktada gökyüzü kapkara oldu, derken bu kapkara bulutların içinde bir patlama oldu, içinden fırlayan şimşekler tekneyi medusanın saçları gibi içine aldı. Fantastik biçimlere bürünen bulutlar dev bir huniye dönüştü. Tek yelkenli şimdi suyun içinde dehşet bir hızla dönüp duruyordu. Gemi direği kibrit çöpü gibi kırıldı, yırtılan yelkenler, dalgaların üzerine dev bir albatros gibi yayıldı.

“Hey, küreklere!”

Onca haykırışa, gürlemeye ve uğultuya karşın Alkyone’un içindeki insanların çığlıkları duyulabiliyordu. Çığlıklar öylesine korkunçtu ki hepsinin tüyleri diken diken olmuştu. Oysa hepsi denizlerin kurduydu, çok acıya tanık olmuş, çok felaket görmüştü.

Çaresizliklerinin bilincine varıp kürekleri bıraktılar. Sersemlemişlerdi, hatta bağırmaya bile güçleri kalmamıştı.

Hâlâ fırıl fırıl dönmekte olan Alkyone, dalgaların üzerinde ağır ağır yükseldi. Ve yükselmeyi sürdürdü. Tamara mürettebatı, geminin üzerinden sular akan, yosun ve midye kaplı karinasını gördüler. Siyah bir şekil,

denizin içine düşen bir siluet gördüler. Sonra bir siluet daha, ardından bir tane daha…

“Atlıyorlar!” diye bağırdı Asa Thjazi. “Küreklere davranın, çocuklar, bırakmayın! Var gücünüzle! Yardıma gidiyoruz!”

Alkyone, kaynar su gibi fokurdayan deniz yüzeyinden en az yüz arşın yükselmişti. Hâlâ dönüp duruyordu, üzerinden sular boşalan dev bir döner merdiveni andırıyordu, yıldırımlara sarılmıştı ve kümelenmiş bulutların görünmez gücüyle göğe doğru çekiliyordu.

Derken kulakları sağır eden bir patlamayla hava âdeta yarıldı. “Tamara”, on beş çift küreğin gücüyle ilerliyor olmasına karşın ansızın öne doğru fırladı, ardından sert bir darbeyle geri savruldu. Asa Thjazi, ayağının altından yerin çekilmesiyle birlikte düştü, şakağını küpeşteye çarptı.

Kendi gücüyle doğrulamadı, kaldırdılar onu. Sersemlemişti, başını çevirdi, salladı, sendeledi, dili dolaşıp kekeledi. Mürettebatın çığlıklarını uzaklardan gelir gibi algıladı. Sarhoşlar gibi sendeleyerek bordaya doğru yürüdü, parmaklıkları kavradı.

Rüzgâr hızını kaybetmiş, dalgalar kesilmişti. Bulut kümeleri hâlâ dağılmadığı için gökyüzü yine kapkaraydı.

Alkyone’dan eser kalmamıştı.

“Tekneden eser kalmamıştı kont. Paramparça olmuş yelkenlerden bir parçacık… Hepsi buydu.”

İki beden. Yalnızca iki.”

“Büyücü kadın aralarında yok muydu?” diye sordu kont, sesi değişmişti.

“Hayır.”

Crach an Craite uzun süre konuşmadı. Güneş, Spikeroog’un arkasında tamamen kaybolmuştu artık.

“Sven’in oğlu yaşlı Guthlaf kayboldu,” diye devam etti Asa Thjazi. “Sedna Çukuru’nun dibinde yaşayan yengeçler son kemiğini bile sıyırmıştır… Büyücü kadın tamamen kayboldu. .. Kont, millet konuşmaya başladı… Olanların kadının f suçu olduğunu söylüyorlar. Suçunun cezası…”

“Saçma sapan şeyler!”

“Kadın kayboldu,” diye mırıldandı Asa, “Sedna Çukuru’nda kayboldu. Aynı yerde, vaktiyle Pavetta ile Duny’nin kaybolduğu yerde… Böyle bir rastlantı nasıl…”

“Rastlantı değildi,” dedi Crach an Craite kesin bir sesle. “Vaktiyle nasıl rastlantı değilse bu kez de değildi.”

Şanssız kişinin acı çekmesi önemlidir; kırılan onurunun, çektiği acıların kaynağı doğa kanunlarıdır ve dünyaya genel olarak bakıldığında, tıpkı şansın kayırdığı ve onu ezen kişinin varlığı kadar acı çekenin varlığı da önemlidir. İşte bu gerçek, zorbanın ve tiranın ruhundaki vicdan azabını silecektin Bu kişilerin kendilerini dizginlemesi gerekmez, akıllarına eseni cesurca yapmaları gerekir çünkü onları böyle davranmaya iten doğanın sesidir; doğanın, yasalarını gerçekleştirmemiz için bizi yönlendirmesidir. Bu gizli kodlamalar bizi kötüye meylettirirse, doğanın bu kötülüğe ihtiyacı var demektir bu.

Donatien Alphonse François de Sade

Bölüm 10

Hücre kapısının açılıp kapanırken çıkardığı takırtılar, Scarra kız kardeşlerden küçüğünü uyandırmıştı. Büyük kardeş masaya oturmuştu, teneke çanağın dibine yapışmış lapa kalıntısını kazıyıp çıkarmaya çalışıyordu.

“Duruşma nasıl geçti, Kenna?”

Kenna diye çağrılan Joanna Selborne, hiç konuşmadan tahta karyolanın kenarına oturdu, dirseklerini dizlerine, alnını ” da ellerine dayadı.

İ Küçük Scarra esnedi, yüksek sesle geğirdi ve yellendi.

Karşı karyolaya büzülüp oturan Kohut anlaşılmaz bir şeyler geveleyip başını çevirdi. Kız kardeşlerden de bütün dünyadan da hoşlanmıyordu.

Sıradan hapishanelerde tutuklular cinsiyetlerine göre ayrılıyordu hâlâ ama orduya ait hisarlarda durum farklıydı. Vaktiyle İmparator Fergus var Emreis, imparatorluk ordusunda kadınların eşit haklara sahip olduklarını özel bir fermanla yasalaştırırken şöyle bir düzenleme de getirmişti: Kadınlar . madem özgürlüklerine kavuşuyorlardı, o halde eşitlik eksiksiz ve her cephede geçerli olacaktı, hiçbir istisna yapılmayacak, hiçbir cinse ayrıcalık

tanınmayacaktı. O günden beri kalelerde ve hisarlarda tutuklular karma sistemine göre yerleştiriliyordu.

“Ee?” diye tekrarladı yaşça büyük olan Scarra. “Serbest kalacak mısın?”

“Yok öyle şey,” dedi Kenna buruk bir sesle, başını kaldırmadan. “Asmazlarsa şanslıyım. Lanet olsun! Gerçeği olduğu gibi anlattım, hiçbir şey gizlemedim yani neredeyse hiçbir şey demek istiyorum. Köpek herifler beni iyice sıkıştırdılar, sonra beni salak yerine koydular, derken güvenilmez ve ağır suçlara yatkın bir kişilik olduğuma karar verdiler ve en sonunda ifsatçı bir komplonun içinde yer aldığım ortaya çıktı.”

“İfsat…” Yaşça büyük olan Scarra, neden söz edildiğini anlar gibi başını salladı. “Eh, mesele ifsatsa… O zaman boka battın demektir Kenna.”

“Ben bilmiyorum sanki.”

Küçük Scarra gerindi, ağzını yayarak panter gibi yeniden esnedi, üstteki karyoladan yere atladı, yolunu kesen Kohut’a ait tabureyi sert bir tekmeyle devirdi, sonra yere tükürdü. Kohut homurdandı ama fazlasına cesaret edemedi.

Kenna’nın bu hareketi Kohut’un çok ağrına gitmişti ancak kız kardeşlerden resmen korkuyordu.

Kenna’yı üç gün önce onun hücresine getirdiklerinde, Kohut’un kadınların eşitliğini ve haklarını kabul ediyor olsa bile bu konuda kendine özgü bir yaklaşımı olduğu ortaya çıkmıştı. Gecenin bir yarısında Kenna’nın yorganını ansızın alttan beline kadar açmış, genç kızın belden aşağısına keyfince yaklaşmaya çalışmıştı; Kenna olacakları hızlı kavramasaydı Kohut amacına ulaşırdı da. Kız beynine öylesine bir yumruk indirmişti ki Kohut kurtadam gibi ulumuş, tarantula ısırmış gibi hücreyi dört dönmeye başlamıştı. Kenna onu yakaladığı gibi, içini saran intikam ateşiyle dört ayak üzerinde yürümeye ve başını teneke kaplı kapıya defalarca vurmaya zorlamıştı. Gürültüye koşan gardiyanlar kapıyı açtıklarında Kohut gelenlerden birine kafa atmış, bunun üzerine beş sopa darbesi ve bir o kadar da tekme yemişti. Sonuç itibarıyla Kohut planladığı keyfe ulaşamamıştı ve de Kenna’ya çok öfkelenmişti, öç almaya cesaret bile edememişti çünkü

hücreye ertesi gün Scarra kardeşler gelmişti. Kadınlar böylece çoğunluktaydı. Ayrıca bir gerçek daha ortaya çıkmıştı: Kız kardeşlerin eşitlik konusuna bakışlarında Kohut'unkinden pek fark yoktu ama iki cinsin rol dağılımları açısından onunkinin tamamen tersiydi. Küçük Scarra adamı şehvetli bakışlarla süzüyor, manidar laflar atıyordu. Büyük Scarra ise kişner gibi sesler çıkarıp ellerini ovuşturuyordu. Bütün bunların sonucunda Kohut, bir olay durumunda iffetini koruyabilmek için tabureyi yorganın altına alıyordu. Ama bu kadınlara karşı hiç mi hiç şansı yoktu, iki Scarra da piyade taburunda hizmet etmiş, sayısız savaşta askerlik yapmıştı, onları tabureyle korkutmak olanaksızdı. Birine tecavüz etmek isterlerse ederlerdi, adam zırh giymiş bile olsa fark etmezdi. Kenna, kız kardeşlerin dalga geçtiklerinden emindi. Yani neredeyse emindi.

Scarra kardeşler bir subayı dövdükleri için hapis yatıyorlardı. Levazım amiri Kohut hakkında ise bir soruşturma başlatılmıştı; büyük, ünlü ve gitgide yeni çevreleri içine alan ordu oklarının çalınmasıyla ilgili skandala bulaşmıştı.

"Boka batmışsın Kenna," diye tekrarladı büyük Scarra. "Büyük bir belaya bulaşmışsın. Daha doğrusu içine çekmişler seni. Bunun siyasi bir oyun olduğunu zamanında nasıl fark etmezsin!"

"Hıh."

Scarra, Kenna'ya gözlerini dikti ama tek hecelik yanıtı nasıl değerlendireceğini tam olarak kestiremiyordu. Kenna gözlerini kaçırdı.

Yargıçlardan sakladıklarımı size anlatmayacağım herhalde, diye geçirdi içinden. Bile bile bu oyuna bulaştığımı… Bunu nasıl öğrendiğimi de anlatmayacağım.

"Başına bayağı iş açmışsın," dedi küçük Scarra bilmiş bir edayla. Her bakımdan geri kalmış biriydi ve neden söz edildiğini zerre kadar anlamadığından Kenna emindi.

"Şu Cintra Prensesi meselesi ne olmuştu?" diye ısrar etti büyük Scarra. "Sonunda ele geçirmiştiniz, değil mi?"

“Geçirdik. Öyle denebilirse tabii. Ayın kaçı bugün?”

“Yirmi iki eylül. Yarın gündönümü.”

“Hı. Gerçekten tuhaf bir rastlantı. Yarın olayların üzerinden tam bir yıl geçmiş olacak… Bir yıl dolmuş bile…”

Kenna, ellerini ensesine yerleştirip karyolaya uzandı. Kız kardeşler, onun anlatmaya hazırlandığını umarak sessizce beklediler.

Havanızı alırsınız kardeşler, diye düşündü Kenna, üst karyolanın tahta döşemelerine kazınmış rezil çizimlere ve daha da rezil yazılara bakarak. Hiçbir şey anlatmayacağım. Kokarca Kokutun casusa ya da tanığa benzemesi bile umurumda değil. Bu meseleyi konuşmak istemiyorum. Artık anımsamak istemiyorum.

Bir yıl önce yaşananları, Bonhart, Claremont’ta elimizden kaçtıktan sonra olanları anımsamak istemiyorum.

Oraya iki gün geç varmıştık, diye hatırladı Kenna, izler soğumuştu bile. Kelle avcısının nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Tacir Houvenaghel dışında, deniyor. Ancak Houvenaghel, Skellen’le konuşmak istemedi, onu binaya bile sokmadı. Zamanı olmadığını ve görüşmeyeceğini uşakları aracılığıyla bildirdi. Baykuş köpürdü ama ne yapabilirdi ki? Orası Ebbing’di, hukuki hiçbir yetkisi yoktu orada. Bizim yöntemimizle de Houvenaghel’i konuşturamazdık çünkü Claremont’ta özel bir ordusu vardı, baltayı taşa vuramazdık sonuçta…

Boreas Mun ajanlık yaptı, Dacre Silifant ve Ola Harsheim rüşvetle şanslarını denediler, Til Echrade elf büyüsü yaptı, ben olayları hissedip düşüncelerini okudum ama hiçbiri pek işe yaramıyordu. Bonhart’ın kenti güney kapısından terk ettiğini öğrenmiştik. Kenti terk etmeden de…

Claremont’ta küçük bir tapmak vardı, karaçamdan yapılmış ufacık bir yerdi. Güney kapısında, pazar yerindeydi. Bonhart, Claremont’tan ayrılmadan önce bu meydanda, bu tapınağın önünde Falka’yı kırbaçlamıştı. Herkesin gözü önünde, hatta tapınağın papazının bile… Hem kırbaçlamış hem de, “Efendinin kim olduğunu sana göstereceğim!” diye bağırmıştı. “Şimdi seni

istediğim gibi pataklayacağım, canım isterse döve döve öldürürüm, kimse ilgilenmeyecek seninle, kimse yardım etmeyecek, ne insanlar, ne de tanrılar!” diye haykırmıştı.

Küçük Scarra pencerenin parmaklıklarına tırmanmış dışarıya bakıyordu. Ablası hâlâ elindeki çanaktan lapa kazıyordu. Kohut tabureyi alıp yatağına uzandı, yorganı üzerine çekti.

Nöbetçi kulübesinde bir zil çaldı, duvarın üzerinde yürüyen nöbetçiler birbirlerine seslendiler.

Kenna yüzünü duvara çevirdi.

Birkaç gün sonra karşılaştık, diye düşündü. Bonhart’la. Yüz yüze geldik. Vahşi, balık gözlerine baktım ve o kızı dövmesinden başka bir şey düşünemedim. Bir an için düşüncelerine de baktım ve başımı açılmış bir mezara sokmuş gibi oldum…

Gündönümünde oldu bu.

Bir gün öncesinde ise, yirmi iki eylülde, görünmeyen bir casusun aramıza karıştığını fark etmiştim.

İmparatorluk soruşturma başkanı Stefan Skellen kadının sözünü kesmeden dinliyordu ama yüzünün değiştiği Kenna’nın gözünden kaçmamıştı.

“Şunu bir kez daha söyle Selborne,” diye emretti. “Bir kez daha söyle çünkü sanırım tam duyamadım.”

“Dikkatli olun Efendi Skellen,” diye mırıldandı Kenna. “Öfkelenmiş gibi yapın… Sanki ben sizden bir şey istemişim, siz de reddediyormuşsunuz gibi… Rol yapın, demek istedim. Yanılmıyorum, çok eminim. İki günden beri içimizde görünmeyen biri var. Görünmeyen bir casus.”

Baykuş gerçekten zehir gibi bir adamdı. “Hayır Selborne, reddedildi,” dedi yüksek sesle; ne sesinde ne de mimiklerinde artistik bir abartı vardı. “Kurallar herkes için geçerlidir. İstisna yapılmaz. Kabul etmiyorum!”

“Hiç olmazsa dinleyin beni efendim.” Kenna, Baykuş kadar yetenekli değildi, ses tonunu oturtamadı ama canlandırdıkları durumda yalvaran biri konumunda olduğu için mahcubiyetine verilebilirdi bu. “Lütfen dinleyin beni…”

“Konuş, Selborne ama kısa kes!”

Kendini savunuyormuş gibi yaparak, “İki günden beri önümüzden arkamızdan casusluk yapıyor,” diye mırıldandı Kenna. “Claremont’tan beri. Atıyla gizlice peşimizden geliyor ama çadırlarımıza görünmeden giriyor, insanların arasında dolaşıyor, konuşulanları dinliyor.”

“Dinliyor, lanet olası casus.” Skellen’in öfkelenmiş rolü yapmasına gerek kalmamıştı çünkü sesi öfkeden titriyordu. “Nasıl fark ettin onu?”

“Önceki gün barın önünde siz Efendi Silifant’a emirler verirken, bankın üzerinde uyuyan bir kedi ansızın kulaklarını dikip tısladı. Kuşkulandım bundan çünkü kedinin baktığı yönde kimse yoktu… Sonra bir şey hissettim; bir tür düşünce, yabancı bir düşünce ve yabancı bir irade. Çevrem yalnızca kendi adamlarımızın alıştığım düşünceleriyle sarılı olunca, böyle yabancı bir düşünce bende birisi bağırıyormuş hissi uyandırıyor efendim… Ben de dikkat etmeye başladım, eni konu dikkat kesildim ve onu buldum.”

“Onu her zaman hissediyor musun?”

“Hayır. Her zaman olmuyor. Belli bir büyülü koruması var. Yakınımdaysa hissediyorum onu, üstelik her seferinde değil. Bu yüzden dikkatli olmalıyız, şu an bile yakınımızda olup olmadığı bilemeyebiliriz.”

“Sakın ürkütme onu,” dedi Baykuş sözcüklerin üzerine basa basa. “Sakın ürkütme… Onu diri istiyorum Selborne. Ne önerirsin?”

“Onu pasta yapalım.”

“Pasta mı?”

“Sesinizi yükseltmeyin efendim.”

“Ama… Neyse, tamam. Güzel, özgürce davranabilirsin.”

“Yarın bir köyde gecelememizi sağlayın. Gerisini ben hallederim ama şimdi beni bağıra çağıra paylayın, ben de gideyim.”

“Paylamam için bir neden yok.” Kadına bakıp gülümsedi ve hafifçe göz kırptı. Ardından sert bir komutanın kibirli ifadesini takındı. “Çünkü sizden memnunum, Hanımefendi Selborne.”

“Sizden,” demişti. Hanımefendi Selborne. Bir subayla konuşur gibi.

Baykuş yeniden göz kırptı. “Hayır!” diye kükredi elini sallayarak. Rolünü mükemmel oynuyordu. “İstek geri çevrilmiştir! Dışarı!”

“Emredersiniz efendim.”

Ertesi gün ikindi vakti Skellen, Lete Nehri kıyısındaki bir köyde mola verilmesini emretmişti. Varlıklı insanların yaşadığı bir köydü burası, ağaçlardan bir setle çevriliydi, köye taze çam kütüklerinden yapılmış şık bir kapıdan giriliyordu, kapının iki kanadı da orta kısma çakılı bir direğe çivilenmişti. Köyün adı Tekboynuz idi, adını içinde tekboynuzu betimleyen samandan yapılmış bir kuklanın bulunduğu taştan küçük bir tapınaktan almıştı.

Bu samandan puta ne çok güldüğümüzü anımsıyorum, diye içinden geçirdi Kenna. Biz güldükçe muhtar ciddi bir ifade takınıyor, köyü koruyan kutsal tekboynuzun yılar önce altından, sonra gümüşten, sonra da bakırdan olduğunu, ayrıca fil dişinden ve oyma tahtadan birkaç örneğinin bulunduğunu anlatıyordu. Fakat hepsi çalınıp götürülmüştü. İnsanlar soygun için çok uzaklardan geliyordu. Tekboynuz samandan yapılalı beri kafalarını dinliyorlardı. ,, Köyün içine dağıldık. Anlaştığımız gibi Skellen bizi köy evine yerleştirdi.

Aradan bir saat bile geçmeden görünmez casusu pastaya dönüştürdük. Kitaplarda yazılan klasik yöntemle…

“Yaklaşın lütfen,” diye yüksek sesle emretti Baykuş. “Lütfen yaklaşın ve bu evrağa bir göz atın… Tamam mı? Hepsi mevcut mu? İki kez anlatmak zorunda kalmak istemiyorum çünkü.”

Ola Harsheim dudaklarını yaladı; süt sağma bakracından bir miktar kesilmiş sütle sulandırılmış kaymak içmişti az önce. Kabı elinden bıraktı, çevresine bakınıp saymaya başladı. Dacre Silifant, Bert Brigden, Neratin Ceka, Til Echrade, Joanna ‘

Selborne…

“Dufficey yok.”

“Çağırın gelsin.”

“Kriel! DuffİKriel! Komutan görüşmeye çağırıyor! Önemli emirler verecek! Koş!”

Dufficey Kriel odaya koşarak girdi, soluk soluğaydı.

“Herkes burada efendim,” dedi Ola Harsheim.

“Pencereyi açın. İçerisi boğulacak kadar sarımsak kokuyor.

Kapıyı da açık bırakın, cereyan yapsın.”

Brigden ve Kriel denileni hemen yapıp pencereyi ve kapıyı açtılar. Kenna, Baykuşun birinci sınıf rol yaptığına bir kez daha kanaat getirdi.

“Yaklaşın, iyice yaklaşın efendiler. İmparatordan bu evrak geldi, gizli ve olağanüstü önemli. Bütün dikkatinizi buraya verin…”

“Haydi!” diye bağırdı Kenna, yıldırım çarpmış hissi uyandıran şiddetli bir dürtü yollayarak.

Ola Harsheim ve Dacre Silifant süt bakraçlarına davranıp, kaymakları Kenna’nın gösterdiği yöne doğru eşzamanlı olarak boşalttılar. Till Echrade masanın altına sakladığı bir fıçı unu hızla yere boşalttı. Odanın zemininde kaymak ve un karışımı bir siluet belirdi, ilk başta ne olduğu anlaşılamıyordu ama Bert Brigden gözünü dört açmıştı. Pastanın başının nerede olabileceğini en ufak bir hata yapmadan belirledi ve döküm demirden tavayı var gücüyle üzerine indirdi.

Sonra hepsi birden kaymağa ve una bulanmış casusun üzerine çullandı, görünmezlik şapkasını başından koparıp aldılar, adamı ellerinden ve ayaklarından yakaladılar. Masayı ters çevirdiler ve casusu masanın ayaklarına bağladılar. Botlarını ve çoraplarını çıkardılar, çoraplardan birini bağırmak üzere açtığı ağzına tıktılar.

Eserlerini taçlandırmak için de Duffîcey Kriel casusun kaburgalarına sıkı bir tekme savurdu. Casusun gözlerinin dışarı fırlaması herkeste sevinç yarattı.

“İyi iş çıkardınız,” dedi Baykuş takdirle. Aslında çok kısa süren eylem boyunca kollarını göğsünde kavuşturmuş ve hiç kıpırdamamıştı. “Aferin. Tebrikler. Özellikle sizi tebrik ederim Hanımefendi Skiborne.”

Lanet olsun, diye düşündü Kenna. Böyle devam ederse sonunda gerçekten subay olup çıkacağım.

“Efendi Brigden,” dedi Stefan Skellen buz gibi bir sesle ve masanın ayaklarına çarmıha gerilmiş gibi bağlanmış esirin karşısına geçip durdu. “Demiri kömürlerin üstüne atın lütfen. Efendi Echrade, köy evinin çevresinde çocuk dolaşmamasını sağlayın lütfen.”

Eğildi, casusun gözlerinin içine baktı. “Epeydir ortalarda görünmüyordun Rience,” dedi. “Başına bir şey geldi diye kaygılanmaya başlamıştım.”

Nöbet kulübesinin çalan zili, nöbet değişimini haber veriyordu. Scarra kardeşler bir ağızdan, ahenkle horluyordu. Kohut, taburesine sarılmış uykusunda mırıldanıyordu.

Şu Rience güçlü ve yiğit adamı oynamıştı, diye anımsadı Kenna. Büyücü Rience pastaya dönüşmüş, çıplak ayakları havaya dikilip masanın ayaklarına bağlanmıştı. Güçlü numarası yapıyordu ama başta ben olmak üzeri kimseyi kandıramıyordu. Baykuş beni uyarmış, adamın büyücü olduğunu söylemişti, ben de büyü yapamaması ve büyü yardımı alamaması için düşüncelerini karıştırmış, altını üstüne getirmiştim. Fırsatını bulunca da düşüncelerini okudum. Önce beynine girmeme izin vermedi ama demirin kızdırıldığı ocaktaki kömür kokusunu alır almaz büyülü korumaları ve ablukaları eski bir pantolonun dikişlerinin patlaması gibi çözüldü ve

düşüncelerini istediğim gibi okumaya başladım. Düşüncelerinin, benzeri ortamlarda beyinlerini okuduğum insanlarınkinden hiçbir fakı yoktu. Şaşkın, titreyen korku ve çaresizlik dolu düşüncelerdi. Soğuk, kaygan, ıslak ve kötü kokulu düşünceler… Bir cesedin bağırsakları gibi…

Yine de tıkaç ağzından çıkarılır çıkarılmaz Rience güçlü adamı oynamaya çalıştı.

“İyi, tamam, Skellen. Beni ele geçirmeyi başardınız! Tebrikler. Tekniğinize, yeteneğinize ve profesyonelliğinize saygılarımı sunuyorum. İnsanı kıskandıracak kadar mükemmel eğitilmiş adamlar ve şimdi beni bu sevimsiz pozisyondan çıkarmanızı rica ediyorum.”

Baykuş bir sandalye çekip at biner gibi oturdu, kavuşturduğu ellerini ve çenesini arkalığa dayadı. Casusa tepeden baktı ve konuşmadı.

“Beni çözmelerini emret, Skellen,” diye tekrarladı Rience. “Ardından adamlarını dışarı çıkar. Söyleyeceklerimi senden başka kimse duyamaz.”

“Efendi Brigden,” dedi Baykuş başını çevirmeden, “demirin rengi nedir?”

“Az daha kaldı efendim.”

“Hanımefendi Selborne?”

“Onu şu an okumak zahmetli.” Omuz silkti. “Çok korkuyor, korku diğer bütün düşünceleri bastırıyor ama düşünce dolu onda, ooo! İçlerinde saklamaya çalıştıkları var ancak benim için zor değil, ben…”

“Gerek kalmayacak buna. Biz klasik yöntemle, kızgın demirle deneyeceğiz.”

“Lanet olsun!” diye bağırdı casus. “Skellen! Niyetin herhalde…”

Baykuş, öne doğru eğildi, yüzü biraz değişmişti. “Birincisi: Efendi Skellen,” dedi ağır ağır ve sözcüklerin üstüne basarak. “İkincisi: Niyetim, evet, tabanlarından kızartma yapmak, Rience. Bu beni tarifsiz tatmin edecek çünkü bunu tarihî adaletin ifadesi olarak görüyorum. Anlamadığına bahse girerim.”

Rience ağzını açmayınca Skellen sözlerine devam etti. “Bilir misin, Rience, Vattier de Rideaux’ya vaktiyle, bundan yedi yıl önce senin tabanlarını pişirmesini öğütlemiştim, hani yanlış oldu, hizmet ettiğin herkesin adını vereceğine dair… ve de ihanet ettiğin herkesin. Sonra dedim ki iki listenin ne çok noktada örtüştüğünü görerek şaşıracaksın Vattier. Ne yapalım, Vattier de Rideaux beni dinlemedi. Şimdi pişmandır mutlaka ama henüz bir şey kaybedilmiş değil. Seni birazcık ısıtacağım, öğrenmek istediğimi öğrendiğimde seni Vattier’a devredeceğim. O da derini yüzecek ama ağır ağır, parça parça.”

Baykuş cebinden bir mendil ve küçük bir şişe parfüm çıkardı. Mendile bolca parfüm damlatıp burnuna tuttu. Parfüm hoş bir misk kokusu yaysa da Kenna kusacak gibi olmuştu.

“Demir, Efendi Brigden.”

“Vilgefortz’un emriyle sizi izliyorum!” diye haykırdı Rience. “Mesele şu kız! Sizin birliği izleyerek sizden önce davranacağımı ve şu kelle avcısına sizden önce ulaşacağımı ummuştum! Pazarlık yapıp kızı onun elinden almam istenmişti!

Ondan, sizden değil! Çünkü siz kızı öldürmek istiyorsunuz ama ‘

Vilgefortz onun dirisini istiyor! Başka ne bilmek istiyorsunuz?

Her şeyi anlatacağım! Her şeyi!”

“Hoop dur!” diye bağırdı Baykuş. “Ağır ol. Bunca gürültüden ve bilgi yoğunluğundan insanın başı ağrıyor. Beyler, bunu biraz dağlarsak sizce ne olur? Çığlıklarıyla yeri göğü birbirine katar, değil mi?”

Kriel ve Silifant kahkahayı patlattılar. Kenna ve Neratin Ceka onlara katılmadı. Bert Brigden de sesini çıkarmadı, demiri ateşten alıp dikkatle inceledi. Demir öylesine kızmıştı ki âdeta şeffaflaşmıştı, demirden ziyade sıvı ateşle doldurulmuş cam bir boruyu andırıyordu.

Rience bunu görüp ötmeye devam etti. “Kelle avcısını ve kızı nasıl bulacağınızı biliyorum!” diye bağırdı. “Biliyorum! Anlatacağım size!”

“Elbette anlatacaksın.”

Kenna hâlâ onun düşüncelerini okumaya uğraşıyordu. Çaresiz ve aciz öfke dalgasıyla karşılaşınca yüzünü buruşturdu. Rience’in beyninde bir şey, bir bariyer daha kırıldı. Korkusundan bir şey söyleyecek, diye içinden geçirdi Kenna. En sona saklamak istediği, son turda bütün kozları geride bırakacak bir kozu açığa vuracak. Acı çekmekten duyduğu iğrenç korku karşısında asını birazdan masaya atacak.

Kenna’nın beyninde ansızın bir şimşek çaktı, şakaklarının önce ısındığını, sonra soğuduğunu hissetti.

Biliyordu artık, Rience’in gizli düşüncelerini öğrenmişti. Tanrılar, diye düşündü, işte şimdi belaya battım galiba… “Anlatacağım!” dedi büyücü ağlamaklı bir sesle; kıpkırmızı kesilmiş, dışarı fırlamış gözlerini soruşturma başkanına çevirmişti. “Sana önemli bir şey anlatacağım Skellen! Vattier de Rideaux…”

Kenna ansızın bambaşka, yabancı bir düşünce hissetti. Neratin Ceka’nın elini hançerine atıp usulca kapıya yöneldiğini gördü.

Postallar yeri titretti ve köy evinin odasına Boreas Mun daldı. “Sayın Başkanım! Acele edin efendim! Geldiler! Kimin geldiğine inanamayacaksınız!”

Skellen, elindeki demirle casusun ayaklarına doğru eğilen Brigden’i bir el hareketiyle durdurdu.

“Piyango oynamalısın Rience,” dedi Skellen, pencereden dışarıya bakarken. “Böylesine şanslı birine ömrüm boyunca rastlamamıştım.”

Pencereden bakıldığında yaklaşan bir kalabalık ve kalabalığın ortasında atlar görünüyordu. Kenna gelenlerin kim olduğunu hemen anlamıştı. Büyük bir karayağızın sırtında yaklaşan balıkgözlü sıska devin kim olduğunu biliyordu.

Ayrıca karayağız kısrağın sırtında oturan kül sarısı saçlı J kızı da tanıyordu. Kızın elleri bağlanmış, boynuna da bir ip geçirilmişti. Şişmiş yanağı

mosmordu.

Vysogota kulübeye döndüğünde hiç neşesi yoktu, bedbin, suskun hatta öfkeliydi. Kayıkla post almaya gelen bir köylüyle konuştuktan sonra böyle olmuştu. Bahardan önce herhalde bir daha gelmem, demişti köylü. Hava her geçen gün sertleşiyor, sicim gibi yağmur yağıyor, fırtına var, insan kayığa binmekten korkuyor. Sabahları su birikintilerini buz tutuyor, kar her an başlayabilir, ardından don başlar, arkana dönüp bakıncaya kadar nehir, dereler ve göller donar. O zaman kayığı depoya kaldırıp kızağı çıkarmak gerekir ama Pereplut'ta kızakla bile bir yere gitmek olanaksız, bataklıktan geçilmiyor çünkü… ?

Köylü haklıydı. Akşama doğru bulutlar kümelenmiş, masmavi gökyüzünden beyaz taneler inmeye başlamıştı. Doğudan gelen fırtına kurumuş sazlıkları eğiyor, suyun yüzeyinde beyaz köpükler oluşturuyordu. Hava hissedilir biçimde soğumaya başlamıştı.

Yarından sonra Saovine Bayramı, diye içinden geçirdi Vysogota. Elf takvimine göre üç gün sonra yeni yıl başlıyor ama insan takvimine göre iki ay daha beklememiz gerekiyor.

Ciri'nin kısrağı Kelpi, ahırda kişneyip çifte atıyordu.

Vysogota kulübeye girdiğinde Ciri'nin sandıkları karıştırdığını gördü. Yaşlı adam buna izin vermiş hatta kızı teşvik etmişti. Birincisi, Kelpi'ye binmek ve kitap okumak dışında farklı bir uğraştı bu. İkincisi sandıklarda kızına ait eşyalar vardı, Ciri'ye de üstünü değiştirmek için kuru giysiler lazımdı çünkü hava soğuk ve rutubetliyken yıkanan eşyalar kolay kurumuyordu.

Ciri seçti, üzerine denedi, istemedi, usulca bir kenara bıraktı. Vysogota masaya oturdu. Bir tavuk kanadı ve haşlanmış iki patates yedi. Konuşmuyordu.

"Çok iyi işçilik." Ciri, yaşlı adama yıllardır görmediği hatta evinde olduğunu unuttuğu şeyler gösterdi. "Bunlar da mı kızınındı? Buzda kaymayı sever miydi?"

"Bayılırdı. Kışın gelmesini dört gözle beklerdi."

“Benim olabilir mi?”

“Ne istiyorsan al.” Yaşlı adam omuz silkti. “Benim işime yaramaz artık. Hoşuna gittiyse ve botlar ayağına uygunsa al tabii… Sen eşyalarını mı topluyorsun Ciri? Gitmeye mi hazırlanıyorsun yoksa? “

Kız yüzünü giysilere doğru çevirdi. “Evet, Vysogota,” dedi kısa bir sessizliğin ardından. “Öyle bir karar aldım çünkü bak… Kaybedecek zamanım yok.”

“Düşlerin.”

“Evet,” dedi Ciri bir an durduktan sonra. “Düşlerimde çok güzel şeyler gördüm. Gördüklerim gerçekleşti mi, yoksa geleceği mi haber veriyor, emin değilim. Olacakları engelleyebilir miyim, bilmiyorum… ama gitmeliyim. Biliyor musun, vaktiyle en yakınlarımın yardımıma gelmemelerine gücenmiştim. Beni kaderin ellerine bırakmalarına kızmıştım ama bence şimdi onlatm yatdima itaiyaci vat. Gitmeliyim”

“Kış kapıda.”

“İşte bu yüzden gitmeliyim. Eğer kalırsam bahara kadar çıkamam buradan… Bahara kadar elim kolum bağlı oturmaktan kıvranır, kâbuslarla kahrolurum. Yola çıkmalıyım, hem de hemen ve şu Kırlangıç Kulesi’ni bulmaya çalışmalıyım. Şu ışınlanma merkezini. Göle on beş günlük yolculuk sonunda ulaşılacağını kendin hesapladın. Kasım dolunayından önce oraya ulaşırım…”

“Saklandığın yerden henüz çıkamazsın,” diye Ciri’nin sözünü güçlükle kesti ihtiyar. “Şimdi olmaz. Yakalarlar seni. Ciri… Peşindeler… ve çok yakındalar. Şimdi kalkıp…”

Ciri elindeki bluzu yere attı yaydan çıkmış ok gibi ayağa kalktı. “Sen bir şey öğrendin.” Sesi sertti. “Postları almaya gelen köylüden bir şey öğrendin. Konuş.”

“Ciri…”

“Konuş lütfen!”

İhtiyar anlattı ama sonra pişman oldu.

“Herhalde şeytan yollamış onları, Efendi Münzevi,” diye mırıldandı köylü, postları saymayı bir an için unutarak. “Şeytan herhalde. Gündönümünden beri ormanın altını üstüne getiriyorlar, bir kız ar iyotlarmış. Halkı korkuttular, bağırıp tehdit ettiler ama hemen atlarıyla uzaklaştılar, hiçbir yerde kalıcı olmadılar. Şimdi kafalarına başka bir şey koymuşlar: Bazı köylerde yerleşim merkezlerinde, dur adı neydi… nöb itçi diye bir şey uydurmuşlar. Tabii itçi değil bunlar, nöb de her neyse artık, üç ya da dört serseri, tam baş belası. Şimdi kış boyunca oralara pusu kurup peşine düştükleri kızın saklandığı yerden çıkmasını ve köye inmesini bekleyecekler. O zaman bu itçiler kızı yakalayacak.”

“Sizin oraya da geldiler mi?”

Bakışları âdeta kararan köylü dişlerini gıcırdattı. “Bize gelen yok. Şanslıyız ama bize yarım gün mesafedeki Dun Dâre’de dört kişi var. Çiftliklerin oradaki meyhaneye yerleşmişler. Hepsi hergele, Efendi Münzevi, su katılmamış hergele, boş gezenin boş kalfası. Kızlara sarkıntılık etmişler, köyün adamları karşılarına dikilmiş, onlar da öldürmüş onları efendim, acımasızca. Vurup…”

“İnsanları mı öldürmüşler?”

“İki kişiyi. Muhtarı ve birini daha. Bu alçak heriflere hak ettikleri ceza verilir mi efendim? Adalet var mı? Ne ceza ne de adalet kaldı! Kızını ve karısını alıp Dun Dâre’den bizim köye kaçan bir tekerlekçi, eskiden dünyada Witcherlann olduğunu anlattı… Onlar ayaktakımını ortadan kaldırırmış. Bu alçakların işini bitirmesi için Dun Dâre’ye bir Witcher çağırmak gerekir…”

“Witcherlar insan değil canavar öldürürdü.”

“Bunlar hergele, Efendi Münzevi, insan değil, hergele, cehennem kaçkını. Onlara bir Witcher gerek, evet Witcher… Şimdi gitmeliyim, Efendi Münzevi… Uff, nasıl soğudu hava! Yakında kayığı kaldırıp kızağı

çıkaracağız… Ama Dun Dâre’deki hergelelere bir Witcher gerek, efendim…”

“Adam haklıymış,” dedi Ciri birbirine geçirdiği dişlerinin arasından. “Hem de çok haklı. Buraya bir Witcher gerek. Kadın da olabilir. Dört kişiler, öyle mi? Dun Dâre’deler. Nerede bu Dun Dâre? Nehrin akış yönünde mi? Kıyıyı izleyerek gidebilir miyim oraya?”

“Tanrılar adına, Ciri,” diye dehşet içinde bağırdı Vysogota. “Olamaz, sen şimdi ciddi ciddi…”

“İnanmadığın tanrıları karıştırma şimdi. İnanmadığını biliyorum.”

“Benim dünya görüşümü bırakalım! Ciri, senin beyninden ne şeytani düşünceler geçiyor öyle! Nasıl olur da…”

“Sen de benim dünya görüşümü bırak, Vysogota! Ben üzerime düşen görevi biliyorum! Ben dişi Witcher’ım!”

“Sen genç ve tutarsız birisin!” diye patladı adam. “Travmalar yaşamış bir çocuksun, yaralı, nevrozlu ve her an sinir krizi geçirebilecek durumda bir çocuk… Ayrıca intikam ateşi seni hasta etmiş! Misilleme dürtün gözünü karartmış! Anlamıyor musun sen bunu?”

“Senden çok daha iyi anlıyorum!” diye sağırdı Ciri. “Çünkü bir insanın yaralanmasının ne demek olduğundan senin haberin yok! Sana kimse gerçek anlamda bir kötülük yapmadığı için intikamdan da haberin yok!”

Kulübeden koşarak çıktı, kapıyı çarptı. Kapının bir anlık açılıp kapanması sırasında odanın içi soğuk rüzgârla dolmuştu. Vysogota çok geçmeden kişnemeler ve nal sesleri duydu.

Öfkesinden bir tabağı kaldırıp masaya çarptı. Nereye giderse gitsin, diye hiddetle düşündü, içindeki kötülüğü döksün bakalım. Kızın başına bir şey gelir diye kaygılanmıyordu, bataklıkların ortasında gece gündüz at binen biriydi Ciri, patikaları, barajları, kıyıyı ve ormanları iyi tanıyordu. Yolunu şaşıracak bile olsa, atının dizginini biraz gevşetmesi yeterliydi; kara Kelpi evi biliyordu, onu keçi ahırına geri getirirdi.

Bir süre sonra, hava iyice karardığında yaşlı adam dışarı çıkıp direğe bir fener taktı. Çitlerin önünde durdu, nal sesi ve su sesi duymaya çalıştı ama rüzgârın uğultusu ve sazlıkların hışırtısı bütün sesleri bastırıyordu. Direkteki fener deli gibi sallandı ve sonunda söndü.

Derken duydu. Uzaklardan. Hayır, Ciri'nin gittiği yönden gelmiyordu. Aksi yönden. Bataklıklardan geliyordu.

İnsan sesine benzemeyen, vahşi, yakınan bir çığlık… Uluma…

Bir anlık sessizlik oldu.

Sonra yeniden başladı. Bir banshee idi bu.

Bir elf hayaleti. Ölüm habercisi.

Vysogota soğuktan ve korkudan ürperdi. Hızla kulübeye geri döndü, söylediklerini duymamak için kendi kendine mırıldandı, duymamalıydı söylediklerini, kimse duymamalıydı.

Sönen feneri daha yakamadan Kelpi karanlığın içinden fırladı.

"Gir kulübeye," dedi Ciri yumuşacık, sevimli bir sesle. "Gir ve dışarı çıkma. Berbat bir gece."

Akşam yemeğinde yine tartıştılar.

"İyi ve kötü hakkında çok şey biliyorsun anlaşılan!"

"Elbette biliyorum! Üstelik âlimlerin kitaplarından bile değil!"

"Öyledir elbette! Her şeyi yaşadığın için biliyorsun. Her şey geçmiş başından. Upuzun, on altı yıllık yaşamında bir dolu deneyim kazandın çünkü."

"Evet, bir dolu. Yetecek kadar çok!"

"Kutlarım. Âlim arkadaşım."

“Dalganı geçiyorsun,” dedi Ciri dişlerini gıcırdatarak, “oysa siz ihtiyar âlimlerin şu dünyaya ettiği kötülüklerden hiç haberin yok. Siz kuramcılar kitaplarınıza gömülüyorsunuz, ahlak üzerine yazılmış yüz yıllık incelemeleri okuyorsunuz ve bunu öylesine özenli yapıyorsunuz ki gerçek dünyayı anlamak için pencereden dışarıya bakmaya bile zaman bulamıyorsunuz. Siz filozoflar, üniversitelerden emekli maaşı alabilmek için sahte felsefelerin peşinde koşuyorsunuz. Dünyayla ilgili yaydığınız iğrenç yalanlar karşılığında tek bir kişi size para vermeyeceği için de ahlak ve ahlak dersi, güzel ve iyimser bilimler uydurdunuz. Yalan ve kokuşmuş olacak kadar güzel ve iyimser!”

“Düşünülmeden verilmiş bir karardan daha yalan değil, sümüklü seni! Aceleci ve oturmamış bir yargı!”

“Kötülüğe karşı bir çare bulamadınız siz! Ama ben, sümüklü dişi Witcher buldum! Hem de kesin bir çare!”

İhtiyar sesini çıkarmadı ama yüzü onu ele vermiş olmalıydı çünkü Ciri masadan fırladı. “Aptalca laflar ettiğimi düşünüyorsun, değil mi? Boş konuşuyorum, değil mi?”

“Kızgınlığından böyle konuştuğunu düşünüyorum,” dedi yaşlı adam sakince. “Kızgınlığından öç planları yaptığını düşünüyorum ve sakinleşmen için yalvarıyorum.”

“Sakinim ben. Öce gelince: Söyle bana, neden almayacakmışım öcümü? Neden vazgeçecekmişim? Kimin adına? Yüce fikirler adına mı? Kötülükler cezalandırıldığında hangi düzen bozulur? Senin, bir filozofun ve ahlakçının gözünde öç çirkin bir eylemdir, eleştiriyi hak eder, ahlaksızlıktır, adaletsizliktir. Soruyorum o zaman: Kötünün cezası ne olacak? Bu cezayı kim belirleyecek, açıklayacak, infaz edecek? Kim? O inanmadığın tanrılar mı? Tanrıların yerine koymaya karar verdiğin evrenin ulu yaratıcısı mı? Yoksa yasalar mı? Yoksa Nilfgaard adaleti mi, imparatorluk mahkemeleri mi, valiler mi? Saf ihtiyar seni!”

“Yani göze göz, dişe diş mi? Kana kan mı? Bu kan karşılığında yeniden kan mı? Kan gölü mü? Dünyayı kana mı bulamak istiyorsun? Sen, saf ve yaralı

kız mı yapacaksın bunları? Kötülüklerle böyle mi savaşmak istiyorsun, dişi Witcher?”

“Evet. Aynen böyle! Çünkü kötünün korktuğunu bilirim. Senin ahlakından, öğütlerinden, ahlak üzerine incelemelerinden korkmaz o, Vysogota! Kötü; acı çekmekten korkar, sakat kalmaktan, azaptan ve son olarak da ölümden! Kötü, yara alınca acıdan köpekler gibi ulur! Kanının damarlarından fışkırdığını, çoraplarından kemiklerinin fırladığını, karnındaki bağırsakla ların ortaya döküldüğünü görünce, soğukla birlikte ölümün de gelmekte olduğunu hissedince kendini yerden yere atar, , domuz gibi ciyaklar. Derken tüyleri diken diken olur ve kötü ’ haykırır: ‘Merhamet edin! İşlediğim günahlardan pişmanım!

İyi ve düzgün biri olmak istiyorum, yemin ederim! Kurtarın beni, kan kaybından ölüme terk etmeyin, sefiller gibi gebermeme izin vermeyin!’

“Evet, münzevi. Kötüyle böyle mücadele edilir! Eğer kötü sana zarar vermek, acı çektirmek istiyorsa, ondan önce davran, hatta kötünün beklemediği bir anda harekete geç. Kötüden önce davranmayı başaramamışsan, kötü sana acı çektirmişse o zaman hıncını al! Saldır ona, özellikle o bu konuyu unuttuğu, kendini güvende hissettiği zaman saldır. İntikam al yani. Üç ’ misli al. Göze göz mü? Hayır! Bir göz karşılığında iki gözünü , birden sök! Dişe diş mi? Hayır! Tek diş karşılığında bütün dişlerini dök! Kötüden hıncını al! Acıdan ulumasını, ulurken göz bebeklerinin yarılmasını sağla. Aşağı baktığında huzur f içinde, güvenle şunu söyleyebilmelisin: Şurada yatan artık ı kimseye zarar veremeyecek, kimseyi yıldıramayacak. Gözleri yoksa birine nasıl zarar verebilir? Elleri de yoksa? Bağırsakt ları taşların üstüne dağılmışsa ve kanı kumun içine sızıyorsa ı birilerine nasıl zarar verebilir ki?”

“Sen,” dedi münzevi ağır ağır, “elinde kanlı kılıcınla dikilmiş, kanın kumun içine sızmasını izliyorsun. Böylece sonsuz I ikilemin ortadan kalktığını, filozof düşünün gerçekleştiğini sanıyorsun. Kötünün niteliğinin değiştiğine mi inanıyorsun?”

“Evet, öyle,” dedi Ciri kışkırtıcı bir tonda. “Çünkü yerde I yatan ve sürekli kan kaybeden artık kötü değildir. Belki iyi değildir henüz ama artık kötü olmadığı kesindir!”

“Doğanın boşluğa tahammülü yoktur,” dedi Vysogota ağır ağır. “Yerde yatan, kan kaybeden, senin kılıcınla ölen artık kötü değildir. Kötü nedir o zaman? Bunu düşündün mü hiç?”

“Hayır. Ben Witcher’im. Eğitimim sırasında kötünün karşısına dikileceğime yemin ettim. Daima ve de hiç düşünmeden.

“Çünkü düşünmeye başlarsan eğer,” diye alçak sesle ekledi, “öldürmenin bir anlamı kalmaz artık. Öcün anlamı kalmaz ve buna izin vermemelidir.”

İhtiyar başını iki yana salladı ama Ciri onun itirazlarını bir el hareketiyle engelledi.

“Hikâyemi sonlandırmamın zamanı geldi, Vysogota. Sana otuz gece boyunca gündönümünden Saovine’e kadar olanları anlattım ama her şeyi anlatmadım sana. Ben buradan çekip gitmeden önce Tekboynuz köyünde gündönümünde neler olup bittiğini öğrenmelisin.”

Adam kızı eyerden çekip indirirken kız inledi. Adamın bir gün önce tekmelediği kalçası sızlıyordu.

Kızın boynundaki tasmanın zincirinden çektiği gibi kızı açık renkli binaya doğru sürükledi.

Binanın kapısında silahlı adamlar bekliyordu. Bir de uzun boylu bir kadın.

“Bonhart,” dedi adamlardan biri; ince yapılı, ince yüzlü ve esmer tenliydi, elinde pirinç kaplama bir süvari kırbacı tutuyordu. “Bak hakkını yememek gerekir, insanları şaşırtmayı biliyorsun.”

“Merhaba Skellen.”

Skellen dediği kişi uzun süre kızın gözlerinin içine baktı. Kız bu bakışların etkisiyle titredi.

“Ee,” dedi Skellen, yeniden Bonhart’a dönerek. “Hemen açıklayacak mısın, yoksa peyderpey mi olacak?”

“Pazar meydanında açıklama yapmayı sevmem, insanın ağzına sinek kaçabilir. İçeriye girebilir miyim?”

“Buyur tabii.”

İçeride bekleyen bir adam daha vardı, saçı başı dağınıktı, rengi solgundu, muhtemelen aşçıydı çünkü üstüne bulaşan unları ve kaymakları temizlemeye çalışıyordu. Ciri’yi görünce gözleri parladı. Yaklaştı.

Aşçı değildi bu adam.

Ciri onu hemen tanıdı, iğrenç gözlerini ve dudağındaki lekeyi anımsadı. Thanedd Adası’nda onu Sincaplar’la birlikte izleyen adamdı. Ciri, camdan atlayarak onun elinden kurtulmuştu, adam da elflere kızın peşinden atlamayı emretmişti. Elf adama nasıl hitap etmişti? Prens miydi adı?

“Bak bak bak!” dedi adam itici sesiyle ve parmağını sertçe kızın göğsüne bastırdı. “Küçük hanım Ciri! Thanedd’den beri görüşemedik. Küçük hanımı çok uzun zamandır arıyordum ve sonunda buldum!”

“Beyefendi, kim olduğunuzu bilmiyorum,” dedi Bonhart buz gibi bir sesle. “Ama bu sözde bulduğunuz şey bana ait. O yüzden pis ellerinizi sürmeyin, tabii o güzelim parmaklarınızı seviyorsanız.”

“Adım Rience.” Büyücünün gözlerinde hain bir ışık yanıp söndü. “Kafanıza iyice yazın, sayın kelle avcısı. Kim olduğumu birazdan anlayacaksınız. Ayrıca bu küçük hanımın kime ait olduğunu da birazdan anlayacaksınız ama aceleci davranmayalım. öncesinde küçük hanıma getirdiğim selamları ileteceğim ve bir söz vereceğim. Sizce bir mahsuru yoktur sanırım?”

“Yok.”

Rience, Ciri’ye yaklaştı, gözünü kızın gözlerinin içine dikti. “Senin hamin, şu cani Yennefer,” dedi sözcüklerin üzerine basarak, “bir gün beni yaraladı. Sonrasında elime düştüğünde ona Rience olarak acının ne olduğunu gösterdim. Bu ellerle, bu parmaklarla ve ona bir söz verdim, eğer günün birinde elime düşersen prenses, acının ne olduğunu sana göstereceğime söz verdim. Bu ellerle, bu parmaklarla…”

“Tehlikeli,” dedi Bonhart usulca. “Benim kızımı kızdırmak ya da tehdit etmek, Efendi Rience, ya da adınız her neyse, çok tehlikelidir. Bu kız kincidir, yaptıklarınızı unutmaz. Bir kez daha söylüyorum: Ellerinizi, parmaklarınızı ve kalan bütün uzuvlarınızı bu kızdan uzak tutun.”

“Yeter,” diye Bonhart’ın sözünü kesti Skellen, gözünü Ciri’nin meraklı bakışlarından ayırmadan. “Kes, Bonhart. Rience, sen de kendine gel. Seni lütfumla ödüllendirdim ama fikrimi her an değiştirip yeniden masanın ayaklarına bağlatabilirim. İkiniz de oturun. Birbirimizle uygar insanlar gibi konuşalım. Üçümüz, baş başa. Çünkü anladığım kadarıyla görüşülmesi gereken bir konu var. Bu görüşmenin konusunu geçici olarak nöbetçilere teslim edelim. Efendi Silifant!”

“Çok iyi koruyun onu.” Bonhart zincirin ucunu Silifant’a uzattı. “Gözbebeğiniz gibi.”

Kenna biraz uzakta duruyordu. Son zamanlarda adını sıkça duyduğu şu kızı görmek istiyordu elbette ama Harsheim’ın ve Silifant’ın çevresini saran, esrarengiz tutsağı köy meydanındaki direğin başına sürükleyen kalabalığa girmek içinden gelmiyordu.

Herkes birbirini itiyor, merakla olup bitenlere bakıyordu. Hatta kıza dokunmaya, onu itmeye, tırmalamaya çalışıyorlardı. Kız sopa gibi yürüyordu, hafifçe topallıyordu ama başı dimdikti. Kızı dövmüş, diye düşündü Kenna ama diz çöktürememiş.

“Faika dedikleri bu demek…”

“Çocuk yahu bu daha!”

“Kız, hey! Kasap seni!”

“Bu canavar Claremont Meydanı nda altı oğlanı öldürmüş…” “Öncesinde kim bilir daha kaçını… Şeytan seni!” “Kurtkadın!”

“Şu kısrağa da bakın, ne kısrak öyle o! Cins bir at… Şuraya da bakın, Bonhart’ın eyerindeki kılıca bakın… Hah… Mucize bu!”

“Çekin elinizi!” diye bağırdı Dacre Silifant. “Dokunmak yok! Yabancı şeylere pis ellerinizi neden sürüyorsunuz? Kıza dokunmak, el sürmek, hakaret etmek, laf atmak yok! Biraz merhametli olun. Gün doğmadan asacak mıyız, bilmiyorum henüz. Bari o saate kadar başını dinlesin.”

“Kahpe ölecekse,” diye atıldı küçük Cyprian Fripp, “O zaman kalan zamanını güzelleştirmek lazım, ne dersiniz? Samanlığa çekip şöyle evire çevire düzelim mi?”

“Vay!” Kabernik Turent kahkahayı bastı. “Amma olurdu! Baykuşa soralım bakalım, izin…”

“İzin yok, diyorum size!” diye adamın sözünü kesti Dacre. “Lanet olası götler, aklınız bir buna çalışıyor! Kızı rahat bırakın dedim. Andres, Stigward, kızın yanında durun. Gözünüzü dört açın, bir adım bile uzaklaşmayın buradan. Yaklaşan olursa kafasına cop yiyecek!”

“Oha!” dedi Fripp. “Her neyse bizim için farketmez! Çocuklar gelin, odunluğa gidelim, şenlik için kuzu ve domuz çeviriyorlar. Bugün gündönümü, bayram. Beyler toplantı yaparken biz de biraz eğlenelim.”

“Gidelim! Eyer torbalarından bir şişe getir Dede. İçelim! İzin var mı Efendi Silifant? Efendi Harsheim? Bugün bayram, üstelik bu gece buradayız.”

“Ne adamlarsınız be!” Silifant alnını buruşturdu. “Kafayı çekmekten ve zıkkımlanmaktan başka bir iş bilmezsiniz! Peki, kızın başında nöbet tutanlara yardım etmek ve Efendi Stefan’ın emirlerini yerine getirmek üzere kim kalacak burada?”

“Ben kalırım,” dedi Neratin Ceka.

“Ben de,” dedi Kenna.

Dacre Silifant ikisine de dikkatle baktı. Sonra elini salladı ama kabul anlamına geliyordu bu. Fripp ve diğerleri nara atar gibi teşekkür ettiler.

“Ama şenlikte dikkatli davranın bak!” diye uyardı Ola Harsheim. “Kızlara sarkıntılık yok, köylüler yabayı indirir kafanıza yoksa!”

“Oha! Geliyor musun Chloe? Kenna, sen? Bir düşün istersen.”

“Hayır. Kalıyorum.”

“Ellerimi bağlayıp beni direğe zincirlediler. Başımda iki nöbetçi vardı. Ayrıca biraz ötede iki kişi daha bekliyordu, beni aralıksız süzüyor, gözetliyorlardı. Biri uzun boylu bir kadındı, çirkin değildi. Erkek olanın görüntüsü ve hareketleri biraz kadınsıydı. Tuhaf bir tipti.”

Odanın ortasına kurulmuş oturan kedi uzun uzun esnedi, işkence ederek öldürdüğü fare cazibesini yitirdiği için canı sıkılıyordu. Vysogota susuyordu.

“Bonhart, Rience ve şu Skellen denen baykuş köy evinde hâlâ müzakere ediyorlardı. Neyi görüştüklerini bilmiyordum. Başıma en kötüsünün geleceğini düşünüp artık vazgeçmiştim. Başka bir arenaya daha mı götürürlerdi? Ya da hemen mi öldürürlerdi? Lanet olsun, bir an önce bitsin, diye geçiriyordum içimden.”

Vysogota sesini çıkarmadı.

Bonhart iç geçirdi. “Asma suratını Skellen,” diye tekrarladı. “Derdim para kazanmaktı yalnızca. Artık köşeme çekilme, verandada oturup güvercinleri izleme zamanım geldi. Dişi Sıçan için bana yüz florin verdin, mutlaka ölmesini istedin. Bu beni düşündürdü. Bu küçük hanımın gerçek değeri nedir acaba, diye düşündüm. Sonra bir hesap yaptım, kızın elde tutulması öldürülmesinden ya da teslim edilmesinden mutlaka daha değerli olmalıydı. Eski bir iktisat ve ticaret ilkesidir bu. Bir malın değeri sürekli artar. Pazarlık yapılarak…”

Baykuş, çevreden kötü kokular alıyormuş gibi burnunu buruşturdu. “İnsanın canını acıtacak kadar açık konuşuyorsun Bonhart ama konuya gel. Açıkla. Kızla birlikte bütün Ebbing boyunca kaçıyorsun, sonra geliyor ve iktisat ilkeleriyle özür diliyorsun. Neler olduğunu açıkla.”

“Bunda açıklayacak ne var ki?” Rience pis pis sırıttı. “Efendi Bonhart, kızın kim olduğunu sonunda kavramış ve de ne kadar para ettiğini!”

Skellen ona bakmaya tenezzül etmedi. Bonhart'ın ifadesiz balık gözlerindeydi gözü. "Ancak bu pahalı kız," dedi sözcüklerin üstüne basarak, "emeklilik yıllarını garanti altına almasını düşlediği bu değerli ganimet, Claremont'ta arenaya atılıyor ve ölüm kalım savaşı vermeye mecbur ediliyor. Sözüm ona bu kadar değerli olmasına karşın hayatıyla oynanıyor. Buna ne diyorsun Bonhart? Bir terslik var burada."

"Kız sözünü ettiğin o arenada ölseydi," dedi Bonhart gözünü kaçırmadan, "hiçbir değeri olmadığı anlaşılırdı."

"Anlıyorum." Baykuş kaşlarını hafifçe çattı. "Kızı bir sonraki arenaya taşımaktansa bana getirdin. Neden, sorabilir miyim?"

Rience yüzünü buruşturdu. "Tekrar ediyorum: Kızın kim olduğunu ancak kavradı."

"Pek zekisiniz, Efendi Rience." Bonhart eklemlerini kütürdeterek gerindi. "Çözdünüz. Doğru, Kaer Morhen'de eğitilen dişi Witcher'in bir de sırrı olmalıydı. Geso'da, soylulara saldırıldığında ufaklık ağzından kaçırmıştı. Sözüm ona çok önemli ve asil biriydi ve bir barones onun gözünde ayaktakımıydı, onun önünde asla eğilmezdi. Buna göre bu Faika, dedim, en azından bir kontes olmalı. Tuhaftır, birincisi dişi Witcher'di. Dişi Witcher çok olur mu? İkincisi, Sıçanlar'ın çetesindeydi. Üçüncüsü, bir imparatorluk soruşturma başkanı Korath'tan Ebbing'e kadar bu kızı bizzat kovalıyor ve öldürülmesi için birilerini görevlendiriyor. Bütün bunların yanında kız yüksek mertebeden bir soylu. Hah, dedim kendi kendime, kim olduğunu bu kıza gerçekten sormalıyım artık."

Bir an sustu.

"Başlarda," dedi, burnunu manşetine silerek, "konuşmak istemedi. Oysa rica etmiştim konuşması için. Ellerimle, ayaklarımla ve copumla rica etmiştim. Sakat bırakmak istemiyordum bu kızı… Tesadüf bu ya, o sırada bir cerrah geldi. Diş çekme aletleriyle. Ben de kızı sandalyeye bağladım…"

Skellen yutkundu. Rience gülümsedi. Bonhart, gözlerini manşetine dikti.

“Kız bu aletleri görür görmez her şeyi anlattı. Şu diş penselerini… Dili anında çözüldü. Ortaya çıktı ki bu kız…”

“Cintra Prensesi’ymiş,” dedi Rience, bakışlarını Baykuş’a çevirerek. “Veliaht prenses. İmparator Emhyr’in eş adayı.”

“Ancak Efendi Skellen bana bunu söylememişti.” Kelle avcısı ağzını büzdü. “Kızı öldürmemi istedi, buna defalarca vurgu yaptı. Gördüğüm yerde, asla acımadan gebertmeliydim. Nasıl yani, Efendi Skellen? Bir kraliçeyi mi öldüreceğim? İmparatorunuzun müstakbel eşini mi? Söylentiler doğruysa, Andrzej Sapkowski imparatorun her an evleneceği kızı mı? Ardından büyük bir affın geleceği evliliği mi engelleyecektim?”

Bunları anlatırken, Bonhart, Skellen’i bakışlarıyla oyuyordu.

Al sana bir sıkıntı,” diye sözlerini sürdürdü kelle avcısı. Bunun üzerine istemeden de olsa bu Witcher prensesle ilgili planlarımdan vazgeçtim. Bütün sıkıntıyı buraya, Efendi Skellene getirdim. Konuşmak ve uzlaşmak için… çünkü bu sıkıntı bence Bonhart’a tek başına biraz büyük gelir…”

Çok doğru bir çıkarım,” dedi, Rience’in giysisinin altından gelen tiz bir ses. “Çok doğru bir çıkarım, Efendi Bonhart. Yakaladığınız şey beyler, ikinize de biraz büyük gelir. Neyse ki benim gibi biri var hayatınızda.”

“Ne bu?” Skellen ayağa fırladı. “Lanet olsun, ne bu?”

“Ustam, büyücü Vilgefortz.” Rience, gömleğinin altından küçük bir gümüş kutu çıkardı. “Daha doğrusu ustamın sesi. Xenogloss adlı büyülü düzeneğin içinden yükseliyor.”

“Beyler hepinizi selamlıyorum,” dedi kutu. “Sizleri yalnızca duyabildiğim için üzgünüm, ışınlanma ve yansıma yapamayacak kadar çok önemli işlerim var.”

“Bir bu eksikti, lanet olsun,” diye homurdandı Baykuş, “ama tahmin etmeliydim. Rience kendi başına eyleme geçemeyecek kadar aptal biridir. Baştan beri karanlık bir yerlerde gizlendiğini tahmin etmeliydim Vilgefortz.

Şişko bir örümcek gibi karanlık bir yere gizlenip ağın titremesini bekliyordun.”

“Nasıl da canlı bir betimleme.”

Skellen homurdandı. “Karşımızda numara yapma Vilgefortz. Rience’ten ve kutusundan işlerinin yoğunluğundan dolayı yararlanmıyorsun, sen büyücüler ordusundan, senin algoritmanı kullanarak bütün dünyadaki büyü izlerini araştıran eski konsey arkadaşlarından korkuyorsun. Eğer ışınlanacak olsan seni bir çırpıda bulurdu onlar.”

Çok etkileyici bir bilgi.”

Biz tanıştırılmamıştık.” Bonhart, gümüş kutunun önünde abartılı bir reverans yaptı. “Rience’in kıza işkence edeceğini söylemesi sizin direktifiniz ve yetkiniz dâhilinde gerçekleşiyor demek, Efendi Büyücü? Yanılıyor muyum yoksa? Açık söyleyeyim, kızın benim gözümdeki değeri her an artıyor. Anlaşılan ona hepimizin ihtiyacı var.”

Biz tanıştırılmadık,” dedi Vilgefortz kutunun içinden, ama sızı tanıyorum, Efendi Bonhart. Hatta ne kadar iyi tanıdığımı bilseniz, şaşırırdınız. Bu kız, evet öyle, çok önemli. Cintra’nm aslan yavrusu, Eski Kan o. Itlina’nın kehanetine göre, onun soyu gelecekte dünyayı yönetecek.”

“Bu yüzden mi ona böylesine ihtiyacınız var?”

“Bana onun plasentası gerek yalnızca. Rahmi. Ben plasentasını çıkarıp aldıktan sonra kalanı sizin olabilir. Neler duyuyorum ben öyle, homurdananlar mı var? Tiksintiden iç geçirenler ve sık sık soluyanlar mı? Kimden geliyor bu sesler? Kızı her gün özel yöntemlerle fiziksel ve ruhsal işkencelere maruz bırakan Bonhart’tan mı? Kızı hainlerin ve komplocuların emriyle öldürmek isteyen Skellen’den mi? Hım?”

Ellerini ensesine dayayıp tahta karyolaya uzanan Kenna, gizlice dinledim, diye anımsadı. Köşede durup hissettim ve tüylerim diken diken oldu. Bütün bedenimde. İçine battığım pisliğin boyutunu o an bir anda kavradım.

“Evet, evet,” diye bir ses yükseldi Xenogloss’un içinden, “sen kendi imparatoruna ihanet ettin Skellen. Hiç çekinmeden, hem de eline geçen ilk fırsatta.”

Baykuş alaycı bir ifadeyle homurdandı. “Senin gibi baş hainin ağzından ihanet suçlaması duymak çok önemli Vilgefortz. Ucuz bir panayır şakasına benzemeseydi şeref duyardım bundan.”

“Seni hainlikle suçlamıyorum Skellen, ihanet ederken sergilediğin bönlüğünle ve beceriksizliğinle dalga geçiyorum. Hükümdarına kimin için ihanet ediyorsun? İmparator, Cintra prensesiyle evlenmeye karar vererek onların kızlarını reddettiği için hastalıklı hırslarına yenik düşen Ardal aep Dahy ve de Wette için! Bu adamlar soylarından yeni bir hanedanlığın doğacağına, imparatorluk içinde tahtı aşan güçlere ulaşacak ilk soyu temsil ettiklerine inanmışlardı! Emhyr tek bir hamleyle bu umutlarını yıktı, onlar da bunun üzerine tarihin gidişatını değiştirmeye karar verdiler. Silahlı ayaklanmaya hazır değiller ama Emhyr’in onların kızlarına tercih ettiği kız ortadan kaldırılabilir! Kendi asil ellerini kirletmek istemediler tabii, böylece bir kiralık cellat, ihtiraslarla yüklü Stefan Skellen’i tuttular. Tam olarak nasıldı Skellen? Bize anlatmak istemez misin?”

“Neden?” diye bağırdı Baykuş. “Ve de kime? Her zaman olduğu gibi sen her şeyi biliyorsun, ulu büyücü! Rience her zamanki gibi hiçbir şey bilmiyor, öyle de olmalı, Bonhart’ı ise ilgilendirmez bunlar…”

“Sense, daha önce belirttiğim gibi, övünülecek bir şey yapmadın. Asiller seni vaatlerle satın aldılar ancak onlardan sana bir fayda gelmeyeceğini anlayacak kadar zekisin. Cintralı kızdan kurtulmak için bugün seni kullanıyorlar ama değersiz bir sonradan görme olduğun için yarın seni başlarından defedecekler. Yeni imparatorlukta sana Vattier de Rideaux’nun konumunu mu vaat ettiler? Buna kendin de inanmıyorsundur Skellen! Vattier’a senden daha çok ihtiyaçları var, darbeler yaşanır biter ama gizli servisler değişmez. Onların tek istedikleri sana ellerinle cinayet işletmek; güvenlik mekanizmasını kontrol altına almak için Vattier’a ihtiyaçları var. Ayrıca Vattier bir vikont, sense bir hiçsin.”

“Doğru.” Baykuş, dudaklarını büzdü. “Bunları anlayacak kadar zekiyim. Sana katılmak için şimdi de Ardal aep Dahy’ye mi ihanet edeyim

Vilgefortz? Derdin bu mu? Ben boşa kürek çekmem! Devrimi destekliyorsam, bunu inandığım için, dava uğruna yapıyorum. Başına buyruk zorbalık yönetimi bitmeli, meşruti monarşi kurulmalı, ardından demokrasi…”

“Ne?”

“Halkın egemen olduğu rejim. Halkın ülkeyi yöneteceği bir düzen. Devletin bütün vatandaşlarının içlerinden en değerli ve dürüstleri tarafından temsil edildiği ve bu kişilerin dürüst seçimlerle belirlendiği…”

Rience böğürerek gülmeye başladı. Bonhart da bağırarak güldü. Biraz tiz bir sesle olsa da Büyücü Vilgefortz da Xenogloss cihazının içinden keyifle güldü. Üçü de gözlerinden yaşlar gelinceye kadar gülmeyi sürdürdü.

“Güzel,” diye kahkahaları böldü Bonhart. “Buraya gülüp eğlenmeye değil, pazarlığa geldik. Kız şimdilik bütün vatandaşların dürüst temsilcilerinin değil, benim ama satabilirim onu. Efendi büyücü ne veriyor?”

“Dünya egemenliği seni ilgilendiriyor mu?”

“Hayır.”

“O halde,” dedi Vilgefortz ağır ağır, “kıza yaptıklarımı görmen için sana bize katılma izni veriyorum. İzleyebilirsin. Bu tür manzaraları her hoşluğa tercih ettiğini biliyorum.”

Bonhart, gözlerinde beyaz bir ateşe rağmen sükunetini korudu. “Daha somut konuşur musun?”

“Somutu şöyle, aldığın ücretin yirmi katını ödemeye hazırım. İki bin florin. Düşün Bonhart, kaldıramayacağın kadar yığınla para bu, bir katırla taşıman gerekecek. Bu para emekliliğine, verandaya, güvercinlere ve hatta har vurup harman savurmazsan kızlara ve birlikte içeceğiniz içkilere yeter.”

“Tamamdır, efendi büyücü.” Kelle avcısı rahatlamış gibi gülümsedi. “Şu içki ve kız meselesiyle kalbimi fethettiniz gerçekten. Pazarlığı kapatalım ama şu izleme önerinize de tepkisiz kalamam. İtiraf ediyorum, kızın

arenada gebermesini görmeyi yeğlerdim ama sizin neşter çalışmanıza da bir göz atmak isterim. Bunu da bahşiş olarak ekleyin pazarlığa.”

“Anlaştık.”

“Pek hızlı oldu,” dedi Baykuş yüzünü ekşiterek. “Gerçekten, Bonhart’la çarçabuk anlaştın. Gelgelelim bir societas leonina[16] anlaşması bu. Bir şeyi unutmadınız mı? İçinde oturduğunuz . şu köy evi ve sattığınız Cintralı kız yirmiyi aşkın silahlı adam tarafından çevrelenmiş ve bunlar benim adamlarım.”

[16] (Lat.) Ortaklardan bazılarının yalnızca kazanca, diğerlerinin de yalnızca zarara katılmasını öngören geçersiz ortaklık anlaşması, (ç. n.)

“Sevgili Soruşturma Başkanı,” dedi Vilgefortz’un kutudan f yükselen sesi. “Bu pazarlıkta zararlı çıktığınızı düşünmeniz p beni kırıyor. Aksine size karşı olağanüstü bonkör davrandı ğımı düşünüyorum. Size şu adına demokrasi dediğiniz şeyi garantileyemem ama size materyal yardımı, lojistik destek ve bilgiye ulaşma sözü verebilirim. Bu bilgiler sayesinde komplocuların maşası ve uşağı olmaktan kurtulup ortakları olursunuz. Böylece kişiliğiniz ve görüşleriniz Prens Joachim de Wette, r Dük Ardal aep Dahy, Kont Broinne, Kont d’Arvy ve diğer bütün asilzade komplocular nezdinde ağırlık kazanır. Societas leonina olması ne fark eder? Elbette, söz konusu ganimet Cirilla olunca aslan payı bana düşecek, ayrıca hak ettiğimi düşünüyorum. Bu seni çok mu rahatsız ediyor? Sen de bu işten büyük yarar sağlayacaksın. Cintralı kızı bana bırakırsan, Vattier de Rideaux’nun koltuğu cebinde demektir. Gizli servis başkanı olarak Stefan Skellen, her türlü ütopyayı gerçekleştirebileceksin, hatta demokrasi ve dürüst seçimler dâhil. Yani gördüğün gibi sana on beşlik cılız bir kız karşılığında en büyük düşlerini ve tutkularını vadediyorum. Görüyor musun?”

“Hayır,” Baykuş başını iki yana salladı. “Yalnızca dinliyorum.”

“Rience.”

“Buyrun üstadım.”

“Efendi Skellen’e, bilgilerimizin niteliğinden bir örnek sun. Vattier’dan öğrendiklerini anlat ona.”

“Bu ekipte,” dedi Rience, “bir casus var.”

“Ne?”

“Duydun işte. Vattier de Rideaux’nun bir ajanı var burada. Yaptığın her şeyden haberdar. Neden ve kimin için yaptığından. Vattier içinize bir ajan sokmuş.”

Yanına usulca sokuldu. Kadın onun geldiğini duymamıştı bile.

“Kenna.”

“Neratin.”

“Düşüncelerimi hissettin. Şu köy evinde. Ne düşündüğümü biliyorsun. O halde kim olduğumu da biliyorsun.”

“Dinle Neratin…”

“Hayır. Sen dinle Joanna Selborne. Stefan Skellen ülkeye ve imparatora ihanet ediyor. Bir komplocu o. Onun yanında yer alan herkes darağacını boylayacak. Bin Yıl Meydanı’nda atlar tarafından parçalanacaklar.”

“Benim bir şeyden haberim yok Neratin. Emirleri yerine getiriyorum… Benden ne istiyorsun? Ben soruşturma başkanının hizmetindeyim… Ya sen? Sen kime hizmet ediyorsun?”

“İmparatorluğa. Sayın de Rideaux’ya.”

“Benden ne istiyorsun?”

“Akıllı olmanı.”

“Git. Seni ele vermeyeceğim, sesimi çıkarmayacağım… ama git lütfen. Yapamam, Neratin. Ben basit bir kadınım. Benim için fazla…”

Ne yapacağımı bilmiyorum. Skellen, “Hanımefendi Selborne,” dedi. Subayla konuşur gibi. Ben kime hizmet ediyorum? Ona mı? İmparatora mı? Devlete mi?”

Hem nereden bileceğim?

Kenna, sırtını dayadığı kulübenin köşesinden uzaklaştı. Direğin dibinde oturan Falka’yı merakla izleyen çocukları ürkütmek için eline geçirdiği bir değneği sallayıp ters ters baktı.

Oo, ben resmen pisliğe battım. Ah, darağacı kokusu var bu işte ve de Bin Yıl Meydanı’ndaki at boku kokusu…

Bu işin sonunu kestiremiyorum, diye düşündü Kenna, ama kendimi onun yerine koymalıyım. Şu Falka’nın. Hiç değilse bir an için düşüncelerini hissetmeliyim. Bildiklerini öğrenmeliyim.

Anlamalıyım.

“Kadın yaklaşmaya başladı,” dedi Ciri, kediyi okşarken. “Uzun boylu ve bakımlıydı, o it sürüsünden çok farklıydı… Hatta kendince güzeldi. Saygı uyandırıyordu. Başımda nöbet tutan iki odun herif, kadının yaklaştığını görünce sövmeyi kesti.”

Vysogota sesini çıkarmıyordu.

“Kadın eğildi,” diye devam etti Ciri, “gözlerimin içine baktı. Hemen bir şey hissettim… Tuhaf bir şey… Sanki başımın arka kısmında bir şey çatırdadı ve canım acıdı. Kulaklarımda bir uğultu başladı. Gözlerimin içinde bir an parlak bir ışık yanıp söndü… İçime bir şey girmişti, iğrenç ve kaypaktı… Tanıyordum bunu. Yennefer bana tapınakta göstermişti… O kadının bana bunu yapmasına izin vermek istemiyordum… Böylece içime soktuğu o şeyi iterek attım, bütün gücümü ve yeteneğimi kullanarak içimden dışarı fırlattım. Uzun boylu kadın ayağa kalktı ve yüzüne yumruk yemiş gibi sendelemeye başladı, iki adım geriledi… Burnundan kanlar fışkırdı. İki delikten birden.”

Vysogota sesini çıkarmıyordu.

“Ama,” dedi Ciri başını kaldırarak, “neler olduğunu kavramıştım. İçimde ansızın güç hissettim. Oysa Korath Çölünde kaybetmiştim, kendimi koparmıştım ondan. Sonrasında güç yaratamamış ve kullanamamıştım. O, o kadın bana o gücü vermiş, neredeyse elime bir silah tutuşturmuştu. Bu benim şansımdı.”

Kenna yalpaladı, kumların üzerine yığıldı, sarhoşlar gibi başını sallayarak yeri eşeledi. Kanlar burnundan ağzına ve çenesine akıyordu.

“Ne oluyor…” Andres Viemy yerinden fırladı ama ansızın ellerini başına bastırdı, ağzını açtı, ağzından hırıltılar çıktı. Gözlerini ardına kadar açıp Stigward’a baktı ama korsanın da ağzından ve burnundan kanlar boşalıyordu. Andres’in gözleri buğulandı. Dizlerinin üzerine çöktü, yan tarafta durmuş sakince onu izleyen Neratin Ceka’ya baktı.

“Nera… tin… Yardım…”

Ceka kımıldamadı bile. Kıza bakıyordu ama kız gözlerini üzerine çevirince irkildi.

“Gerek yok,” diye kızı aceleyle uyardı. “Senden yanayım. Sana yardım edeceğim. Gel, iplerini keseyim… Al şu bıçağı, tasmayı kendin kes. Ben atları getireyim.”

“Ceka…” diyebildi Andres Viemy güçlükle, nefes alamıyordu. “Hain seni…”

Kız, bakışıyla bir darbe indirdi ve Vierny, hareketsizce yerde yatan Stigward’in üzerine devrildi, cenin gibi iki büklüm oldu. Kenna ise hâlâ doğrulamıyordu. Kanlar şimdi göğsüne ve karnına damlıyordu.

Kulübenin arkasından fırlayan Chloe Stitz, “İmdat!” diye bağırdı ve elindeki koyun kaburgası elinden düştü. “İmdaaaat! Silifant! Skellen! Kız kaçıyor!”

Ciri, eyerin üzerine oturmuştu bile. Elinde de kılıcı vardı.

“Haydi Kelpi!”

“İmdaaaaat!”

Kenna kumları eşeledi. Ayağa kalkamıyordu. Bacakları onun değildi, odundandı sanki. Bir psişik, diye düşündü. Olağanüstü bir psişik güce çattım. Kız benden on kat daha güçlü… Neyse ki öldürmedi beni… Bilincim nasıl açık hâlâ?

Kulübelerin yanından bir grup koşarak yetişti, Ola Harsheim, Bert Brigden ve Til Echrade en önden geliyordu. Kapıdaki nöbetçiler Dacre Silifant ve Boreas Mun da telaşla geldiler. Ciri atını çevirdi, bağırdı, nehre doğru dörtnala koşmaya başladı. Ancak o yönden de silahlı adamlar fırlamıştı.

Skellen ve Bonhart kendilerini köy evinden dışarı attılar. Bonhart kılıcını eline almıştı bile. Neratin Ceka böğürdü, atını onlara doğru sürüp ikisini de yere devirdi. Ardından atının sırtından doğrudan Bonhart’ın üzerine atılıp adamı yere bastırdı. Eşikte beliren Rience afallamıştı.

“Yakalayın!” diye kükredi Skellen. “Yakalayın ya da öldürün!”

“Dirisini istiyorum!” diye kükredi Rience. “Dirisiniii!”

Kenna, göl kıyısında sıralanmış ağaçların Ciri’yi engellediğini, onun da kısrağını çevirip ana kapıya doğru dörtnala sürdüğünü gördü. Kabernik Turent’in kızın üzerine atlayıp onu eyerden çekerek indirmeye çalıştığını, bir kılıcın parıldadığını, Turent’in boynundan sicim gibi kan aktığını da gördü. Dede Vargas ve Fripp Junior da gördüler bunu. Kızın yolunu kesmeye kalkışmayıp kulübelerin arkasına kaçmayı yeğlediler.

Bonhart ayağa fırladı, Neratin Ceka’yı kılıcının topuzuyla kendinden uzaklaştırdı ve adamın göğsüne dehşet bir darbe indirdi. Ardından hemen Ciri’ye doğru sıçradı. Yarılmış göğsünden kanların fışkırdığı Neratin, Bonhart’ı son gücüyle ayaklarından yakaladı ancak yeni bir kılıç darbesiyle kuma çakılınca elleri gevşedi. Yine de birkaç saniyelik gecikme yeterli olmuştu.

Ciri, atını mahmuzladı ama şimdi de Silifant ve Mun peşindeydi. Skellen, bir kurt gibi gizlice soldan yaklaştı, kolunu savurdu. Kenna, havada bir şeyin parıldadığını, kızın titrediğini, eyerin üzerinde sallandığını ve

yüzünden kan fışkırdığını gördü. Ciri sonra eyerden arkaya doğru kaykıldı ve sırtını bir an kısrağın sağrısına dayadı ama düşmedi, yeniden doğruldu, eyere yerleşti ve atının boynuna sarıldı. Kısrak, silahlı adamları etrafa savurup kapıya doğru ilerledi. Arkalarından Mun, Silifant ve elinde tatar yayıyla Chloe Stitz koşuyorlardı.

“Kapıyı aşamaz! Yakaladık onu!” zafer çığlığı attı Mun. “İki metreyi hiçbir at aşamaz!”

“Vurma, Chloe!”

Chloe onca velvele içinde bu uyarıyı duymadı. Durdu. Tatar yayını yanağına dayadı. Chloe’nin hedefi her zaman tutturduğu herkesçe bilinirdi.

“Öl!” diye bağırdı Chloe. “Öl!”

Kenna, adını bilmediği tıknaz bir adamın koşarak geldiğini, elindeki tatar yayını kaldırdığını ve okunu yakın mesafeden Chloe’nin sırtına sapladığını gördü. Okun hedefe saplanmasıyla birlikte âdeta kanlı bir patlama oldu. Chloe, inlediği bile duyulmadan yere düştü.

Karayağız kısrak kapıya varınca başını hafifçe geriye çekti ve atladı. Yükseldi, yükseldi, kapıya âdeta tırmandı, narin ön ? bacaklarıyla siyah bir ipek şerit gibi kapının üzerinden süzüldü.

Arka bacaklarıysa en üst kirişe değmedi bile.

“Tanrılar!” diye bağırdı Dacre Silifant. “Tanrılar, bu nasıl p bir at böyle! Ağırlığınca altın değerinde!”

“Kim yakalarsa, kısrak onun,” diye haykırdı Skellen. “Atlayın atlarınıza! Atlayın ve peşine düşün!”

Sonunda açılmış kapıdan hepsi yıldırım gibi geçti. En önden Bonhart ve Boreas uçarcasına ilerliyordu.

Kenna güçlükle ayağa kalktı. Kalkar kalkmaz sendeleyip kuma oturdu. Bacaklarındaki karıncalanma canını yakıyordu.

Kabernik Turent hareket etmiyor, kollarını ve bacaklarını açmış kan gölünün içinde yatıyordu. Andres Vierny, hâlâ baygın olan Stigward'i kucaklamaya çalışıyordu.

- Kumların üzerinde iki büklüm yatan Chloe bir çocuk kadar küçülmüştü âdeta.

Ola Harsheim ve Bert Brigden, Chloe'yi öldüren tıknaz adamı sürükleyerek Skellen'in karşısına getirdiler. Baykuş, yüksek sesle soluyor, öfkeden titriyordu. Az önce kızın yüzüne sapladığı çelik yıldızların bir İkincisini göğsüne asılı omuz kayışından çekip aldı.

"Seni cehennem yutsun Skellen," dedi tıknaz adam. Kenna adamın adını anımsadı birden. Mekesser. Jediah Mekesser. Kenna onunla Rocayne'de tanışmıştı.

Baykuş, öne doğru eğilip sert bir el hareketi yaptı. Altı köşeli yıldız uğultuyla uçtu ve Mekesser'in yüzüne, alnının tam ortasına saplandı. Mekesser bağırmadı bile, onu sımsıkı tutan Harsheim'ın ve Brigden'in elinde sarsılarak seğirmeye başladı. Öylesine uzun süre seğirdi ve ağzını öylesine yaydı ki herkes gözlerini kaçırdı. Baykuş dışında herkes.

"Yıldızımı ondan söküp al Ola," dedi Stefan Skellen, cesedin onu tutan kollara yığılıp kaldığını gördükten sonra. "Leşini de öteki leşle, şu erdişiyle birlikte bokun içine gömün. Uyuz hainlerden tek bir iz bile kalmasın."

Gökyüzünü ansızın karabulutlar kapladı ve korkunç bir fırtına başladı. Her yer kapkaranlık olmuştu.

Nöbetçiler hisar duvarının üzerinde birbirlerine seslendiler. Scarra kardeşler düet yapar gibi horluyordu. Kohut boş kovanın içine şarıl şarıl işedi.

Kenna, yorganı çenesine kadar çekti. Kendini anılara kaptırmıştı.

Kıza yetişememişlerdi. Ortadan kaybolmuştu kız. Evet, kaybolmuştu. Olacak iş değildi, Boreas Mun, kara kısrağın izini üç mil kadar sonra kaybetmişti. Hava ansızın, hiçbir belirti vermeden kararmıştı, fırtına

ağaçları yerlere yatırıyordu. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyor, şimşekler birbiri ardına çakıyordu.

Bonhart acımasızdı. Tekboynuz'a geri döndüler. Birbirlerine bağırıyorlardı, herkes herkese hakaret ediyor, sesiyle diğerlerini bastırmaya çalışıyordu. Bonhart, Baykuş, Rience ve şu dördüncü esrarengiz, canavar tiz ses… Benim gibi at binemeyecek durumda olanlar hariç sonrasında tekrar yola koyuldular… Köylüleri ellerindeki meşalelerle önlerine kattılar, ormanların içine koştular. Sabaha karşı geri döndüler.

Döndüklerinde elleri boştu. Gözlerindeki dehşet dışında hiçbir şey getirmemişlerdi.

Söylentiler, diye hatırladı Kenna, birkaç gün sonra başlamıştı. Başlarda Baykuş'tan ve Bonhart'tan herkes çok ürküyordu. Öylesine öfkeliydiler ki kimse onlara görünmek istemiyordu. öyle ki Bert Brigden bir subay olduğu halde, düşünmeden konuştuğu için başına süvari kamçısı yemişti.

Derken, takip sırasında neler yaşandığı konuşulmaya başlandı. Tapınaktaki küçük, samandan tekboynuz ansızın büyüyüp bir ejderha boyutuna ulaşmıştı ve atları öylesine ürkütmüştü ki sırtlarındaki adamlar yere düşmüş ve mucize eseri boyunlarını kırılmaktan korumuşlardı. Ölü atların sırtına binmiş ateş gözlü hayaletlerden oluşan süvari alayı, gökyüzünden dörtnala yere iniyordu. Alaya, kaburgaları fırlamış iskelet bir kral komuta ediyordu ve hizmetindeki hayaletlere pelerinlerini yere sererek siyah kısrağın izlerini silmelerini buyuruyordu. Çobanaldatan kuşları kulakları tırmalamasına hep bir ağızdan ötüyor, ölüm habercisi banshee hayalet gibi uluyordu…

Rüzgâr, yağmur, bulutlar ve fantastik görünümdeki çalılıklar ve ağaçlar, üstelik kocaman gözleri olan korku, diye yorumladı Boreas Mun. öyle ya, o da oradaydı. Açıklama böylece bitmişti. Ya çobanaldatanlar? Ne vardı bunda, onlar her zaman çığlık atardı zaten.

İzler, at sanki gökyüzünde uçmuş gibi bir anda kesilen nal izleri peki?

Suyun içindeki balığın bile izini bulan izci Boreas Mun'un yüzü bu soru karşısında gerilmişti. Rüzgâr, demişti, rüzgâr bütün izleri kumlarla ve yapraklarla kapattı. Başka bir açıklama yok.

Kimileri inanmıştı hatta buna, diye hatırladı Kenna. Bütün bunların doğal hadiseler ya da yanılsamalar olduğuna inanmıştı. Hatta gülmüşlerdi bunlara.

Sonrasında hiç gülmediler. Dun Dâre'den sonra. Dun Dâre'den sonra artık kimse gülmedi.

Yaşlı adam kızı gördüğünde elinde olmadan geri çekildi, derin bir nefes aldı.

Kız, ocaktan aldığı kurumla kaz yağını karıştırmış, göz çukurlarını ve göz kapaklarını bununla siyaha boyamış ve boyayı şakaklarına oradan da kulağına kadar uzatmıştı.

Şeytana benzemişti.

"Dördüncü adacıktan ormana gireceksin ve daima kıyıdan ilerleyeceksin," diye yol tarifini tekrarladı yaşlı adam. "Sonra nehir kıyısında kurumuş üç ağaca kadar devam et, oradan gürgen ormanına dal ve dümdüz batıya doğru ilerle. Karşına çamlar çıktığında ormanın kıyısından ilerle ve orman yollarını say. Dokuzuncu patikaya sap ve ondan sonra artık sapmak yok. Dun Dâre köyüne çıkacaksın, köyün kuzey tarafında bir yerleşim merkezi var. Birkaç kulübe yalnızca. Tam arkalarındaki yol ayrımında meyhaneyi göreceksin."

"Aklıma yazdım. Bulurum, korkma."

"Nehir kıvrımlarına çok dikkat etmen lazım. Sazlıkların azaldığı yerlerden kendini sakın. Kurtpençesiyle kaplı yerlerden de. Çam ormanına varmadan karanlık basarsa dur ve sabaha kadar bekle. Bataklıkların içinden sakın geceleri ilerleme. Gece yeni ay var, üstelik bulutlar…"

"Biliyorum."

"Göller bölgesine gelince… Tepeleri aşıp kuzeye doğru ilerle. Anayollara girme, oralar asker kaynar. Sylte adında büyük bir nehre geldiğinde yolun yarısını geride bıraktın demektir."

"Biliyorum. Bana çizdiğin haritayı yanıma aldım."

“Ha evet, doğru ya.”

Ciri, at başlığını ve eyer torbalarını yeniden gözden geçirdi. Farkında olmadan. Ne diyeceğini bilemiyordu çünkü. Sonunda söylemek zorunda olduğu şeyi erteliyordu.

“Seni burada konuk etmek güzeldi,” diye ondan önce davrandı yaşlı adam. “Gerçekten güzeldi. Elveda, dişi Witcher.”

“Elveda münzevi. Her şey için teşekkür ederim.”

Kız eyerin üzerine oturmuş ve Kelpi’ye bir şaplak atmaya hazırlanıyordu ki yaşlı adam yaklaşıp elini tuttu. “Ciri. Gitme. Bari kışı…”

“Don başlamadan önce göller bölgesine ulaşacağım. Sonra, her şey senin söylediğin gibiyse, hiçbir şeyin anlamı kalmayacak. Işınlanmayla Thanedd’e döneceğim. Aretusa Okulu’na. Hanımefendi Rita’ya… Vysogota… Ne kadar zaman önce olduğunu…”

“Kırlangıç Kulesi bir efsanedir. Unutma, yalnızca bir efsane.”

“Ben de yalnızca bir efsaneyim,” dedi Ciri acı acı. “Doğduğum günden beri. Zireael, kırlangıç, sürpriz çocuk. Seçilmiş kişi. Kader çocuğu. Eski Kan’ın çocuğu. Gidiyorum, Vysogota. Sağlıcakla kal.”

“Sağlıcakla kal, Ciri.”

Kulübelerin arkasındaki yol ayrımında yer alan meyhane boştu. Küçük Cyprian Fripp ve üç arkadaşı yerlilerin içeri girmesini yasaklamıştı ve seyyahları kovalıyordu. Kendileri ise günlerdir keyiflerince yiyip içerek duman içindeki karanlık meyhanede oturuyordu. İçerisi, kışları kapısı bacası açılmayan bütün meyhaneler gibi ter, kedi, fare, kirli çorap, çam kerestesi, osuruk, yağ, yanmış yiyecek ve ıslak, buharı tüten giysi kokuyordu.

“Ne boktan bir aksilik,” diye belki yüzüncü kez söylendi Mal Yuz Jannowitz ve içki getirmesi için garson kıza işaret etti. “Tanrı, Baykuş’un

cezasını versin. Bizi böylesine berbat bir delikte bırakıp gitti! Ormanın içinde devriye gezmeyi yeğlerdim doğrusu!”

“Saçmalıyorsun ama!” dedi Dede Vargas. “Dışarısı buz gibi! Sıcak yerde oturmak işime gelir. Hem de bir kızla beraber!”

Garson kızın kalçasına sert bir şaplak attı. Kız hafiften ciyakladı, hiç oralı olmadığı belliydi. Dürüst olmak gerekirse akıllı biri sayılmazdı. Meyhanede çalıştığı süre içinde, kalçasına şaplak ya da çimdik atılırsa cıyaklaması gerektiğini öğrenmişti.

Cyprian Fripp ve takımı, geldiklerinin ikinci günü iki garson kıza da sarkıntılık etmişti. Meyhaneci karşı koymamıştı, kızlar da karşı koymayı akıl edecek kadar zeki değildi. Hayat onlara, karşı koyan kadınlara dayak atıldığını öğretmişti. Bu durumda erkeklerin heveslerinin geçmesini beklemek daha mantıklıydı.

“Şu Faika,” dedi Rispat La Pointe can sıkıntısından yaptıkları akşam sohbetlerinden birini daha başlatarak, “söylemedi demeyin, ormanın birinde mortu çekti bence. Skellen’in ağzını yıldızla nasıl dağıttığını, içinden oluk oluk kanlar fışkırdığını gözlerimle gördüm. O kız toparlanamamıştır bir daha!”

“Baykuş tam vuramadı onu,” diye karşı çıktı Yuz Jannowitz. “Yıldız teğet geçti yalnızca. Doğrudur, kızın ağzı resmen dağıldı, ben de gördüm. Ama bu durum kızın ana kapıyı aşmasını engelledi mi? Attan düştü mü Ciri? Nerdee! Kapı kemerini sonradan ölçtük: İki metre ve beş santim, tam tamına. Ve ne yaptı? Üzerinden atladı kız. Hem de nasıl! Eyerle kıçının arasına kılıç bile giremezdi!”

“Domuz gibi kan kaybetti,” diye karşı çıktı Rispat La Pointe. “Atıyla bir süre gitmiş, sonra yere düşmüştür ve çukurun birinde gebermiştir. Leşini de kurtlar, kuşlar, artıklarını da sansarlar yemiştir, karıncalar da kalan son izleri silmiştir. Son, deireadh\ Bence biz burada boş yere oturup paramızı içkiye yatırıyoruz. Üstelik kendi paramız bu, maaş alacakmışız gibi görünmüyor çünkü.”

“Bir cesetten hiçbir izin, hiçbir belirtinin kalmaması mümkün değil,” dedi Dede Vargas kesin bir ifadeyle. “Geriye her zaman bir şey kalır; kafatası, kalça ya da kalın bir kemik. Şu büyücü Rience, Falka’dan kalanları er geç bulacaktır. Bu iş o zaman hallolmuş sayılır.”

“Sonra da bizi öyle işlere koşarlar ki buradaki miskinliğimizi ve bu boktan domuz ahırını ararız.” Küçük Cyprian Fripp, sıkılmış bakışlarını meyhanenin duvarlarında gezdirdi; her çiviyi, her su lekesini tanıyordu. “Bir de şu rezil içkiyi. Bir de leş gibi soğan kokan, sen onları becerirken danalar gibi yatıp havaya bakan ve dişlerini karıştıran şu iki kadını arayacağız.”

“Bence her şey buradaki can sıkıntısından iyidir!” dedi Yuz Jannowitz. “İnsanın içinden oturup hüngür hüngür ağlamak geliyor! Yahu gelin bir şeyler yapalım! Herhangi bir şey! Köyü yakalım mı örneğin?”

Kapı gıcırdadı. Çıkan ses öylesine alışılmamıştı ki dördü birden ayağa fırladı.

“Dışarı!” diye haykırdı Dede Vargas. “Kaybol, ihtiyar! Dilenci! Kokarca! Defol!”

“Bırakın adamı!” Fripp elini can sıkıntısıyla salladı. “Görüyorsun işte, adam gayda satıyor. Zavallının biri, hanlarda müzik çalıp şarkılar söyleyerek geçinen eski bir askerdir mutlaka. Dışarısı yağmurlu ve soğuk. Otursun işte…”

“Bizden olabildiğince uzağa otursun o zaman.” Yuz Jannowitz, ihtiyara oturacağı yeri gösterdi. “Yoksa bitleri buraya uçar. Bitlinin biri olduğunu buradan görebiliyorum. Hatta bit değil, kaplumbağa olduklarını sanır insan.”

“Adama tıkınacak bir şeyler getir, meyhaneci!” diye buyurdu Fripp Junior. “Bize de içki!”

İhtiyar, başındaki büyük kürk kalpağı çıkardı ve kötü kokusunu vakarla çevresine yaydı. “Teşekkür ederim, asil efendiler,” dedi. “Bu akşam

Saovine, bayram. Bayramlarda hava soğuk ve yağmurluysa kimse dışarı atılmaz. Bayramlar kutlanır…”

“Doğru ya!” Rispat La Pointe avucunu alnına vurdu.

“Bugün Saovine gecesi! Ekimin sonu!”

“Büyü gecesi.” Yaşlı adam, önüne konulan sulu çorbayı höpürdeterek içti. “Hayalet ve dehşet gecesi!”

“Oo!” dedi Yuz Jannowitz. “İhtiyar bize birazdan bir dilenci hikâyesi yutturmaya kalkışacak!”

“Bırak yapsın.” Dede Vargas esnedi. “Her şey şu can sıkıntısından iyidir!” j “Saovine,” diye tekrarladı Cyprian Fripp bezgin bir ifadeyle. “Tekboynuz’dan bu yana beş hafta geçti. Burada böylece oturalı da iki hafta oldu. Boşa giden iki hafta! Saovine demek!”

“Mucizeler gecesi.” Yaşlı adam kaşığı yaladı, kâsenin dibinde kayan bir şeyi parmaklarıyla alıp yedi. “Dehşet ve büyü gecesi!”

“Söylememiş miydim?” Yuz Jannowitz ağzını büzdü.

“Sıra şimdi dilenci masalında!”

İhtiyar doğruldu, başını kaşıdı ve hafifçe öksürdü. “Saovine’den önceki geceyi,” diye başladı sözcüklerin üstüne basarak, “kasım hilalinin görünmesinden önceki geceyi elfler eski yılın son gecesi olarak kabul eder. Yeni günle birlikte elfler için yeni yıl da başlar. Bu yüzden evdeki ve işteki bütün ateşleri bir çırayla yakmak ve kalan çırayı mayısa kadar saklayıp Belleteyn ateşini bununla tutuşturmak elflerde gelenektir. Böylece her şeyin yolunda gideceğine ve mutlu yaşayacaklarına inanırlar. Yalnızca elfler değil, bizimkilerden de uygulayanlar var bunu. Kötü ruhlardan korunmak çin…”

“Ruhlar!” dedi Yuz, sesli soluyarak. “Şu moruğun söylediklerine bakın!”

“Saovine’den önceki gece bu!” dedi ihtiyar duygulu bir sesle. “Böyle bir gecede ruhlar ortalıkta dolaşır! Ölmüşlerin ruhları pencereye vurup alın bizi

içeri,” diye yalvarırlar, alın bizi içeri. Onlara ballı lapa vermek, içine de votka damlatmak gerekir…”

“Ben votkayı kendi boğazıma damlatmayı yeğliyorum!” Rispat La Pointe’ın kahkahası kulakları tırmaladı. “Senin ruhlarınsa ihtiyar,” dedi eliyle kıçını göstererek, “şuramı yalasın!”

“Aman efendiler, ruhların şakası olmaz, sizi duyabilirler r ve kincidir onlar! Bugün Saovine’den önceki gece, dehşet ve büyü gecesi! Kulak verin, çevrede bir şeylerin hışırdadığını duyuyor musunuz? öteki dünyadan gelen ölüler bunlar; evlere gizlice girip ateşin başında ısınmak ve karınlarını doyurmak , istiyorlar. Hasadı kaldırılmış şu boş tarlalarda ve yapraksız ormanlarda fırtına ve don, kol geziyor, zavallı ruhlar üşüyor, bu yüzden sıcacık evleriniz çekiyor onları. Bu yüzde onlar için - eşiğe ya da harman yerine bir kap yemek bırakmayı unutmayın çünkü cinler oralarda bir şey bulamazlarsa aramak için gece yarısından sonra kulübelere gelirler…”

“Vay başımıza gelen!” diye fısıldadı garson kızlardan biri ’ ve ardından hemen ciyakladı çünkü Fripp kalçasına çimdik atmıştı.

“Kötü bir hikâye değil!” dedi Fripp. “Ama iyi bir hikâye r de değil! Meyhaneci, İhtiyara bir kupa bira ver, belki iyi şeyler anlatır o zaman! Çocuklar, iyi bir hikâye nereden anlaşılır biliyor musunuz: Kadınlar dinlemekten kendilerinden geçerler f ve çimdiklendiklerini hiç anlamazlar!”

Adamlar bağırarak gülmeye başladı ve kendilerinden geçip geçmediklerine bakılan kızlardan ciyaklama sesleri yükseldi. İhtiyar, sıcak biradan bir yudum aldı ve yüksek sesle geğirdi.

“Sakın kafayı bulup uyuklayayım deme!” diye uyardı Dede Vargas tehdit dolu bir sesle. “Bedava içki yok! Anlat, şarkı söyle, müzik çal! Eğlendir bizi!”

İhtiyar ağzını açtı, karanlık bozkırın ortasına çakılı mil taşı gibi tek bir diş göründü. “Ama baylar, Saovine bu! Müzik nasıl çalınır? Olmaz! Saovine müziği, pencereden duyulan fırtınadır! Kurtadamlar ve pençeli vampirler ulur, hayaletler dans edip inler, gulyabaniler dişlerini gıcırdatır! Banshee sızlanıp bağırır, çığlığını duyanın sonu kesinlikle yakın demektir. Ne kadar

kötü ruh varsa o gece saklandığı yerden çıkar ve cadılar kıştan önceki son toplantılarına uçarlar! Saovine dehşet ve mucize gecesidir! Ormana gidilmez, orman cini yutar yoksa! Mezarlıktan geçilmez, ölüm cini yakalar adamı! En iyisi kulübeden çıkmamaktır ve ne olur ne olmaz diye eşiğe yeni bir demir bıçak saplamak gerekir çünkü kötü ruhlar bu bıçağı aşıp içeri girmeye cesaret edemez. Kadınlar bu gece çocuklarına göz kulak olmalıdır çünkü Saovine gecesinde bir denizkızı ya da bir cüce cin çocuğu çalıp yerine iğrenç bir dönme cin bebek bırakabilir. Bir kadın hamileyse evden çıkmamalıdır çünkü gece cini karnındaki bebeğine büyü yapabilir! Böylece kadın bir bebek yerine demirden dişleri olan bir ucube dünyaya getirir…"

"Vay başımıza gelen!"

"Demirden dişleri olan bir bebek! Bebek önce annesinin memesini ısırıp koparır. Sonra ellerini. Sonra da yüzünü… Of, nasıl da acıktım…"

"Al şu kemiği, üzerinde biraz et var. Daha fazlası yaşlılara zararlı, genzine kaçar ya da kuyruğu titretirsin, hahaha! Neyse ne, bir de bira getirin kızlar. Ee, ihtiyar, şu ruhları biraz daha anlat bakalım!"

"Saovine, efendiler, hayaletlerin gününü gün ettikleri son gecedir. Sonrasında don bütün güçlerini alır, onlar da derinlere, toprağın altına inerler, burunlarını bile dışarı çıkarmadan bütün kışı orada geçirirler. Bu yüzden uğursuz yerlerde define aramak için en uygun zaman Saovine'den şubata, Imbaelk şenliğine kadarki süredir. Örneğin sıcak bir mevsimde bir tepede kazı yaparken, iki metre boyunda ve iki metre eninde bir tepe cini uyanır, öfkeyle atlar ve defineciyi yer. Ama Saovine ile Imbaelk arasında herkes istediği kadar arayıp kazı yapabilir çünkü cinler, yaşlı ayılar gibi derin bir uykudadır."

"Titrek ihtiyar, neler uyduruyorsun böyle!"

"Gerçeği konuşuyorum, baylar. Evet, evet. Saovine büyülü bir gecedir, korkunçtur ama kehanette bulunmak ve geleceği görmek için en uygun zamandır. Böyle bir gecede iskambil falı ve el falı bakmak iyi sonuç verir, hatta kemik, beyaz diş, peynir, tavşan bağırsağı, çürümüş yarasayla da fala bakılır."

“İğrenç!”

“Saovine gecesi, dehşet ve hayalet gecesidir… En iyisi kulübeden çıkmamaktır. Bütün aileyle… Ateşin başında…”

“Bütün aileyle,” diye tekrarladı Cyprian Fripp ve arkadaşlarına bakıp ağzını yayarak sırıttı. “Bütün aileyle, çaktınız mı? Bir haftadan beri sazlıkların arasında bizden sinsice saklanan ’ bütün aileyle!”

“Demircinin karısı!” dedi Yuz Jannowitz, durumu hemen f kavrayarak. “Altın sarısı saçlı güzel kadın! Kafan çalışıyor, , Fripp. Kadını bugün kulübede yakalayabiliriz! Ne dersiniz ı çocuklar? Demircinin çiftliğine gidelim mi bir koşu?”

“Ooo, bence hemen!” Dede Vargas enikonu gerindi. - “Demircinin karısı gözümün önüne geldi şimdi çocuklar, köyden geçişi, memelerini sallayışı, kırıtışı… Onu vaktiyle yakalayacaktık aslında ama şu görev hastası ahmak Dacre 497 ı Silifant… Ama bugün Silifant yok, demircinin karısı ise kulübede! Bizi bekliyor!”

“Biz bu köyde kazmayla muhtarın işini bile bitirdik.” Rispat alnını buruşturdu. “Yardıma gelen hödüğün karnını yardık. Daha fazla ceset gerekiyor mu? Demirci ve oğlu odun gibi herifler. Kolay kolay boyun eğmezler. O halde onları da…”

“Yaralayacağız,” diye cümleyi tamamladı Fripp. “Biraz yaralarız o kadar. Biralarınızı bitirin, hazırlanıp atlara atlayacağız ve köye gideceğiz. Saovine kutlamaya! Paltolarımızı postu dışarı bakacak şekilde giyelim, bağırıp çağıralım, yaygara koparalım. Köylüler kötü ruh ya da cin olduğumuzu sansın!”

“Demircinin karısını alıp bizim buraya mı getirelim, ya da kendi tarzımızda, Gemerya usulü ailenin gözleri önünde mi eğlenelim?”

“İkisini de yapabiliriz.” Fripp yağlı parşömenle kaplı pencereden dışarı baktı. “Lanet olsun, ne fırtına bu böyle! Kavaklar bile eğiliyor!”

“Ooo,” dedi ihtiyar kupasının arkasından. “Bu ne rüzgâr ne de fırtına! Süpürgelerine binip buraya gelen cadılar bunlar ama kiminin elinde havan ve tokmak da var, arkada bıraktıkları izleri siliyorlar. Ormanda kimin yolunu ne zaman kesecekleri ve kimin üzerine arkadan çullanacakları belli olmaz. Ne zaman saldıracaklarını kimse bilmez. Öyle de dişleri vardır ki tam böyle"

“Cadılarla ancak çocukları korkutabilirsin, ihtiyar!”

“Ormana uygunsuz zamanda girmeyin efendim. Şunu da söyleyeyim, cadılar toplumunda kontes ya da prenses kabul edilen en korkunç cadılar… ooo, onlar süpürgeyle, ocak demiriyle ya da havanla uçmaz! Onlar siyah kedilerin sırtında dörtnala koşar!”

“Hahaha!”

“Gerçekten! Çünkü Saovine gecesinde, kediler bir geceliğine kapkara kısraklara dönüşür. Böyle bir cadıyla karşılaşan ölümün pençesinden kurtulamaz. Cadı, önüne çıkanı rüzgârın yaprakları savurması gibi savurur ve koparıp öteki dünyaya götürür!”

“Döndüğümüzde sonunu anlatırsın artık. Bak güzel bir hikâye uydur, lanet olası ihtiyar ve de gaydanı hazırla! Dönüşte eğleneceğiz burada! Dans edeceğiz, demircinin karısını kurcalayacağız… Ne var, Rispat?”

Rispat La Pointe işemek için dışarıdaki kulübeye gitmiş ve koşarak dönmüştü. Yüzü kireç gibiydi. Ellerini kollarını sallıyor, kapıyı gösteriyordu. Ağzından tek bir sözcük çıkmıyordu. Gerekmiyordu zaten. Dışarıda bir at kişniyordu çünkü.

“Siyah bir kısrak,” dedi Fripp; yüzünü pencereye yapıştırmıştı. “Aynı siyah kısrak. Bu o.”

“Cadı mı?”

“Budala şey, Faika!”

“Onun ruhudur!” Rispat güçlükle soluk alıyordu. “Hayalet! Faika kurtulmuş olamaz asla! Öldü ve hayalet olarak geri döndü! Saovine gecesinde…”

“Mezar gibi kapkaranlık bir gecede gelecek,” diye mırıldandı ihtiyar, boş kupayı karnına bastırarak. “Karşısına çıkan da mutlaka ölümle buluşacak…”

“Silahlarınızı, silahlarınızı alın,” dedi Fripp telaşla. “Çabuk! Kapının iki yanını tutun! Anlamıyor musunuz? Şanslıyız! Falka’nın bizden haberi yok, ısınmak için buraya geldi, soğuk ve açlık onu saklandığı delikten çıkardı! Doğrudan kollarımıza itti! Baykuş ve Rience bizi altına boğacaklar! Silahlara davranın…”

Kapı çatırtıyla açıldı.

İhtiyar, masanın üzerine doğru eğilip gözlerini kıstı. Az görüyordu. Gözleri de yaşlanmıştı, glokom ve göz nezlesi görme gücünü çok zayıflatmıştı. Ayrıca meyhane karanlıktı ve dumanla kaplıydı. Yaşlı adam bu yüzden içeri girip antreden salona ilerleyen, misk faresi postundan bir tunik giymiş, başında başlık, boynunda yüzünü örten bir atkı olan çelimsiz silueti pek seçemedi. Neyse ki ihtiyarın kulakları sağlamdı. Garson kızlardan birinin alçak sesle attığı çığlığı, öteki kızın nalınlarının takırtısını, meyhanecinin sesini yükseltmeden ettiği küfrü duymuştu. Ayrıca kılıçlar kınlarından çekilirken çıkan cızırtıyı da duymuştu. Cyprian Fripp’in alaycı, alçak bir sesle, “Elimizdesin, Faika! Burada bizi beklemiyordun, değil mi?” dediğini de duymuştu.

“Bekliyordum,” diye bir ses duydu ihtiyar ve bu sesin tınısıyla titredi.

Çelimsiz siluetin hareket ettiğini farketti. Ardından dehşetle iç geçirenleri duydu. Garson kızlardan birinin çığlığı geldi kulağına yine. Adına Faika dedikleri kızın başlığını ve atkısını çıkardığını görememişti. Yara izinden deforme olmuş yüzünü göremedi. Kurum ve yağ karışımı bir boyayla çepeçevre boyanmış ve bir şeytanınkine benzeyen gözleri de göremiyordu.

“Ben Faika değilim,” dedi kız.

Yaşlı adam yine hızlı ve bulanık bir hareketini gördü kızın. Gaz lambasının ışığında bir şeyin parladığını gördü.

“Kaer Morhenli Ciri’yim ben. Witchenm. Sizi öldürmeye geldim.”

Yaşamı boyunca nice meyhane kavgasına tanık olan ihtiyar, kendini nasıl koruyacağını biliyordu: Masanın altına girip büzüldü ve masa ayaklarını sımsıkı kavradı. Bulunduğu pozisyondan artık hiçbir şey göremiyordu tabii. İstemiyordu zaten. Masaya sımsıkı tutunuyordu, gelgeldim masa diğer eşyalarla birlikte salonun içinde oradan oraya kayıyordu. Kıyamet kopuyordu; herkes bağırıyor, çatırtılar kopuyor, postallar öfkeyle yere vuruluyordu; küfürler havada uçuşuyor, çığlıklar, iniltiler ve kılıç şakırtıları kulakları sağır ediyordu.

Garson kızlardan biri tiz sesiyle sürekli bağırıyordu.

Birisi masanın üzerine sert bir şeyle vurdu ve masayı altındaki ihtiyarla birlikte itti ve hemen dibinde yere düştü. İhtiyar, üzerine sıcak kanların sıçradığını fark edince bir çığlık attı. İçeri ilk girdiği sırada onu kovmaya çalışan Dede Vargas —ki tuniğinin üzerindeki pirinç zımbalardan tanımıştı onu yaşlı adam- tüyler ürpertici şekilde ciyaklıyor, kendini yerden yere atıp kollarını sağa sola savururken çevreye kanlarını sıçratıyordu. Can havliyle savrulan darbelerden biri ihtiyarın doğrudan gözüne denk geldi. Yaşlı adam artık hiçbir şey görmüyordu. Bağıran garson kız, genzine hava kaçınca sustu, derin bir soluk aldıktan sonra daha yüksek perdeden çığlıklarına devam etti.

Birisi paldır küldür yeri boyladı, çam kerestesinden yeni silinmiş zemin tahtalarının üzerine yine kanlar sıçradı. O sırada ölen kişinin Rispat la Pointe olduğunu, Ciri’nin kılıcını adamın boynuna yandan sapladığını yaşlı adam fark edememişti. Ciri’nin Fripp’in ve Janowitz’in burunlarının dibinde tek ayak üzerinde döndüğünü, savunmalarının içinden boz rengi gölge gibi geçtiğini görmedi. Jannowitz hızlı, kedilerinkini andıran yumuşak bir dönüşle karşılık verdi. Usta bir eskrimciydi. Sağ ayağı üzerinde durdu, dizlerini kırdı ve kılıcını aşağıdan yukarı doğru kızın yüzüne, berbat yara izine yöneltti. Iskalaması imkânsızdı.

Ama yine de ıskaladı.

Siper almaya zaman bulamamıştı. Ciri bu boşluktan yararlanıp kılıcını iki eliyle kavrayıp yakından adamın göğsünü ve karnını yardı. Ardından derhal geriye sıçradı, Fripp'in darbesini savuşturmak için hızlı bir çalımla döndü ve kılıcını iki büklüm olmuş Jannowitz'in boynuna geçirdi. Jannowitz alnını küt diye banka çarptı. Fripp, bankın ve cesedin üstünden atladı hız alıp kılıcını salladı. Ciri, darbeyi yandan savuşturdu, tek ayak üzerinde yaptığı yarım dönüşün ardından kılıcını Fripp'in böğrüne geçirdi. Fripp sendeledi, masanın üstüne düştü, dengesini yakalamak için elini uzattı. Elini masanın üstüne koyduğu anda Ciri hızlı bir darbeyle adamın elini bileğinden ayırdı.

Fripp, kanların fışkırdığı kesik kolunu kaldırdı, dikkatle inceledi ve bakışlarını masanın üzerinde duran eline çevirdi. Sanki sabuna basıp da kaymış gibi ansızın düştü, hızla kalçasının üstüne oturdu. Oturduğu yerde önce bağırmaya, sonra ağlamaya başladı; kulakları tırmalayan bir kurt ulumasıydı bu âdeta.

Masanın altında iki büklüm olmuş, her yeri kan içinde kalmış ihtiyar, garson kızın tekdüze çığlıkları ve Fripp'in sarsılarak ağlamasıyla ürperdi.

Önce garson kız sustu, çığlıklarını vahşi bir ciyaklamayla noktaladı. Fripp ise ağlamayı hemen bıraktı. "Anne…" dedi ansızın. Bilinci açıktı ve sözleri çok rahat anlaşılıyordu. "Annecim… Neden… Nasıl… Neler oldu bana? Bana… neler oldu?"

"ölüyorsun," dedi yüzü deforme olmuş kız.

İhtiyar adamın tek tük kalmış saçları diken diken oldu. Dişlerinin birbirine çarpmasını engellemek için çiftçi gömleğinin kolunu ısırdı.

Cyprian Fripp, güçlükle bir şey yutuyormuşçasına bir ses çıkardı. Sonrasında başka bir ses gelmedi ondan. Bir daha hiç gelmedi.

Çıt yoktu.

"Ne yaptın sen…" diye inledi meyhaneci sessizliği bozarak. "Kızım ne yaptın sen…"

“Ben Witcher’ım. Canavar öldürürüm.”

“Bizi asacaklar… Köyü de meyhaneyi de ateşe verecekler!”

“Canavar öldürürüm,” diye tekrarladı kız ancak sesinde şaşkınlık vardı. Bir duraksama. Kararsızlık.

Meyhaneci iç geçirip inledi. Ardından hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

İhtiyar, masanın altından yavaş yavaş çıkarak Dede Vargas’ın cesedinden ve tüyler ürpertici bir şekilde dağılmış olan yüzünden uzaklaştı.

“Siyah bir kısrağa binmişsin…” diye mırıldandı. “Mezar gibi kapkaranlık bir gecede… Arkanda bıraktığın izleri siliyorsun…”

Kız, arkasına dönüp ihtiyara baktı. Atkısını yeniden yüzüne dolamıştı ve çevresine siyaha boyalı hayalet gözleriyle bakıyordu.

“Karşına çıkan ölümle mutlaka buluşacak,” diye kekeledi ihtiyar. “Çünkü sen ölümsün.”

Kız baktı ona. Uzun uzun baktı. Bakışları kayıtsızdı.

“Haklısın,” dedi sonunda.

Bataklığın bir yerinde, çok uzakta ama öncesine göre çok yakınlarda banshee’nın ağıtı andıran uluması ikinci kez duyuldu.

Vysogota yerde yatıyordu, yatağından kalkarken yığılmıştı oraya. Ayağa kalkamadığını dehşet içinde fark etti.

Kalbi sıkışıyor, âdeta boğazından yukarı doğru bastırıyordu. Canı yanıyordu.

Elf hayaletinin geceki çığlığının kimin ölümünü haber verdiğini anlamıştı. Hayat güzeldi, diye düşündü. Her şeye rağmen.

“Tanrılar…” diye fısıldadı. “Size inanmıyorum… Ama yine de varsanız eğer…”

Göğsüne, göğüs kemiğinin arkasına tarifsiz bir sancı saplandı. Bataklığın bir yerinde, çok uzakta ama öncesine göre çok yakınlarda banshee vahşi ulumasını üçüncü kez tutturmuştu.

“Eğer gerçekten varsanız, dişi Witcher’i yürüdüğü yolda koruyun!”

“Gözlerim, seni daha iyi görebilmek için büyük, ” diye hırladı demir kurt. “Pençelerim seni tuttuğum gibi sarayım diye büyük! Benim her şeyim büyük, birazdan bunu çok iyi anlayacaksın zaten. Bana neden öyle tuhaf tuhaf bakıyorsun, küçük kız? Neden sesini çıkarmıyorsun? “

Dişi Witcher gülümsedi. “Sana bir sürprizim var. “

Flourens Delannoy, “Sürpriz”, Masallar ve Söylenceler adlı eserden

Bölüm 11

Çırak kızlar, başrahibenin önünde dimdik ve sessizce duruyorlardı, gergin ve biraz solgundular. Yola çıkmak üzere hazırlanmış, en ince ayrıntıyı bile gözden kaçırmamışlardı. Yanlarına yolculuk için boz rengi elbiseler, sıcak ama sıkmayan kısa paltolar ve rahat elf postalları almışlardı. Saçları; kamp sırasında ve yürürken kolayca şekle girebilecek ve çalışırken rahatsız etmeyecek şekilde kesilmişti. Hazırladıkları küçük sırt çantalarında yalnızca yollukları ve en gerekli aletler vardı. Geri kalan ihtiyaçlarını ordu karşılayacaktı. Öyle ya gönüllü olarak yazılmışlardı.

İki kızın da yüzü sakindi. Yani öyle görünüyordu. Ancak ikisinin de ellerinin ve dudaklarının hafifçe titrediği Triss Merigold’un gözünden kaçmamıştı.

Rüzgâr, tapınak bahçesindeki ağaçların kuru dallarını sallıyor, yerdeki çürümüş yaprakları avlunun bir ucundan diğerine savuruyordu. Gökyüzü lacivert rengine bürünmüştü. Havada kar kokusu vardı.

Sessizliği Nenneke bozdu. “Dağıtımınız yapıldı mı?”

“Benim yapılmadı,” diye mırıldandı Eurneid. “Şimdilik Vizima’daki bir kampta kışı geçireceğim. Bölge komiseri, baharda orada kuzeyden gelen paralı asker birliklerinin kurulduğunu söyledi. Bu birliklerden birinde hemşire olacakmışım.”

“Benimki yapıldı,” dedi adı lola olan diğer solgun kız gülümseyerek, “Cerrah Efendi Milo Vanderbeck’in yanında sahra hastanesine verildim.”

“Sakın yüzümü kızartacak bir şey yapmayın.” Nenneke, iki çırak kızı da sert bakışlarla süzdü. “Beni utandıracak ve Ulu Melitele Tapınağına leke sürecek bir şey yapmayın sakın.”

“Asla Ana.”

“Kendinize de dikkat edin.”

“Peki Ana.”

“Yorgunluktan düşüp bayılıncaya kadar yaralılarla ilgileneceksiniz, uyumaya fırsatınız olmayacak. Çekilen acılarla ve ölümle yüzleştikçe korkuya kapılacak, çaresizliğe düşeceksiniz, öyle zamanlarda hafif bir uyuşturucu ya da uyarıcı bir madde alabilirsiniz ama dikkatli olun.”

“Biliyoruz Ana.”

“Savaş, korku, cinayet ve kan,” dedi başrahibe, iki kızı bakışlarıyla oyarak, “aynı zamanda ahlaki çöküş de demektir, hatta kimilerinde şiddetli afrodizyak etkisi yaratır. Sizde yaratacağı etkiyi henüz bilmiyorsunuz sümüklüler, bilemezsiniz de. Lütfen çok dikkatli olun. İlla bir şey yaşayacaksanız, gebeliği önleyici araçlardan yararlanın. Yine de zor durumda kalırsanız, şarlatan doktorlardan ve köy kadınlarından uzak durun! Bir tapınağa başvurun ya da en iyisi bir büyücü kadına.”

“Biliyoruz Ana.”

“Söyleyeceklerim bu kadar. Şimdi yaklaşın da hayır dua edeyim.”

Nenneke elini sırayla kızların başına koydu, sonra onlara sarılıp öptü. Eurneid burnunu çekti. lola hüngür hüngür ağlamaya başladı. Nenneke, gözlerinin her zamankinden daha nemli olduğunu fark etse de yüksek sesle soludu. “Abartmayın, hadi bakalım,” dedi öfkelenmiş gibi yaparak. “Sıradan bir savaşa gidiyorsunuz ve döneceksiniz. Şimdi gidip pilinizi pırtınızı toplayın ve hoşça kalın.”

“Hoşça kal, Ana.”

Hızlı adımlarla tapınak kapısına yürürken çevrelerine bakmadılar. Başrahibe Nenneke, büyücü Triss Merigold ve kâtip Jarre onları bakışlarıyla izledi.

Jarre, yüksek sesle hafif hafif öksürerek dikkati bilerek üzerine çekti.

“Ne var?” Nenneke ona yan yan baktı.

“Onlara izin verdin!” diye mırıldandı genç adam serzenişle. “Şu kızlara savaşa katılmalarına izin verdin! Ya ben? Bana neden yasak? Bu duvarların arkasında tozlu parşömenleri karıştırmaya devam mı edeyim? Ne sakat ne de ödleğim! Tapınakta oturup kalmam yüzkarası, kızlar bile…”

“Bu kızlar,” diye Jarre’ın sözünü kesti başrahibe, “yaşamları boyunca insanlara şifa dağıtmayı, iyileştirmeyi, hastalara ve yaralılara bakmayı öğrendiler. Savaşa yurtseverlik ya da macera duygusuyla değil, cephede çok sayıda yaralı ve hasta olacağı için gidiyorlar. Gece gündüz demeden çalışacaklar. Eurneid, Iola, Myrrhe, Katje, Prure, Debora ve öteki kızlar tapınağın savaşa katkısıdır. Toplumun bir parçası olan tapınak, topluma olan bir borcunu ödüyor. Yetiştirdiği uzmanlarla orduya ve savaşa destek sağlıyor. Anlıyor musun Jarre? Uzmanlar diyorum? Kesimlik hayvan demiyorum!”

“Herkes orduya giriyor! Yalnızca ödlekler evde kalıyor!”

“Saçmalıyorsun Jarre,” dedi Triss kızarak. “Hiçbir şey anlamamışsın.”

“Savaşa gitmek istiyorum…” Oğlanın sesi kısıldı ansızın. “Ben… Ben Ciri’yi kurtarmak istiyorum…”

“Buyur,” dedi Nenneke alaycı bir sesle. “Gezgin süvari, kalbinin kadınının yardımına koşacakmış. Beyaz atma atlayıp…”

Büyücü kadının bakışlarını görünce sustu.

“Ayrıca bu konudan bıktım Jarre,” diye devam etti sonra, genç adamı bakışlarıyla âdeta paramparça ederek. “İzin vermiyorum dedim!

Kitaplarının başına dön! Çalış. Senin geleceğin bilimdir. Gel Triss. Boşuna zaman kaybetmeyelim.”

Sunağın önüne yayılmış kumaşın üzerinde fildişinden bir tarak, ucuz bir yüzük, kapağı yıpranmış bir kitap ve yıkanmaktan rengi solmuş bir eşarp duruyordu. Sunağın önünde diz çöken kâhin rahibe Birinci lola, eşyaların üzerine eğilmişti.

“Acele etme lola,” diye uyardı yanında duran Nenneke. “Ağır ağır konsantre ol. Yıldırım kehaneti istemiyoruz, binbir çözümlü bulmaca istemiyoruz. Bir görüntü istiyoruz. Net bir görüntü. Bu eşyaların aurasını bünyene al, hepsi Ciri’ye aitti, Ciri dokundu bunlara. Bu aurayı bünyene al. Ağır ağır. Acelemiz yok.”

Dışarıda rüzgâr uğulduyor, kar fırtınasından göz gözü görmüyordu. Tapınağın çatıları ve avlusu hızla karla örtülmüştü. Kasımın on dokuzuncu günüydü. Dolunaydı.

“Hazırım Ana,” dedi Birinci lola ahenkli sesiyle.

“Başla.”

“Bir saniye.” Triss, banktan yay gibi fırladı, çinçilla kürkünü omzundan yere attı. “Bir saniye, Nenneke. Ben de onunla birlikte transa geçmek istiyorum.”

“Tehlikeli bu.”

“Biliyorum ama görmek istiyorum. Kendi gözlerimle. Ona böyle bir borcum var. Ciri… Bu kızı kız kardeşim gibi seviyorum. Kaedwen’de kendi hayatını tehlikeye atıp beni ölümden kurtarmıştı…” Büyücü kadının bir an sesi çıkmadı.

Başrahibe başını iki yana salladı. “Tıpkı Jarre gibi. Körü körüne, rastgele, nereye niçin gittiğini bilmeden yardıma koş.

Jarre saf bir oğlan, sense yetişkin ve akıllı diye bildiğimiz bir büyücüsün. Transa geçerek Ciri’ye bir faydan dokunamayacağını biliyor olmalısın.

Üstelik kendine zarar vereceğini de.” “lola’yla birlikte transa geçmek istiyorum,” diye tekrarladı Triss dudağını ısırarak. “İzin ver, Nenneke. Ayrıca benim için tehlike nedir? Sara nöbeti mi? Olsa bile sen beni çıkarırsın nöbetten.”

“Görmemen gereken bir şeyi görmek gibi bir riske giriyorsun,” dedi Nenneke ağır ağır.

Tepe, diye düşündü Triss dehşet içinde, Sodden Tepesi. Bir zamanlar öldüğüm yen Gömüldüğüm ve mezar sütununa adımın kazındığı yen Gün gelip beni tekrar çağıracak tepe ve mezar.

Biliyorum. Daha önce böyle bir kehanette bulunulmuştu bana. “Kararımı verdim,” dedi Triss buz gibi bir sesle. Soğukkanlı bir ifadeyle ayağa kalkıp güzel saçlarını iki eliyle ensesinde topladı. “Başlayalım.”

Nenneke diz çöküp alnını kavuşturduğu ellerine dayadı. “Başlayalım,” dedi usulca. “Hazırlan, lola. Benim yanıma diz çök, Triss. lola’nın elini tut.”

Dışarısı geceydi. Rüzgâr uğulduyor, lapa lapa kar yağıyordu.

Güneyde, Ameli Dağları’nın ardında, Metinna’da, Yüzgöller adlı bölgede, Melitele Tapınağı’ndan ve Ellander kentinden beş yüz mil uzaklıkta balıkçı Gosta gördüğü kâbusun etkisiyle uykusundan sıçrayarak uyanmıştı. Uyanır uyanmaz da gördüklerini unutmuştu, gelgeldim içinde duyduğu tuhaf huzursuzluk yüzünden bir türlü yeniden uykuya dalamıyordu.

Yaptığı işten anlayan her olta balıkçısı, yalnızca göl yeni buzlanmışken levrek yakalanabileceğini bilirdi.

Bu kış hem erken bastırmıştı hem de güzel ve başarılı bir fahişe misali oyun ve kapris yapıyordu. Kış, ilk kar ve ilk donla birlikte pusuya yatmış haydut gibi sinsice bastırmıştı, kasımdı henüz, Saovine sonrasıydı, yapacak bir sürü iş vardı ve kimse henüz karı ve donu hesaba katmıyordu. Daha kasımın ortasında göllerin yüzeyi ince bir buz tabakasıyla kaplandı ve böyle giderse yakında insan ağırlığını taşıyacak kalınlığa ulaşacaktı derken, kış yine kapris yapıp uzaklaştı. Yeniden sonbahar geldi, yağmurlar bastırdı ve yumuşayan buz tabakası ılık güney rüzgârıyla birlikte kırıldı, buzlar karaya

vurup eridi. Halk, Ki Diabel, sözleriyle şaşkınlığını dile getirdi, kış gelecek miydi, yoksa gelmeyecek miydi şimdi?

Üç gün bile geçmeden kış geri dönmüştü. Bu kez kar yoktu ama don, demircinin penseyle kıstırması gibi fena yakaladı. Hava takır takırdı. Çatıların kenarlarından akan sular, bir gecede buz saçaklarına dönüştü. Hazırlıksız yakalanan ördekler az kalsın gölde donup kalacaktı.

Til Trachta gölleri ise buza teslim olmuştu.

Gosta, ne olur ne olmaz düşüncesiyle bir gün daha bekledikten sonra omzuna taktığı kayışla taşıdığı olta takımlarını tavan arasından çıkardı. Botlarının içine özenle saman doldurdu, posttan yapılmış paltosunu giydi, buz çapasını ve torbasını alıp hızla göle gitti.

Bilindiği üzere levrek, göl yeni buzlanmışken tutulurdu.

Buz kalındı. Adamın ağırlığı altında biraz yerinden oynadı, takırdadı ama kırılmadı. Gosta boş bir alana geçti, çapasıyla buza bir delik açtı, sandığın üzerine oturdu, saç kılından yapılmış ve kısa bir karaçam çubuğuna tutturulmuş ipi açtı, kurşun balığı kancaya geçirip suyun içine uzattı. Yarım karış uzunluğundaki bir levrek, kanca daha suyun içine inmeden ve ip gerilmeden zokayı yuttu.

Bir saat bile geçmeden, buzun üzerindeki deliğin çevresinde solungaçları kan içinde elli kadar yeşilimsi çizgili balık yatıyordu. Gosta, ihtiyacından fazla levrek tutmuştu ama balık tutma heyecanına karşı koyamamıştı. Sonuçta balıkları komşularına dağıtabilirdi.

Uzun bir soluma sesi duydu.

Başını kaldırıp baktı. Göl kıyısında siyah güzel bir at duruyordu, burun deliklerinden buhar çıkıyordu. Sırtındaki binici, misk faresi postu giymişti ve yüzünü bir atkıyla örtmüştü.

Gosta yutkundu. Kaçmak için geç kalmıştı. Atlının, atıyla incecik buza basmaya cesaret etmemesini diledi içinden.

Elinde olmadan hâlâ çubuğu hareket ettiriyordu, derken bir levrek daha ipi çekiştirdi. Balıkçı oltasını çekti, balığı kancadan ayırıp buzun üzerine attı. Atlının eyerden atladığını, dizginleri kurumuş çalılıkların üzerine attığını, donmuş göle dikkatle basıp ona doğru geldiğini yan gözle gördü. Levrek buzun üzerinde çırpınıyor, iğneli kuyruk yüzgecini açıyor, solungaçlarını hareket ettiriyordu. Gosta ayağa kalktı, gerektiğinde silah vazifesi görebilecek çapayı almak üzere eğildi.

“Korkma.”

Gelen, bir kızdı. Şimdi atkısını da çıkardığı için Gosta onun yara iziyle deforme olmuş yüzünü gördü. Kız sırtında bir kılıç taşıyordu, kılıcın işlemeli sapı sırtının üstünden görünüyordu.

“Sana zarar vermeyeceğim,” dedi kız usulca. “Yolu soracağım yalnızca.”

Ne yolu, diye içinden geçirdi Gosta. Üstelik şimdi, kışın. Donda. Kim yollara düşer böyle zamanlarda? Haydutlar tabii. Ya da sürgünler.

“Buralar Mil Trachta mıdır?”

“Evet…” diye mırıldandı balıkçı, bakışlarını buza açtığı delikteki kapkara suya çevirerek. “Mil Trachta. Ama biz Yüzgöller deriz.”

“Tarn Mira Gölü peki? Orayı bilir misin?”

“Herkes bilir onu.” Adam kıza ürkerek baktı. “Ama biz ona Dipsiz Göl deriz burada. Büyülüdür. Sonu gelmeyen korkunç bir derinlik… İçinde rusalkalar yaşar, insanları boğar. Uğursuz eski harabelerin içinde ayrıca hayaletler yaşar.”

Kızın yeşil gözlerinin parladığını gördü.

“Harabe mi var orada? Bir kule mi yoksa?”

“Kule mi, ne kulesi?” Balıkçı yüzünde beliren küçümseyen ifadeye engel olamadı. “Üst üste yığılmış otlarla kaplı birkaç taş. Yıkıntı yığını…”

Levrek artık çırpınmayı bırakmıştı, çizgili bedeninin iki yanındaki solungaçlarını oynatıyordu yalnızca.

Kız düşünceli bir ifadeyle balıklara baktı. “Buzda ölümün büyüleyici bir yanı var.”

“Ha?”

“Harabeli Göl buraya uzak mı? Hangi yöne gitmeliyim?” Balıkçı soruların yanıtını verdi. Gösterdi. Hatta çapanın keskin ucuyla buzun üstüne çizdi. Kız başını salladı, hepsini aklına yazdı. Göl kıyısında bekleyen kısrak nallarını buza vurdu, yüksek sesle soludu ve burun deliklerinden buhar çıktı.

Balıkçı, kızın gölün batı kıyısı boyunca uzaklaşmasını, kıyıdaki bayırın eteğinde atını dörtnala sürmesini, yapraklarını dökmüş gürgen ve kayın ağaçlarının önünden kırağıyla süslenmiş masalımsı ormandan geçmesini öylece izledi. Karayağız kısrağın yürüyüşünde tarifsiz bir zarafet vardı, adımları hem sert hem hafifti. Buzlu zeminde nallarının sesi güçlükle duyuluyor, değdiği dallardan yere kar taneleri dökülüyordu. Kırağı kaplı, dondan kaskatı olmuş masal ormanından sıradan bir at değil de, büyülü bir at, bir at serabı geçiyordu âdeta.

Belki gerçekten de bir seraptı?

Hayalet ata binmiş kötü bir ruhtu belki, iri yeşil gözlü ve deforme yüzlü bir kızın bedenine bürünmüş kötü bir ruh?

Kötü ruh değilse, kış mevsiminde kim yollara düşerdi? Uğursuz harabelerin yolunu kim sorardı?

Kız atına atlayıp uzaklaştıktan sonra, Gosta pilim pırtısını topladı. Ormanın içinden eve döndü. Gerçi yolu uzatmış oluyordu ama aklı ve içgüdüsü onu orman yolunu kullanmaması, kimseye görünmemesi için uyarıyordu. Aklı ona, kızın her şeye karşın hayalet değil insan olduğunu söylüyordu. Karayağız kısrak serap değil, attı. Tek başına ıssız yerlerde at koşturan kişilerin peşinde, hele mevsim kışsa, mutlaka birileri olurdu.

Bir saat sonra, kızın peşindekiler orman yolunda dörtnala ilerliyordu. On dört atla.

Rience, gümüş kutuyu bir kez daha salladı, sövdü ve öfkesinden eyerinin topuzunu tokatladı. Gelgeldim Xenogloss susuyordu. Mezarlık kadar sessizdi.

“Büyülü bok,” dedi Bonhart buz gibi sesle. “Ucuz zımbırtı, kırılmış.”

“Ya da Vilgefortz bizim hakkımızda ne düşündüğünü bize gösteriyor,” diye ekledi Stefan Skellen.

Rience başını kaldırdı, ikisine de öfkeyle baktı. “Bu zımbırtı sayesinde,” dedi sert bir ses, “izi bulduk ve artık kaybetmeyeceğiz. Efendi Vilgefortz sayesinde kızın nereye gitmek istediğini öğrendik. Atlarımızı nereye süreceğimizi ve ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Bence epeyce bir şey bu. Hele bir ay önceki durumumuzla kıyaslarsak.”

“Fazla konuşma. Ee, Boreas? İzler ne diyor?”

Tarn Mira Gölünde büyülü bir yapı olduğunu anlattıklarında iş değişti.”

Atlar yüksek sesle soluyor, burunlarından buhar çıkarıyorlardı. Baykuş, sol omzu üzerinden Joanna Selborne’a bir bakış attı. Telepat kadının yüz ifadesi birkaç gündür hoşuna gitmiyordu. Sinirlerime hâkim olamıyorum, diye düşündü. Bu takip hepimizi yordu, fiziken ve ruhen. Artık bitsin. Çok uzadı.

Tüm bedeninin ürperdiğini hissetti. Bir gece önce gördüğü düşü anımsamıştı.

“Tamam!” kendine gelmişti. “Bu kadar meditasyon yeter.

Atlayın atlarınıza!”

Boreas Mun, eyerden yere doğru sarkmış, iz arıyordu. Hiç kolay değildi. Toprak donmuş, taş gibi olmuştu, rüzgârın kolayca alıp götürdüğü kar, çukurların içinde kalmıştı yalnızca. Boreas buralarda ayak izi ve karayağız kısrağın nal izlerini arıyordu. Yolu kaybetmemek için çok dikkatli olmalıydı

çünkü büyülü gümüş kutudan gelen ses susmuştu, yeni öğüt ve ipucu alamıyordu.

Çok yorulmuştu, dayanamıyordu artık. Tedirgindi üstelik. Yaklaşık üç haftadır, Saovine'den, Dun Dâre'deki katliamdan beri kızın peşindeydiler. Üç haftadır eyerden inmemişlerdi, iz sürüyorlar, kızı yakalamaya çalışıyorlardı. Bunca zamandır ne kısrak ne kız açık vermiş, yavaşlamıştı.

Boreas Mun iz peşindeydi.

Son gece gördüğü düş aklından çıkmıyordu. Düşünde sulara gömülmüş, boğulmuştu. Başının üzerinde siyah bir alan kapanmıştı, kendisi dibe çökmüş, gırtlağına ve ciğerlerine soğuk sular dolmuştu. Ter içinde uyanmıştı, ateş içindeydi, oysa bulunduğu yer dayanılmayacak kadar soğuktu, buz gibiydi.

Yeter, diye düşündü iz bulmak üzere eyerden baş aşağı sarktığı sırada. Bitsin artık, çok uzadı.

"Üstadım? Duyuyor musunuz beni? Üstadım?"

Xenogloss büyülenmiş gibi susuyordu.

Rience omuzlarını hızla oynatıp soğuktan uyuşmuş ellerinin içine soluğunu üfledi. Soğuk, ensesine ve sırtına vuruyor, beli ve kaburgaları sızlıyordu ve yaptığı her sert hareketle bu acıları tekrar yaşıyordu. İçinden sövmek bile gelmiyordu artık.

Neredeyse üç haftadır eyer üstündeydi, aralıksız iz sürüyordu. İçine işleyen soğuk üç gündür dona çevirmişti.

Vilgefortz susuyordu.

Biz de susuyoruz ve yan gözle birbirimizi süzüyoruz.

Rience ellerini ovuşturdu, sonra eldivenlerini giydi.

Skellen, diye geçirdi içinden, bana çok tuhaf bakıyor. Acaba bir ihanet mi planlıyor? Geçenlerde Vilgefortz'la çok hızlı ve çok kolay anlaşmaya

vardı… ama bu ekip, şu kafa kesiciler ona sadık, bütün emirlerini yerine getiriyorlar. Kızı yakalayacak olsak, Skellen anlaşmaya aldırmadan onu öldürür ya da demokrasi ve halkın egemen olacağı rejim gibi çılgın fikirler uğruna komploculara götürüp teslim eder.

Yoksa Skellen komplolardan bunaldı mı? Sıkı bir konformist ve fırsatçı olarak kızı İmparator Emhyr'e teslim mi etmeyi düşünüyor yoksa?

Bana tuhaf bakıyor. Bir Baykuş… ve koca bir çete… Şu Kenna Selborne…

Ya Bonhart? Ne yapacağı belli olmayan sadist. Ciri'den söz ederken sesi öfkeden titriyor. Kızı kafasına göre ya öldürür ya da arenaya atar. Vilgefortz'la yaptığı anlaşma mı? Umurunda olmaz. Hele şimdi Vilgefortz…

Xenogloss'u çıkardı. "Üstadım? Beni duyuyor musunuz? Ben Rience…"

Cihaz susuyordu. Rience'in lanet okumaya bile hevesi kalmamıştı artık.

Vilgefortz susuyordu. Skellen ve Bonhart onunla bir anlaşma yapmıştılar ama bir iki güne kadar kıza yetiştiğimiz zaman ortada anlaşma falan olmadığını görebiliriz. O zaman gırtlağıma bıçak da yiyebilirim. Ya da Baykuş'un sadakatinin kanıtı ve teminatı olarak kelepçelerle Nilfgaard'a götürülebilirim…

Lanet olsun!

Vilgefortz susuyor. Öğüt vermiyor. Yol göstermiyor. Sakin, mantıklı, ruhun derinlerine işleyen sesiyle kuşkuları dağıtmıyor. Susuyor.

Skellen haklı olabilir miydi? Vilgefortz gerçekten başka bir şeye mi yöneldi, bizimle kaderimizle ilgilenmiyor muydu yoksa?

Tanrılar şahit, işin buralara varacağını hiç düşünmemiştim. Düşünseydim, bu işi kapmak için canımı dişime katmazdım… Schirru'nun yerine atıma atlayıp Witcher'i öldürmeye giderdim… Lanet olsun! Burada kıçım donuyor, Schirru mutlaka sıcak bir yerde oturuyordur şimdi…

Bana Ciri, Schirru’ya da Witcher görevi verilmesi için ısrar ettiğimi düşündükçe… Evet, kendim istedim bu işi.

Vaktiyle, eylül başında, Yennefer elimize düştüğünde…

Az öncesine kadar gerçekdışı, kaygan, bataklık misali yapış yapış bir karanlık olan dünya, ansızın sağlam bir yüzey ve hatlar kazanmıştı. Aydınlanmış, gerçek olmuştu.

Yennefer gözlerini açtı, nöbet geçiriyor, sarsılıyordu. Taşların üzerinde cesetlerin ve katranlı çıtaların arasında yatıyordu, tekyelkenli “Alkyone”un yelkenlerinden kalan parçaların altında eziliyordu. Çevresinde ayaklar gördü. Ağır postallar… Az önce bu postallardan birinden yediği bir tekme onu kendine getirmişti.

“Kalk ayağa cadı!”

Yediği ikinci tekmenin acısını âdeta diş köklerine kadar hissetti. Üzerine eğilen yüze baktı.

“Kalk ayağa, dedim sana! Fırla! Tanıdın mı beni?”

Kadın gözlerini kırptı, tanımıştı. Bir defasında ışınlanmayla ondan kaçan bu adamın yüzünü dağlamıştı. Rience.

“Hesaplaşacağız,” dedi Rience. “Bütün hesapları kapatacağız, sürtük. Acının ne olduğunu öğreteceğim sana. Acının ne olduğunu sana bu ellerle ve bu parmaklarla öğreteceğim.”

Yennefer kasıldı, yumruklarını açıp kapattı; amacı büyü yapmaktı. Hemen ardından iki büklüm oldu, öğürdü, hırıltılar çıkardı ve titredi.

Rience böğürerek gülmeye başladı. “Olmuyor mu?” diye sordu ardından. “Zerre kadar gücün yok! Büyüde Vilgefortz’la boy ölçüşemezsin! Peynirden kesilmiş süt suyu elde eder gibi gücünün son damlasına kadar emdi seni. Öyle ki sen şimdi…”

Cümlesini tamamlamadı. Yennefer, bacağının iç kısmına tutturduğu kının içindeki hançerini çekti, kedi gibi sıçradı ve rastgele vurmaya başladı.

İsabet ettiremedi, hançer hedefi teğet geçti yalnızca ama Rience'in pantolonunu yırttı. Rience geriye doğru sıçrayıp düştü.

Bunun üzerine Yennefer'in üzerine tekmeler, tokatlar yağdı. Ağır bir postalla eline basılıp ezilen elinden hançeri fırlayıncaya kadar işkenceye devam edilince Yennefer çığlığı bastı. Bir başka postal kasıklarına indi. Büyücü kadın iki büklüm oldu, kesik kesik solumaya başladı. Derken onu yerden hızla Çekip kaldırdılar, kollarını çevirip arkasında kavuşturdular. Yennefer, üzerine doğru gelen bir yumruk gördü, gözünde şimşekler çaktı, yüzü tarifsiz bir acıyla yandı. Yumruklar, ağır bir dalga gibi sırayla karnına, kasıklarına inince dizlerinin bağı çözüldü. Artık gücü kalmamıştı, onu tutan kollara yığıldı. Biri saçından yakalayıp başını kaldırdı. Bu kez gözüne yumruk atıldı ve gözünde çakan şiddetli şimşeğin etkisiyle her şey yeniden bulanıklaştı, yok oldu.

Yine de kendinden geçmedi Yennefer. Hissediyordu. Dövüyorlardı onu. Zalimce, var güçleriyle, bir erkeği döver gibi dövüyorlardı. Yalnızca canını acıtacak darbeler indirmiyorlardı kadına, her yerini kıracak, karşı koyacak tüm enerjisini, tüm direncini alacak şekilde hırpalıyorlardı. Yennefer onu çelik gibi kavramış saysız ellerde seğirirken soluk bile almasına izin verilmeden dövülüyordu.

Bayılmak istiyordu kadın ama haydamıyordu. Her şeyi hissediyordu.

"Yeter," diye bir ses duydu uzaktan, acı perdesinin ardından. "Sen aklını mı oynattın Rience? Bu kadının dirisi lazım bana."

"Ona söz verdim üstadım," diye hırladı, karşısında sallanan ama gitgide Rience'e benzemeye başlayan gölge. "Yaptıklarının acısını çıkaracağıma dair ona söz verdim… Bu ellerimle…"

"Verdiğin sözler beni ilgilendirmez. Tekrar ediyorum, kadını diri ve aklı başında konuşabilecek şekilde istiyorum."

Kadını saçlarından yakalayan adam, "Kedinin de cadının da döverek canını almak kolay değildir," dedi gülerek.

“Bilmiş laflar istemem Schirru. Bu kadar dayak yeter, dedim. Ayağa kaldırın kadını. Nasılsın Yennefer?”

Büyücü kadın kan tükürdü ve başını kaldırdı; yüzü şişmeye başlamıştı. İlk bakışta adamı tanıyamadı. Yüzünde, başının sağ tarafını tamamen örten bir maske vardı ama Yennefer karşısında kimin durduğunu biliyordu yine de.

“Canın cehenneme Vilgefortz,” diye kekeledi Yennefer, diliyle dikkatlice ön dişlerini ve patlamış dudaklarını kontrol ederek.

“Büyümü beğendin mi? Seni şu gemiyle birlikte denizin dibinden çıkarıp almam hoşuna gitti mi? Uçmak nasıl geldi? Düşerken kurtulmak için kendini hangi büyüyle korudun?”

“Canın cehenneme.”

“Boynundaki yıldızı koparıp alın ve onu hemen laboratuvara sokun. Kaybedecek zamanımız yok.”

Yennefer’i sürüklediler, çektiler, bazen de sırtına vurdular. Paramparça olmuş Alkyone, taşlı bir zeminin üzerinde duruyordu ve daha pek çok gemi enkazı vardı, kaburga gibi yükselen kirişleri deniz canavarı iskeletlerini andırıyordu. Crach haklıydı, diye düşündü Yennefer. Sedna Çukuru’nda hiçbir iz bırakmadan kaybolan gemiler doğal bir afete kurban gitmemiş… Pavetta ile Duny…

Çok uzaklarda dağların zirveleri bulutlu gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Ardından duvarlar, kapılar, sütunlu yollar, merdivenler geliyordu. Hepsi bir şekilde tuhaf, doğal alamayacak kadar büyüktü… Ayrıntılar hâlâ yetersizdi, nerede olduğunu, nereye düştüğünü, büyünün onu nereye getirdiğini çıkaramıyordu. Yüzü şiştiği için gözlemlemek daha da zorlaşmıştı. Ona bilgi verebilecek tek duyusu olarak koku alma duyusu kalmıştı; burnuna formalin, eter, ispirto kokuları geliyordu ve de büyü. Laboratuvar kokularıydı bunlar.

Çelik bir sandalyeye savrularak oturtuldu, el ve ayak bileklerine buz gibi ve sımsıkı mandalar geçirildi. Mengenenin çelik tablaları şakaklarını sıkıştırıp

başını sabitlemeden önce geniş ve gözü alacak kadar aydınlık salona bakabildi. Yennefer bir sandalye daha gördü; taştan bir yükseltinin üzerine oturtulmuş tuhaf bir çelik konstrüksiyondu bu.

Arkasında duran Vilgefortz'un, "Elbette," dediğini duydu. "Bu şirin sandalye senin Ciri için. Öylesine uzun zamandır boş boş bekliyor ki sabrı kalmadı. Tabii benim de."

Vilgefortz'un yakınında olduğunu hissetti, soluğunu duydu. Saç derisine iğneler batırıyor, kulak memelerine bir şey takıyordu. Sonra Yennefer'in karşısına geçip maskesini çıkardı. Yennefer kendini tutamayıp inledi.

"Ciri'nin eseri bu," dedi Vilgefortz, bir zamanlar hoş, klasik hatlara sahip olan, oysa şimdi darmadağın edilmiş çirkin yüzünü göstererek. Yüzü, altından çerçeveler içine alınmıştı ve bir göz çukurunun içine kesmeli kristal askı sistemi yerleştirilmişti. "Kızı, Martı Kulesi'nin geçidine girdiğinde yakalamaya çalıştım," diye anlattı büyücü sakin bir sesle. "Hayatını kurtarmak istemiştim çünkü ışınlanmanın onu öldüreceğinden kuşkum yoktu. Ne safmışım! Dümdüz geçip gitti ve öylesine büyük bir güçle ilerledi ki geçit parçalandı, âdeta yüzümün ortasında patladı. Bir gözümü ve sol yanağımı kaybettim, ayrıca yüzüm, boynum ve göğsümdeki deri yandı. Çok tatsız, çok zor ve zahmetli bir kaza. Hem de çok çirkin, değil mi? Büyüyle rejenerasyon yapmadan önce bir görseydin beni.

"Eğer bu tür şeylere inansaydım," diye sözlerini sürdürdü, bükülmüş ince bir madeni hortumu Yennefer'in burnuna sokarken, "bunun Lydia van Bredevoort'un öcü olduğunu düşünürdüm. Mezardan aldığı bir öç. Kaybettiğim organlarıma rejenerasyon uyguluyorum şimdi, ağır ağır gelişen, zahmetli ve zaman alan bir iş. Özellikle gözbebeği rejenerasyonunda sorun çıkıyor… Göz çukuruma yerleştirilmiş olan kristal görevini mükemmel yapıyor, üç boyutlu görebiliyorum, gelgelelim normal gözbebeğimin olmaması beni bazen müthiş bir çaresizliğe düşürüyor. İşte o zaman tarifsiz bir öfkeye kapılıp yemin ediyorum. Ciri'yi yakalarsam, Rience'i derhal görevlendirip o kocaman yeşil gözlerinden birini oymasını emredeceğimi söylüyorum kendime. Hem de parmaklarıyla. Şu parmaklarıyla, Rience'in her zaman dediği gibi. Susuyor musun Yennefer? İçimden senin gözünü de oymak geçtiğini biliyor musun? Hem de her iki gözünü birden."

Yennefer’in elinin üstündeki damarlara sert darbelerle kalın iğneler sokuyordu bir yandan da. Damara giremediği zaman iğneleri kemiklere kadar itiyordu. Yennefer acıdan dişlerini birbirine geçiriyordu.

“Başıma çok dert açtın. Beni işlerimi ihmal etmeye zorladın. Sedna Çukuru’nda şu tekneyle benim girdabıma zorla girerek beni tehlikeye soktun. Kısa düellomuzun yankısı güçlü ve kapsamlı oldu, aşırı meraklı, istenmeyen kişilerin kulağına gitmiş olabilir ama kendimi tutamadım. Seni buraya getirmek ve kendi yer belirleme sistemime bağlayabilme imkânı çok cazip geldi.

“Senin kışkırtmalarına uyup tuzağa düştüğümü düşünmüş olamazsın, değil mi?” diye devam etti Vilgefortz, kadının damarlarına bir iğne daha iterken. “Zokayı yuttuğumu mu sandın? Hayır Yennefer. Öyle sanıyorsan, gökyüzü ile gölete yansıyan yıldızları karıştırıyorsun demektir. Sen benim izimi sürdün, ben de şeninkini. Çukura inerek benim işimi kolaytaştırmış oldun çünkü ben Ciri’nin yerini saptayamıyorum, şu benzersiz düzenekle bile başaramıyorum bunu. Kızın doğuştan çok güçlü koruma mekanizmaları, büyüye karşı güçlü ve koruyucu bir aurası var çünkü ne de olsa Eski Kan’ı taşıyor. Her şeye rağmen benim kusursuz yer belirleme sistemlerimin kızı bulması gerekirdi ama olmuyor işte.”

Yennefer, gümüş ve bakır tellerden meydana gelen bir ağın içine hapsedilmiş, ince gümüş ve porselen hortumlarla kaplanmıştı. Sandalyenin etrafındaki raflarda içleri renksiz sıvılarla dolu cam kaplar sallanıyordu.

“Böylece düşünüp karar verdim,” dedi Vilgefortz, kadının burnuna bu kez cam bir hortum sokarken. “Ciri’nin yerini saptamak ancak bir empati sondasıyla mümkün. Bunun için kızla yakın duygusal iletişim kurmuş ve empatik matris geliştirmiş birine ihtiyacım var. Bu kişi sayesinde yeni bir mantık, duygu algoritması ve karşılıklı sempati kurutabilir. Aklıma önce Witcher gelmişti ama ortada yok, ayrıca Witcherlar medyum olarak uygun değiller tabii. Triss Merigold’u, tepenin on dördüncüsünü kaçırtmayı aklıma koymuştum önce. Sonra Ellander’den Nenneke’yi kaçırtmayı düşündüm… Ama sonra gördüm ki sen, Vengerbergli Yennefer kendini zorla ellerime attın… Gerçekten, daha iyi bir çözümü hayal bile edemezdim… Mekanizmaya bağlanarak bana Ciri’nin yerini belirleyeceksin. Gelgeldim

bu işlem senin iş birliğini gerektiriyor… ama bildiğin üzere, birini iş birliğine zorlamanın yolları vardır.

“Tabii ki bazı açıklamalara ihtiyacın var,” dedi Vilgefortz elini temizlerken. “Örneğin, Eski Kan’ı nasıl ve nereden öğrendim? Lara Dorren’in varisini nereden öğrendim? Bu gen tam olarak neyin nesidir? Ciri bu gene nasıl sahip olmuş? Kimden geçmiş bu gen ona? Bunu ondan nasıl alıp ne için kullanacağım? Sedna girdap sistemi nasıl çalışıyor, onun içine kimi düşürdüm ve düşürdüğüm kişiyi ne yaptım ve nerede kullandım? Bir yığın soru, değil mi? Sana hepsini açıklayacak vaktim yok ne yazık ki. Hatta seni şaşırtmaya bile vaktim yok çünkü pek çok şeye şaşıracağından eminim Yennefer… Ancak dediğim gibi, vakit yok buna. İksirler etki göstermeye başlıyor, dikkatini toplama zamanın geldi artık.”

Büyücü kadın dişlerini birbirine geçirdi, derin ama boğuk bir şekilde inledi.

“Biliyorum.” Vilgefortz başını salladı, büyük ve profesyonel bir megaskobu, bir görüntü ekranını ve üç bacaklı bir taşıyıcının üzerinde asılı olan büyük bir kristal küreyi iterek yakınlaştırdı. Kürenin çevresi gümüş rengi örümcek ağlarıyla sarılıydı. “Bunun çok elim ve çok sancılı olduğunu biliyorum. Yer tespitine ne kadar erken başlarsan o kadar çabuk biter. Hadi, Yennefer. Ciri’yi bu ekranda görmek istiyorum. Nerede olduğunu, kiminle birlikte olduğunu, kiminle nerede olduğunu ve nerede yattığını görmek istiyorum.”

Yennefer avazı çıktığı kadar çılgınca bağırıyordu. Çaresizdi.

“Canın acıyor,” dedi Vilgefortz, canlı gözüyle ve ölü kristalle Yennefer’e dik dik bakarak. “Canın acıyor elbette. Yeri belirle Yennefer. Kendini kapama. Kahraman rollerini bırak. Dayanamayacağını biliyorsun. Direnmenin bedeli üzücü olabilir, beyin kanaması geçirebilirsin, çift taraflı felç iner ya da bitki olup çıkarsın. Yeri belirle!”

Yennefer çenesini öyle bir sıktı ki dişleri çatırdadı.

“Hadi, Yennefer!” dedi büyücü yumuşak bir sesle. “Hiç değilse meraktan yap! Öğrencinin durumunu sen de merak ediyorsundur. Tehlikededir belki. Ya da zor durumda olabilir mi? Kaç kişinin Ciri’nin başına kötü bir şey

gelmesini, hatta ölmesini istediğini biliyorsun. Yerini belirle. Kızın yerini öğrenirsem onu buraya getireceğim. Burada güvende olacak… Onu burada kimse bulamayacak. Kimse.”

Sesi kadife gibiydi, yumuşacıktı.

“Belirle yeri, Yennefer. Belirle. Lütfen. Sana söz veriyorum: Ciri’den ihtiyacım olduğu kadarını alacağım yalnızca. Sonra ikinize de özgürlüğünüzü bağışlayacağım. Yemin ederim.”

Yennefer dişlerini daha da sıktı. Çenesinden kan süzülmeye başladı.

Vilgefortz derhal ayağa kalkıp işaret etti. “Rience!”

Yennefer, ellerinin ve parmaklarının bir düzeneğe bağlandığını hissetti.

Vilgefortz kadının üzerine eğilip, “Bazen,” dedi, “büyünün, iksirin ve uyuşturucuların sonuç vermediği noktada inatçı kişilerde eski, sıradan, iyi ve klasik acı etkili olur. Beni buna zorlama. Yeri belirle.”

“Cehennemin dibine git Vilgefortz!”

“Vidaları sık, Rience. Ağır ağır.”

Vilgefortz, yerde sürüklenerek zindana inen merdivene doğru çekilen baygın bedene bakıyordu. Sonra bakışlarını Rience’e ve Schirru’ya çevirdi.

“İkinizden birinin düşmanlarımın eline düşüp sorgulanması gibi bir tehlike her zaman var,” dedi. “Böyle bir durumda bedeninizin ve ruhunuzun böylesine sağlam kalacağına inanmayı isterdim. Evet, çok isterdim ama inanmıyorum.”

Rience ve Schirru yanıt vermedi. Vilgefortz, megaskobu yeniden açtı, dev kristalin yarattığı görüntüyü ekrana yansıttı.

“Yennefer’in belirlediği yer bu kadar,” dedi ekranı göstererek. “Ben Cirilla’yı istiyordum o bana Witcher’ı gönderdi. Kızın empatik matrisini elinden vermedi ama Geralt’a karşı zaaf gösterdi. Oysa bu Geralt için bir

şeyler hissettiğine hiç dinliyor musunuz? Etlerinizi kızgın kancayla kemiklerinizden koparttıracağım sizin!”

“İnsan bir kere ölür efendim,” dedi Til Echrade usulca. “Siz de, biz de kendi yollarımızı seçtik. Her iki yol da tehlikeli ve belirsiz. Kaderin kime ne yazdığını bilemeyiz.”

“Bizi bu kızın üstüne köpekler gibi satamazsınız Efendi Skellen,” dedi Kenna başını gururla kaldırarak. “Her şeyin sonunda da köpekler gibi öldürtmeyeceğiz kendimizi, Neratin Ceka gibi. Bu kadar konuşmak yeter! Dönüyoruz! Boreas! Sen de gel bizimle.”

“Hayır.” İz sürücü başını iki yana salladı, kalpağını alnına sürdü. “Elveda, size kötü şeyler dilemiyorum ama ben kalıyorum. Hizmet edeceğim. Yemin ettim.”

“Kime?” Kenna kaşlarını çattı. “İmparatora mı, Baykuş’a mı? Yoksa kutunun içinden konuşan büyücüye mi?”

“Ben askerim. Hizmet ederim.”

“Durun,” diye seslendi Duffıcey Kriel, Dacre Silifant’ın arkasından çıkarak. “Sizinle geliyorum. Ben de bunaldım! Dün gece düşümde öldüğümü gördüm. Bu berbat ve kuşkulu mesele uğruna gebermek istemiyorum!”

“Hainler!” diye kükredi Dacre, kıpkırmızı olmuştu, sanki yüzünden birazdan kantar fışkıracakmış gibi duruyordu. “İkiyüzlü ayaktakımı! Alçak köpekler!”

“Kapa çeneni!” Baykuş hâlâ Kenna’ya bakıyordu ve gözleri lakabını aldığı kuşunki kadar iticiydi. “Yollarını seçmişler, duydun işte! Bağırıp çağırarak ve tükürüğünü harcayarak bir şey elde edemezsin. Günün birinde görüşeceğiz. Size söz veriyorum.”

“Belki de aynı darağacında,” dedi Kenna ciddi bir ifadeyle. “Çünkü sizi, Skellen, soylu hükümdarlarla değil, bizimle, ayaktakımıyla birlikte infaz edecekler. Haklısınız, tükürük harcamaya gerek yok. Gidiyoruz. Hoşça kal, Boreas. Hoşça kal, Efendi Silifant.”

Dacre, atının başı üzerinden tükürdü.

“Söylediklerime ekleyecek bir şeyim yok, sayın hâkim,” dedi Joanna Selborne kibirle ve alnına düşmüş siyah buklesini geriye doğru itti.

Mahkeme başkanı, kadını yukarıdan aşağıya doğru süzdü.

Yüzü anlaşılmaz bir ifade takınmıştı. Kurşuni gözleri sakin bakıyordu.

Aman, neyse ne, deneyeceğim, diye düşündü Kenna. İnsan bir defa ölür, ya hep ya hiç. Hisarda çürüyüp ölümü beklemeyeceğim. Baykuş boşuna konuşmadı; o, mezarda bile alır öcünü…

Neyse ne! Belki anlamazlar bile. Ya hep ya hiç!

Elini silmek ister gibi burnuna götürdü. Mahkeme başkanının kurşuni gözlerinin içine baktı.

“Nöbetçiler!” dedi mahkeme başkanı. “Tanık Selbourne’ü alın ve…”

Durdu, öksürdü. Adamın alnını ansızın boncuk boncuk terler kapladı.

“.. .kaleme götürün,” dedi ve burnundan bütün gücüyle ciğerleriyle hava çekti. “Gerekli evrakları düzenletin ve serbest bırakın. Tanık Selbourne’e mahkemenin ihtiyacı kalmadı.”

Kenna, burnundan akan bir damla kanı gizlice sildi. Gözleri ışıldayarak gülümsedi ve hafifçe eğilerek teşekkür etti.

“Firar mı ettiler?” diye şaşkınlık içinde tekrar etti Bonhart.

“Atlarına binip gittiler, öyle mi? Skellen? Sen de izin verdin, öyle mi?”

“Bizi ispiyonlarlarsa…” diye başladı Rience ama Baykuş hemen sözünü kesti. “Yapamazlar çünkü canlarından olmak istemiyorlar! Hem ne yapabilirdim ki? Kriel onlara katıldıktan sonra, yanımda yalnızca Dacre ve Mun kaldı, onlar dört kişiydi…”

, “Dört,” dedi Bonhart haince, “yüksek bir rakam değil.

İ Kızı yakaladıktan sonra onların peşine düşeceğim ve de kargalara yem yapacağım onları. Belli ilkeler adına.”

’ “Önce kızı yakalamamız gerekiyor,” diye söze atladı Baykuş, kıratını kamçılayarak. “Boreas! İzlere dikkat!”

Koyağın üzerine yoğun bir sis bulutu çökmüştü ama aşağıda bir göl olduğunu biliyordu çünkü Mil Trachta’da her vadide bir göl vardı. Karayağız kısrağın nal izlerinin götürdüğü göl, kuşkusuz aradıkları, Vilgefortz’un onları bulmakla görevlendirdiği göldü. O gölü bütün ayrıntılarıyla tarif etmişti. Hatta adını da söylemişti.

Tarn Mira.

. Dar bir göldü, bir ok atımı mesafesinden daha geniş değildi, hafifçe bükülmüş yarımay şeklindeydi ve bembeyaz karların pudra gibi örttüğü siyah çam ormanlarıyla kaplı dik yamaçların arasına sıkışmıştı. Yamaçların sessizliği kulaklarda yankılanıyordu âdeta. Uğursuz gaklamalarıyla on gündür yolculuklarına eşlik eden kargalar bile susmuştu.

. “Güney uçtayız,” dedi Bonhart. “Eğer büyücü bir hata yapmadıysa ve bir karışıklık olmadıysa, büyülü kulenin kuzey uçta olması gerekir. İzlere dikkat, Boreas! İzleri kaybedersek, kızla aramıza göl girer!”

“İzler çok belirgin!” diye aşağıdan seslendi Boreas Mun.

“Hem de taze! Göle götürüyor!”

“İleri.” Skellen, dik yamaçtan ürken kıratını yeniden I kontrolüne geçirmişti. “Doğru aşağıya!”

4

Burunlarından soluyan atlarını dizginleyerek yamacı dikkatle indiler. Kıyı yolunu sarmış, buzla örtülü çıplak, kapkara çalılıkların içinden geçtiler.

Bonhart’ın al atı, buza usulca bastı, buzdan dümdüz olmuş zeminden fışkıran sazlıkları çıtırdatarak kırdı. Buzdan çıtırtılar gelmeye başladı, atın nalları altında yıldız şeklinde uzun çatlaklar oluştu.

“Geri!” Bonhart dizginleri çekti, burnundan soluyan hayvanın yönünü kıyıya çevirdi. “İnin atlarınızdan! Buz çok ince.”

“Yalnızca kıyıda, sazlıkların arasında,” diye bir tahmin yürüttü Dacre Silifant, topuğunu buz örtüsüne vurarak. Hatta burada bile bir buçuk inçten aşağı değil. Atları taşır bu buz, çekinecek bir durum yok…”

Silifant’ın sözlerini kişnemeler ve küfürler bastırdı. Skellen’in kıratı kayıp kalçasının üzerine düşmüştü, iki yana açılan bacaklarını toplayamıyordu. Skellen yeniden sövdü, atı mahmuzladı, bu kez ettiği küfre yarılan buzun takırtısı eşlik etti. At ön ayaklarıyla çifte atmaya başladı, deliğe giren arka ayaklarıyla kapkara suların içinde çırpınıyor, buz örtüsünü kırıyordu. Baykuş eyerden atladı, dizginleri sertçe çekti, geriye doğru kaydı ve boylu boyunca yere uzandı. Yine de kendi atının nallarının altında kalmadığı için şanslıydı. Atlarından inen iki Gemeryalı ayağa kalkmasına yardım ederken, Ola Harsheim ve Bert Brigden kişneyen kıratı kıyıya çektiler.

“Çocuklar, inin atlardan,” diye tekrarladı Bonhart, bakışlarını gölün üzerini örten sise çevirerek. “Riske girmek istemiyoruz. Kıza yayan da yetişiriz. O da indi atından, yayan devam ediyor.”

“Çok haklı,” dedi Boreas Mun gölü göstererek. “Durum ortada.”

Buz örtüsünün düzgün ve cam gibi saydam olduğu tek yer, ağaç dallarının öne doğru sarktığı kıyıydı. Buzun altında sazlıklar ve kahverengiye dönmüş su bitkileri görünüyordu. Daha açıklarda buzun üzerini ince bir kar tabakası kaplamıştı. İşte bu tabakanın üzerinde siste gözle görülebilen noktaya . kadar koyu renkli ayak izleri vardı.

“Yakaladık kızı!” diye heyecanla bağırdı Rience, dizginleri çalılıkların üzerine atarken. “Sanıldığı kadar kurnaz değilmiş bu kız. Gölün ortasında buz üstünde yürümüş. Kıyılardan birini, ormanı seçmiş olsaydı yetişmekte zorlanırdık.”

“Gölün ortasında…” diye tekrarladı Bonhart, düşünceli bir ifadeyle. “Gölün tam ortası, Vilgefortz’un sözünü ettiği büyülü kuleye giden en kısa ve en kolay yol. Kız bunu biliyor mu? Kız bizden ne kadar önde?”

Gölün üzerinde yürüyen Boreas Mun, bir çizme izinin . önünde çömeldi, iyice eğilip baktı.

“Yarım saat,” dedi. “Daha fazla değil. Hava ısınıyor ama iz silinmemiş, tabandaki her çivinin izi görülebiliyor.”

Bakışlarıyla beyhude bir şekilde sisi delmeye uğraşan Bonhart, “Göl beş mil kadar kuzeye uzanıyor,” dedi. “Vilgefortz öyle söyledi. Kız yarım saatlik bir mesafedeyse, yaklaşık bir mil kadar ötemizdedir.”

“Şu kaygan buzun üzerinde mi?” Mun başını iki yana salladı. “Daha azdır. Olsa olsa yarım mildir.”

: “Daha iyi o zaman! Marş!”

“Marş,” diye tekrarladı Baykuş. “Herkes buzun üzerine ve karşıya doğru marş, hem de hızla!”

Hem yürüyor hem de derin derin soluk alıp veriyorlardı. Kurbanın yakında olması hepsini heyecanlandırıyor, uyuşturucu almış gibi coşturuyordu.

“Elimizden kaçamayacak!”

“İzleri kaybetmek yok!”

“Bir de şu siste yanıltmasın kız bizi… Süt gibi beyaz… İnsan yirmi adım sonrasını göremiyor, lanet olsun…”

“Kaldırın kıçlarınızı,” diye homurdandı Rience. “Daha hızlı, daha hızlı! Karlar buzun üzerinde durduğu sürece iz sürebileceğiz…”

“İzler yeni,” diye ansızın mırıldanmaya başladı Boreas Mun. “Çok yeni… Her çivi izi görülebiliyor… Kız, önümüzde… Tam önümüzde! Neden görmüyoruz ki onu?”

“Hem sesini neden duymuyoruz?” dedi Ola Harsheim şaşkınlık içinde. “Bizim adımlarımız buz üzerinde gümbürderken kızdan neden çıt çıkmıyor?”

“Çünkü çene çalıyorsunuz,” diye sertçe araya girdi Rience. “Devam, marş!”

Boreas Mun beresini çıkarıp terden ıslanmış alnını sildi. “Şurada, sislerin arasında, kız,” dedi usulca. “Şurada bir yerde, sislerin arasında… Ama nerede olduğu görünmüyor. Nereden vuracağı da belli olmaz bu durumda… Şeyde… Dun Dâre’de olduğu gibi. Saovine gecesinde…” titreyen ellerle kılıcı kınından çıkardı.

Baykuş, Boreas ‘m yanına atladı, onu omuzlarından tutup sertçe silkeledi. “Kapa çeneni, ihtiyar sersem,” diye tısladı.

Ama artık çok geçti. Dehşet, ötekilere de bulaşmıştı. Onlar da kılıçlarını çektiler, bir arkadaşlarını arkalarına alacak şekilde dizildiler.

“Kız hayalet değil!” diye hırladı Rience. “Büyüyle bile uğraşmıyor! Biz de on kişiyiz! Dun Dâre’de dört kişi vardı ve dördü de sarhoştu!”

“Dağılın,” dedi Bonhart ansızın, “sağda ve solda sıra olun. İlerlerken ayrılmayın birbirinizden, kimse önündekini gözden kaybetmesin.”

“Sen de mi?” diye alay etti Rience. “Sana da mı bulaştı, Bonhart? Senin böylesine batıl inançların olduğunu bilmezdim.”

Kelle avcısı ona buzdan da soğuk bir bakış attı. “Sıraya dizilin,” diye tekrarladı, büyücüye aldırmadan. “Aranızda mesafe bırakın. Ben atımı almak için dönüyorum.”

“Ne?”

Bonhart, Rience’e yine yanıt vermedi. Rience küfrü bastı ama Baykuş elini omzuna koydu. “Bırak,” dedi öfkeyle. “Giderse gitsin. Bizim kaybedecek zamanımız yok! Sıraya girin! Bert ve Stigward, sol tarafa! Ola, sağa geç…”

“Neden ki Skellen?”

“Herkes toplu halde yürürse,” diye mırıldandı Boreas Mun, “buz çok daha kolay kırılabilir. Ayrıca sıraya dizilerek ilerlediğimizde kızın bize yandan hücum etme tehlikesi azaltılmış olur.”

“Yandan mı?” diye sordu Rience küçümseyerek. “Nasıl olacakmış o? önümüzdeki izler açıkça görülüyor. Kız dümdüz gidiyor. Yana sapmayı deneseydi izlerden belli olurdu bu!”

“Bu kadar laf yeter!” diye tartışmayı kesti Baykuş, başını arkaya çevirip Bonhart’ın içinde kaybolduğu sislere bakarken. “İleri!”

İlerlediler.

“Hava ısınıyor,” dedi Boreas Mun soluk soluğa. “Buz eriyor, su tabakası oluşuyor…”

“Sis yoğunlaşıyor…”

“Ama izler hâlâ görünür durumda,” dedi Dacre Silifant. “Ayrıca kız adımlarını yavaşlattı sanki. Gücü azalıyor.”

“Bizim gibi.” Rience, beresini başından hızla alıp, yelpaze gibi kullandı.

“Susun.” Silifant ansızın durdu. “Duydunuz mu? Neydi bu?”

“Ben hiçbir şey duymadım.”

“Ben duydum… Çıtırtı gibi bir sesti… Buzun üzerinde bir çıtırtı… Ama oradan gelmedi.” Boreas Mun, izlerin sona erdiği sisleri işaret etti. “Soldan, yan taraftan geldi sanki…”

“Ben de duydum,” dedi Baykuş, endişeyle çevresine bakarak. “Ama şimdi kesildi. Lanet olsun, hiç hoşuma gitmiyor bu. Hiç gitmiyor!”

“İzler!” diye tekrarladı Rience sıkkın bir sesle. “İzler hâlâ ortada! Görmüyor musunuz? Dümdüz gidiyor işte! Kız yan tarafa sapsa, oraya tek bir adım bile atsa, izlerden görürdük bunu! Marş, hızlanın, kız birazdan elimizde olacak! Sizleri temin ederim ki şimdi birazdan göre…”

Sözünü yarıda kesti. Boreas Mun ciğerleri sarsılırcasına iç geçirdi. Baykuş sövmeye başladı.

On adım ötelerinde, sisin çizdiği sınırın tam dibinde ayak izleri bitiyordu. Tamamen kaybolmuştu.

“Şeytanın işine bak!”

“Ne var?”

“Uçtu mu bu kız, ne oldu?”

“Hayır.” Boreas Mun başını iki yana salladı. “Uçmadı. Daha beteri oldu.” I

Rience pis pis sövdü ve buz örtüsü üzerinde oluşmuş olukları gösterdi.

“Buz pateni,” diye homurdanıp yumruklarını sıktı. “Yanında buz patenleri varmış ve giymiş… Şimdi buzun üzerinde rüzgâr gibi uçacak… Yetişemeyiz artık ona! Şu lanet olası Bonhart nerede kaldı ki? Atlarımız olmadan yetişemeyiz kıza!”

Boreas Mun yüksek sesle inledi.

Skellen, paltosunun düğmelerini ağır ağır açtı, göğsünde asılı, üzerinde yıldızların dizili olduğu kayışı ortaya çıkardı.

“Peşinden koşmak zorunda değiliz,” dedi buz gibi bir sesle. “O bize yetişecek. Sanırım fazla beklememiz gerekmeyecek.” “Sen aklını mı yitirdin?”

“Bonhart olacakları hepimizden önce gördü. Bu yüzden atını almaya gitti. Kızın bizi tuzağa düşürmeye hazırlandığını anladı. Dikkat! Buzdaki paten çıtırtılarını dinleyin!”

Dacre Silifant’ın rengi kül gibi oldu, buz gibi havada bile kırmızılığını koruyan yanakları soldu.

“Çocuklar!” diye bağırdı. “Dikkat! Gözünüzü dört açın! Bir araya toplanın, küme oluşturun! Siste kaybetmeyin birbirinizi!” “Kapa çeneni!” diye çıkıştı Baykuş. “Susun! Çıt çıkarmayın, yoksa duyamayız…”

Duyuyorlardı. Soldan, oluşturdukları sıranın en sonundan, sislerin arasından kısa ve kesik bir çığlık duydular. Patenlerin camın üzerine demir sürtermişçesine çıkardığı tüyler ürpertici keskin ve tiz gıcırtıyı da…

“Bert!” diye bağırdı Baykuş. “Bert! Ne oluyor orada?”

Ne olduğunu anlayamadıkları bir çığlık duydular hemen ardından Bert Brigden sislerin içinden koşarak çıkageldi. Tam yaklaştığı sırada ayağı kaydı, düştü ve buzun üzerinde yüzükoyun ilerledi.

“Kız… Stigward’i… vurdu,” dedi soluk soluğa, güçlükle ayağa kalkmaya çalışarak. “Vurdu ve devirdi… Hızla yanımızdan geçerken… Öyle hızlıydı ki… tam göremedim onu… Büyücü bu kız…”

Skellen sövdü. Silifant ve Mun ellerinde kılıçlarıyla dönüp gözlerini sise diktiler.

Çat… Çat. Hızlı ve ahenkli. Gitgide belirginleşen. Daha da belirginleşen…

“Nereden geliyor bu?” diye haykırdı Boreas Mun, sonra döndü, kılıcını iki eliyle kaldırıp havada daireler çizdi. “Nereden? “

“Susun!” dedi Baykuş, elindeki yıldızı havaya kaldırarak. “Sanırım sağdan! Evet! Sağdan! Sağdan geliyor! Dikkat!”

Sağ kanatta ilerleyen Gemeryalı ansızın sövmeye başladı, döndü ve erimeye başlayan buz tabakasında sulara bata çıka sislerin içine doğru körü körüne koştu. Fazla ilerleyemedi, hatta gözden bile kaybolmadı. Geride kalanlar buzun üzerinde kayan patenlerin keskin gıcırtısını duydular, hızla geçen bulanık bir gölge gördüler. Bir de bir kılıcın parıldadığını… Gemeryalı acı bir çığlık attı. Onun düştüğünü gördüler, buzun üzerine sıçrayan kanları gördüler… Yaralı Gemeryalı kendini yerden yere atıyor, bağırıyor, ağlıyordu. Derken sesi kesildi ve buzun üzerine öylece uzandı.

Ancak ağlaması paten gıcırtılarını bastırmıştı. Kızın böylesine kısa bir zamanda dönüp gelebileceğini hesaba katmamışlardı.

Kız grubun arasına daldı, tam ortalarına girdi. Geçip giderken Ola Orsheim'a alttan, diz hizasından bir darbe indirdi ve Ola bu aldığı darbeyle çakı gibi ikiye katlandı. Kız tek ayak üzerinde fır döndü, Boreas Mun'un üzerine keskin buz kıymıkları sıçrattı. Skellen geriye doğru sıçradı, kaydı, Rience'in koluna yapıştı. İkisi birden yere yuvarlandı. Patenler tam yanı başlarında gıcırdadı ve sivri, buz gibi kıymıklar yüzlerine battı. Gemeryalılardan biri çığlığı bastı ve çığlık vahşi bir ciyaklamayla kesildi. Baykuş neler olduğunu anlamıştı. Boğazı kesilen insanların hikâyesini sıkça dinlemişti.

Ola Harsheim bağırıyor, buzun üzerinde kıvranıyordu.

Çat… Yine çat… Çat.

Sessizlik.

"Efendi Stefan." diye kekeledi Dacre Silifant. "Efendi Stefan… Sen bizim umudumuzsan… Kurtar bizi… Ölmemize izin verme…"

"Kız beni kötürüm etti. Fahişeee!" diye haykırdı Ola Harsheim. "Yardım edin, lanet olsun! Kalkmama yardım edinnn!"

"Bonhart!" diye sislerin içine haykırdı Skellen. "Bonhaaart! Yardım eeet! Neredesin, köpek soyu? Bonhaaart!"

"Kız çevremizde dönüyor," dedi Boreas Mun soluk soluğa ve dönüp dinledi. "Sisin içine gizlenip çevremizde dolaşıyor…

Biz nereden çıkacağını kestiremeden vuruyor… ölüm! Bu kız ölümün ta kendisi! Bir katliam olacak, Saovine gecesinde Dun Dâre'deki gibi…

"Bir arada kalın," dedi Skellen. "Bir arada kalın, tek başına olanların peşinde… Geldiğini görürseniz sinirlerinize hâkim olun… Kılıçlarınızı, sırt çantalarınızı kemerlerinizi önüne fırlatın… Ne bulursanız, yeter ki onu dur…"

Skellen sözünü tamamlayamadı. Bu kez paten gıcırtısı bile duymamışlardı. Dacre Silifant ve Rience, kendilerini yüzükoyun buzun üzerine atarak

canlarını kurtardılar. Boreas Mun sıçrayıp uzaklaştı, ayağı kaydı ve Bert Brigden'i yere düşürdü. Skellen, kız yanından hızla geçerken bir yıldız fırlattı ve vurdu. Ancak hedef yanlıştı. O sırada yerden doğrulmayı başarmış olan Ola Harsheim seğirdi, kana boyanmış buzun üzerine devrildi; ardına kadar açtığı gözleri, burun köküne saplanan çelik yıldıza kaymıştı.

Gemeryalıların sonuncusu kılıcını yere fırlatıp hıçkırarak ağlamaya başladı, nöbet geçiriyordu.

Skellen kendini onun yanına attı ve yüzüne bütün gücüyle bir şaplak attı. "Kendine gel!" diye kükredi. "Kendine gel adam! Sadece bir kız o! Sadece bir kız!"

"Saovine gecesinde, Dun Dâre'deki gibi," dedi Boreas Mun usulca. "Bu buzlardan, bu gölden kurtulamayacağız artık. Dinleyin, dinleyin! Ölümün hızla üzerinize gelişini duyacaksınız."

Skellen, Gemeryalının kılıcını yerden aldı ve hıçkıran adamın eline vermeye çalıştı, gelgeldim boşuna çabalıyordu. Ağlama nöbetiyle sarsılan Gemeryalı ona boş gözlerle baktı. Baykuş, kılıcı elinden bırakıp Rience'in yanına koştu.

"Bir şeyler yap, büyücü!" diye haykırdı adamı omuzlarından tutup silkeleyerek. Korku, gücünü ikiye katlamıştı. Aslında Rience ondan daha uzun boylu ve cüsseli olmasına karşın, elinde bez bebek gibi titriyordu. "Bir şeyler yap! Şu ulu Vilgefortz'unu çağır! Ya da kendin bir büyü yap! Büyü yap, büyülü sözcüklerini söyle, ruh çağır, kötü ruhlara yalvar! İğrenç yüzkarası, bok yığını, bir şey, herhangi bir şey yap! Yoksa bu hayalet hepimizi öldürecek!"

Çığlıkları ağaçlıklı tepelerde yankılanıp geri geldi. Yankılar kesilmeden patenler yine gıcırdadı. Hıçkıran Gemeryalı kendini dizlerinin üzerine atıp ellerini yüzüne kapadı. Bert Brigden bir çığlık attı, kılıcını yere savurdu ve kaçmaya başladı. Ayağı kaydı, düştü ve köpekler gibi dört ayak üzerinde bir süre daha kaçmayı denedi.

"Rience!"

Büyücü sövdü ve elini kaldırdı. Büyülü sözleri söylerken eli ve başı titredi. Tam istediği gibi olmasa da yine de başardı.

Parmaklarının arasından süzülen ince alev huzmesi buzun üzerinden hızla geçip buz örtüsünü çatlattı. Ancak yaklaşmakta olan kızın yolunu kesmek için enlemesine çatlaması gereken buz, uzunlamasına kırılmıştı. Buz örtüsü çatırtılar eşliğinde açıldı, alttan kapkara sular fışkırdı. Hızla büyüyen yarık, şaşkınlık içinde bakakalan Dacre Silifant'ın durduğu yere ulaştı.

"Kaç, uzaklaş!" diye bağırdı Skellen.

Fakat artık çok geçti. Yarık, Silifant'ın iki ayağının arasından geçerek buz örtüsünü hızla ayırdı ve buz, cam misali iri parçalara bölündü. Dacre dengesini kaybetti ve çığlığı suların içinde boğuldu. Boreas Mun da açılan deliğe düştü; Ola Harsheim'ın cesedi de sulara gömüldü. Onların arkasından Rience de kapkara suyu boyladı, hemen arkasından Skellen de düştü ama son anda kenardaki buzlara tutunmayı başardı. Kız, şiddetli bir hamle yaptı, yarığın üzerinden atladı, buzun üzerine indi, eriyen buzun çevreye fışkırttığı sular eşliğinde kaçan Brigden'in peşine düştü. Buzdaki deliğin kenarında asılı kalan Skellen tüyler ürpertici bir çığlık duydu.

Kız, Brigden'e ulaşmıştı.

"Efendim…" diye inledi Boreas Mun. Her nasıl başardıysa, buzun üzerine tırmanmıştı. "Uzatın elinizi… Efendim…"

Sudan çekilip çıkarılan Skellen mosmor kesilmiş, zangır zangır titriyordu. Sudan çıkmaya çalışan Silifant, tutunduğu buzun kırılmasıyla yeniden sulara gömüldü. Yeniden başını çıkardı, öksürerek ve ağzından sular püskürterek buzun üzerine çıkmayı başardı. İnsanüstü bir güç harcamıştı. Son bir gayretle dört ayak üzerinde ilerledi ve kendini buzun üzerine attı. Tükenmişti. Çevresinde bir kan gölü oluştu hemen.

Boreas inleyerek gözlerini kapadı. Skellen titriyordu.

"Beni kurtar… Mun… Yardım…"

Buz kalıbının kenarında, koltuk altlarına kadar suya gömülmüş olan Rience asılı duruyordu. Islak saçları kafatasına yapışmıştı. Dişleri, kastanyetler gibi birbirine vuruyordu, cehennemde yapılan danse macabre uvertürünü andırıyordu âdeta.

Paten gıcırtısı duyuldu. Boreas kımıldamadı. Bekliyordu.

Skellen titriyordu.

Kız yaklaştı. Ağır ağır yaklaştı. Kılıcından damlayan kanlar buzda kandan izler bırakıyordu. Boreas yutkundu. Buz gibi suda sırılsıklam ıslandığı halde bedeni ansızın ateş gibi yanmaya başladı.

Ancak kız onunla ilgilenmedi. Buzun üzerine çıkmak için çabalayıp duran Rience'teydi gözü.

"Yardım et bana…" Rience dişleri birbirine vururken konuşmayı başarmıştı. "Kurtar beni…"

Kız hızını kesti, dansı andıran zarif hareketlerle patenler üzerinde birkaç kez döndü. Sonra bacaklarını iki yana açıp durdu, kalça hizasına indirdiğini kılıcını iki eliyle kavradı.

"Kurtar beni…" diye kekeledi Rience; taş kesilmiş parmaklarını buza geçirmişti. "Kurtar beni… sana… Yennefer'in yerini söyleyeceğim… Yemin ederim…"

Kız, eşarbını ağır ağır yüzünden çekti ve gülümsedi. Boreas Mun ürpertici yara izini görünce çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Rience," dedi Ciri, hâlâ gülümseyerek. "Sen bana acının ne olduğunu öğretecektin. Hatırladın mı? Şu ellerle. Şu parmaklarla. Şu buza tutunduğun ellerle mi?"

Rience yanıt verdi ama Boreas onun ne söylediğini anlamadı. Büyücünün dişleri öylesine takırdıyordu ki normal bir şekilde konuşabilmesi olanaksızdı. Ciri, patenlerinin üzerinde döndü ve kılıcı tuttuğu elini havaya kaldırdı. Boreas, dişlerini birbirine geçirdi, kızın Rience'i vuracağından

emindi ama Ciri hızını alıp hızla buzun üzerinde ilerledi. Boreas'ın şaşkın bakışları arasında uzaklaştı, sert kol hareketleriyle hızını artırdı. Derken sislerin arasında kayboldu ve ahenkli paten gıcırtısı da bir an için duyulmaz oldu.

"Mun… çek… beni… çıkar…" diyebildi Rience, buzun kenarına dayadığı çenesi titrerken. İki kolunu birden buzun üzerine attı, tırnaklarını buza geçirmeye çalıştı, gelgelelim tırnaklarının hepsi çoktan kırılmıştı. Parmaklarını iyice açıp kana bulanmış buz örtüsüne ayalarıyla ve eklemleriyle tutunmaya çalıştı. Boreas Mun ona baktı ve anladı, korkunç bir şekilde emin oldu…

Paten gıcırtılarını son anda duydular. Kız, akıl almaz, gözlerin bile takip edemediği bir hızla geliyordu. Buzdaki deliğe yaklaştı, tam kenarına gelirken geçip gitti.

Rience bir çığlık attı ve buz gibi suları yuttu. Sonra gözden kayboldu.

Deliğin çevresinde paten izleri kalmıştı, bir de kan lekesi. Ayrıca parmaklar. Sekiz adet.

Boreas Mun buzun üzerine kustu.

Bonhart kıyıdaki bayırın dibinden at sırtında ilerliyordu; öylesine hızlanmıştı ki karla kaplı çukurlarda her an hayvanın bacaklarının kırılabileceğiyle ilgilenmiyordu bile. Buzlanmış çam dalları yüzüne vuruyor, kollarını kamçılıyordu.

Gölü göremiyordu. Bütün koyak sis yüzünden, fokur fokur kaynayan cadı kazanına dönüşmüştü.

Fakat kızın orada olduğunu Bonhart biliyordu.

Hissediyordu.

Buzun altında, çok derinlerde, suda sürüklenen cesetlerden birinin cebinden kaymış olan gümüş, büyüleyici bir şekilde yanıp sönen ve ağır ağır batan küçük bir kutunun ardından bir çizgili levrek sürüsü merakla yüzüyordu.

Kutu dibe ulaşıp çevresinde bir küçük çamur bulutu oluşturmadan önce levreklerin cesurları ağızlarını dokundurmaya çalıştılar ama dehşetle dağıldılar.

Kutudan tuhaf, ürkütücü titreşimler yayılıyordu.

“Rience? Duyuyor musun beni? Ne oldu sizin orada? İki gündür bana neden yanıt vermiyorsunuz? Bir rapor istiyorum! Kızdan haber var mı? Kuleye ayak basmasına izin vermeyin sakın! Duydun mu? Kırlangıç Kulesi ne ayak basmasına izin vermeyin… Rience! Lanet olası, yanıt ver! Rience!”

Rience yanıt verecek durumda değildi elbette.

Yamaç geride kalmıştı, düz bir kıyıda ilerliyordu. Göl burada bitiyor, diye düşündü Bonhart, tam kenardayım. Kızın yolunu kestim. Nerede kız acaba? Şu lanet olası kule nerede?

Sis perdesi rüzgârla birlikte bir anda dağıldı. İşte o an kızı gördü. Tam karşısındaydı, siyah kısrağının sırtında oturuyordu. Bir büyücü bu kız, atıyla iletişim halinde. Hayvanı gölün ucuna gönderip orada bekletmiş.

Ama bu da kurtarmayacak onu.

Onu öldürmek zorundayım. Vilgefortz’un canı cehenneme, öldürmeliyim. Önce ölüm korkusuyla yalvartmalıyım. Sonra öldürürüm.

Bağırdı, atını mahmuzladı ve dörtnala çılgın bir koşu başladı.

Ve ansızın kaybettiğini anladı. Kız yanıltmıştı onu.

Kızla arasında yüz elli adım bile yoktu ama incecik bir buz tabakasıyla kaplıydı bu mesafe. Ayrıca göl diğer yöne kıvrılıyordu ve kıvrımın iç kısmında kalan Ciri kıyıya çok daha yakındı.

Bonhart küfrü bastı, dizginlere asıldı ve hayvanı buza doğru sürdü.

“Koş, Kelpi!”

Karayağız kısrağın nallarının altından donmuş toprak sıçrıyordu.

Ciri, bedenini atının boynuna yapıştırdı. Peşinden koşturan Bonhart'ı gördükçe dehşete kapılıyordu. Korkuyordu f bu adamdan. Onunla dövüşeceğini düşünmek bile midesine yumruk gibi oturuyordu.

Hayır, dövüşemezdi onunla. Henüz değil.

Kule. Onu yalnızca kule kurtarabilirdi ve de geçit. Tıpkı Thanedd'de olduğu gibi, büyücü Vilgefortz çok yakınında olduğu ve elini ona uzattığı halde kurtulduğu gibi…

Tek kurtuluşu Kırlangıç Kulesi'ydi.

Sis dağılıyordu.

Ciri dizginleri çekti, üzerine ansızın korkunç bir sıcaklığın bastığını hissetti. Gördüğüne inanamıyordu. İnanamıyordu.

Bonhart da görmüştü ve zafer çığlığı attı.

Gölün bittiği yerde kule yoktu. Kulenin kalıntıları bile yoktu, hiçbir şey yoktu. Belli belirsiz, dikkat çekmeyen küçük bir tepe, buz tutmuş çalı çırpıyla kaplı bir taş yığını görüyordu yalnızca.

"Al bakalım kule sana!" diye bağırdı Bonhart. "Al sana büyülü kule! Al sana kurtuluş! Taş yığını!"

Kız hiçbir şey duymuyor ve görmüyor gibiydi. Kısrağını tepeye, taş yığınına doğru sürdü. İki elini göğe uzattı, sanki başına gelenden dolayı göğü lanetler gibiydi.

"Sana söylemiştim," diye kükredi Bonhart atını mahmuzlarken, "benimsin demiştim! Sana canımın istediğini yapacağımı söylemiştim! Kimse bana engel olamayacak demiştim!

Ne insanlar ne tanrılar ne şeytan ne de kötü ruhlar! Ne de ' uğursuz kule! Sen benimsin Witcher kız!"

Atının nalları buz örtüsü üzerinde takırdamaya başladı.

Derken sis nereden geldiği anlaşılmayan rüzgârın darbeleriyle ansızın yeniden dağıldı. Atı kişnemeye, çifte atmaya, kantarmayı ısırmaya başladı. Bonhart, eyerin üzerinden öne eğildi, dizginlere asıldı çünkü at zıvanadan, başını sağa sola atıyor, buz üstünde kayıyordu.

Hayvanın karşısında, onunla Ciri'nin durduğu kıyının arasında, buz örtüsünün üzerinde bembeyaz bir tekboynuz şaha kalkmıştı, tıpkı armalardan bilinen görüntüyü sergiliyordu.

"Bana böyle numaralar işlemez!" diye haykırdı Bonhart, atını kontrolü altına aldıktan sonra. "Beni büyücülükle korkutamazsın! Seni kıstıracağım, Ciri! Bu kez geberteceğim seni, Witcher kız! Sen benimsin!"

Sis yeniden yoğunlaştı, tuhaf şekillere girdi. Şekiller gitgide belirginleşti. Atlılardı bunlar. Atlara binmiş ruhların kâbuslardan fırlamış bir sahnesiydi âdeta.

Bonhart bakakaldı.

Ölü atların üzerine iskeletler oturmuştu, sırtlarına pastan delik deşik olmuş zırhlar ve zincir zırhlar, paçavraya dönmüş paltolar giymiş, başlarına yamru yumru miğferler takmışlardı. Miğferleri bizon boynuzları ve tavuskuşu tüyleriyle süslüydü. Siperliklerinin altından hayaletlerin gözlerindeki mavimsi ışıklar yanıp sönüyordu. Yırtılmış flamalar dalgalanıyordu. Süvari alayının en önünde miğferinin üzerine bir taç oturtulmuş silahlı bir hayalet dörtnala ilerliyordu. Göğsündeki boyunluk, paslı göğüs zırhına çarpıyordu.

Defol, diye çınladı ses Bonhart'ın beyninin içinde. Defol ölümlü. O senin değil. O bizim. Defol!

Bonhart'ın bir özelliğini inkâr etmemek gerekirdi: Cesurdu. Hayaletler korkutamazdı onu. İçini saran dehşeti alt etti, paniğe teslim olmadı.

Gelgeldim atı onun kadar dayanıklı değildi.

Atı şaha kalktı, arka bacakları üzerinde gidip gelmeye başladı, çılgın gibi kişnedi ve ansızın sıçradı. Buz, nalların sert darbesiyle birlikte keskin bir çatırtıyla kırıldı, buz gibi sular üstüne fışkırdı. At, dehşetle bağırdı, nallarını

buzun kenarına vurdu ve buzları yeniden kırdı. Bonhart ayaklarını üzengilerden hızla çekti ve yere atladı ama geç kalmıştı.

Başına kadar suya gömüldü. Kulaklarında, çan kulesinin içine düşmüşçesine tarifsiz çınlamalar ve uğultular başladı. Ciğerleri patlayacakmış gibiydi.

Yine de şanslıydı. Çırpınırken sağa sola savurduğu ayakları ansızın bir şeye bastı, suya gömülmekte olan atıydı bu mutlaka. Hayvanın sırtına basarak kendini yukarı itti, hızla su yüzüne çıktı; soluk soluğaydı, ağzından sular fışkırıyordu. Buzun üzerindeki deliğin kenarını kavradı. Paniğe kapılmadan bıçağını çekti, buza sapladı ve kendini suyun içinden kurtardı. Güçlükle soluk alıp verse de buzun üzerinde sırtüstü yatıyordu şimdi.

Göl, buz, karlarla kaplı yamaçlar, beyaz dantelle örtülü kapkara çam ormanı, bir anda her yeri doğal olmayan, solgun bir aydınlık sardı.

Bonhart, insanüstü bir çabayla dizlerinin üzerinde doğruldu.

Ufukta, gökyüzü göz kamaştırıcı bir laciverte büründü, içinden ansızın ateş saçan sütunların ve sarmalların göğe yükseldiği, ışık demetlerinin oynaştığı parlak bir kubbeye dönüştü. Gökyüzünü yanıp sönen, sürekli titreşen ve hızla değişen renk kordonları kaplamıştı şimdi.

Bonhart öksürmeye başladı. Boynuna demirden bir işkence tasması geçirilmişti âdeta.

Az önce küçük bir tepenin ve taş yığınının olduğu yerde bir kule yükseliyordu.

Tek parça siyah mermerden yapılmış gibi dümdüz, ince ve uzun, ışıl ışıl tüm görkemiyle duruyordu orada. Birkaç penceresinden alevler fırlıyordu, en tepesindeki kurşun külahın arkasında kutup ışıkları parıldıyordu.

Bonhart, kızın eyerin üzerinde ona doğru döndüğünü gördü. Kızın yeşil gözlerini ve berbat bir yara iziyle kaplı yanağını gördü. Kızın, kara kısrağı dürttüğünü, taş kemerin altından hiç acele etmeden geçtiklerini gördü.

Sonra da gözden kaybolduklarını.

Kutup ışıkları, gözleri kamaştıran ateş anaforları yaratarak infilak etti.

Bonhart'ın gözleri yeniden görmeye başladığında ortada kule kalmamıştı. Aynı noktada üzeri karlarla kaplı küçük bir tepe, taş yığını, çürüyüp kararmış bitki sapları vardı şimdi.

Bonhart, üzerinden akan suların oluşturduğu birikintinin ortasında diz çökmüş halde korkunç bir çığlık attı. Sonra dizlerinin üzerine oturup ellerini göğe açtı, insanlara, tanrılara, kötü ruhlara sövüp hakaretler yağdırdı.

Çığlığının yankısı çam ormanlarıyla kaplı yamaçlara çarpıp, Tarn Mira Gölü'nün donmuş zeminine indi.

Kulenin içi, Ciri'ye hemen Kaer Morhen'i hatırlatmıştı. Burada da giriş kemerinin ardında upuzun karanlık bir koridor vardı, sütunlar ve heykeller sonsuz bir uçurumun içine dizilmişti. Kulenin ince duvarlarının bu uçurumu nasıl kapsayabildiği anlaşılır gibi değildi. Ancak Ciri biliyordu, bunu çözmeye kalkışmanın bir anlamı yoktu, hele bir kule hiçten var olmuşsa, aslında hiç olmadığı bir yerde ansızın yükselmişse… Böylesi bir kulenin içinde her şey mümkündü, hiçbir şeye şaşırmamak gerekirdi.

Ciri arkasına baktı. Bonhart'ın buraya girmeye cesaret edebileceğine ve böyle bir gücü kaldığına inanmıyordu elbette. Yine de emin olmakta yarar vardı.

İçinden geçerek buraya girdiği kapı kemeri doğal olamayacak kadar yoğun bir ışık altında parıldıyordu.

Kelpi'nin nalları takır takır sesler çıkarırken nalların altında ansızın bir çatırtı duyuldu. Kemikler, kurukafalar, kaval kemikleri, kaburgalar, uyluk kemikleri, leğen kemikleri… Ciri, atının sırtında, koca bir mezarlığın içinden geçiyordu. Kaer Morhen, diye düşündü ve hatırladı. Ölüler toprağa gömülüyordu… Kim bilir kaç zaman geçmişti… O zamanlar inanıyordum buna… Ölümün yüceliğine, ölülere saygı duyulmasına… Fakat ölüm, ölümdü işte. Ölü, soğuk bir ceset demekti. Nerede yattığı, kemiklerinin nerede çürüdüğü önemsizdi.

Karanlığın içine doğru, kemerlerin altından, sütunların ve heykellerin arasından geçti. Karanlık, duman gibi dalga dalga yayılmaya başladı; Ciri'nin kulağına ısrarlı fısıldaşmalar, iç çekmeler, alçak sesli yakarmalar çalındı. Önünde ansızın bir aydınlık belirdi, kocaman kapılar açıldı. Birbiri ardında açılan kapılar… Ağır kanatlarıyla önünde sessizce açılan kapıların sonu gelmek bilmiyordu.

Kelpi ilerliyor, nallarını takırdatıyordu.

Kızın çevresini saran duvarların, sıra sıra kemerlerin ve sütunların yapısı bir anda bozulmuştu ve öylesine aniden gerçekleşmişti ki bu, Ciri'nin başı döndü. Sanki çokdüzlemli bir nesnenin, bir sekizyüzlünün içindeymiş gibi hissetti.

Kapılar açılmayı sürdürüyordu. Ancak artık sadece tek yönü göstermiyorlardı. Kapılar birçok yöne ve olasılığa açılıyordu şimdi.

Ciri görmeye başladı.

Siyah saçlı bir kadın, kül sarısı saçları olan bir kızın elinden tutmuş. Kız ürküyor, karanlıktan ürküyor, karanlığın içinden gelenfısıldaşmalardan, duyduğu nal seslerinden ürküyor. Boynuna taktığı yıldızda elmasların ışıl ışıl parladığı kadın da korkuyor. Yine de belli etmiyor. Elinden tuttuğu kızla birlikte yürümeyi sürdürüyor. Kadere doğru.

Kelpi dikkatli adımlarla ağır ağır ilerliyor. Bir kapı daha.

İkinci lola ve Eurneid kısa bir palto giymişler, sırtlarında sırt çantaları var, karlı ve buzlu karayolunda yürüyorlar. Gökyüzü masmavi.

Bir kapı daha.

Birinci lola sunağın önünde diz çöküyor. Yanında da Nenneke Ana diz çökmüş, ikisi de bakıyor, yüzlerinde dehşet van Ne görüyorlar? Geçmişi mi geleceği mi? Gerçeği mi yalanı mı?

İkisinin, Nenneke ve lola'nın üzerine doğru eller uzanmış. Altın gözlü bir kadının elleri hayır duası için uzanmış. Kadının boynundaki tasmaya

oturtulmuş elmas, çobanyıldızı gibi parlıyor. Kadının omzuna bir kedi oturmuş. Kedinin kafasına da bir atmaca konmuş.

Bir kapı daha.

Triss Merigold, rüzgârın dağıttığı güzel kumral saçlarım elleriyle tutuyor Rüzgârdan kaçış yok, hiçbir güç rüzgârdan koruyamıyor Burada olmaz. Tepenin doruğunda olmaz.

Bitmek bilmeyen uzun bir gölge tepeye doğru ilerliyor. Siluetler. Ağır ağır ilerliyorlar. Bazıları kıza yüzünü dönüyor. Tanıdık yüzler. Vesemir. Eskel. Lambert. Coen. Yarpen Zigrin ve Paulie Dahlberg. Fabio Sachs… Jarre… Tissaia de Vries.

Mis tie…

Geralt?

Bir kapı daha.

Yennefer zincire vurulmuş, üzerinden suların aktığı bir duvara bağlanmış. Elleri kanlı bir kütle âdeta. Siyah saçları kir içinde, keçe gibi olmuş… Dudakları patlamış, şişmiş… Ama menekşe rengi gözlerindeki mücadele ve direnme isteği hâlâ sönmemiş, içerisi buz gibi.

“Anne! Dayan! Lütfen dayan! Yardımına geliyorum!”

Bir kapı daha. Ciri başını çeviriyor. Üzüntüyle. Utançla.

Geralt ve yeşil gözlü, siyah kısa saçlı bir kadın. İkisi de çıplak. Birbirleriyle ilgililer, yekvücut olmuşlar. Birbirlerine yaşattıkları hazdan sarhoş…

Ciri, boğazını sıkan adrenalinin etkisini yenip kontrolü ele geçiriyor, Kelpi’yi dürtüyor. Nallar ufak adımlarla ilerliyor. Fısıltılar karanlıkta titreşiyor.

Bir kapı daha.

Merhaba, Ciri.

“Vysogota?”

Başaracağını biliyordum, gayretli kız. Benim cesur kırlangıcım. Bir yerin zarar görmemiştir umarım?

“Yendim onları. Buzun üzerinde. Onlara bir sürprizim vardı. Kızının patenleri…”

Ben ruhsal zararı kastetmiştim…

“öcümü dizginledim… Hepsini öldürmedim… Baykuşu öldürmedim… Oysa beni yaralayan ve tanınmaz hale getiren oydu. Kendime hâkim oldum.”

Kazanacağını biliyorum, Zireael. Kuleye ayak basacağını da. Okumuştum bunu. Tarif ediliyordu çünkü… Bunların olacağı yazılmıştı… Eğitim ne kazandırır biliyor musun? Kaynakları kullanma yeteneği kazandırır.

“Nasıl oluyor da karşılıklı konuşabiliyoruz… Vysogota… Yoksa sen?..”

Evet, Ciri. Öldüm. Boş ver, önemi yok bunun. Asıl önemli olan öğrendiklerim, keşfettiklerim… Kayıp günlerde olanları, Korath Çölü nde yaşananları, peşindeki adamların gözünün önünden nasıl kaçtığını artık biliyorum…

“Buraya, bu kuleye nasıl girdiğimi de, değil mi?”

Damarlarında akan Eski Kan, seni zaman üzerinde egemen kılıyor. Mekân üzerinde de. Boyutlar ve etki alanları üzerinde de. Sen şimdi dünyaların hâkimisin, Ciri. Kudretli bir Güç e sahipsin. Canilerin ve namertlerin bunu elinden almasına ve kişisel amaçları uğruna kötüye kullanmasına izin verme.

“İzin vermeyeceğim.”

Elveda Ciri. Elveda Kırlangıç.

“Elveda Yaşlı Karga.”

Bir kapı daha. Aydınlık, göz kamaştıran bir aydınlık.

Ve her yere yayılmış çiçek kokuları.

Gölün üzeri buhar kaplıydı ama tabaka incecik bir tüy kadar hafifti, ilk esen rüzgârla birlikte dağılmıştı. Suyun yüzeyi ayna gibi dümdüzdü, nilüferlerin halıyı andıran yeşil yaprakları üzerinde bembeyaz çiçekler ışıldıyordu.

Kıyılar, yeşilin ve çiçeklerin içinde kaybolmuştu.

Hava ılıktı.

Bahar gelmişti.

Ciri şaşırmadı. Nasıl şaşırabilirdi ki? Her şey mümkündü şimdi. Kasım, buz, kar, donmuş toprak, kurumuş çalılıklarla kaplı tepenin üzerindeki taş yığını. Bunlar oradaydı. Ama burada, yeşil gölün nilüferle örtülü sularının içinden tepesindeki kurşun külahla kara mermerden ince ve uzun kule yükseliyordu. Buraya mayıs gelmişti çünkü mayısta yabangülleri ve kuş kirazı çiçek açardı.

Biri yakınlarda çoban kavalı ya da flüt çalıyordu; kulağa hoş, basit bir ezgi geliyordu.

Gölün kıyısında bembeyaz iki at, ön ayaklarını suya sokmuştu. Kelpi, yüksek sesle soluyup nallarını sertçe yere vurdu. Karşıdaki atlar başlarını kaldırdı, burun deliklerinden sular akıyordu. Ciri yüksek sesle iç geçirdi.

Çünkü bunlar at değil, tekboynuzdu.

Ciri şaşırmamıştı. Hayranlıkla iç geçirmişti, şaşkınlıkla değil.

Ezgi, gitgide daha rahat duyuluyordu, beyaz çiçeklerle , kaplı kuş kirazı çalılıklarının arkasından geliyordu. Kelpi, kendiliğinden o yöne doğru yürüdü. Ciri yutkundu. Heykel gibi hiç kımıldamadan duran tekboynuzlar, ayna gibi dümdüz olan suya yansımıştı. Gözlerini Kelpi’ye dikmiş bakıyorlardı.

Kuş kirazı çalılıklarının arkasındaki yuvarlak taşın üzerine sarışın bir elf oturmuştu; üçgen yüzünde kocaman badem gözleri vardı. Parmaklarını flütünün delikleri üzerinde ustalıklı hareketlerle gezdiriyordu. Ciri'yi ve Kelpi'yi gördüğü, onlara baktığı halde çalmaya devam ediyordu.

Küçük beyaz çiçekler mis gibi bir koku yayıyordu; Ciri, böylesine yoğun kokan kuş kirazı çiçekleri ömründe görmemişti. Şaşırmamam gerekir, diye düşündü: Bugüne kadar yaşadığım dünyada kuş kirazı çiçekleri farklı kokuyordu işte.

Çünkü o dünyada her şey farklıydı.

Elf, ezgisini tiz ve uzun bir kapanışla tamamladı, flütünü yere bırakıp ayağa kalktı.

"Neden bu kadar zaman beklettin?" diye sordu gülümseyerek. "Seni durduran neydi?"

Arka Kapak

İngiltere için Tolkien, Amerika için George R. R. Martin neyse Doğu Avrupa için Sapkowski odur.

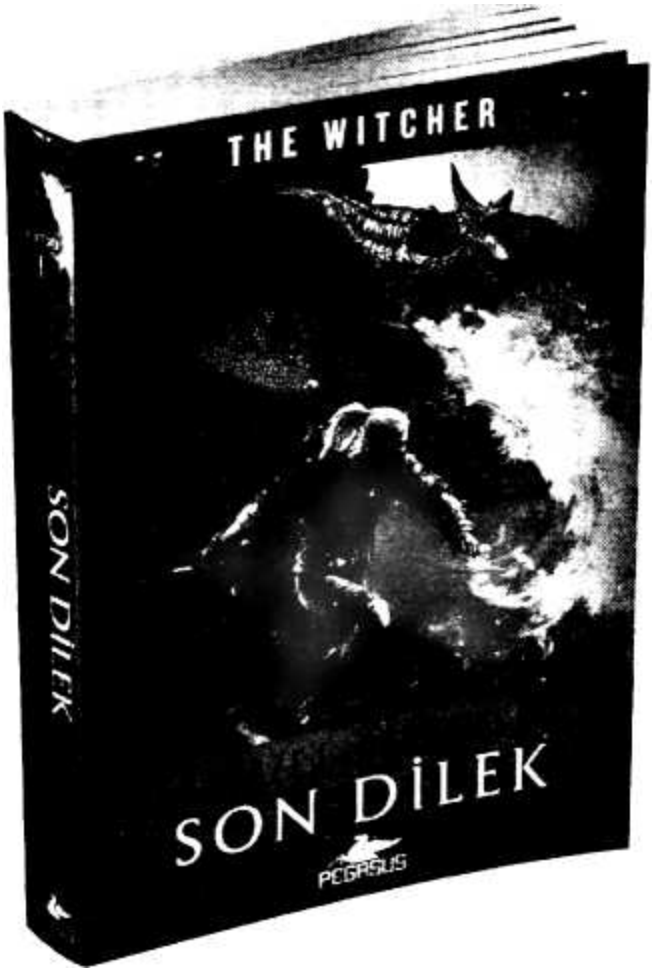

Masumların savunucusu Geralt, kızları canavara dönüşmüş ensest krallarla, intikam hırsıyla yanan cinlerle, âşık vampirlerle ve daha nicesiyle karşılaşıyor. Hepsi çok tehlikeli ve hiçbiri göründüğü gibi değil.

“Sapkowski’nin Witcher evreni, modern fantastik edebiyat dünyasının en detaylılarından biridir ve birçok yenilikçi fikir sunar. Karmaşık karakter ilişkileri bu dünyayı daha da zenginleştirir… Fantastik edebiyat hayranlarının el üstünde tutacağı bir seri.”

Bu ‘Okuduğum en iyi ve en ilginç fantastik edebiyat serilerinden biri. Sapkowski hiç kimseye benzemeyen bir tasarımcı.”

Nerds of a feather Sihirbazlar, prensler, canavarlar, derebeyleri, rahipler, ozanlar ve her türden canavar… Hepsinin arasında ise Rivyah Geralt tek başına yürür.

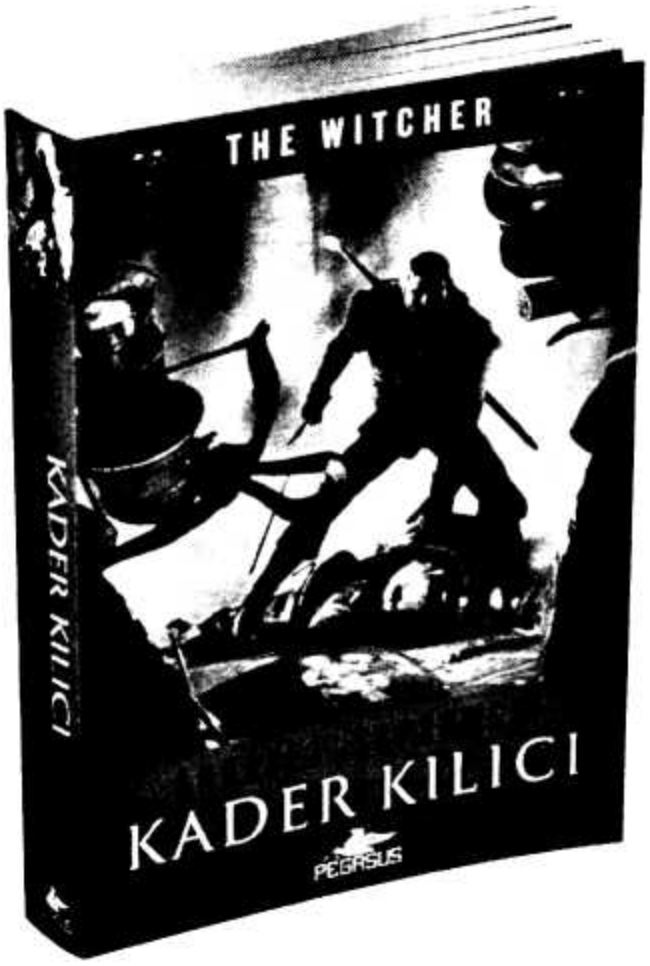

Rivyalı Geralt bir Witcher’dir. Daha küçük bir çocukken seçilmiş, eğitilmiş, büyülerle donatılmış ve mutasyon geçirmiş bir canavar avcısı. Acımasız, tekinsiz, karanlık ve canavarlarla dolu bir dünyada yaşar.

“Mieville ve Neil Gaiman gibi Sapkowski de eskiyi alıp yeniliyor…

Fantastik türde taze bir açılım.”

Foundation “Dünyadan bıkmışlığı ve sayısız savaşta geliştirilmiş güçleri, Geralt’ı böylesine ilginç bir karakter yapıyor.”

Edge Yüzyıldan fazla bir süredir insanlar, cüceler ve elfler barış içinde yaşıyordu. Ancak zaman değişti. Barış sona erdi ve farklı ırklar tekrar savaşmaya başladı.

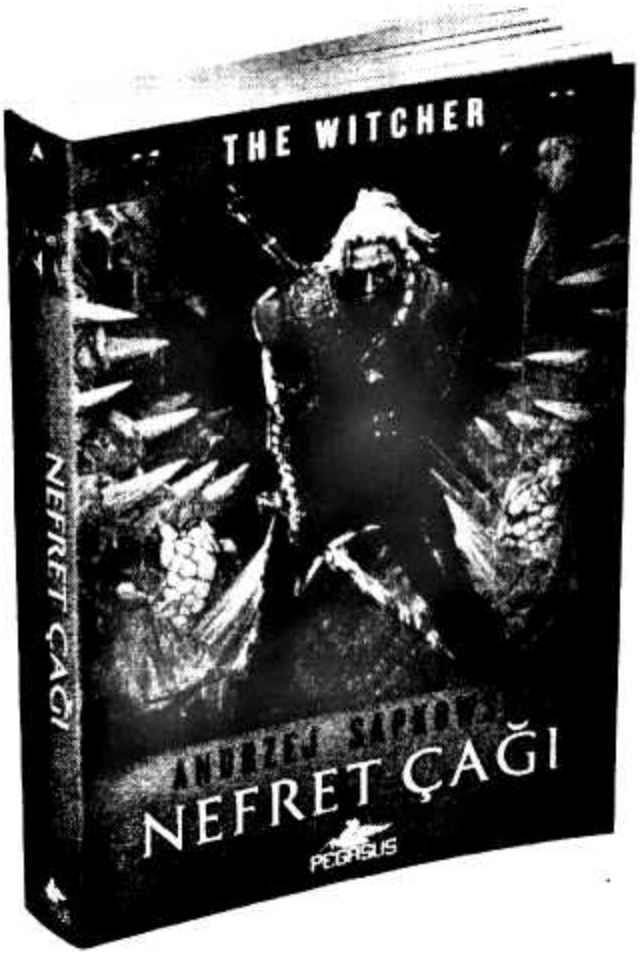

“Ben Witcher’im. Yapay olarak yaratılmış bir mutant. Para karşılığında canavar öldürürüm. Anne babaları bedelini öderlerse çocukları korurum. Parasını Nilfgaardlı anne babalar öderlerse Nilfgaardlı çocukları da korurum. Dünya harap olsa bile -ki bunu hiç sanmıyorumbir canavar beni öldürünceye kadar bu dünyanın harabeleri üzerinde canavar öldürmeyi sürdürürüm. Bu benim yazgım.”

“Bu kitabı gerçekten, gerçekten çok beğendim… Sapkowski’nin dünyasındaki hiçbir karakter siyahbeyaz değil. Geralt ve canavarlar dâhil

herkes grinin bir tonu.”

The Deckled Edge Rivyalı Geralt, kendisini büyücülerin karşısında ve korkunç bir savaşın ortasında buluyor.

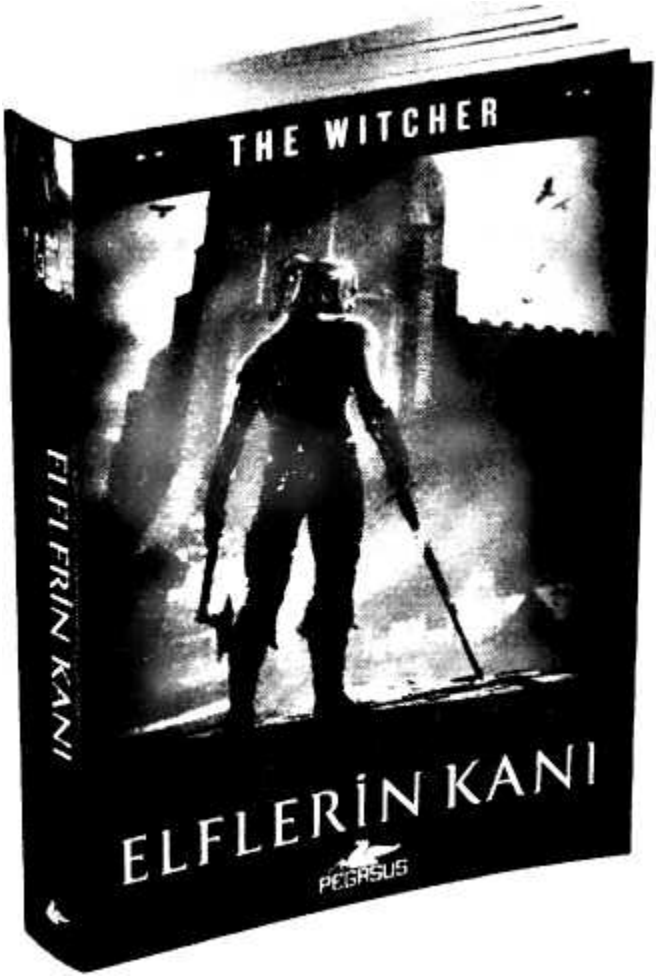

“Yapamam… Onu yazgısına teslim edemem. Yapayalnız o şimdi…

Oysa hiç yalnız kalmamalı, Dandelion. Sen bunu anlayamazsın. Kimse anlayamaz ama ben anlıyorum. Eğer yalnız kalırsa, bir zamanlar…

Bir zamanlar benim başıma gelenleri o da yaşayacak… Sen bunu anlayamazsın…”

“Polonyalı yazar Andrzej Sapkowski’nin karakter bazlı muhteşem yazılmış eseri türünün en önde gelen romanlarından.” The Specusphere Hiç

beklenmedik yol arkadaşlarıyla birlikte bir savaşın ortasında kalan Rivyalı Geralt, hedefine ulaşabilmek için her şeyi göze alıyor.

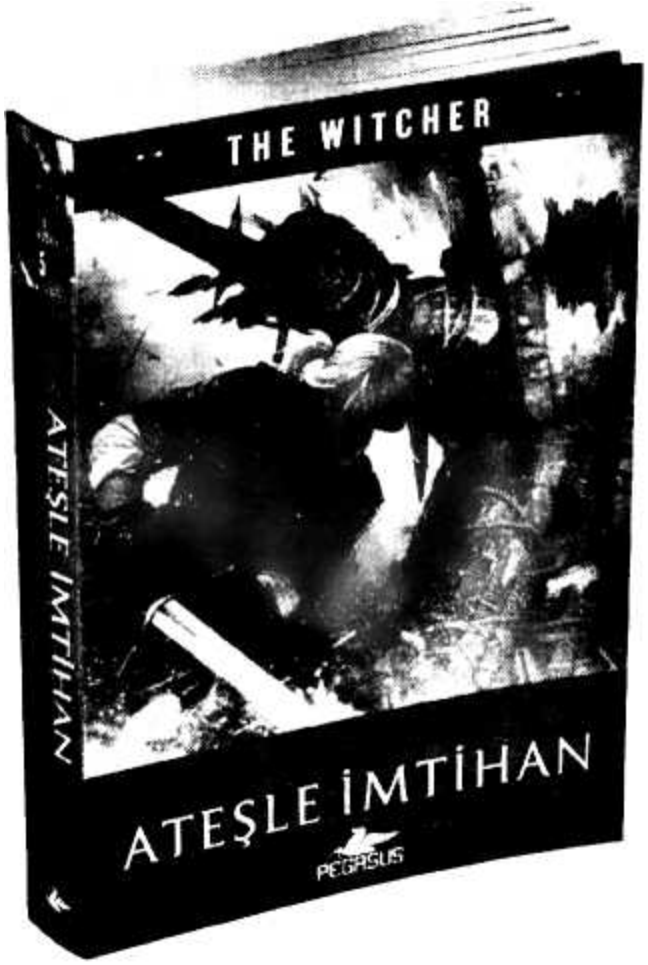

“Kan döken ve kan içen,” dedi kız başını kaldırmadan, “bedelini kanla ödeyecek. Üç gün geçmeden birinde bir şey ölecek, ardından herkesin içinde bir şey ölecek. Ağır ağır ölecekler, parça parça… Ve sonunda demir pabuçlar aşınıp gözyaşları kuruduğunda son kalan zerre de ölecek. Asla ölmeyen şey bile ölecek.” “Sapkowski’nin müthiş üslubu, sansasyonel olaylar ve ilgi çekici bir atmosfer yaratmadaki bulunmaz yeteneği, gerilimi ve mizahi usta bir harmanda birleştirebilmesi onu eşsiz kılıyor.” Polityka